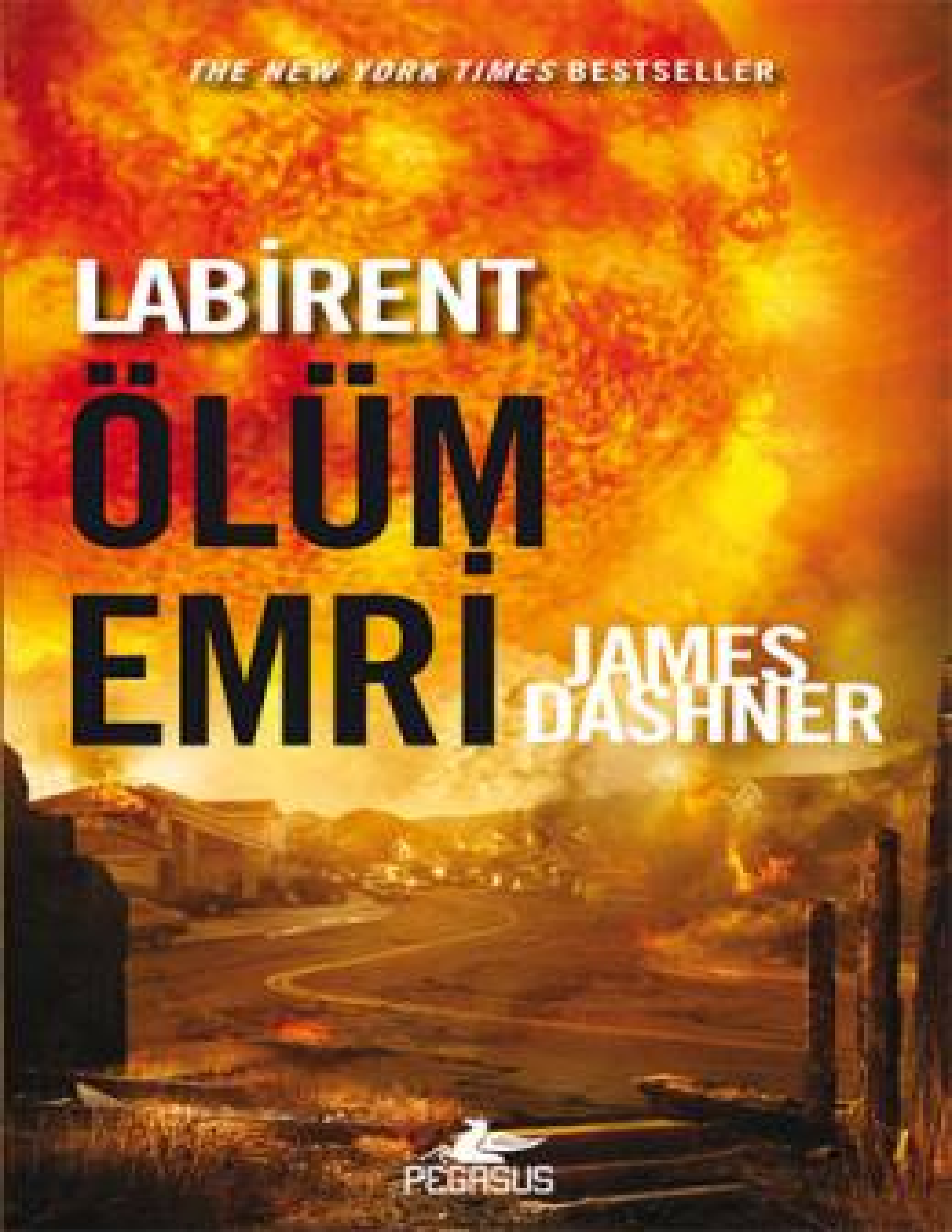

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
LABİRENT
ÖLÜM EMRİ
JAMES DASHNER
PEGASUS

Pegasus Yayınları: 1051 Gençlik: 184

Labirent: ölüm Emri James Dashner Özgün Adı: The Kili Order

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman Editör: İlker Sönmez Düzelti: Begüm Berkman Padar Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioalu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul Tel: 0212 612 95 59

2. Baskı: İstanbul, Nisan 2015 ISBN: 978-605-343-529-7

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim / İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com /info@pegasusyayinlari.com

JAMES DASHNER

LABİRENT:
ÖLÜM EMRİ

İngilizceden Çeviren:

Gizem Yeşildal

Kathy Egan’a.

Seni gerçekten özlüyorum.

GİRİŞ

Teresa en yakın arkadaşına baktı ve onu unutmanın nasıl bir şey olacağını merak etti.

Kıymık'ın Thomas'tan önce bir sürü çocuğa yerleştirildiğini görmüş olmasına rağmen bu imkânsız geliyordu. Küllü kahverengi saçlı, keskin ve her daim düşünceli bakan bu çocuk ona nasıl yabancı olabilirdi ki? Aynı odada olup da bir kokuyla ya da yakınlardaki bir sersemle ilgili nasü şakalaşmazlardı? Onun karşısında durup telepatik olarak konuşma fırsatım nasıl es geçebüirdi ki?

İmkânsızdı.

Ancak yalnızca bir gün kalmıştı.

Teresa için. Thomas içinse artık sadece birkaç dakika vardı. Ameliyat masasında gözleri kapalı yatıyor, göğsü yumuşak, düzenli nefeslerle inip kalkıyordu. Kayran'ın zorunlu üniforması olan pantolon ile tişörtü giymişti. Bu haliyle güneş patlamalarının ve hastalığın dünyayı sıradanlıktan uzaklaştırmadan önce, sıradan bir okuldaki uzun günün ardından akşamüstü sıradan bir uyku çeken sıradan bir çocuğa benziyordu. Ölüm ve yıkım, çocukların -anılarıyla birlikte- kaçırılmalarını ve Labirent gibi dehşet verici bir yere gönderilmelerini gerekli kılmadan önce. İnsan beyninin imha bölgesi olarak bilinmeden ve izlenip incelenmesine ihtiyaç duyulmadan önce. Sırf bilim ve tıp için.

Thomas'ı hazırlamış olan doktor ve hemşire maskeyi onun yüzüne indirdiler. Klik, bip ve tıslama sesleri geliyordu; Teresa, Thomas'm kulaklarına ve derisine metallerin, kabloların ve plastik tüplerin sokulmasını izlerken çocuğun ellerinin refleks olarak seğirdiğini gördü. İlaçlara rağmen muhtemelen bir miktar acı hissetmişti ama bunu asla haürlamayacaktı. Makine, işini yapmaya başladı; Thomas'm hafızasından görüntüleri çekip alıyordu. Annesini, babasını ve hayatını süiyordu. Teresa'yı siliyordu.

Küçük bir yanı bunun onu kızdırması gerektiğini biliyordu. Çığlık çığlığa bağınp bir saniye daha yardım etmeyi reddetmeliydi. Ama daha büyük diğer yanı dışarıdaki uçurum kayalıkları kadar sertti. Evet, o daha ağır basan yanı o kadar derin bir kesinlik duygusuyla sağlamdı ki yarından sonra kendisine aynı şey yapıldığında da bunu hissedeceğini biliyordu. O ve Thomas diğerlerinden istenen şeye boyun eğerek inançlarını kanıtlıyordu. Öleceklerse de öleceklerdi. İSYAN tedaviyi bulmuş, milyonlarca insan kurtulmuş ve dünyadaki yaşam bir gün yeniden normale dönmüş olacaktı. Teresa bunu iliklerine kadar biliyordu, tıpkı insanların yaşlandığını ve sonbaharda yaprakların döküldüğünü bildiği gibi.

Thomas kesik bir nefes aldı ve ardından vücudunu kıpırdatarak hafifçe inledi. Teresa korkunç bir an onun şiddetli acıdan çılgına dönmüş bir halde uyanacağını sandı; kafasının içindeki şeyler beynine kimbilir neler yapıyordu. Ama sonra yeniden hareketsiz kaldı ve yumuşak, derin nefesler alıp vermeye devam etti. Klik ve tıslama sesleri devam ederken en yakın arkadaşının hatıraları da yankılar gibi kayboluyordu.

Birbirlerine veda etmişlerdi ve “Yann görüşürüz,” kelimeleri hâlâ kafasının içinde çınlıyordu. Thomas’m bunu söylemesi onu nedense çok etkilemişti ve yapmak üzere olduğu şeyin gerçeküstü ve üzücü görünmesine neden olmuştu. Yann birbirlerini gerçekten de göreceklerdi. Tabii Teresa komada olacak ve Thomas da içten içe onun bir yerlerden tanıdık geldiğini hissedecek ancak kim olduğunu asla çıkaramayacaktı. Yann. Yaşadıklan onca şeyden sonra, tüm o korku, eğitim ve planlamadan sonra artık hepsi dönüm noktasına varmıştı. Alby’ye, Newt’e, Minho’ya ve diğerlerine yapüanlar onlara da yapılacaktı. Geri dönüş yoktu.

Fakat sakinlik, içindeki bir ilaç gibiydi. Huzurluydu, bu yatıştıncı hisler Izdırap Verenler ya da Deliler gibi dehşet verici düşünceleri ondan uzak tutuyordu. İSYAN’ın başka seçeneği yoktu. Thomas’ın ve kendisinin de başka seçeneği yoktu. Bir sürü inşam kurtarmak için birkaç kişiyi feda etme fikrine nasü sıcak bakmazdı ki? Bunu *kim* yapardı ki zaten? Acıma, üzüntü ya da keşkelere ayıracak vakti yoktu. Her şey neyse oydu; olan olmuştu ve ne olacaksa... olacaktı.

Geri dönüş yoktu. Thomas’la birlikte Labirent'in inşa edilmesine yardım etmişti ve aynı zamanda da duygulannı geri planda tutacak bir duvar örmek

için büyük çaba harcamıştı.

Thomas’m işleminin tamamlanmasını beklerken düşünceleri uykuya dalarcasına kayboldu. Sonunda işlem tamamlandığında doktor ekrandaki birkaç düğmeye bastı ve bipler, klikler ve tıslama sesleri arttı. Tüpler ve kablolar yeniden maskeye girerken Thomas’m vücudu hafifçe titredi. Yeniden hareketsiz kaldı ve maske kapandı, sesler ve hareketler kesildi. Hemşire öne eğilip maskeyi Thomas’m yüzünden çekti. Cildi kızarmıştı ve maskenin durduğu yerlerde iz kalmıştı. Gözleri hâlâ kapalıydı.

Kısa bir anlığına Teresa’nm üzüntüsünü geride tutan duvar çatlamaya başladı. Thomas o anda uyansa onu hatırlamayacaktı. Kısa zaman sonra Kayran’da buluşacaklannı ve birbirlerini hatırlamava-caklanm bilmesi onu dehşete düşürüyor, neredeyse panikletiyordu. Bu düşünce onu bu duvan neden ördüğünü oldukça açık bir şekilde hatırlatıyordu. Sertleşen harca tuğlayı hızla koyan bir taş ustası gibi, yarığı kapadı.

Geri dönüş yoktu.

Güvenlik ekibinden iki adam Thomas’ın taşınmasına yardım etmek üzere geldi. Sanki içi samanla doluymuş gibi onu yataktan kaldırdılar. Biri baygın çocuğun kollarından diğeriyse ayaklarından tuttu ve sedyeye yerleştirdiler. Teresa’ya bakmadan ameliyathanenin kapısına doğru ilerlediler. Herkes onun nereye götürüldüğünü biliyordu. Doktor ve hemşire ortalığı temizlediler; artık işleri bitmişti. Ona bakmıyor olmalanna rağmen Teresa başıyla selam verdi ve koridorda adamların peşinden gitti.

İSYAN genel merkezinin asansör ve koridorları boyunca yaptıkları uzun yolculuk sırasında Thomas’a doğru düzgün bakamıyordu. Duvan yeniden zayıflamıştı. Çocuk çok solgundu ve yüzü terle kaplıydı. Sanki bilinci yerindeymiş, ilaçlara karşı mücadele ediyormuş ve kendisini bekleyen korkunç şeylerin farkındaymış gibi. Bunu görmek Teresa’yı üzüyordu. Ve sırada kendisinin olduğunu bilmek onu korkutuyordu. Aptal duvan. Ne önemi vardı ki? Hatıralanyla birlikte o da kendisinden alınacaktı.

Labirent yapısının bodrum katına indiler, Kayranlılar için sıra sıra ve raf raf malzemenin bulunduğu depodan geçtiler. İçerisi karanlık ve serindi, Teresa kollanndaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Ürperip kollanm sıvazladı. Sedye beton zemindeki çatlaklara girdikçe Thomas’m bedeni

sarsılıyordu. Dehşet ifadesi, uyuyan yüzünün sakin dış cephesini hâlâ aşmaya çalışıyordu.

Büyük, metal blokun olduğu asansöre geldiler.

Kutu.

Aslında Kayran’m yalnızca birkaç kat altındaydı ama Kayran’da yaşayanların, yolculuğun inanılmaz derecede uzun ve zorlu olduğunu düşünmeleri sağlanıyordu. Bunun tek amacı kafa kanşıklığmdan

yönelim bozukluğuna ve saf dehşete kadar bir dizi duyguyu ve beyin modelini tetiklemekti. Thomas’m beyninin taslağını çıkaranlar için mükemmel bir başlangıç. Teresa yann kendisinin de, elinde bir notla aynı yolculuğu yapacağını biliyordu. Ama en azından komada olacaktı ve yanm saat boyunca karanlık kutudaki hareketi yaşamayacaktı. Thomas ise Kutu’da yapayalnız uyanacaktı.

İki adam Thomas’m sedyesini Kutu’nun yanma sürdüler. Bir tanesi büyük ayaklı bir merdiveni küpün yanma sürüklerken metalin betona sürtmesiyle korkunç bir ses çıktı. Thomas’ı kaldırıp birlikte o merdiveni çıkarken tuhaf birkaç dakika yaşandı. Teresa yardım edebilirdi ama bunu yapmayı reddetti; orada durup izleyecek ve duvarındaki çatlaklan elinden geldiğince kapayacak kadar inatçıydı.

Adamlar homurdanıp birkaç küfür savurarak Thomas’ı en üst basamağın kenanna getirdüer. Bedeni, kapalı gözleri son bir kez Teresa’ya dönüktü. Duyamayacağım büdiği halde onunla zihninden konuştu.

Doğru şeyi yapıyoruz, Thomas. Diğer tarafta görüşürüz.

Adamlar öne eğilip Thomas’ı olabildiğince indirdiler ve yere bıraktılar. Teresa onun vücudunun içerideki soğuk metal zemine değmesiyle çıkan sesi duydu. En yakın arkadaşının...

Arkasını dönüp oradan uzaklaştı. Arkasından metalin metale sürtme sesi geliyordu. Peşinden de kutunun kapanan kapılannm yüksek sesle yankılanarak gümlemesi. Thomas’m kaderini, artık ne olacaksa, mühürlemişlerdi.

ON ÜÇ YIL ÖNCE

1. BÖLÜM

Mark soğuktan titriyordu ki bu uzun zamandır yaşamadığı bir şeydi.

Daha yeni uyanmıştı, küçük kulübesinin duvarlarını oluşturan üst üste yığılmış kütüklerin arasındaki çatlaklardan şafağın ilk ışıklan sızıyordu. Battaniyesini neredeyse hiç kullanmamıştı. Onunla gurur duyardı -birkaç ay önce öldürdüğü devasa geyiğin postundan yapılmıştı- ve kullandığı zaman da bunun sebebi sıcaklık değil battaniyenin verdiği konfordu. Sonuçta ısıdan zarar görmüş bir dünyada yaşıyorlardı. Ama belki de bu durum, değişikliğin bir habercisiydi. Işık gibi, çatlaklardan giren sabah havası da biraz üşümesine neden olmuştu. Kürklü postu çenesine kadar çekip sırtüstü döndü ve yüksek sesle esnedi.

Alec kulübenin diğer tarafındaki -sadece bir metre uzaklıktaydı- kaıyolada hâlâ uyuyordu ve korkunç bir gürültüyle horluyordu. Yaşh adam nadiren gülen, aksi, dayanıklı, eski bir askerdi. Güldüğünde bu genellikle karnındaki guruldayan gaz ağnlanyla ilgili olurdu. Yine de temiz kalpliydi. Bir seneden uzun süredir Lana, Trina ve diğerleriyle birlikte verdikleri yaşam mücadelesinden sonra Mark artık yaşlı adamdan korkmuyordu. Bunu kanıtlamak için yere uzanıp bir ayakkabı aldı ve ona fırlattı. Ayakkabı adamın omzuna çarptı.

Alec kükreyerek oturur pozisyona geçti; yıllar süren askeri eğitimi sayesinde anında uyanıyordu. “Ne oluyor!” diye bağırdı asker ama Mark diğer ayakkabıyı da fırlatarak sözünü kesti. Bu kez göğsüne çarptı.

“Seni küçük sıçan,” dedi Alec sakince. İkinci darbeden sonra ne ürkmüş ne de yerinden kıpırdamıştı, sadece kısık gözlerle Mark’a bakıyordu. Ama bakışlarının arkasında mizah parıltısı vardı. “Beni bu şeküde uyandırarak hayatını neden tehlikeye atmayı seçtiğini iyi bir sebeple açıklaşan iyi edersin.”

“Şeeeyy,” diye yanıtladı Mark çenesini ovarak sanki bunu derinlemesine düşünüyormuş gibi. Ardından parmaklarını şıklattı. “Ah, buldum. Senden çıkan korkunç sesleri durdurmak için. Cidden, dostum, yan

dönüp falan uyumalısın. Böyle horlamak sağlıklı olamaz. Bir gün horlarken boğulacaksın.”

Alec söylendi ve yatağından çıkıp giyinirken neredeyse anlaşılmaz sözler homurdandı. Mark “keşke hiç”, “en iyisi” ve “cehennem gibi bir yıl” sözlerini seçebildi ama diğerlerini anlamadı. Gerçi yine de mesaj açıktı.

“Haydi ama, Çavuş,” dedi Mark çizgiyi aşmasına üç saniye kaldığının büincinde olarak. Alec ordudan uzun zaman önce ayrılmıştı ve Mark'ın ona çavuş demesinden *gerçekten* nefret ediyordu. Güneş patlamaları sırasında Alec savunma bakanlığında sözleşmeli çalışandı. “Seni her gün beladan kurtarmasaydık şimdi bu şirin evde olamazdın. Haydi sanlıp barışalım mı?”

Alec üzerine bir gömlek geçirdi ve Mark’a ters ters baktı. Yaşlı adamın gür, gri kaşları sanki iki kıllı böcek çiftleşmeye çalışıyormuş gibi ortada kenetlenmişti. “Seni severim, çocuk. Öldürmek zorunda kalmam çok yazık olur.” Mark'ın başının yanma vurdu; bu, askerin şimdiye kadar samimi sayüabilecek tek hareketiydi.

Asker. Uzun zaman geçmiş olabilirdi ama yine de onu o şekilde düşünmek Mark’ın hoşuna gidiyordu. Kendini bir şekilde daha iyi, daha güvende hissetmesini sağlıyordu. Alec yeni güne başlamak üzere kulübeden hızla çıkarken gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. Onlan Kuzey Karolina’da Appalachian Dağlarının tepesine kadar kovalayan, ölüm ve dehşetle geçen bir senenin sonunda nihayet biraz daha sıradanlaşan bir şey. Ne olursa olsun geçmişte yaşanan olumsuzluklan bir kenara itip iyi bir gün geçirmeye karar verdi. Ne olursa olsun.

Bu da Trina’yı bir on dakika daha geçmeden bu tablonun içine sokması gerektiği anlamına geliyordu. Aceleyle giyinip onu aramaya çıktı.

Trina’yı akarsuyun kenanndaki sessiz sakin yerlerden birinde buldu. Burada, yolculuklan sırasında karşılaştıklan eski bir kütüphaneden kurtardıklan kitaplan okurdu. Kız, okumayı herkesten çok seviyordu ve kitaplann çok az olduğu, gerçek anlamda canlan pahasına koşarak geçirdikleri aylan telafi ediyordu. Mark dijital kitaplann uzun zaman önce bilgisayarlar ve sunucular yandığında yok olduğunu tahmin ediyordu. Trina eski usul, kâğıda basılı kitaplan okuyordu.

Trina’mn yanma yürürken her zamanki gibi aklı başma gelmişti. Her adımda iyi bir gün geçireceğine dair kararlılığı zayıflıyordu. İçinde yaşadıklan gelişen metropolü oluşturan acınası ağaç evlere, kulübelere ve yer altı tünellerine bakması yetmişti. Hepsi de kütüklerden, sarmaşıklardan ve kuru çamurdan yapılmıştı ve sağa ya da sola eğikti. Yerleşim yerlerinin kalabalık patikalannda yürürken büyük şehirde yaşadığı güzel günleri hatırlamadan edemiyordu. Hayatın zengin ve vaatlerle dolu olduğu, dünyadaki her şeye kolayca ulaşılabildiği ve her şeyin alınmaya hazır olduğu günleri. Üstelik o zaman bunun farkında bile değildi.

Ölmek üzere gibi görünen zayıf, kirli bir grup insanın yanından geçti. Onlara acımıyordu çünkü kendisinin de tıpkı onlar gibi göründüğünü ne yazık ki biliyordu. Yeterince yiyecekleri vardı -kalıntılardan almışlardı, ormanda avlanmışlardı bazıları da Asheville’den alınmıştı- ama karne sistemiyle dağıtılıyordu ve herkes açlıktan ölecek gibi görünüyordu. Ayrıca ormanda yaşıyorsanız, nehirde ne kadar yıkansanız da bir yerlerinize kir bulaşması kaçınılmazdı.

Gökyüzü maviydi fakat aniden vuran yıkıcı güneş patlamalarından sonra atmosferde kalan yanık turuncu da kısmen görünüyordu. Bir yıl geçmişti ama sanki olanları sonsuza dek hatırlatmak istermiş gibi hâlâ orada duruyordu. Her şevin yeniden normale dönüp dönmeyeceğini kimse bilmiyordu. Markın sabah uyandığında hissettiği serinlik şu an şaka gibi geliyordu; yakıcı güneş seyrek dağların zirvesindeki seyrek ağaçların hizasında yükselirken istikrarlı bir biçimde artan sıcaklık yüzünden şimdiden terlemişti.

Fakat iyi şeyler de oluyordu. Kalabalık kamp yerlerini geçip ormana girerken umut vadeden işaretler gördü. Yeni ağaçlar büyüyor, eskileri iyileşiyor, sincaplar kararmış çam iğnelerinin, yeşil filizlerin ve tomurcukların arasında hızla koşturuyordu. Uzakta portakal çiçeğine benzeyen bir şey bile gördü. Bir an onu Trina için koparmak istedi ama ormanın gelişim sürecine sekte vurmaya cüret ettiği için Trina nıı onu çok fena azarlayacağını biliyordu. Belki günü gerçekten de güzel geçerdi. İnsanlık tarihinin bilinen en kötü doğal felaketinde hayatta kalmışlardı; belki de tehlikeyi atlatmışlardı.

Trina’nın kaçmak için tercih ettiği noktaya ulaştığında dağlık arazide yürümekten nefes nefese kalmıştı. Özellikle sabahları yukarıda başkalarının da olma ihtimali çok düşüktü. Durup bir ağacın arkasından ona bakarken Trina'nın onun yaklaştığım duyduğunu biliyordu ama duymamış gibi davrandığına memnundu.

Tannm, çok güzeldi. Etrafı dekore eden bir dev tarafından oraya konmuş gibi duran devasa, sert kayaya yaslanmıştı ve kucağında kalın bir kitap vardı. Sayfayı çevirdi, yeşil gözleri kelimeleri takip ediyordu. Üzerinde siyah tişört, yıpranmış bir kot ve yüz yıllık gibi görünen spor ayakkabısı vardı. Kısa, kumral saçı rüzgârda dağılmıştı ve âdeta huzur ile rahatlığın tanımı gibi görünüyordu. Her şey yanmadan önce var olan dünyaya aitmiş gibi.

Mark her zaman onun kendisine ait olduğunu hissetmişti. Trina’mn tanıdığı neredeyse herkes ölmüştü; Mark ise sonsuza dek yalnız kalmasına bir alternatif olarak sahiplenebileceği bir hurdaydı. Ama Mark rolünü seve seve oynuyor, hatta kendini şanslı sayıyordu; Trina olmasaydı ne yapardı bilmiyordu.

“Okumaya çalışırken ürkütücü bir adam beni gözetlemeseydi bu kitap çok daha güzel olabilirdi,” dedi Trina gülümsediğini belli ederek. Bir sayfa daha çevirdi ve okumaya devam etti.

“Sadece benim,” dedi Mark. Kızın yamndayken söylediklerinin yansı hâlâ çok aptalca geliyordu. Ağacın arkasından çıktı.

Trina güldü ve sonunda ona baktı. “Nerede kaldın! Kendi kendime konuşmaya hazırlanıyordum neredeyse; şafak söktüğünden beri kitap okuyorum.”

Mark ona doğru yürüyüp yanma oturdu. Sanldılar; bu, uyandığında kendine verdiği sözle dolu, sıkı ve sıcak bir kucaklaşmaydı.

Geri çekilip ona bakarken büyük olasılıkla yüzünü kaplamış olan aptal sırıtışı umurunda değildi. “Ne var biliyor musun?”

“Ne?”

“Bugün mükemmel, mükemmel bir gün olacak.”

Sözlerinin hiçbir anlamı yokmuşçasına, Trina gülümsedi ve nehrin suları akmaya devam etti.

2. BÖLÜM

"On altı yaşıma bastığımdan beri mükemmel bir gün geçirmedim,” dedi Trina sayfanın köşesini kıvınp kitabı yanma bırakırken. “Üç gün sonrasında seninle birlikte güneşten bile sıcak olan bir tünelde hayatımız pahasına koşuyorduk.”

“Güzel günlerdi,” diye espri yaptı Mark, giderek rahatlıyordu. O da aynı kayaya yaslanıp bacak bacak üstüne attı. “Güzel günler.” Trina ona yan yan baktı. “Doğum günü partim mi yoksa güneş patlamaları mı?”

“İkisi de değil. Sen o sersem John Stidham’dan hoşlanıyordun. Unuttun mu?”

Trina’nın yüzünde utangaç bir ifade belirdi. “Şey, evet, sanki yüz yıl önceymiş gibi geliyor.”

“Beni sonunda fark etmen için dünyanın yansının ortadan kaldınlması gerekti.” Mark gülümsedi ama boş bir gülümsemeydi. Gerçek -şakası büe-ise moral bozucuydu ve keyfinin kaçtığım hissetti. “Konuyu değiştirelim.”

“Katılıyorum.” Gözlerini kapayıp başım taşa yasladı. “Geçmişi bir saniye daha düşünmek istemiyorum.”

Mark, Trina göremese de başını onaylarcasma salladı. Aniden tüm konuşma isteği kaçmıştı ve mükemmel gün planlan da nehirle birlikte akıp gitmişti. Anılar. Asla peşini bırakmayacaklardı, yanm saatliğine bile. Sürekli tüm dehşetiyle birlikte yeniden akın etmek zorundaydılar sanki.

“İyi misin?” diye sordu Trina. Uzanıp elini tuttu ama Mark eli terli olduğu için geri çekti.

“Evet, iyiyim. Sadece bir gün geçmişi hatırlamadan yaşayabüsek keşke. *Unutabilsek* bu yerde gayet mutlu yaşayabilirdim. İşler düzeliyor. Sadece... unutmamız gerekiyor!” Son kısmı neredeyse bağırarak söylemişti ama öfkesini neye yönelttiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece kafasının içindekilerden nefret ediyordu. Görüntülerden. Seslerden. Kokulardan.

“Unutacağız, Mark. Unutacağız.” Trina yeniden ona uzandı ve bu kez Mark onun elini tuttu.

“Aşağı insek iyi olacak.” Hep böyle yapıyordu. Anılar ne zaman kendini gösterse hemen çalışma havasına giriyordu. Bir şeyleri halletmek, çalışmak ve beyni kullanmayı bırakmak. İşe yarayan tek şey buydu. “Eminim Alec ve Lana’nın yapmamızı istediği kırk tane falan iş vardır.”

“Hem de *bugün* yapılması gereken,” diye ekledi Trina. “Bugün! Yoksa dünyanın sonu gelir!”

Gülümsemesi ortamın yumuşamasını sağladı. En azından biraz. “Sıkıcı kitaplannı daha sonra okursun.” Ayağa kalktı ve kızı da kaldırdı. Ardından yuvalan olan derme çatma köye doğru dağ patikasından aşağı yürümeye koyuldular.

Kokuyu önce Mark aldı. Merkez Kulübeye giderken hep böyle olurdu. Çürümekte olan çalılık, pişen et ve çam. Hepsi de güneş patlamalarından sonra dünyayı tanımlayan yanık kokusuyla karışmıştı. Aslında kötü değil, sadece rahatsız ediciydi.

Trina’yla birlikte yamuk ve parçalan rastgele yerleştirilmiş gibi görünen binalann yanından geçtiler. Kampın bu kısmındaki yapılann çoğu ilk zamanlar henüz mimar ve müteahhitler bulunup görevin başına geçirilmeden önce inşa edilmişti. Barakalar ağaç gövdelerinden, çamurdan ve sert çam iğnelerinden yapılmıştı. Pencereler yerine boşluklar ve tuhaf şekilli kapı girişleri vardı. Bazı noktalarda yerde sadece çukurlar vardı, zemin plastik levhalarla örtülmüştü ve yağmurdan korunmak için birkaç kütük bağlanmıştı. Mark'ın büyüdüğü, gökdelen ve beton binalarla dolu şehirden fazlasıyla farklıydı.

Merkez Kulübe’nin simetrik olmayan kapı aralığından geçtiklerinde Alec onlan söylenerek karşıladı. Merhaba büe diyemeden Lana canlı bir şekilde yürüyerek yanlanna geldi. Siyah saçlanm her zaman sıkı bir topuz halinde toplayan, iri bir kadındı. Eskiden orduda hemşireydi ve Alec’ten küçüktü ama Mark'ın ebeveynlerinden büyüktü. Mark, New York’un altındaki tünellerde onlarla karşılaştığında Alec’le birliktelerdi. O zamanlar ikisi de savunma bakanlığı için çalışıyordu. Alec onun patronuydu; o gün bir tür toplantıya gidiyorlardı. Her şey değişmeden önce.

“Siz ikiniz neredeydiniz?” diye sordu Lana, Mark'ın birkaç santim önünde durup. “Bugün şafakta başlamamız gerekiyordu, güneydeki vadiye doğru yola çıkıp yeni yerleşim bölgesi arayacaktık. Birkaç hafta daha bu aşın kalabalık yerde yaşarsam oldukça aksi bir kadına dönüşebilirim.”

“Günaydın,” diye karşılık verdi Mark. “Bugün çok neşeli görünüyorsun.”

Lana gülümsedi; Mark da gülümseyeceğini biliyordu zaten. “Bazen doğruca işe koyulabiliyorum, değil mi? Gerçi Alec kadar aksi olmama daha çok var.”

“Çavuş mu? Evet, haklısın.”

Tam da o anda yaşlı adam homurdandı.

“Geç kaldığımız için özür dileriz,” dedi Trina. İyi bir bahane bulurdu ama dürüst olmak en iyisiydi. “Mark beni nehre gitmeye zorladı ve biz... büirsiniz.”

Artık Mark’ı şaşırtmak, hatta kızarmasına neden olmak çok zordu ama Trina ikisini de başarabiliyordu. Lana gözlerini devirirken o da bir şeyler kekeledi.

“Ah, haydi oradan.” Lana elini salladı ve ekledi: “Şimdi, hâlâ yapmadıysanız gidip kahvaltüık bir şeyler alın ve hazırlanıp çıkalım. Bir hafta içinde geri dönmek istiyorum.”

Vahşi doğada bir hafta, yeni şeyler görmek, daha temiz hava solumak, bozulan moralini düzeltmek... bunların hepsi Mark’a harika geliyordu. Yolculukları sırasında yalnızca şimdiki zamanı düşüneceğine ve gezintinin tadını çıkaracağına dair kendi kendine söz verdi.

“Darnell üe Toad’u gördünüz mü?” diye sordu Trina. “Ya da Misty’yi?”

“Üç Ahbap Çavuş mu?” diye sordu Alec ve ardından kahkaha attı. Adam en tuhaf şeylerin komik olduğunu düşünüyordu. “En azından planı hatırlachlar. Çoktan kahvaltı yapıp hazırlanmaya koyuldular. Her an burada olabilirler.”

Mark ver Trina krep ile geyik sucuklarının daha yansını yemişlerdi ki New York tünellerinde bulduklan üç arkadaşın tanıdık seslerini duydular.

“Onu kafandan çıkar!” diye sızlanan bir ses duyuldu, iç çama-şınnı kahverengi saçlannm üzerine şapka gibi geçirmiş genç bir çocuk ortaya çıkmadan hemen önce. Darnell... Mark, çocuğun hayatı boyunca hiçbir şeyi ciddiye almadığından emindi. Geçen sene güneş onu canlı canlı kaynatmak üzereyken bile her daim şaka yapmaya hazır görünüyordu.

“Ama bunu seviyorum!” diyordu Kulübe’ye girerken. “Saçımın düzgün kalmasını sağlıyor ve dış etkenlerden koruyor. Bir alana bir bedava!”

Onun peşinden bir kız içeri girdi. Uzun boylu, zayıf, uzun kızıl saçlıydı ve Marktan biraz daha küçüktü. Ona Misty diyorlardı ama gerçek adını hiç söylememişti. DamelTe tiksinme ve eğlenme karışımı bir ifadeyle bakıyordu. Toad[-1] -takma adından da anlaşıldığı gibi kısa ve bodur çocuk- içeri dalıp Misty’nin yanından geçti ve DameH’in kafasındaki çamaşırı almaya çalıştı.

“Ver onları bana!” diye bağırdı ona doğru sıçrayarak. Markın gördüğü, on dokuz yaşındaki en kısa boylu çocuktu ama meşe ağacı gibi kalındı; her yeri kaslıydı ve belirgin damarlan vardı. Bu da nedense diğerlerine ona sataşmanın doğru olacağım düşündürüyordu çünkü eğer isterse karşısındakini mahvedebilirdi. Ama Toad ilgi odağı olmayı severdi, Damell ise şapşal ve sinir bozucu olmayı.

“O çirkin şeyi kafanda nasıl *isteyebilirsin ki?”* diye sordu Misty. “Onun önceden nerede durduğunun farkındasın, değil mi? Toad’un alt bölgelerini kapatıyordu.”

“Mükemmel bir noktaya değindin,” diye karşılık verdi Damell sahte bir tiksinme ifadesiyle. Tam o sırada Toad sonunda çamaşın onun kafasından çıkarmayı başardı. “Epey kötü bir seçim yapmışım.” Damell omuz silkti. “O zaman komik gelmişti.”

Toad geri aldığı çamaşırım sırt çantasına tıkıştınrken, “Son gülen benim ama. Onu en az iki haftadır yıkamamıştım,” dedi.

Gülerken çıkardığı ses Mark’a bir parça et için mücadele eden köpeği anımsattı. Toad ne zaman gülse odadaki herkes dayanamayıp ona katılıyor ve aralanndaki buzlar eriyordu. Mark hâlâ asıl konuya mı yoksa Toad’dan çıkan seslere mi güldüğünden emin değildi.

Yine de böyle anlar nadirdi ve gülmek iyi geliyordu. Tıpkı Trina'nın yüzünün aydınlandığını görmek gibi.

Alec ile Lana bile kıkırdıyordu ve Mark belki gerçekten de mükemmel bir gün geçireceklerini düşündü.

Fakat sonra kahkahaları tuhaf bir sesle kesildi. Mark'ın bir senedir duymadığı ve bir daha duymayı beklemediği bir sesle...

Gökyüzündeki motorlann sesi.

3. BÖLÜM

Gümbürdeme ve motor sesi kulübeyi baştan aşağı sarsıyordu. Gelişigüzel harçlanıp yerleştirilmiş kütüklerin arasından tozlar fırladı. Ses, kulübenin sarsıntısının duracağı kadar azalana dek Mark elleriyle kulaklarını kapadı. Daha kimse neler olduğunu idrak edemeden, Alec çoktan ayağa kalkmış, kapıya doğru ilerliyordu. Lana da hemen ayağa kalktı ve diğerleri de onu takip etti.

Hepsi dışan çıkana dek kimse tek kelime etmedi. Parlak sabah güneşi etrafı aydınlatıyordu. Mark gökyüzünde sesin kaynağını ararken gözlerini kısıp ellerini göz kamaştıncı ışığa karşı siper etti. “Bu bir kayaç,” diye duyurdu Toad gereksiz yere. “Neler oluyor?..” Mark güneş patlamalan olayından beri ilk kez bu devasa hava araçlanndan birini görüyordu; kesinlikle sarsıcı bir görüntüydü. Bir kayacın -felaketten sağlam çıkmış bir kayacın- dağlan aşıp buraya uçması için hiçbir sebep düşünemiyordu. Ama işte oradaydı; büyük, parlak ve yuvarlak hatbydı; köyün orta yerine alçalırken mavi motorları sıcak ve gürültülüydü.

“Burada ne işi var?” diye sordu Trina, küçük grubu köyün dar yollarından kayacın olduğu yere doğru koşarken. “Asheville gibi daha büyük yerleşim yerlerine hep erzak bırakıyorlardı.”

“Belki...” dedi Misty. “Belki bizi kurtarmaya falan gelmişlerdir? Başka bir yere götürmeye?”

“Yok artık,” diye homurdandı Darnell. “Yapsalar bunu uzun zaman önce yaparlardı.”

Mark grubun arkasından koşarken hiçbir şey söylemedi, devasa kayacın ortaya çıkmasından hâlâ biraz afallamış haldeydi. Herkes gelenlerden gizemli *onlar* diye bahsediyor ama kimse *onlann* kim olduğunu bilmiyordu. Bir tür merkezî hükümetin kurulduğuna dair belirtiler ve söylentiler vardı ancak bu konuda güvenüir hiç haber yoktu. Aynca henüz resmî bir iletişim de kurulmamıştı. Ashevüle yakmlanndaki kamplara erzak ve yiyecek gönderildiği doğruydu ve oradaki insanlar da onlan genellikle çevredeki köylerle paylaşıyordu.

Kayaç, köyü kurarken boş bıraktıklan, kaba hatlanyla bir kareyi andıran meydanın üzerinde yaklaşık on beş metre yükseklikte, mavi motorlan aşağıyı gösterir bir şeküde durdu. Grup hızlanarak meydana geldiğinde bir kalabalığın çoktan toplandığını ve hava aracına efsanevi bir yaratıkmış gibi baktığını gördü. Aslında kükremesi ve parlak mavi ışığıyla gerçekten öyle bir yaratığı andınyordu. Özellikle de uzun zamandır gelişmiş teknolojiye dair bir şey görmedikleri için.

Çoğunluğu meydanın ortasında toplanmış kalabalığın yüzlerinde beklenti ve heyecan ifadeleri vardı. Sanki hepsi Mistyyle aynı sonuca varmış gibiydi: Kayacın buraya onlan kurtarmaya geldiği ya da en azından iyi haber getirdiği sonucuna. Mark ise ihtiyatlıydı. Geçirdiği büyüm ardından fazla umutlanmaması gerektiğini defalarca öğrenmişti.

Trina onu kolundan çekti ve konuşmadan önce ona yaklaştı. “Ne yapıyor? Burada onun ineceği kadar geniş alan yok.”

“Bilmiyorum. Kimin kayacı olduğu ya da nereden geldiğine dair herhangi bir işaret yok.”

Alec yakınlardaydı ve pervanelerin homurtusuna rağmen bir şekilde konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. “Asheville’e erzak bırakanların üzerinde büyük harflerle *PSK* yazıyormuş. Patlama Sonrası Koalisyonu.” Âdeta bağırıyordu. “Bunun üzerinde hiçbir şey yazmaması tuhaf.”

Mark, Alec’in verdiği bilginin bir anlam ifade edip etmediğinden emin olamayarak omuz silkti. Sersemlemiş olduğunu fark etti. Yeniden yukan

bakıp aracı kimin kullandığını ve amaçlarının ne olabileceğini merak etti. Trina elini sıktı ve o da aynı şekilde karşılık verdi. İkisi de terliyordu.

“Belki de içinde Tann vardır,” dedi Toad, aşın tiz bir sesle; bağırdığı zaman sesi hep böyle çıkardı. “Tüm o güneş ışığı olayı için özür dilemeye gelmiştir.”

Mark göz ucuyla Damell’in muhtemelen Toad’a zekice ve komik bir şey söylemek üzere nefes alıp ağzmı açtığım gördü. Ama çocuğun hareketi yukandan gelen, yüksek bir bükülme sesini takip eden hidroliklerin gıcırtısıyla kesüdi. Kayacın alt kısmındaki geniş, kare şeklinde kapak açılıp rampa gibi destek yerlerinin üzerinde dönerken Mark büyülenmişçesine izliyordu. İçerisi karanlıktı ve boşluk genişledikçe belli belirsiz bir buğu, girdap gibi dönerek dışan çıkıyordu.

Kalabalıktan nefeslerin kesilmesi ve bağınşlar duyuldu; eller kalkıyor ve parmaklar yukanyı gösteriyordu. Mark her şeyi görebilmek için bir an bakışlannı kayaçtan ayırdı, kendisini etkisi altına alan bu şaşkınlık duygusuyla kalakalmıştı. Her gün, bir sonraki günün son günleri olabileceği hissinin verdiği ağırlıkla yaşayan umutsuz insanlara dönüşmüşlerdi. Şimdiyse burada, Toad’un esprisinin ardından daha fazlası varmışçasına, gökyüzüne bakıyorlardı. Gördüğü gözlerin çoğunda özlem vardı; sanki gerçekten de bir tür İlahî güç tarafından kurtarılacaklarını düşünüyor gibilerdi. Bu Mark'ın kendini biraz kötü hissetmesine sebep oldu.

Yeni bir nefes kesilme sesi dalgası meydanda yayıldı ve Mark yeniden başını yukan çevirdi. Kayacın karanlığından beş kişi görünüyordu. Üzerlerindeki kıyafetler Mark'ın omurgasından aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu. Yeşü, lastiğimsi iri ve tek parça kıyafet, gelen yabancılan baştan ayağa kapamıştı. Baş kısmında, içindeki kişinin dışanyı görmesini sağlayan siperlikler vardı ama parlaklık ve uzaklık sebebiyle Mark'ın onlann suratlannı seçmesi imkânsızdı. Yeşü tulumun üstüne geçirdikleri siyah botlanyla dikkatlice adım attılar. Beşi de alçalmış kapının dış kenannda yan yana sıralandı. Gergin beden dilleri dengelerini sağlamak için ne kadar çaba sarf ettiklerini belli ediyordu.

Her biri elinde silaha benzer siyah birer boru tutuyordu.

Fakat bu borular Mark’ın daha önce gördüğü silahlara hiç benzemiyordu. İnce ve uzunlardı. Ucunda sanayi pompasından sökülmüş gibi duran tesisata benzer bir şey vardı. Yabancılar pozisyon aldık-lannda boruya benzer şeyleri kaldınp doğruca aşağıdaki insanlara doğrulttular.

Mark, Alec’in insanlan uzaklaştırmak için avazı çıktığı kadar bağırdığını, onlan itip dürttüğünü fark etti. Etraflarında bağınşlar ve panikle dolu bir karmaşa patlamıştı fakat Mark âdeta transa girmişti: Kayaçtan tuhaf kıyafetler içinde, ellerinde silahlarla yabancılar çıkınca kalabalığın, sonunda bu insanlann onlan kurtarmak için burada olmadıklannı fark etmelerini izliyordu. Hemen harekete geçebilen Mark’a ne olmuştu? Güneş patlamalannm dünyayı yakıp yıktığı cehennem gibi bir yılda sağ kalmayı başaran Mark’a ne olmuştu böyle?

Yukandan ilk ateş açıldığında hâlâ donakalmış vaziyette izliyordu. Bulanık görüntülü bir hareket oldu, koyu renkli, küçük ve hızlı bir şey o tüplerden birinden patladı. Mark'ın gözleri merminin yolunu takip etti. Mide bulandırıcı bi *pat* sesi geldi. Başını çevirince yaklaşık on beş santimlik bir okun Darnell’in omzuna saplandığım gördü, ince metal ok kasma girmişti. Yaradan kan akmaya başladı. Çocuk yere kapaklanırken garip bir hırıltı çıkardı.

Bu, Mark'ın sonunda kendine gelmesini sağladı.

4. BÖLÜM

Panikleyen insanlar dört bir yana kaçarken çığlıklar havayı delip geçiyordu. Mark eğilip dirseklerini Damell’in kollarının altına geçirerek çocuğu sürükledi. Fırlatılan oklar sağından ve solundan gürültüyle geçerek hedeflerini buluyor, onu acele edip diğer tüm düşünceleri akimdan çıkarması için zorluyordu.

Damell’in vücudunu yerde sürükleyerek üerledi. Trina da düşmüştü ama Lana yanındaydı ve kalkmasına yardım ediyordu. İkisi de yardımına koştular ve DameH’i ayaklarından tuttular. Aynı anda homurdanarak çocuğu kaldınp meydandan, açıklıktan uzaklaştılar. Küçük gruplarında kimseye ok isabet etmemiş olması bir mucizeydi.

Vınnn, vınn, vınn. Pat, pat, pat. Çığlıklar eşliğinde insanlar yere yığılıyordu.

Oklar yağmaya ve etraflanna düşmeye devam ederken ve Mark, Trina ile Lana, DameU’i tuhaf bir pozisyonda taşırken olabüdiğinee hızlı ilerlemeye çalışıyordu. Bir grup ağacın arkasına geçtiler -Mark birkaç okun ağaçlann dallan ile gövdelerine saplanma sesini duydu-ardından yeniden açıklığa çıktılar. Küçük bir açık alandan geçip rastgele inşa edilmiş birkaç kulübenin olduğu bir patikaya girdiler.

İnsanlar her yerdeydi ve çılgınlar gibi kapılara vuruyor, açık camlardan kendilerini içeri atıyorlardı.

Daha sonra Mark pervanelerin gürültüsünü duydu ve yüzüne doğru sıcak bir rüzgâr esti. Uğultu giderek yükseldi, rüzgâr ise güçlendi. Yukan bakıp sesi takip edince kayacın yer değiştirerek kaçışan kalabalığın peşinden gittiğini gördü. Toad üe MistyYi gördü. İnsanlan acele etmeye zorlarken sesleri kayacın gürültüsünde kayboluyordu.

Mark ne yapacağım bilmiyordu. Sığınak bulmak en iyisiydi ama aynı şeyi yapmaya çalışan çok fazla kişi vardı ve o kaosun içine DameU’e birlikte girmek ezümelerine sebep olurdu. Kayaç yine durdu ve tuhaf kıyafetler içindeki yabancılar bir kez daha ellerindeki silahlan kaldınp ateş açtılar.

Vınrı, vırın, vırın. Pat, pat, pat.

Bir ok Mark'ın tişörtünü sıyınp yere saplandı; başka biri oka basarak daha derine girmesini sağladı. Bir başka ok ise bir adamın boynuna saplandı, yaradan kan fişkınrken adam bağırarak düştü. Yere vurduğunda hiç kıpırdamadan kaldı ve üç kişi ona takılıp düştü. Mark, etrafında olanlardan afallamış bir halde durduğunu, Lana ona üerlemesi için bağırdığında fark etti.

Belli ki üzerlerindeki nişancılar daha iyi hedef alır olmuşlardı. Oklar etraftaki insanlara saplanıyordu, hava panik ve korku çığlıkla-nyla doluydu. Mark tamamen çaresiz hissediyordu; kendini bu yaylım ateşinden korumanın hiçbir yolu yoktu. Tek yapabildiği işe yaramaz bir biçimde, uçan bir makineden daha hızlı olmaya çalışmaktı ki bu da imkânsızdı.

Alec neredeydi? Savaş içgüdülerine sahip, sert adam? O nereye kaçmıştı?

Mark, Lana üe Trina’yı hızına ayak uydurmaya zorlayıp Damell’i sürükleyerek ilerlemeye devam etti. Toad ve Misty de onlann hemen yanında koşuyor, ayaklanna dolanmadan yardım etmeye çalışıyorlardı.

Havadan oklar yağmaya devam ederken daha fazla çığlık duyuluyor, daha çok beden düşüyordu. Mark bir köşeyi döndü ve Merkez Kulübeye giden yolda, kısmi bir koruma sağlaması için sağındaki binaya iyice yaklaşıp sendeleyerek ilerledi. Bu yolda çok fazla insan yoktu ve kaçmaları gereken daha az ok vardı.

Küçük grup, baygın arkadaşlarıyla birlikte ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde ilerliyordu. Köyün bu kısmında yapılar âdeta birbirinin üzerine binmişti ve dağı çevreleyen ormana kaçabilecekleri bir kestirme yol yoktu.

“Kulübe’ye geldik sayılır!” diye bağırdı Trina. “Kayaç yeniden tepemize çıkmadan acele edin!”

Mark, yüzü öne bakacak şekilde döndü ve DamelTi gömleğinden yakaladı. Geri geri gitmek bacak kaslarının son raddesine kadar gerilmesine neden olmuştu. Yanan kaslarına kramplar giriyordu. Artık önlerinde onlan yavaşlatacak hiçbir şey yoktu, bu sayede Mark hızını artırdı. Damell’in bacaklarını tutan Lana ile Trina da hızlandı. Toad ve Misty de grubun arasına girip DamelTin kollannı tutarak ağırlığın bir kısmım aldılar. Dar patika ve yollardan, fazla çıkık kökler ile sert toprak tabakasının üzerinden sola ve sağa, ardından yeniden sola döndüler. Sağ taraflanndan gelen kayacın uğultusu aralanndaki yapılar ve sıra sıra ağaçlarla kesiliyordu.

Mark sonunda bir köşeden döndü ve küçük bir açıldığın karşısındaki kulübeyi gördü. Son defa hızla koşarken diğer taraftan deliye dönmüşçesine koşarak gelen insanlar gördükleri her kapıya doğru atılıyordu. Kayaç üstlerine geldiğinde donakaldı, Mark’ın daha önce hiç görmediği kadar yere yakındı. Şimdi kapısında sadece üç kişi duruyordu ama kayaç durma pozisyonu alır almaz ateş açtılar.

Küçük, gümüş rengi oklar havada uçuyor, açıklığa akın eden insanlann üzerine yağıyordu. Her ok hedefini buluyor gibiydi; erkeklerin, kadmlann, çocuklann boyunlanna ve kollarına saplanıyordu, İnsanlar çığlık atarak

neredeyse aynı anda yere kapaklanıyor ve korunma bulmak için deliye dünmüşçesine koşan kalabalıktakiler de onlara takılıp düşüyordu.

Mark üe küçük grubu en yakındaki binanın kenarına iyice sokuldular ve Damell’i yere bıraktılar. Mark'ın kol ve bacakları yorgunluk ve acıyla zonkluyor, baygın arkadaşının yanma yığılmak istemesine neden oluyordu.

“Onu orada bırakmalıydık,” dedi Trina elleri dizlerinin üzerinde, soluklanmaya çalışırken. “Bizi yavaşlattı ve hâlâ bizim gibi bir hedef.” “Bildiğimiz kadarıyla da öldü,” dedi Toad hırıltılı bir sesle. Mark ona sert bir bakış attı ama büyük olasılıkla haklıydı. Zaten şansı olmayan birini kurtarmak için kendi hayatlarını tehlikeye atmış olabüirlerdi.

“Şimdi neler oluyor?” diye sordu Lana binanın köşesinden açıklığa bakarken. Omzunun üzerinden yeniden onlara baktı. “İnsanları teker teker vuruyorlar. Neden kurşun yerine ok kullanıyorlar ki?” “Çok saçma,” diye karşılık verdi Mark.

“Bir şey *yapamaz* mıyız?” dedi Trina, korkudan çok hayal kırıldığıyla titriyor gibi görünüyordu. “O adamlann bunu yapmasına neden izin veriyoruz?”

Mark, Lana’ya doğru bir adım atıp onunla birlikte baktı. Açıklık şimdi yerde yatan bedenlerle doluydu, onlara saplanmış, yukan bakan oklar minyatür bir ormanı andınyordu. Pervaneleri mavi ısıyla yanan kayaç hâlâ tepelerinde duruyordu.

“Güvenlikçilerimiz nerede?” diye fısıldadı Mark ortaya. “İzinli falanlar mıydı?”

Kimse cevap vermedi ama Kulübe’nin kapısındaki hareket Mark'ın dikkatini çekti ve rahatlayarak iç geçirdi. Alec çılgınlar gibi el sallayarak onlara gelmelerini işaret ediyordu. Elinde büyük halatlara bağlı, uçlannda tutma kancası olan iki büyük tüfek vardı.

Aradan geçen yıllara rağmen hâlâ tam bir asker olan adamın bir plan yapmıştı ve yardıma ihtiyacı vardı. O canavarlarla savaşacaktı. Mark da öyle.

Mark duvardan uzaklaşıp etrafına bakındı. Patikanın karşı tarafında bir odun parçası gördü. Diğerlerine ne yaptığını söylemeden, koşup onu aldı ve

koruma olarak kullanarak açıklıktan son hızla Kulübe’ye, Alec’in yanma gitti.

Mark'ın yukan bakmasına gerek yoktu; kendisine hedef alman oklann uzaktan gelen vmlamalannı duyabiliyordu. Bir tanesinin odun parçasına *pat* diye saplandığını duydu. Koşmaya devam etti.

5. BÖLÜM

Mark, Alec’e doğru giderken bir hızlanıyor, bir yavaşlıyor, sağa sola atılıyordu. Oklar ayaklarının etrafında yere saplanıyordu; derme çatma kalkanına bir tane daha çarptı. Açık alandan koşarken silahlan hâlâ elinde olan Alec de doğruca ortaya gitti, ikisi, kayacın tam altında neredeyse çarpışacaklardı ve Mark hemen atılıp siperiyle ikisine de koruma sağlamak için eğildi.

Alec’in gözleri şiddet ve hırsla bakıyordu. Saçlan beyaz olsa da bir anda yirmi yaş genç göründü.

“O şey havalanmadan önce acele etmeliyiz!” diye bağırdı.

Üstlerindeki pervane yanıyor ve oklar etraflanndaki insanlara isabet etmeye devam ediyordu. Çığlıklar korkunçtu.

“Ne yapacağım?” diye bağırdı Mark. Arkadaşının emirlerini beklerken o tanıdık adrenalin ve dehşet duygusu bedenini sardı.

“Bununla beni koru.”

Alec silahlan diğer kolunun altına aldı ve pantolonunun arkasından Mark'ın daha önce hiç görmediği mat siyah bir tabanca çıkardı. Tereddüt edecek vakti yoktu. Mark boştaki eliyle silahı aldı, ağırlığından dolu olduğunu anladı. Horozu kaldırdığı sırada kalkanına bir ok daha saplandı. Ardından bir tane daha. Kayaçtakiler açık alanın ortasında dolap çeviren iki kişiyi fark etmişti. Düşen oklann sesi ani bir dolu fırtınasını andırıyordu.

“Ateş aç, evlat!” diye hırladı Alec. “Ve iyi nişan al çünkü sadece yirmi kurşun var. Sakın ıskalama. Şimdi!”

Alec bunu söyler söylemez dönüp yaklaşık üç metre uzağa koştu. Mark süahını kayacın kapısında duranlara nişan alıp hızla iki el ateş etti; Alec'i fark etmemeleri için dikkatlerini kendine çekmesi gerektiğinin farkındaydı. Üç yeşü tulum geri çekilip dizlerinin üzerine çöktüler. Metal rampayı çocukla aralarına almak için eğildiler. Bir tanesi dönüp güçlükle tırmandı ve geminin içine girdi.

Mark kalkanım bir kenara Mattı. Tabancayı iki eliyle tuttu, sabit durdu ve odaklandı. Kapağın ucundan bir kafa çıkınca hemen ateş etti. Geri tepme etkisiyle elleri sıçradı ama kırmızı buğuyu, havaya sıçrayan kanı gördü; bir vücut rampadan yuvarlandı ve aşağıdaki üç kişinin araşma düştü. İnsanlar olan biteni görünce dört bir yandan gelen yeni bir çığlık dalgası etrafı sardı.

Kayacın kapısından bir kol uzandı, elindeki borumsu süahla rastgele atışlar yapıyordu. Mark ateş etti ve metal alete çarpan kurşunun tiz sesini duydu, hemen ardından da silahın yere düşmesini izledi. Bir kadın süahı yerden kaptı ve savaşabilmek amacıyla, nasıl çalıştığını anlamak için inceledi.

Mark, Alec'e hızla bir bakış atma riskini aldı. Tutma kancalı süahı, sanki bir balinayı zıpkınlamak üzere olan bir denizciymiş gibi tutuyordu. Pat diye bir ses çıktı ve aniden kanca kayaca doğru havada uçmaya başladı. Arkasından çıkan halat da duman izi gibiydi. Kanca hidrolik millerden birine takılıp etrafında dönerek kapının açık kalmasını sağladı. Alec, halatı sıkıca çekiyordu.

"Tabancayı bana at!" diye bağırdı asker.

Mark, kayacın içinden kimsenin tekrar çıkıp onlan ok yağmuruna tutmadığına emin olmak için yukan baktı; ardından hızla Alec'in yanma koşup tabancayı ona verdi. Adam silahı daha yeni almıştı ki Mark klik sesini duydu, Alec havaya ateş ediyordu. Cihazı onu havada duran kayaca çıkanyordu. Bir eliyle kanca silahına tutunup diğeriyle de tabancayı yukan doğrultmuştu. Kapının kenannı boşaltır boşaltmaz art arda üç el ateş duyuldu. Mark onun rampaya tırmanmasını ve ayağının da görünürden kaybolmasını izledi. Birkaç saniye sonra kenardan yeşil kıyafetli başka bir beden yuvarlanıp aşağı düştü.

“Diğer kanca!” diye bağırdı Alec ona. “Diğerleri gelmeden ya da araç gitmeden acele et!” Cevap beklemeden yüzünü kayacın ana gövdesine çevirdi.

Mark'ın kalbi hızla atarken neredeyse kaburgalarını acıtıyordu. Etrafına bakıp büyük aleti Alec’in düşürmüş olduğu yerde buldu. Hemen alıp inceledi ve bu aptal şeyi kullanma}! bilmediği için aniden paniğe kapıldı.

“Buraya nişan al sadece!” diye bağırdı Alec. “Iskalarsa kendime bağlanm. Çabuk ol!”

Mark silahı kaldınp doğrudan kayaç kapısının ortasına hedef aldı. Tetiği çekti. Geri tepmesi sert olmuştu ama bu kez darbeyi karşılamıştı, omzunda bir acı hissetti. Kanca ve arkasındaki halat kayacın açık kapısında doğru ilerledi. Çarpıp aşağı kayarken Alec tam zamanında yakaladı. Mark, Alec’in kancayı hızla hidrolik millerden birinin etrafına sarmasını izledi.

“Tamam!” diye bağırdı Alec. “Yeşil retraktör düğmesine bas...” Sözleri, kayacın motorunun daha yüksek gürültüsüyle kesildi ve araç yukan kalktı. Mark, ayaklan yerden kesilirken silahın ucunu tuttu. Trina’mn aşağıdan kendisine seslendiğini duydu ama zemin uzaklaşıyor, insanlar her geçen saniye giderek küçülüyordu. Mark tutunurken içini korku kapladı, parmaklarını o kadar sıkmıştı ki eklemleri bembeyaz olmuştu. Aşağı bakınca başının dönüyor ve midesi altüst oluyordu, bu nedenle bakışlarını kapıya odaklamaya zorladı.

Alec rampanın kenarında sendeledi; âdeta ölüme davetiye çıkarmıştı. Mark'ın can havliyle tutunduğu halatı kullanarak kendini itip güvene aldı. Ardından karnının üstüne düşüp kocaman açılmış gözlerle Mark’a baktı.

“Yeşil düğmeyi bul, Mark!” diye bağırdı. “Bas şuna!”

Rüzgâr ve motorların gücüyle Mark'ın etrafında şiddetli bir hava akımı vardı. Yükselen kayaç şimdi yerden en az altmış metre yukarıdaydı ve ağaçlara doğru gidiyordu. Ağaçlar saniyeler içinde Mark’ı ya parçalara ayıracak ya da halatı koparacaktı. Aletin üzerindeki düğmeyi ararken telaşla halatı sıkıca kavradı.

Kanca ve halatı fırlatan tetiğin birkaç santim aşağısındaydı. İpi bırakmak istemiyordu ama tüm gücüyle sağ eline odaklandı, parmaklarını

daha da sıkı sardı ve sol eliyle düğmeye basmaya çalıştı. Tüm vücudu aşağı kaydı, rüzgârda sallanıyor, kayacın her hareketiyle sarsılıyordu. Çam ve meşelerin üst kısımlarına yaklaşıyorlardı. Düğmeye basacak kadar kendini kontrol edemiyordu.

Aniden yukarıdaki metalden gelen bir tangırtı ile çınlama duyunca başını kaldırdı. Kapı kapanıyordu.

6. BÖLÜM

“Çabuk ol!” diye bağırdı Alec yukarıdan.

Mark bir kez daha düğmeye basmayı deneyecekken ağaçlara ulaştılar. Sol eliyle yeniden silahı kavrayıp olabildiğince güçlü tuttu. Bacaklarını yukarı çekip tortop oldu ve gözlerini sımsıkı kapadı. Kayaç onu savururken en yüksek çamın dalları vücuduna çarptı. İğneler derisine batıyor, dalların sivri uçları kıyafetlerini yırtıyor ve yüzünü çiziyordu. Sanki onu halattan ayırıp ölüme çekmek isteyen iskelet elleri gibiydi. Vücudunun her bir santimini bir şey çiziyordu.

Ama atlattı, kayacın ivmesi ve halat onu ağaçların pençelerinden uzaklaştırdı. Bacaklarını açtı ve gemi dönerken delicesine tekmeleyip geniş bir yay çizerek uçmaya başladı. Kapı yarısına kadar kapanmıştı. Alec dışarı doğru eğilmiş, halatı yukarı çekmeye uğraşıyordu, yüzü bağırmaktan neredeyse morarmıştı. Kelimeleri gürültüye karışıyordu.

Mark’ın midesi altüst olmuştu ama sadece bir şansı kaldığının da farkındaydı. Sol eliyle aleti bıraktı, tetiği bulana kadar kenarına dokundu ve parmağını yeşil düğmenin olduğu yere kaydırdı. Göz ucuyla ağaçlara doğru ilerlediklerini gördü. Kayaç alçalıyordu, bu da onları atlatma şansının olmadığı anlamına geliyordu.

Düğmeleri bulup bastı fakat parmakları kaydı. Dallara ulaşmıştı, aleti vücuduna bastırarak bir kez daha denedi ve sertçe düğmeye bastı. Bu kez başardı ve ağaçların kalın yapraklarına doğru giderken bedeni yukarı çekildi. Hızla onların arasından geçerken kapıya doğru çıkıyordu, dallar yüzüne çarpıyordu. Halat Mark’ı elini uzatmış olan Alec’e doğru çıkarırken bir

vızıltı duyuluyordu. Kapının metal plakasının kapanmasına neredeyse bir metre kalmıştı.

Mark yavaşça yükselen kapının sivri köşesine çarpmadan hemen önce aleti bıraktı, bir eliyle Alec’in elini diğeriyle de metali tutmak için atıldı. Eli kaydı ama Alec onu sıkıca tutarak iyice daralan boşluğa çekti. Çok dar olduğu için Mark kıvranıp tekmelemek zorunda kaldı ama sonunda tam zamanında geçebildi fakat ayakkabısının tabanını kapının kapanan kıskaçlarından hızla çekmesi gerekti. Kapı müthiş bir gürültüyle kapandı ve ses, kayacın karanlık duvarlannda yankılandı.

İçerisi serindi ve yankı kesildiğinde Mark'ın duyabildiği tek ses kendi hızlı nefes alıp verişiydi. Dışandaki kör edici güneşte kaldıktan sonra içeriye henüz alışamayan gözleri için ortalık zifirî karanlıktı. Alec’in de yakınlarda olduğunu hissetti; o da soluklanıyordu. Mark’ın tüm vücudu ağnyordu ve birkaç yerinden kan aktığını hissediyordu. Kayaç durmuştu ve bir uğultuyla olduğu yerde bekliyordu.

“Bunu yaptığımıza inanamıyorum,” dedi Mark, sesi yankılanıyordu. “Ama neden burada bizim icabımıza bakmak, bizi gemiden atmak için bekleyen bir ordu dolusu insan yok? Ya da bizi o oklarla vurmak için?”

Alec sesli bir şekilde iç geçirdi. “Bilmiyorum. Çekirdek kadro olabilir ama içeride bizi bekleyen en az bir kişi olduğunu düşünüyorum.” “O ok silahlannı şu an kafama doğrultmuş olabilir.”

“Hah!” dedi Alec. “Bence onlar önemsiz kişilerdi; profesyonellerin yapması gereken işi yapmak için gönderilmişlerdi. Belki de mürettabatı öldürmüşüzdür. Yani en azından pilot dışında.”

“Ya da belki bu odanın dışında bizi bekleyen on kişi vardır,” diye mırıldandı Mark.

“Eh, bu iki senaryodan biri olacak,” diye karşılık verdi Alec. “Haydi, gidelim.” Asker öne atıldı; Mark onu sadece çıkardığı seslerden takip edebiliyordu. Adam sanki emekliyor gibiydi.

“Ama..diye başladı Mark ve sonra söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti. Başka ne yapacaklardı ki? Biri kurabiye ve sütle çıkagelene kadar orada öylece oturup kör seksek mi oynayacaklardı? Elleri ve dizlerinin

üzerinde yükselirken biraz önce aldığı darbeler nedeniyle yüzünü buruşturdu ve arkadaşının peşinden gitti.

Birkaç metre ileride zayıf bir ışık belirdi ve onlar yakınlaştıkça etrafları da daha belirginleşmeye başladı. Görünüşe bakılırsa bir tür depodaydılar; duvarlarda raflar sıralanmıştı ve her şey kayış ya da zincirlerle sabitlenmişti. Fakat rafların neredeyse yansından fazlası boştu.

Işık, kenarlannda demirlerin olduğu kısa metal bir kapının üzerinde panldayan bir levhaydı.

“Bizi buraya kilitlediler mi merak ediyorum,” dedi Alec sonunda ayağa kalkarken. Kapıya yürüyüp kolu çevirmeyi denedi. Elbette oynatamadı.

Mark ayağa kalkabildiği için rahatlamıştı -sert zemin dizlerini acıtıyordu- ama kalkarken tüm kaslan buna itiraz etti. Uzun zamandır bu kadar enerji sarf etmek zorunda kalmamıştı ve ağaçlar tarafından pestilinin çıkarılması da kesinlikle bir ilkti.

“Peki, neler oluyor?” diye sordu. “Bizim küçük köyümüzden ne istiyorlar ki? Aynca *ok* atmak da nedir? Yani o da neydi öyle?”

“Keşke bilseydim.” Alec kapıyı daha sert itip koluna asıldı ama işe yaramadı. “Ama onlar saldınr saldırmaz insanlar patır patır döküldü.” Hayal kırıklığına uğramış bir bakışla kapıdan uzaklaştı ve yaşlı kadınlar gibi ellerini beline koydu.

“Patır patır döküldü,” diye tekrar etti Mark sessizce. “Onlardan biri do DarnelFdi. Sence iyi midir?”

Alec ona, *sen bunu sormayacak kadar akıllısın*, dercesine bir bakış attı. Mark bunun doğru olduğunu biliyordu. Morali bozuldu. Kayacın gelmesiyle olaylar çok çabuk gelişmişti ve durumu daha yeni idrak ediyordu: Darnell muhtemelen ölmüştü.

“Neden buradayız?” diye sordu Mark.

Alec parmağını ona doğru uzattı. “Çünkü biri *senin* evine gelip *senin* tanıdıklarına saldırdığında karşılık verirsin. Bunu o kan emicilerin yanma bırakamam.”

Mark, Darnell ile yaralanan ve kafası kanşmış olan insanları düşününce Alec’in haklı olduğunu fark etti. “Tamam. Ben vanm. Peki ne yapacağız?”

“Öncelikle şu lanet olası kapıyı açmalıyız. Bana yardım et de bunu yapmamızı sağlayacak bir şeyler var mı bakalım.”

Işık yetersiz olsa da Mark odada dolandı. “Peki şimdi neden duruyoruz ki?”

“Cevabımın olmadığı sorular sormayı çok seviyorsun. Gözlerini dört aç da aramaya başla.”

“Tamam, tamam.”

Mark başta sadece ıvır zıvır ve daha çok ıvır zıvır gördü. Yedek parçalar, aletler, sabundan tuvalet kâğıdına kadar malzemeyle dolu kutular... Ardından duvara sabitlenmiş, Alec’in bayılacağını bildiği bir şey gördü: bir balyoz.

“Hey, buraya gel!” diye bağırdı Mark. Balyozu kayışlarından çıkarıp eline aldı. “Güzel ve ağır; senin iri, asker kollarınla kapıya vurman için ideal.”

“Eskisi kadar güçlü değiller.”

Eski asker sırıttı, balyozu ahşap sapından tutarken loş ışık gözlerinde parlıyordu. Kapalı kapıya doğru yürüdü ve vurmaya başladı.

Kapının hiç şansı yoktu ama Mark onu kırmanın birkaç dakika alacağını tahmin etti. Sadece kapı açıldığında diğer tarafta yeşil kıyafetli bir ordu caninin beklemiyor olmasını umuyordu.

Dan. Dan. Dan. Alec devam ettikçe oyuklar büyüyordu.

Mark kapı açıldığında yanlarında bulunsun diye silah bulma umuduyla el yordamıyla etrafı arıyordu. En azından Alec’in savurabileceği büyük bir balyozu vardı. Odanın en karanlık köşesindeki bir şey Mark'ın gözüne takıldı. Altmış santim uzunluğunda ve otuz santim yüksekliğinde, önemli bir şeyi korumak için yapılmış gibi görünen, sert kutulann olduğu bir bölüm. Bazıları açılmıştı ve boştu; diğerleriyse kapalıydı.

Aceleyle oraya gidip ne olduğunu görmeye çalıştı ama seçemeyeceği kadar karanlıktı. Kapalı kutulardan birini kaldırdı -tahmin ettiğinden daha

hafifti- ve yerdeki metal ızgaranın üzerine koydu. Eğilince sonunda daha net görebildi.

Üst kısmında biyolojik açıdan tehlikeli içerik olduğunu gösteren uyan sembolü vardı. Sembolün altındaki etikette bir yazı yazıyordu:

Virüs VC321x1)47 Son Derece Bulaşıcı 24 Ok, Dikkatli Kullanın

Mark aniden o kutuya hiç dokunmamış olmayı diledi.

7. BÖLÜM

Mark doğrulup birkaç metre uzaklaştı. Kutuya dokunduğuna inanamıyordu. Işıkta ne olduğuna bakmadan açabilirdi de. Tek bildiği, o okların kayacın uçuşu sırasında kırılmış olduğuydu. Belki de virüs, kutunun küçük çatlaklarından dışan sızmıştı. Raflarda boş görünseler de açılmış kutular olduğunu saymıyordu bile.

Ellerini pantolonuna sürüp biraz daha uzaklaştı.

Dan. Dan. Dan.

Alec nefes nefese kalmış halde durdu. “Bir ya da iki darbe sonra bu bebeğin açılacağını tahmin ediyorum. Hazır olmalıyız. Hiç silah buldun mu?”

Mark kendini kötü hissetti. Sanki mikroskobik boyutta böcekler kutudan çıkıp vücuduna atlamıştı ve o orada dururken bile kanma doğru sinsice ilerliyordu. “Hayır, sadece içinde ölümcül virüsle dolu oklann olduğu bir kutu. Belki de oldan onlara fırlatabiliriz?" Şaka yapmak istemişti ama kelimeler ağzından çıkarken kendini daha da kötü hissettirdi.

“Ne? Virüs mü?” diye tekrarladı Alec şüpheyle. Yerdeki kutunun yanma gidip göz attı. “Ben... Yani bize attıkları *bu* muymuş? Kim bu insanlar?”

Mark panikledi. “Ya o kapının arkasında bekliyorlarsa?” diye sordu. “*Boynumuza* o oklan saplamak için. Biz burada ne yapıyoruz ki zaten?” Kendi sesindeki giderek artan paniği duyabiliyor ve bundan utanıyordu.

“Sakin ol, evlat. Bundan çok daha zor durumları atlattık,” diye yanıtladı Alec. “Bir şey bul, herhangi bir şey, eğer biri saldırırsa ona vurabileceğin

bir şey. Arkadaşlarımızı okla vuran bu insanların cezasız kalmasını mı istiyorsun? Artık buradayız. Geri dönüş yok.”

Alec’in sesindeki mücadeleci ton Mark'ın daha iyi hissetmesini, kendinden daha emin olmasını sağladı.

“Tamam. Bakacağım.”

“Acele et!”

Mark duvarda balyozun yanında asılı bir İngiliz anahtarı görmüştü. Koşup onu aldı. Gerçek bir silah bulmayı ummuştu ama otuz santimlik bu metal de işe yarardı.

Alec, balyozu tutmuş, hırpalanmış kapı koluna vurmaya hazırdı. “Haklısın, kapı açılır açılmaz bize ateş açabilirler. İki aptal goril gibi içeri dalmayalım. Buraya gel ve emrimi bekle.”

Mark, kendisine söyleneni yaptı, İngiliz anahtarını sıkıca tutarak sırtım duvann diğer tarafına yasladı. “Hazmm.” Korku, vücudunda nabız gibi atıyordu.

“Tamam öyleyse.”

Alec balyozu yukan kaldırdı ve kapı koluna vurdu. İki vuruştan sonra çatırdayarak kmldı. Bir darbenin daha ardından kapı açılıp diğer taraftaki duvara çarptı. Neredeyse aynı anda içeriden üç ok fırladı ve karşı duvara çarptı. *Vın, vın, vınn.* Ardından bir şeyin yere düşme sesi ile koşarak kaçan ayak sesleri duyuldu. Sadece bir kişiydi.

Mark adamın peşinden gidecekmiş gibi ona durmasını işaret edercesine Alec, bir elini kaldırdı ve kapı çerçevesinden başmı uzatıp baktı.

“Temiz. O sıçanın oklan bitmiş olmalı çünkü silahı yere attı. Bu kayaçta sadece birkaç kişinin olduğunu düşünmeye başladım. Haydi, o çakalı yakalayalım.”

Alec açıklıktan öne eğilerek son bir kez daha etrafa göz attı. Ardından loş alana doğru üerledi. Mark derin bir nefes alıp peşinden koridora çıktı ve tiksinerek ok silahım tekmeledi. Silah odanm karşı tarafındaki duvara çarptığında Damell’in omzuna saplanmış olan okun görüntüsü akima geldi. Elinde İngiliz anahtarından başka bir şey olmasını diledi.

Alec dar koridorda ilerlerken balyozu iki yumruğuyla sıkmış, belli bir açıda kaldırmıştı. Sanki dairesel dış kısmını takip edercesine hafifçe kavisli bir açıydı. Depoda gördükleri gibi, üç metre arayla yerleştirilmiş parlayan paneller tek ışık kaynağıydı. Birkaç kapının önünden geçtiler, Alec hepsini denedi ama hepsi kilitliydi.

Mark yürürken sinirlerini yatıştırmaya, karşısına bir şey çıkarsa hazır olmaya çalışıyordu. Alec'in, bir zamanlar pilot olduğunu hatırlayınca ona kayaçlann iç planım soracaktı ki ileride bir kapının çarpıldığını ve onu takip eden ayak seslerini duydu.

"Haydi!" diye bağırdı Alec.

Mark, Alec'in peşinden eğimli koridorda hızla koşmaya başladığında kalbi tekledi. Önde koşan gölgeyi yalnızca bir anlığına görebilmişti ama sanki öncekiler gibi yeşil kıyafetliydi, yalnızca başında kaskı yoktu. Adam bir şeyler bağırdı ama koridorun duvarlarında yankılanan kelimeleri anlamak imkânsızdı. Kesinlikle bir erkekti. Çok büyük olasılıkla onlara ateş eden kişiydi.

Motorlar hızını artırdı ve kayaç sarsılarak güçlü bir şekilde uçmaya başladı. Mark dengesini kaybedip bir duvara çarptı sonra da vere düşen Alec'e takılıp düştü. İkisi de ayağa kalkıp silahlarını aldılar.

"Kokpit hemen şurada," diye bağırdı Alec. "Çabuk!"

Cevap vermesini beklemeden hızla koştu ve Mark da onu takip etti. Kovaladıkları adam kokpit olması gereken yuvarlak bir bölmeye girerek gözden kaybolduğunda onlar da masa ve sandalyelerin olduğu açık bir alana girdiler. Adam kapıyı çekip kapamaya koyuldu ama Alec elindeki balyozu tam zamanında fırlattı. Balyoz bölmenin yanındaki duvara çarpıp yere düşerek kapının kapanmasını engelledi. Mark durmamıştı; Alec'in yanından geçip kokpite ulaştı ve kendine durup düşünme fırsatı tanımadan içeri girdi.

İki pilot koltuğu, araçlar, telefon ve bilgi ekranlarıyla dolu geniş panelin üzerindeki pencereler hemen gözüne çarptı. Kayaç hızla öne atılırken ve ağaçlar giderek artan bir hızla aşağıda gözden kaybolurken koltuklardan birinde telaşla tuşlara basan bir kadın oturuyordu. Mark henüz her şeyi idrak edememişti ki biri onu sağ tarafından yakaladı ve ikisi de yere yapıştı.

Mark’a saldıran kişi onu hareketsiz kılmaya çalışırken Mark'ın nefesi kesildi. Alec’in balyozu adamın omzuna çarptı, adam Mark'ın üzerinden uçtu ve acıyla inleyerek yere düştü. Mark ciğerlerine oksijen çekmeye çalışarak ayağa kalktı. Alec adamı yeşil kıyafetinden yakalayarak yüzüne yaklaştırdı.

“Burada neler dönüyor?” diye bağırdı eski asker, tükürük saçarak.

Püot, arkasındaki kaosu görmezden gelerek işine devam etti. Mark ne yapacağından emin olamayarak kadının başına gitti. Kendini sakinleştirip sesini olabildiğince otoriter çıkarmaya çalıştı.

“Bu şeyi hemen durdur ve bizi evimize geri götür.”

Kadın onu duymamış gibi davranıyordu.

O sırada Alec, adama, “Konuş benimle!” diye bağırdı.

“Biz birer hiçiz!” dedi adam inlemelerinin arasından. “Sadece onların pis işlerini yapmak için gönderildik.”

“Gönderildiniz mi?” diye tekrarladı Alec. “Kim gönderdi sizi?” “Bunu söyleyemem.”

Mark odanın diğer tarafında olanları dinliyordu. Pilotun, söylediklerini duymazdan gelmesine sinirlenmişti. “Sana bunu hemen durdurmanı söyledim! Şimdi!” Elindeki İngiliz anahtarım kaldırırken kendini oldukça komik hissediyordu.

“Ben sadece emirlere uyuyorum, evlat,” diye karşılık verdi kadın. Sesinde herhangi bir duygu belirtisi yoktu.

Mark ona verecek bir cevap ararken Alec’in adamı yumruklayarak yere fırlatması dikkatini çekti.

“Kim gönderdi sizi?” diye tekrarladı Alec. “Bize attığınız o okların içinde ne vardı? Bir tür virüs mü?”

“Bilmiyorum,” diye inledi adam. “Lütfen, lütfen bana bir şey yapma.” Mark'ın tüm dikkati yeşil kıyafetli adamın üzerindeydi ve aniden adamın suratı sanki ruhani bir varlık tarafından ele geçirilmiş gibi griye döndü. “Yap şunu,” dedi neredeyse robot gibi bir ifadeyle. “Kadının işini bitir.”

“Ne?” dedi Alec. “Bu da ne böyle?”

Pilot, Mark’a baktı, çocuk da afallamış bir halde ona baktı. Kadının gözleri de yeşilli adammki gibi ifadesiz, ölü gibiydi. “Ben sadece emirlere uyuyorum.”

Uzanıp bir kolu, sonuna kadar itti. Kayaç aniden sallanıp yere düşmeye başladı, kokpitin pencerelerinden bir anda yeşillikler göründü.

Mark yerden havalanıp kontrol paneline çarptı. Devasa bir şey parçalandı ve kulakları motorların kükremesiyle doldu; gürültülü bir çarpma, ardından da patlama oldu. Kayaç aniden durdu ve kokpitte bir şey Mark'ın kafasına çarptı.

Acıyı hissetti ve kan, görüşünü bulanıklaştırmadan gözlerini kapadı. Alec’in karanlık, bitmek bilmeyen bir tünelden ismini seslendiğini duyduğu sırada yavaşça bilincini yitirdi.

Bir tünel... ne kadar da uygun, diye düşündü bilincini tamamen kaybetmeden önce. Sonuçta her şey bir tünelde başlamıştı.

8. BÖLÜM

Mark aitgeçiş hızını artırırken başını koltuğa yasladı. Gözlerini kapayıp gülümsedi. Okulda yoğun bir gün geçirmişti ama artık bitmişti. İki haftalığına. Şimdi rahatlayıp keyfine bakabilirdi. Virtualbox oynayıp aşın miktarda yemek yiyecekti. Trina’yla takılacak, Trina’yla konuşacak, Trina’yı rahatsız edecekti. Belki de ailesine veda edip, Trina’yı kaçmp oradan uzaklaşırdı. Evet.

Gözlerini açtı.

Trina karşısında oturmuş, onu tamamen yok sayıyordu. Kendisiyle ilgili hayal kurduğundan haberi yoktu, hatta Mark'ın ona âşık olduğundan da. Uzun zamandır sırf koşullar gereği arkadaştılar. Eğer bir çocukla komşuysamz, evrenin kurallan gereği o çocuk sizin arkadaşmızdır. Kız, erkek, uzaylı fark etmez. Ama Mark onun bu kadar baş döndürücü gözlü, çekici vücutlu, güzel bir şeye dönüşeceğini nasıl bilebilirdi ki? Tabii bu

durumda tek sorun okuldaki diğer her erkeğin de ondan hoşlanmasıydı. Ve Trina da bundan hoşlanıyordu. *Bu* barizdi.

“Hey,” dedi Mark. Aitgeçiş New York tünellerinde hızla ilerlerken çok sessizdi, hareketi neredeyse yatıştıncıydı. Mark'ın, gözlerini yeniden kapamak istemesine neden oluyordu. “Ne düşünüyorsun?’*

Gözleri buluştu ve Trina’mn yüzünü bir gülümseme kapladı. ‘‘Kesinlikle hiçbir şey. İki hafta boyunca da bunu yapacağım. Düşünmeyeceğim. Eğer düşünmeye başlarsam, kendimi düşünmeyi kesene kadar düşünmemek hakkında düşünmeye odaklayacağım.” “Vay canına. Çok sert oldu.”

“Hayır. Sadece komik. Yalnızca çok zeki insanlar bunun nasıl yapıldığını bilir.”

Yine Mark'ın, ondan hoşlandığını söylemek, ona çıkma teklif etmek ve uzanıp elini tutmak gibi saçma dürtüler hissettiği anlardan biriydi. Onun yerine her zamanki gibi aptalca sözler döküldü ağzından: “Ah, akıllıların da akıllısı, belki bana düşünmemeyi düşünme yönteminizi öğretebilirsiniz.”

Trina yüzünü hafifçe buruşturdu. “Çok şapşalsın.”

Ah, evet. Onu kesinlikle parmağında oynatıyordu. İnlemek, hatta belki kendi suratını yumruklamak istedi.

“Ama ben şapşallan severim,” dedi Trina cümlesini yumuşatmak için.

Ve Mark yeniden iyi hissetti. “Ee... planlann nedir? Bir yere gidecek misiniz, evde misiniz, ne yapacaksınız?”

“Belki birkaç günlüğüne büyükanneme gidebiliriz ama tatilin çoğunu evde geçireceğiz. Bir ara Danny’yle çıkmam gerekiyor ama kesin değü. Ya sen?”

Mark'ın bir anlığına dili tutuldu. Bu kız o kadar değişken bir ruh haline sahipti ki... “Şey, evet. Yani, hayır. Biz sadece... Hiçbir şey yapmayacağız. Evde oturup cips yiyeceğim. Bir sürü geğirme falan. Kız kardeşimin hediyelerle şımartılmasını izleyeceğim.” Madison. Evet, şımarıktı ama bunun yansı Mark’ın hatasıydı.

“Öyleyse belki takılabiliriz.”

Ve yine havalara uçtu. “Harika olur. Her güne ne dersin?” Bu, Trina’ya söylediği en cesur cümleydi.

“Tamam. Hatta belki...” Abartılı bir dikkatle etrafına bakınıp tekrar çocuğa odaklandı. “Bodrumunuzda gizlice öpüşebiliriz.”

Uzun bir saniye boyunca Mark onun ciddi olduğunu sandı ve kalbi durdu, tüyleri diken diken oldu. Göğsü duygu patlamasıyla yanıyordu.

Fakat sonra Trina deli gibi gülmeye başladı. Kötü niyetli değildi ve Mark o gülüşte minik, gerçek bir flörtleşme bile fark etmişti. Ama yine de Trina’nın onlan hayat boyu arkadaş olarak gördüğünün farkındaydı. Daha fazlası yoktu. Bodrumlannda öpüşme fikri çok aptalcaydı. Mark kendi fikirlerini bir süreliğine kesme karan aldı.

“Çok komiksin,” dedi. “İçimden gülüyorum.”

Trina gülmeyi kesti ve elini yelpaze gibi salladı. “Aslında bunu denemek isterdim.”

Son kelimeyi söylediği anda ışıklar kapandı.

Trenin gücü kesildi ve yavaşlamaya başladı; Mark neredeyse oturduğu yerden Trina’nın kucağına fırlayacaktı. Başka bir durumda bu iyi bir şey olabilirdi ama o an korkmuştu. Eski zamanlarda böyle şeylerin olduğuna dair hikâyeler duymuştu ama kendi zamanında yer altı gücünde asla sorun çıkmazdı. Etraf tamamen karanlıktı. İnsanlar bağırmaya başladı. Beyin, bir anda zifirî karanlıkta kalmaya prog-ramlanmamıştır. Bu korkunçtu. Neyse ki birkaç bilek telefonunun ışığı karanlığı bir nebze de olsa kırdı.

Trina, Mark'ın elini tutup sıktı. “Ne oluyor?” diye sordu basitçe.

Mark kendini güvende hissetti çünkü Trina o kadar da korkmuş görünmüyordu. Ve bu, aklını başına toplamasını sağladı. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı ama sonuçta altgeçişler de elbet bir gün bozulacaktı.

“Anza oldu herhalde.” Avuç içi telefonunu çıkardı -bilek için olanlardan alacak kadar parası yoktu- ama tuhaf bir şekilde, şebeke yoktu. Telefonu tekrar cebine koydu.

Trenin tavanı boyunca sıralanmış san, acil durum aydınlatma-lan devreye girdi. Loş bir ışık yayıyorlardı ama yine de az önceki körlükten

sonra rahatlatıcıydı. Etrafındaki insanlar ayağa kalkmış, aşağı yukan bakıyor, endişeyle birbirlerine bir şeyler fısıldıyordu. Böyle durumlarda fısıldamak zorundaydmız sanki.

“En azından acelemiz yok,” dedi Trina, fısıldayarak tabii ki.

Mark'ın ük baştaki paniği geçmişti. Şimdi tek yapmak istediği Trina’ya, “Aslında bunu denemek isterdim,” derken neyi kastettiğini sormaktı. Ama o an sonsuza dek kesilmişti. Tüm o lanet zamanlar içinde o an.

Tren hafifçe sallandı. Daha çok yoğun bir titreşime kapılmış gibiydi. Ama alışıldık bir durum değildi ve insanlar yeniden bağınp kıpırdanmaya başladılar. Mark üe Trina merak ve biraz da korkuyla birbirlerine baktılar.

İki adam çıkış kapılannı tekmeliyor, açmaya çalışıyordu. Sonunda kapıyı kaydırarak açtılar ve tünel boyunca uzanan yürüme yoluna atladılar. Serbest kalmış bir grup fare gibi, diğer yolcular da onlann peşinden gitti; herkes dışan çıkana kadar birbirlerini itip küfrettiler. İki ya da üç dakika içinde Mark ve Trina vagonda yalnız kaldı, üzerlerinde soluk ışıklar parlıyordu.

“Yapmamız gereken şeyin bu olduğundan emin değilim,” dedi Trina nedense *hâlâ* fısıldayarak. “Bu şeyin yeniden çalışacağından eminim.”

“Evet,” dedi Mark. Tren hafifçe sallanmaya devam ediyordu ve bu durum Mark’ı daha da endişelendirmeye başlamıştı. “Bilmiyorum. Bir şeyler gerçekten de ters gidiyor gibi görünüyor.”

“Sence gitmeli miyiz?”

Mark bunu birkaç saniye düşündü. “Evet. Burada oturmaya devam edersek delireceğim sanınm.”

“Tamam. Belki de haklısmdır.”

İkisi de ayağa kalktı. Açık kapılara gidip yürüme yoluna çıktılar. Yol dardı ve kenannda korkuluk yoktu. Trenler yeniden çalışmaya başlarsa oldukça tehlikeli olabilirdi. Acil durum ışıklan tünelde de yanmıştı ama yerin bu kadar altında neredeyse katı olan karanlıkta pek işe yaramıyordu.

“O yöne gittiler,” dedi Trina solunu göstererek. Ses tonundaki bir şey Mark’a, onun aslında ters yönde gitmeleri gerektiğini kast ettiğini

düşündürdü. Trina’ya uydu.

“Yani... sağdan gidiyoruz o zaman,” dedi başmı onaylarcasma sallayarak.

“Evet. O insanların yalanında olmak istemiyorum. Gerçi nedenini bilmiyorum bile.”

“Çete gibilerdi.”

“Haydi.”

Trina, Mark’ı kolundan çekip dar çıkıntının üzerinde yürümeye koyuldu. İkisinin de birer eli duvann üzerindeydi; raylara düşmemek için ona neredeyse yaslanıyorlardı. Duvar da titreşiyordu ama tren kadar şiddetli değildi. Belki de güç kesintisine her ne sebep olduysa sonunda yatışmaya başlamıştı. Belki de sadece deprem olmuştu ve her şey yoluna girecekti.

İleriden gelen çığlıklan duyduklannda on dakikadır tek kelime konuşmadan yürüyorlardı. Hayır. Sadece çığlık değildi. Çığlığın ötesinde bir şeydi. Sanki insanlar katlediliyormuşçasma saf dehşet. Trina durup Mark’a döndü. Tüm şüpheleri -ya da umutlan- kayboldu.

Korkunç bir şey olmuştu.

Mark'ın içgüdüsü arkasına dönüp ters yöne doğru kaçmasını söylüyordu ama Trina ağzını açıp ne kadar cesur olduğunu gösterince kendinden utandı:

“Oraya gidip neler olduğunu görmemiz lazım; yardım edebiliriz belki.”

Buna nasıl hayır diyebilirdi ki? Altgeçişin geniş platformuna ulaşana kadar olabildiğince dikkatli ve hızlı bir şekilde koştular. Ve sonra durdular. Karşılarındaki sahne, Mark'ın tahmin bile edemeyeceği kadar korkunçtu. Ancak hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Yerde çıplak ve yanmış insan bedenleri vardı. Çığlıklar ve acı dolu bağırışlar kulak zarlarını yırtıyor, duvarlarda yankılanıyordu. İnsanlar kollarım uzatmış, topallıyordu; kıyafetleri alev almış, yüzlerinin yansı mum gibi erimişti. Her yer kan olmuştu. Ve havadan inanılmaz güçlü bir ısı dalgası yayılıyordu, sanki bir fınnm içindeydiler.

Trina yüzünde öyle bir dehşet ifadesiyle dönüp Mark'ın elini tuttu ki çocuk bu ifadenin sonsuza dek zihnine kazındığım düşündü. Mark’ı bir kez

daha çekiştirdi ve geldikleri yere doğru koştular.

Tüm bu süre boyunca Mark'ın tek düşünebildiği ailesiydi. Kız kardeşi...

Zihninde onlann bir yerlerde yandığını görüyordu... Madison’m çığlık attığını.

Ve kalbi büyük bir acıyla doldu.

9. BÖLÜM

“Mark!”

Görüntü gitmişti ama tünelin anısı içine sızmış bir tür çamur gibi zihnini hâlâ karartıyordu.

“Mark! Uyan!”

Bu, hiç şüphesiz Alec’in sesiydi. Ona bağırıyordu. Neden? Ne olmuştu?

“Uyan, kahrolası!”

Mark gözlerini açıp üzerindeki dalların arasından sızan güneş ışığına karşı kırpıştırdı. Ardından Alec’in suratı ışığı keserek görüş alanına girdi ve daha net görebildi.

“Nihayet,” dedi eski asker, abartılı bir şekilde iç geçirirken. “Paniklemeye başlamıştım, evlat.”

Tam o sırada Mark'ın başına bir ağn saplandı; ağn kafatasında şiddetlendi, beyni kadar büyüktü sanki. İnleyerek ellerini alnına koyunca yapış yapış, kuruyan kanı hissetti.

Yeniden inlemeden önce tek söyleyebüdiği, “Ah,” oldu.

“Evet, çarpma sırasında iyi bir darbe yedin. Hayatta olduğun için şanslısın. Benim gibi bir koruyucu meleğin olduğu için de şanslısın.’'

Mark, onu öldüreceğini düşünse de yapmak zorunda olduğunu bildiğinden kendini ızdıraba hazırlayarak doğruldu. Gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirdi ve başı ile vücudundaki ağrının hafiflemesini bekledi. Ardından etrafına baktı.

Ağaçlarla çevrili bir açıklıkta oturuyorlardı. Eğri büğrü kökler, çam iğneleri ve dökülmüş yaprakların arasından çıkmıştı. Yaklaşık otuz metre ileride kayacın enkazı vardı; iki büyük meşenin araşma girmişti ve sanki orada açmış devasa bir metal çiçek gibi duruyordu. Yamulmuş ve bükülmüştü. Araçtan duman çıkıyordu ama hiç alev yoktu.

“Ne oldu?” diye sordu Mark, hâlâ aklı karışıktı.

“Hatırlamıyor musun?”

“Başıma bir şey çarptıktan sonrasını hatırlamıyorum.”

Alec ellerim kaldırdı. “Pek bir şey olmadı. Çarptık ve ben de seni buraya sürükledim. Sonra da oturup senin sanki kötü bir rüya görü- yormuşsun gibi çırpınmam izledim. Yine mi anılar?”

Mark'ın tek yapabildiği başmı sallamak oldu. Bunu düşünmek istemiyordu.

“Kayacı elimden geldiğince aradım,” dedi Alec konuyu değiştirerek. Mark, üstelemediği için ona minnettardı. “Ama motorlardan çıkan duman iyice arttı. Sen bayılmadan yürüyebüdiğinde biraz daha araştırma yapmak istiyorum. O insanların kim olduğunu ve neden böyle bir şey yaptıklarını bulacağım; bu, yapacağım son şey de olsa.” “Tamam,” diye karşılık verdi Mark. Ardından aklına gelen düşünceyle panikledi. “Peki ya gördüğümüz o virüsler? Ya kutular ve oklar kmldıysa ve her yere yayıldıysa?”

Alec bir elini kaldınp Mark’ın göğsüne hafifçe vurdu. “Biliyorum, biliyorum. Endişelenme. Dışan çıkmak için depodan geçmem gerekti, kutulan gördüm; hâlâ kapalı ve korunaklılar.”

“Peki... bir virüs nasıl yayılır? Yani... bizim de yakalanmış olma ihtimalimiz var mı? Bunu anlar mıydık?” Belirsizlik hoşuna gitmiyordu. “Sence o ne tür bir virüs?”

Alec güldü. “Evlat, bunlar cevabını bilmediğim iyi sorular. Döndüğümüzde uzmanımıza sormamız gerek. Belki Lana daha önce duymuştur. Ama tahminimce, burnunu çok fazla çekmediğin sürece endişelenecek bir şey yok. Unutma, virüs diğerlerini hemen yere serdi ve sen hâlâ ayaktasın.”

Kutunun üzerindeki yazılar Mark'ın aklına geldi ve rahatlamaya çalıştı. *Son Derece Bulaşıcı.* “Bunu aklımda tutarım,” dedi tedbirli bir ifadeyle. “Sence köyden ne kadar uzağa uçtuk?”

“Hiçbir fikrim yok Zorlu bir dönüş olabilir ama çok da kötü değil ” Mark tekrardan yere yatıp gözlerini kapadı ve ellerini gözlerinin üzerine koydu. “Bana bir-iki dakika ver. Sonra sanınm gemiyi aramalıyız. Ne bulacağız kimbilir.”

“Tamamdır.”

Yanm saat sonra Mark kayacın içinde yıkmülan tekmeliyordu fakat şimdi ızgaralı zemin yerine duvarlardan birinin üzerinde yürüyordu.

Kayacın yan yatmış olması kafa kanştıncıydı, akima oyunlar oynuyor ve zaten bulanan midesi ile zonklayan başına iyi gelmiyordu ama o da kayacın kime ait olduğunu gösteren bir şey bulmaya Alec kadar kararlıydı.

En işe yarar yol bilgisayarlardı ama Alec onlan çoktan denemişti. Hepsi kapanmıştı. Ama belki enkazın arasında bir yerde -eğer şanslılarsa sağlam halde- taşınabilir telefon ya da tablet bulabilirlerdi. Mark bu tür teknolojik aletleri bir yıldır görmüyordu. Güneş patlamalanndan sonra ellerinde yanmamış ne kaldıysa onlarla idare etmek zorunda kalmışlardı ve şarjlan da bir yere kadar yetmişti. Ama kayacınız varsa bataryanızın da olma ihtimali >âiksekti.

Kayaç. Bir kayacın içindeydi. Bir sene içinde hayatının ne kadar değişmiş olduğunu daha yeni yeni fark ediyordu. Bir zamanlar bir kayaç görmek ancak ağaç görmek kadar heyecan vericiydi. Ve daha dün bir daha hiç görmeyeceğini düşünebilirdi. Şimdiyse düşmesine yardım ettiği bir kayacın altını üstüne getiriyor, sırlan çözmeye çalışıyordu. O ana kadar görmüş olduklan çöp, kıyafetler, kınk gemi parçalan ve daha fazla çöp olmasına rağmen yine de heyecan vericiydi.

Ve sonra turnayı gözünden vurdu: çalışan bir tablet. Açıktı; zaten Mark'ın dikkatini çeken şey de parlak ekran olmuştu. Küçük kabinlerden birinde alt ranza ile şilte arasına sıkışmıştı. Onu oradan alır almaz kapadı; eğer şarjı biterse asla tekrar şaıj edemezlerdi.

Alec'i başka bir kabinde bir bavulun üzerine eğümiş, onu açmaya çalıştığı sırada küfür ederken buldu.

“Hey, bak ne buldum,” dedi Mark gururla tableti adamın görmesi için kaldınrken. “Ya sen?”

Alec doğruldu ve tableti görünce gözleri parladı. “Hiçbir şey bulamadım ve bulmaya çalışmaktan da bıkmak üzereyim. Haydi ona bir bakalım.”

“Şarjının bitmesinden endişeleniyorum,” dedi Mark.

“Eh, bu da ona bir an önce bakmamız gerektiğini gösterir, değil mi?”

“O zaman drşanda yapalrm. Bu yıkıntı midemi bulandmyor.”

Güneş gökyüzünden parlamaya devam ederken Mark ile Alec bir ağacın gölgesinde oturup tabletin başına geçtiler. Mark, o şey tepelerinden anormal derecede güçlü ışınlannı üzerlerine gönderirken zamanın yavaşladığına yemin edebilirdi. Tabletin ekran tuşlanna basarken sürekli ellerindeki teri silmek zorunda kalıyordu.

Tablette oyunlar, kitaplar, güneş patlamasından önceki haber programlan. Yakın zamanda güncellenmiş olsaydı birçok ilginç bilgi edinebilecekleri kişisel bir günlük vardı. Ama işle ilgili pek bir şey yoktu.

Sonunda harita özelliğini buldular. Belli ki eski uyduların sağladığı verileri kullanmıyordu; onlann hepsi güneş patlaması felaketiyle tahrip olmuştu. Ama bunun kayaçtaki bir izleyiciyle bağlantısı var gibi görünüyordu, belki de eski tip radarla ya da kısa dalga teknolojisiyle kontrol ediliyordu. Ve artık harap olmuş geminin yaptığı her yolculuğun kaydı vardı.

“Şuna bak,” dedi Alec haritada bir noktayı işaret ederek. Kayacın uçuşlarını gösteren her yol sonunda aynı yere dönüyordu. “Burası belli ki karargâhları ya da üsleri falan. Koordinatlara ve ev dediğimiz bu sıra sıra tepelere bakacak olursak seksen-doksan kilometre uzakta olmalı.”

“Belki de eski bir askerî üştür,” diye yorum yaptı Mark.

Alec bu ihtimali düşündü. “Sığmak olabilir. Dağda bu tür bir yer olması mantıklı. Ve biz oraya gideceğiz, evlat. Ne kadar çabuk olursak o kadar

iyi.”

“Şimdi mi?” Mark’ın beyni çarpmanın etkisiyle hâlâ allak bullaktı ama yaşlı adam köye geri dönmeden o kadar yolu yürümek istiyor olamazdı.

“Hayır, şimdi değil. Önce eve gidip orada neler olduğunu çözme-' miz gerek. DameH’in iyi olup olmadığına bakalım. Ve diğerlerinin.” DameU’in isminin geçmesiyle Mark'ın keyfi kaçtı. “Kayaçta ne gördüğümüzü biliyorsun. Kutu kutu ok. O insanlar sırf nezle yaymak için bu kadar zahmete girmiş olamazlar.”

“Haklısın. Bundan nefret ediyorum ama haklısın, evlat. Görkemli dönüşümüzde pek fazla iyi haber almayı beklemiyorum. Fakat yine de dönmemiz gerekiyor. Haydi.”

Alec ayağa kalktı, Mark da tableti pantolonunun arka cebine koyup onun peşinden gitti. Sığmak aramaktansa köye dönmeyi her zaman tercih ederdi.

Yola çıktıklarında Mark'ın başı hâlâ ağnyordu ve sersem gibiydi. Ama ilerledikçe kalp atışları hızlanmaya ve kendini daha iyi hissetmeye başladı. Ağaçlar, güneş, çalılıklar, kökler, sincaplar, böcekler ve yılanlar... Hava sıcak ama temizdi; bitki özleri ile yanmış ekmek kokusu ciğerlerine doluyordu.

Kayaç onlan tahmin ettiklerinden daha uzağa götürmüştü, bu yüzden iki gece ormanda kamp yapmak zorunda kaldılar, kendilerini yeniden güçlü hissetmelerine yetecek kadar dinleniyorlardı. Alec’in avladığı küçük hayvanlar tek yiyecekleriydi. Sonunda kayaç saldırısının ardından üçüncü gün öğleden sonra köye yaklaştılar.

Mark ile eski askerin köye ulaşmalanna yaklaşık iki kilometre kalmıştı ki ölümün leş kokusu dayanılmaz, yeni bir ısı dalgası gibi yüzlerine çarptı.

10. BÖLÜM

Kulübe ve barakaların sıralandığı tepenin başlangıcına ulaştıklarına güneşin batmasına birkaç saat kalmıştı.

Mark, tişörtünün ucundan geniş bir parçayı yırtıp ağzına ve burnuna sarmıştı. Köyden önceki son yüksekliğe geldiklerinde elini kumaşa bastırdı. Koku felaketti. Tadını alabiliyordu; küflü, bozuk, çürük bir tattı. Sanki çürümeye başlamış bir şey yutmuş gibi midesine kadar hissediyordu. Kusma dürtüsüyle mücadele ederek adımlarını birbiri ardına atıyor, soluk soluğa kalmış bir halde saldırının ardından ne tür bir dehşetle karşüaşacağım bekliyordu.

Darnell...

Markın bu konuda hiç umudu yoktu, arkadaşının ölmüş olabileceğini üzülerek kabullenmişti. Peki ya Trina? Lana? Misty ve Toad? Onlar yaşıyor muydu? Yoksa acayip bir virüsten hastalık mı kapmışlardı? Alec elini uzatıp Mark’m göğsüne dokununca durdu.

“Pekâlâ, beni dinle,” dedi adam, kendi >iizüne doladığı kumaş nedeniyle sesi boğuk çıkıyordu. “Oraya gitmeden önce bazı konularda anlaşmalıyız. Duygularımızın bizi yönetmesine izin veremeyiz. Ne görürsek görelim, önceliğimiz olabildiğince çok kişi kurtarmak.

Mark başmı onaylarcasına salladı, yürümeye devam edecekti ki Alec onu durdurdu.

"Mark, seninle hemfikir olduğumuzu bilmem gerekiyor,” dedi yüzünde sert bir ifadeyle. Bu ifade Mark’a okuldaki sinirli bir öğretmenini hatırlattı. “Oraya gittiğimizde sırf endişelendiğimiz için insanlara sarılıp ağlamaya başlarsak ve hiç şansı olmayan insanlara anlamsızca yardım etmeye kalkarsak yalnızca, uzun vadede daha çok kişinin zarar görmesine neden oluruz. Bu ne kadar bencilce gibi görünse de öncelikle kendimizi korumalıyız. Anlıyor musun? Kendimizi. Ölürsek, olabildiğince çok kişiyi kurtaramayız.”

Mark, adama baktı ve gözlerinde çok sert bir ifade gördü. Alec'in haklı olduğunu biliyordu. Tablet, harita ve kayaçtaki insanlarla ilgili edindikleri bilgilere bakılırsa oldukça büyük bir şeylerin döndüğü kesindi.

"Mark?" dedi Alec ve çocuğun dikkatini çekmek için parmaklarım şıklattı. "Konuş benimle, dostum."

"Yani ne demek istiyorsun?" diye sordu Mark. "Eğer insanlar hasta gibi görünüyorsa... o oklar gerçekten de onlan hasta düşürmüşse onlardan uzak mı duralım?"

Alec bir adım geri çekildi ve yüzünde Mark'm tam anlayamadığı bir ifadeyle buruştu. "Bu şekilde söyleyince kulağa çok da sevgi dolu gelmiyor ama doğru anlamışsın. Hastalık kapma riskini alamayız, Mark. Orada neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz; neyle uğraştığımızı. Sadece hazırlıklı olmamız gerektiğini söylüyorum... ve eğer birinin ölmüş olduğuyla ilgili şüphemiz varsa..."

"Onu hayvanlar tarafından yenmek üzere geride bırakalım," dedi, Alec'i incitmesini umduğu bir soğuklukla.

Eski asker başmı iki yana salladı. "Ne beklememiz gerektiğini bile bilmiyoruz. Haydi gidelim de ne göreceksek görelim. Arkadaşlarımızı bulalım. Tek söylediğim, aptallık etmemen. Kimseye yaklaşma

ve kesinlikle kimseye dokunma. O kumaş parçasını da kafandan çıkarma. Anladın mı?"

Mark anlamıştı. En azından oklarla vurulan insanlardan uzak durmak mantıklıydı. ***Son Derece Bulaşıcı.*** Kelimeler yeniden akima geldi; Alec'in haklı olduğunu biliyordu. "Anladım. Aptallık etmem. Söz veriyorum. Sen ne dersen onu yapacağım."

Alec'in yüzünde Mark'm sık sık görmediği, şefkatli bir ifade belirdi. Gözlerindeki gerçek sevgiydi. "Çok badireler atlattık, evlat, biliyorum. Ama bunlar bizi güçlendirdi, değil mi? Bir mücadeleyi daha kaldırabiliriz." Köye giden patikaya baktı. "Arkadaşlarımızın iyi olduğunu umalım."

"Öyle umalım," diye tekrarladı Mark. Başına sardığı kumaştan maskeyi sıkılaştırdı.

Alec başını sertçe salladı -yeniden profesyonel haline dönmüştü- ve yokuşu tırmanmaya koyuldu. Mark da kendini toparladı ve duygularını bir kenara bırakacağına dair kendine söz verip onun peşinden gitti.

Tepeye ulaştıklarında korkunç kokunun kaynağı da görüş alanlarına girdi.

O kadar çok ceset vardı ki...

Köyün en dışında büyük, ahşap bir yapı vardı. İlk başta fırtınadan korunmak için bir sığınak olarak tasarlanmıştı, sonrasında daha fazla kulübe yapılınca bir şeyleri geçici olarak saklamak için kullanılmaya başlanmıştı. Üç kapısı vardı ve önü açıktı. İçerinin olabildiğince kuru kalması için sazdan yapılmış olan çatı çamurla kaplanmıştı. Ne kadar sağlam da olsa, dağın yamacına doğru eğik gibi göründüğü için herkes oraya Yamuk Ev diyordu.

Biri ölülerin Yamuk Ev'e konmasına karar vermiş olmalıydı.

Mark dehşete kapılmıştı. Oysa böyle hissetmemeliydi; geçen yıl yüz cenazecinin hayatlan boyunca gördüğünden daha fazla ceset görmüştü. Ama yine de sarsıcıydı.

En az yirmi cansız beden yan yana dizilmiş, tüm zemini kaplamıştı. Çoğunun suratı kanla kaplıydı; burunlarının, ağızlarının, gözlerinin ve kulaklarının etrafı. Ve ten renkleri ile kokuya bakılacak olursa hepsi de bir ya da iki gün önce ölmüşlerdi. Hızla göz gezdirince DamelTin onlann arasında olmadığını fark etti. Ama Mark umutlanmaya cesaret edemiyordu. Kumaşı ağzı ile burnuna daha sert bastırdı ve kendini zorlayarak bakışlannı bu katliam görüntüsünden uzaklaştırdı. Yakın zamanda asla bir şeyler yiyemeyeceği kesindi.

Alec ise o kadar afallamış görünmüyordu. İğrenmeden çok, hayal kınklığıyla hâlâ cesetlere bakıyordu. Belki de oraya gidip cesetleri incelemek ve ne olduğunu anlamaya çalışmak istiyordu ama bunun ne kadar aptalca olacağını biliyordu.

"Haydi köye gidelim," dedi Mark. "Arkadaşlarımızı bulalım."
"Tamam," diye karşılık verdi Alec.

Tam bir hayalet kasaba... Toz, kuru kereste ve sıcak hava...

Yollarda tek bir kişi bile görünmüyordu ama Mark rastgele yapılann pencere, sunta ve çatlaklarının arkasından bakan gözleri görebiliyordu. Kamplanndaki herkesi tanımıyordu ama şimdiye dek birinin kendisini tanımış olması gerektiğinden emindi.

“Hey!” diye bağıran Alec, Mark’ı ürküttü. “Benim, Alec. Biri çıkıp biz gittikten sonra burada neler olduğunu anlatsın!”

İleride, hafif boğuk gelen bir ses cevap verdi: “Kayacın geldiği sabahtan beri herkes içeride. Vurulanlara yardım edenler de... çoğu hastalığa yakalanıp öldü. Sadece daha uzun sürdü.”

“Oklar,” diye bağırarak cevap verdi Alec, işitme mesafesindeki herkesin duyabileceği şekilde. “Bir virüs olabilir. O kayaca girdik ama

iki gün önce düştü. Bize fırlattıkları oklarla dolu bir kutu bulduk. Onunla vurulmuş olan insanlara hastalık bulaştırmış olabilirler.” Kulübelerden mırıldanmalar ve fısıltılar duyuluyordu ama kimse Alec’e cevap vermedi.

Alec, Mark’a döndü. “En azından evlerinde saklanmayı akıl ettiklerine sevinmeliyiz. Eğer gerçekten de bir tür virüs varsa, belki de böylece hızla yayılması önlenmiştir. Kimbüir. Herkes içerideyse ve başka kimse hasta değilse, Yamuk Ev’deki zavallılarla birlikte virüs de ölmüş olabilir.”

Mark ona şüpheyle baktı. “Umanm haklısındır.”

Alec cevap veremeden ayak sesleri duyuldu. Köy merkezine doğru döndüklerinde Trina’mn bir köşeden çıkıp kendilerine doğru koştuğunu gördüler. Kirli ve terliydi, yüzünde çılgına dönmüş bir ifade vardı. Ama Mark’ı görmesiyle birlikte gözleri parladı, Mark kendisinin de aynı şekilde baktığını büiyordu. Trina’nm sağlıklı görüntüsü Markı rahatlattı. Ona doğru hızla koşuyordu ve Alec onu durdurana kadar yavaşlama niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Alec iki elini de uzatarak Mark ile kızın arasına girdi. Trina aniden durdu.

“Pekâlâ, çocuklar,” dedi Alec. “Birbirimize sarılmadan önce dikkatli olalım. İhtiyatlı olmaktan zarar gelmez.”

Mark, Trina'nın onunla biraz tartışmasını beklemişti ama kız başım onaylarcasma sallayarak soluklandı. “Tamam. Ben... sizi burada gördüğüme çok sevindim. Ama acele edin, size bir şey göstermem lazım. Haydi!” Kolunu onlara doğru sallayıp arkasını döndü ve geldiği yoldan geri koşmaya başladı.

Mark ve Alec hiç duraksamadan onun peşinden koşup köyün ana caddesinden geçtiler. Mark koştukları sırada nefes tutma seslerini ve fısıltıları duyuyor, kapalı pencerelerin ardından kendilerine

doğrultulan parmaklan görüyordu. Birkaç dakika sonra Trina küçük bir kulübenin önünde durdu. Kapısına üç sunta çakılmıştı. Dışarıdan...

Biri esir alınmıştı.

Ve o kişi çığlık atıyordu.

11. BÖLÜM

Çığlıklar bir insandan gelmiyor gibiydi.

Trina, kapısı kapatılmış kulübeye ulaştığında birkaç adım geri sıçrayarak Mark ile Alec'e döndü. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Orada durmuş, derin nefesler alırken Mark daha önce hiç bu kadar üzgün birini görmediğini düşündü. Atlattıkları “dünyanın sonu” saçmalıklarından sonra bile.

“Bunun çok kötü olduğunu biliyorum,” dedi, mahkûmun çığlıklarının arasından. Mark içeridekinin bir adam ya da erkek çocuk olduğunu anlamıştı ama tanıdığı biri olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Sesler korkunçtu. “Ama bizi bunu yapmaya zorladı. Yapmazsak bileklerini keseceğini söyledi. O zamandan beri daha da kötüleşti. Neden o da diğerleri gibi ölmedi, bilmiyoruz. Ama Lana başından beri tedbirli davranmamıza dikkat etti. Bulaşıcı bir şeylerin serbest kalmış olmasından endişeleniyordu. Daha fazla kişi hastalanmaya başlayınca onu karantinaya aldı. Her şey çok hızlı gelişti.” Mark afallamıştı. Soru sormak için ağzını açtı fakat hemen ka padı. Cevabı bildiğini düşünüyordu.

Alec onun yerine söyledi: “İçerideki Darnell, değil mi?"

Trina başını onaylarcasma salladı ve yeniden gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Mark ona sarılmayı, günün geri kalanında ve gece boyunca onu öylece yanında tutmayı her şeyden çok istiyordu. Ancak o an için elinde olan tek şey sözleriydi.

“Sorun değil, Trina. İkiniz de doğru olanı yaptınız. Lana’mn da dediği gibi, Damell ona bir hastalık bulaştırmış olabileceklerini biliyordu. Bu şeyin yayılmayı kestiğinden emin olana kadar hepimiz dikkatli davranmalıyız.”

Bir kez daha kulübeden çığlıklar duyuldu, çatlakların arasından sızıyordu. Sanki Damell boğazını yırtıyordu ve Mark kulaklarını kapamayı çok istiyordu.

“Başım!”

Mark hızla kulübeye dönüp baktı. Damell ilk kez bir kelime kullanmıştı. Mark kendine hâkim olamadı; ortasında beş santimlik bir boşluk olan, tahtalar çakılmış pencerenin önüne gitti.

“Mark!” diye bağırdı Alec. “Buraya gel!”

“Bir şey yok!” diye cevap verdi Mark. “Hiçbir şeye dokunmayacağım.”

“Kötü bir hastalığa yakalanırsan bundan hiç memnun olmam. Hem de hiç.”

Mark ona güven verircesine bakmaya çalıştı. “Sadece arkadaşımı görmek istiyorum.” Kumaşı burnunun üzerine sıkıca bastırdı ve abartılı bir ifadeyle Alec’e bakıp kaşlarını kaldırdı.

Adam homurdanıp başım çevirdi. Ama Trina ona bakmayı sürdürüyordu. Belli ki Mark’ı durdurmak ile ona katılmak arasında kalmıştı.

“Orada kal,” dedi Mark, kız harekete geçemeden. Sesi, maskesinin altından boğuk çıkıyordu ama Trina onu yeterince iyi duymuştu. Başım hafifçe sallayıp bakışlarını yere indirdi.

Mark, pencereye çakılı iki tahtanın arasındaki boşluğun karşısına geçti. Çığlık kesilmişti ama şimdi Damell’in inlediğim duyabiliyordu. Aynı kelimeyi iki saniyede bir tekrarlıyordu.

“Başım, başım, başım.”

Mark önce bir adım, ardından bir adım daha attı. Yarık, artık yüzünün sadece birkaç santim uzağındaydı. Ağzım ve burnunu tamamen kapaması için maskesinin ucunu ensesinden sıkıca tuttu. Ardından eğilip delikten baktı.

Zayıflayan güneş patlamaları toprak zemine düşüyordu ama çoğunlukla karanlıktı. Işığın düştüğü bir noktada Damell'in üst bedenine yaklaştırdığı ayak ve bacaklarını gördü ama yüzü görünmüyordu. Duruşuna bakılırsa başmı kollarının arasına almıştı.

Hâlâ inliyor, mırıldanıyordu. Sanki dışanda fırtınaya yakalanmış gibi baştan ayağa titriyordu.

"Darnell?" diye seslendi Mark. "Hey... benim, Mark. Perişan olduğunu biliyorum, dostum. Çok... çok üzgünüm. Hey, sana bunu yapanları yakaladık. Kayaçlanm düşürdük."

Arkadaşı cevap vermedi, orada kısmen gölgede oturup titriyor ve inliyordu. Sadece aynı kelimeyi söylüyordu.

"Başım, başım, başım."

Mark'm içinde bir şeyler karardı ve boşluk hissine kapıldı. Bir sürü korkunç olaya ve ölüme şahit olmuştu ama arkadaşının orada tek başına ızdırap içinde olması... bu durum Mark'ı öldürüyordu. Özellikle de çok saçma olduğu için. Gereksiz... Dünyanın başına gelen onca felaketten sonra insan birine neden böyle bir şey yapardı ki? Her şey zaten yeterince kötü değil miydi?

Aniden hiddetlendi. Kulübenin sert tahtalarına vurup eklemlerini kanattı. Bir gün birinin tüm bunların bedelini ödeyeceğini umuyordu.

"Darnell?" diye seslendi yeniden. Bir şeyler söylemeli, dununu iyileştirmeliydi. "Belki de... Belki de sen diğerlerinden daha güçliLsündiir.

bu yüzden ölmemişsindir. Dayan, dostum. Bekle. Sen..." Boş sözler sarfettiğini hissediyordu. Sanki arkadaşına yalan söylüyormuş gibi...

"Her neyse, çavuş ve ben, Trina, Lana, kim varsa... her şeyi yoluna koyacağız. Sen sadece..."

Damell’in vücudu bir anda kasıldı, bacaklarını öne uzattı ve kollan iki yanma açıldı. Tahrip olmuş boğazından öncekinden de kötü bir çığlık koptu; kudurmuş bir hayvanın kükremesini andınyordu. Mark şaşkınlıkla geriye sıçradı ama sonra hemen yeniden eğildi, gözlerini tahtaya değmeden deliğe olabildiğince yaklaştırdı. Damell yerde yuvarlanıyordu. Sarsılırken yüzü güneş alan bir noktada tamamen görünüyordu.

Alnı, yanaklan, çenesi, boynu kanla kaplıydı. Saçlan kandan keçe gibi olmuştu. Gözlerinden ve kulaklanndan akıyor, dudaklanndan süzülüyordu. Çocuk sonunda kollannı kontrol altına alabüdi ve başının iki yanma bastırdı. Bir sağa bir sola döndürüyor, sanki başını boynundan sökmeye çalışıyordu. Devam eden çığlıklan yalnızca tek bir kelimeyle kesiliyordu, sanki bildiği tek kelime oymuş gibi.

“Başım! Başım! Başım!”

“Damell,” diye fısıldadı Mark, o anda arkadaşıyla konuşmasının hiçbir yolu olmadığını bildiği halde. Bu ona kendini ne kadar suçlu ve kötü hissettirse de içeri girip ona yardım edemeyeceğini biliyordu. Bu, aptallıktan da öte olurdu.

“Başnumumumr Damell öyle vahşice, uzun bir feryat kopardı İd Mark bir adım geriledi. Daha fazla bakmaya dayanabileceğinden emin değildi.

İçeriden ayaklannm sürtme sesi geldi. Sonra kapıya vuruldu. Ardından tekrar. Ve tekrar.

Pat. Pat Pat.

Mark gözlerini kapadı. Bu korkunç sesin ne olduğunu büiyordu. Trina bir anda yanmda belirdi, onu kollanna çekip sıkıca sanlırken

hıçkırıklarla sarsılıyordu. Alec gönülsüzce itiraz etti. Zaten artık çok geçti.

Kapıya birkaç kez daha vuruldu ve son kez uzun, tiz bi çığlık, boğulma sesiyle son buldu. Mark, DameU’in yere düşüp nefes verdiğini duydu.

Kendinden utanıyordu ama o sessizlikte tek hissettiği bu çilenin sonunda bitmiş olmasından dolayı duyduğu rahatlamaydı. Ve bunu yaşayanın Trina olmamasından.

12. BÖLÜM

Mark, Alec'i hiç kibar bir adam olarak düşünmemişti. Birazcık büe. Ama asker onlara doğru yürüyüp de Mark'ı Trina'dan uzaklaştırırken bunu yüzünde sıcak bir ifadeyle göstermişti.

"Birlikte birçok şey atlattığımızı biliyorum," dedi Alec bakışlarını Damell'in kulübesine kaydırdı. "Ama az önce duyduklarımıza bakılırsa bu en kötüsü olabilir." Devam etmeden önce bir anlığına duraksadı. "Yine de, kendimizi bırakamayız. İlk günden beri hayatta kalmaya odaklandık."

Mark başım onaylarcasına sallayıp Trina'ya baktı.

Trina gözyaşını silip Alec'e buz gibi bir bakış attı. "Hayatta kalmaktan yoruldum artık. En azından Damell'in bu dünyayla işi bitti." Mark onu tanıdığından beri hiç bu kadar öfkeli konuştuğunu duymamıştı.

"Böyle konuşma," dedi. "Ciddi olmadığını biliyorum."

Kızın bakışları Mark'a kaydı ve ifadesi yumuşadı. "Ne zaman sona erecek? Güneş patlamaları gezegeni mahvederken hayatta kaldık, kulübe yapıp yiyecek bulabileceğimiz bir yer bulduk. Daha birkaç gün önce kahkaha atıyorduk! Sonra kayaçtaki o adamlar gelip bize ok

attılar ve insanlar öldü! Bu ne böyle, şaka falan mı? Yukarıda birisi halimize gülüp bizimle sanal bir oyun gibi oynuyor mu?"

Sesi çatladı ve yeniden ağlamaya başladı, elleriyle yüzünü kapadı ve sert toprak zemine oturup bacaklarını altına aldı. Omuzlan sessiz hıçkınklarla sarsılıyordu.

Mark, Alec'e baktı. Alec'in gözleri kısılmış, ona sanki, senin arkadaşın; bir şeyler söyle**,** der gibi bakıyordu.

"Trina?" dedi Mark sessizce. Yanma gidip oturdu ve omuzlannı sıktı. "Büiyorum... Tam da her şey daha kötü olamaz diye düşünürken... Çok üzgünüm." Olaylan aslında o kadar da korkunç değümiş gibi göstermemesi gerektiğini biliyordu. Saçma bir numaraydı ve uzun zaman önce bunu yapmama sözü vermişlerdi.

“Ama sana söz veriyorum bu süreçte birlikte olacağız,” diye devam etti. “Damell üe diğerlerini öldüren her neyse ona yakalanmamak için elimizden geleni yapacağız. Ama bunu yapacaksak...” Kızın sırtını sıvazlayıp yardım için Alec’e baktı.

“İhtiyatlı olmalıyız,” dedi adam. “Tedbirli, akıllı ve eğer gerekirse acımasız olmalıyız.”

Mark, Trina’ya dokunmasının ahmaklık olabileceğinin farkındaydı. Ama önemsemiyordu. Trina ölürse yaşamaya devam edebileceğinden emin değüdi.

Trina ellerini yüzünden çekip Alec’e baktı. “Mark, ayağa kalk ve benden uzaklaş.”

“Trina...”

“Git. Hemen. Alec’in yanında dur, böylece ikinizi de görebileyim.” Mark, söyleneni yaptı. Yaklaşık üç metre uzaktaki Alec’in yanma gitti ve döndüğünde ağlayan, çaresiz, pes etmek isteyen Trina’nın gittiğini, yerine Mark’m görmeye alışık olduğu kararlı kızın gelmiş olduğunu gördü. Ayağa kalkıp kollannı önünde kavuşturdu.

“Siz kayaca bindiğinizden beri çok dikkatli davrandım. Adamların giydiği o kıyafetler, oklar, vurulanların hemen yere yığılıp hastalanması... Lana bizi uyarmadan önce bile bir şeylerin döndüğü belliydi. Etkileşim içinde olduğum tek kişi Damell’di ama o da uzak durması gerektiğini biliyordu. Kendini oraya kapattı ve benden kapının önüne tahta çakmamı istedi.”

Nefes almak için duraksadı ve ikisine de baktı. “Yani demek istediğim, hasta olduğumu sanmıyorum. Özellikle de hastalarda etkisini ne kadar hızlı gösterdiği düşünülünce.”

“Anlıyorum ama...” diye başladı Alec fakat Trina sözünü kesti. “Daha bitirmedim,” dedi sert bir bakışla. “Dikkatli olmamız gerektiğini biliyorum. Hasta olabilirim. Birbirimize dokunduk ama bundan sonra dokunmamaya çalışalım. Tam olarak emin olana dek. Aynca üçümüzün de yeni maske yapmamız ve elimizi yüzümüzü deliler gibi yıkamamız gerek.”

İradeyi yeniden ele alması Mark'm hoşuna gitmişti. "Bana uyar."
"Kesinlikle," diye ona katıldı Alec. "Peki diğerleri nerede? Lana, Misty, Toad?"

Trina birkaç yeri işaret etti. "Herkes bir yere kapandı, birbirlerinden uzak duruyorlar. Hastalık belirtisi gösteren biri olursa güvende olmak için. Belki birkaç gün daha saklanırlar."

Bir ya da iki gün oturup hiçbir şey yapmamak Mark için dünyanın en kötü fikriydi. "Bunu yaparsak kafayı yerim. Bir tablet bulduk. Kayacın geldiği yerin haritası var. Erzak toplayıp buradan gidelim, belki bir şeyler öğrenebüiriz."

"Tamamdır," diye araya girdi Alec. "Buradan olabildiğince hızlı uzaklaşmahyız."

"Bekleyin... peki ya Darnell?" diye sordu Mark. Ne diyeceklerini biliyordu ama en azından sormuş olmak kendini iyi hissetmesini sağlayacaktı. "Onu gömmeli miyiz?"

Trina ile Alec'in gözlerinden ne düşündükleri okunuyordu. Damell'in bedenine yaklaşma riskini alamazlardı.

"Bizi Lana ile diğerlerinin yanına götür," dedi Alec, Trina'ya. "Sonra da gidelim."

Kasabada arkadaşlarını ararlarken Mark başkalarının da onlara katılmaya çalışmasından endişelendi. Ama korku çok daha baskındı ve kimse evinden çıkmaya cesaret etmedi. Köyde tüyler ürpertici bir sessizlik vardı ama yol boyunca kendisini izleyen gözleri üzerinde hissedebiliyordu. Düşündükçe, buna şaşırmadı. Dünya herkesi yeterince cezalandırmıştı; neden daha fazla risk alsmlardı ki?

Misty ile Toad'u köyün dışında, Yamuk Ev'in karşısındaki bir kulübenin ikinci katında buldular. Trina, Lana'nın nerede olduğundan emin değüdi. Onu da yola çıktıktan yaklaşık bir saat sonra, nehrin kenarındaki çalıların arasında uyurken buldular. Uyurken bulunmak moralini bozmuştu ama önceki günlerde çok yıpranmıştı. Marc ile Alec kayaca binip gittiklerinde kontrolü ele almıştı. İnsanları güvenli yerlere kapatıp cesetleri bir yerde toplatmıştı -eldiven ve maske takmışlardı- ve evden eve yemek

gönderilmesine yardım etmişti. Kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama Lana başından beri bulaşıcı bir şeyle karşı karşıya olma ihtimalleri nedeniyle dikkatli olunmasında ısrar etmişti.

“Ben hasta değilim,” diye bildirdi nehirden aynlıp köye dönmek için hazırlamrlarken. “Çok hızlı oldu ve hastalığa sonradan yakalananlar çoktan öldü. Şimdiye kadar bende de belirtiler olurdu herhalde.”

“Ne kadar hızlı?” diye sordu Mark. “Etkisini ne kadar hızlı gösterdi?”

“Damell dışında herkes on iki saat içinde öldü,” diye karşılık verdi. “Uyandılar ve iki ya da üç saat içinde belirtileri göstermeye başladılar. Ben hâlâ hayatta olup da belirti göstermeyenlerin temiz olduğuna inanıyorum.”

Mark gruba baktı: Toad huzursuzca kıpırdanıyordu. Misty yere bakıyordu. Alec ile Lana sessiz bir konuşma yapar gibi dikkatle birbirlerine bakıyordu. Ve Trina, Mark’a bakıyordu. Gözleri her şeyi söylüyordu; her şeyi atlattıkları gibi bunu da atlatacaklardı.

Bir saat sonra Merkez Kulübe’ye dönmüşlerdi ve sırt çantalarını taşıyabilecekleri kadar yiyecekle dolduruyorlardı. Çalışırken birbirlerinden uzak duruyorlardı. Tedbirli davranmak bir anda çok doğal bir eylem haline gelmişti. Mark toparlanma telaşmda en az üç kez ellerini yıkadı.

Hepsi sırtında dolu birer çantayla, hazırlanmayı yeni bitirmişti ki Misty inledi. Mark ona katılmak için döndü -çantalar gerçekten de çok ağırdı- ama kızın suratım gördüğünde midesi altüst oldu.

Misty solgundu ve iki eliyle bir masaya yaslanmıştı. Mark şaşkına döndü; ona son baktığında gayet iyiydi. Fakat sonra bacaklan tutmaz oldu ve bir dizinin üzerine çöktü. Çekinerek yüzünün kenarına dokundu, sanki orada hissedeceği şeyden korkar gibiydi.

“Başım... ağnyor,” diye fısıldadı.

13. BÖLÜM

“Herkes dışan çıksın!” diye bağırdı Lana. “Dışan! Hemen!”

Mark’m nutku tutulmuştu. İçindeki her bir hücresi kadının söylediğinin tersini yapmak istiyordu. Arkadaşına yardım etmek istiyordu.

“Dışan çıkın. Sonra konuşacağız!” diye üsteledi Lana ve kapıyı işaret etti.

“Gidin,” dedi Misty güçsüzce. “Ne diyorsa yapın.”

Mark üe Trina bakıştılar ama Trina kapıya yönelmeden önce kısa bir anlığına duraksadı. Arkasında Alec, onun peşinde de Lana vardı.

Mark da gitmek üzere döndü ama o sırada Toad’un yerinden kıpırdamadığını fark etti.

“Hey... haydi dostum. Buradan çıkalım da bir konuşalım. Misty, ona çıkmasını söylesene.”

“Mark haklı, Toad,” dedi Misty. Sırt çantasını yere bırakıp yanma oturdu. Mark onun gayet iyiyken bir anda ayakta duramayacak kadar güçsüz kaldığına inanamıyordu. “Git ve bırak da bunu kendim çözeyim. Belki kötü bir şey yemişimdir.” Ama Mark da kızın, kendi söylediklerine inanmadığını görebiliyordu.

“İnsanları yalnız bırakıp duramayız,” dedi Toad, Mark’a sert bir bakış atarak.

“Sonunda öleceksen bu kimin umurunda ki!” diye karşı çıktı Misty. “Tam tersi olsaydı sen ne hissederdin? Gitmemi isterdin. Şimdi git!” Sözleri, tüm enerjisini tüketmiş gibiydi; geriye doğru yığılıp neredeyse yere uzandı.

“Haydi,” dedi Mark. “Onu terk etmiyoruz. Sadece konuşmak için dışan çıkıyoruz.”

Toad öfkeyle Kulübe’den çıkarken alçak sesle homurdanıyordu. “Her şey mahvoldu. Tamamen mahvoldu.”

Mark, Misty’ye baktı ama kız yere bakıyor, uzun, derin nefesler alıyordu. Çocuğun tek söyleyebildiği, “Üzgünüm,” oldu ve diğerlerinin yanma gitti.

Misty’ye bir saat verme karan aldılar. Ne olacağım, durumu iyileşecek mi yoksa kötüye mi gidecek göreceklerdi.

Ya da aynı mı kalacağını...

Çıldırtıcı geçen bir saatti. Mark yerinde duramıyordu. Kulübe’nin önünde volta atıp durdu, aklında bin bir türlü şey vardı. Bir virüsün vücudunda ya da Trina’nın vücudunda sinsice geziniyor olabileceği düşüncesi... dayanılmazdı. ***Bilmek*** istiyordu. Şimdi. Bu o kadar ezici bir histi ki bir anda Mist/nin de hastalığa yakalanmış olabileceğini ve yakında ölebileceğim unuttuğunu fark etti.

“Bence bakış açımızı yeniden gözden geçirmemiz gerek,” dedi Lana, bir saatin sonuna yaklaşırlarken. Misty’nin durumu ne iyiye gitmiş ne de kötüleşmişti. Hâlâ kulübede yerde yatıyor, düzenli nefesler alıyordu... hiç kıpırdamadan ve konuşmadan.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Mark. Sessizliğin bölündüğüne sevinmişti.

“Damell ve Misty hastalığın herkeste hemen etki etmediğini gösterdiler.”

Alec söz aldı. “Bence elimizdeki zamanı değerlendirmeliyiz. Haritadaki o yere gitmeliyiz. Ve bunu bir an önce yapmalıyız.” Sesini alçaltıp ekledi: “Üzgünüm ama buradan gitmemiz gerek, hem neler döndüğünü öğrenebileceğimiz bir yere gitmekten daha iyi ne olabilir ki? Bunlara okların içinde her ne varsa o sebep oldu; onlann asıl kaynağına gitmemiz lazım. Belki bir şey vardır, hastalığı tedavi eden bir ilaç falan. Kimbilir?”

Sözleri kulağa biraz soğuk geliyordu. Acımasız. Ama Mark ona katılıyordu. O da buradan uzaklaşması gerektiğini hissediyordu.

“Misty’yi bırakamayız,” dedi Trina. Ama sözlerini destekleyemiyordu.

“Başka seçeneğimiz yok,” diye karşı çıktı Alec.

Duvara yaslanmış oturan Lana ayağa kalkıp pantolonundaki tozu elleriyle temizledi. “Suçluluk duygusuyla boğuşmak zorunda değiliz,” diye mırıldandı. “Misty’ye soralım. Bunu hak ediyor. O ne karar verirse onu yapanz.”

Mark kaşlarını kaldırıp diğerlerine baktı; onlar da aynı şeyi yapıyordu.

Lana anlaştıklarını düşünerek kulübenin açık kapısına doğru yürüdü. İçeri girmeden, kapı pervazına tıkladı ve yüksek sesle, “Misty? Nasılsın?” diye sordu.

Mark, içeriyi görebileceği bir noktada oturuyordu. Misty sırtüstü yatıyordu ama yavaşça dönüp onlara baktı.

“Gitmeniz gerek,” dedi güçsüzce. “Başımda ciddi bir sorun var. Sanki içinde böcekler varmış da beynimi yiyormuş gibi.” Bu kadar konuşmak bile gücünü tüketmişçesine birkaç derin nefes aldı.

“Ama tatlım, seni nasıl burada bırakırız?” diye sordu buıa.

“Beni daha fazla konuşturmayın. Gidin haydi.” Derin bir nefes daha... Mark, kızın gözlerinde acıyı görebiliyordu.

Lana diğerlerine döndü. “Misty, gitmemiz gerektiğini söylüyor.” Mark hepsinin artık katılaştığını büiyordu; güneş patlamalarının dünyayı yakmasından beri hayatta kalmak için öyle olmak zorundaydılar. Ama ük kez hâlâ hayatta olan birini bırakmak zorunda kalmışlardı. Mist/nin karan olsun ya da olmasın, suçluluk duygusunun onu yiyip bitireceğini hissediyordu.

Trina’ya baktığında kararlılığı arttı. Yine de kötü adamı oynamayı Alec’e bıraktı.

Eski asker ayağa kalkıp sırt çantasını omuzlarına geçirmişti. “Şu an Misty’yi onurlandırmak için yola koyulup bize yardım edecek bir şey öğrenmeliyiz.”

Mark başmı onaylarcasına sallayıp çantasının askılannı sıkıca tutarak adamı takip etti. Trina tereddüt etti, ardından kapının önüne gidip Misty’ye baktı.

“Misty...” diye başladı ama devam edemedi.

Kızın “Git!” diye bağırması Trina’mn geriye doğru tökezlemesine neden oldu. “Beynimdeki şeyler size de sıçramadan önce gidin! Gidin! ***Gidinr*** Dirseklerinin üzerinde yükselip öyle bir vahşetle bağırdı ki Mark onun kendine zarar verebüeceğinden korktu. Muhtemelen Damell’in

yaşadığı dehşetle yüzleşmek üzere olduğunu fark etmişti. “Tamam,” dedi Trina üzgünce. “Tamam.”

Toad, Misty’nin en yakın arkadaşıydı ve tek kelime etmemişti. Sadece gözlerinde yaşlarla yere bakıyordu. Ama Mark ve diğerleri gitmeye hazırlanırken tıknaz adam yerinden kıpırdamadı. Sonunda Alec ona ne yaptığını sordu.

“Ben gitmiyorum,” dedi Toad.

Toad kelimeleri söylediği anda Mark bunu zaten beklediğini fark etti. Sürpriz olmamıştı. Fikrini asla değiştiremeyeceğini de biliyordu. Şimdi iki arkadaşlarına veda edeceklerdi.

Alec ve Lana onunla tartıştı. Trina, Markla aynı sonuca vararak tartışmakla uğraşmadı. Ve tıpkı Mark’m tahmin ettiği gibi, Toad yerinden kıpırdamadı.

“O benim en iyi arkadaşım. Onu bırakmıyorum.”

“Ama o bırakmanı ***istiyor***,” dedi Lana. “Burada kalıp onunla büyük olasılıkla ölmeni istemiyor. Yaşamanı istiyor.”

“Onu bırakmıyorum,” diye tekrarladı ve Lana’ya buz gibi bir ifadeyle baktı. Misty hiçbir şey söylemiyordu; ya duymuyordu ya da cevap veremeyecek kadar bitkindi.

“Peki,” dedi Lana, öfkesini gizlemeden. “Fikrini değiştirirsen bize yetişirsin.”

Mark artık sadece gitmek istiyordu. Durum tahammül edüemez bir hal almıştı. Yola koyulmadan önce kapıdan son kez Misty’ye baktı. Kız yerde tortop olmuş, tuhaf bir sesle konuşuyordu ama o kadar kısık sesliydi ki ne söylediği anlaşılmıyordu. Uzaklaşırken, Mark onun şarkı söylediğinden emindi.

Misty’nin kendini kaybettiğini düşündü. Kesinlikle kendini kaybetmişti.

14. BÖLÜM

Yaklaşık beş kilometre ilerlemişlerdi ki hava daha fazla devam edemeyecekleri kadar karardı. Mark mola vermeye dünden razıydı; çılgınca geçen günün ardından bitkin düşmüştü. Alec de çok fazla ilerleyemeyeceklerini biliyor olmalıydı ama köyde kalmak gibi bir seçenekleri de yoktu. Sonunda uzaklaşmışlardı, sık ağaçlar ve temiz orman havası son birkaç saatin gerginliği ile duygusal iniş çıkışlarını azaltmaya yardımcı olmuştu.

Basit bir kamp kurup Ashville fabrikalarından aldıkları paketli yemekleri yerken hiçbiri konuşmadı. Lana aralarında mesafe bırakma konusunda ısrarcıydı, bu yüzden Mark yan dönmüş, Trina'dan biraz uzakta yatıyordu. Birbirlerine bakıp en azından sarılıyor olmayı diliyorlardı. Mark neredeyse yüz defa ona yanaşmaya yeltendi ama her defasında kendini durdurdu. Zaten Trina'nın ona izin vermeyeceğini de biliyordu. Pek konuşmadılar, sadece birbirlerinin gözlerine baktılar.

Mark, onun da aynı şeyi düşündüğünden emindi... Bir kez daha hayatlarının nasıl da altüst olduğunu. New York'tan Appalaehian Dağlan'na olan korkunç yolculuklarında hayatta kalmayı başarmış olan üç arkadaşlarını nasıl kaybettiklerini. Ve Trina tabii ki virüsü de merak ediyordu. Bunlar pek mutlu düşünceler sayılmazdı.

Alec herkesi görmezden gelip kayaçtan aldıkları tableti inceliyordu. Bir kalem ve kâğıt bulup tabletteki haritanın kabataslak bir kopyasını çıkarmıştı. Ama işe yarar başka bir şey bulup bulamayacağını görmek istiyordu. Pusulasım çıkarmış, notlar alıyordu ve Lana da yanında oturup ona tavsiyelerde bulunuyordu.

Mark göz kapaklarının düştüğünü fark etti. Trina ona gülümsedi. O da kıza gülümsedi. Umutsuzluk dolu da olsa hâlâ gülümseyebiliyorlardı. Uykuya daldı ve rüyalarına bir kez daha andan akm etti. Unutmasına asla izin vermiyorlardı.

Peşlerinde biri vardı.

Üstlerindeki şehre olanların üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Ne olduğu konusunda Mark'm hiçbir fikri yoktu ama teröristlerin bombalı saldırısı ya da gaz kaçağından meydana gelen bir patlama olduğunu tahmin ediyordu. Yanan bir şey olduğu kesindi.

Sıcaklık dayanılmazdı. Çığlıklar da öyle. O ve Trina tüneller boyunca üerlemiş, terk edilmiş kısımlar bulmuş ve daha da derinlere gitmişlerdi. Ama insanlar her yerdeydi, çoğu dehşete kapüıp deliye dönmüştü. Her yerde kötü şeyler oluyordu; hırsızlık, taciz, daha da kötüsü. Sanki yukarıdaki felaketten sadece azılı suçlular kurtulmuş gibiydi.

Trina o karmaşada birinin bıraktığı bir kutu hazır yiyecek buldu. Mark kutuyu taşıyordu, ikisi de içgüdüsel olarak hayatta kalma mücadelesine girmişlerdi. Fakat belli ki diğer insanlar da aynı durumdaydı ve baktıkları herkes sanki Mark ve Trina'da istedikleri bir şey olduğunu biliyor gibiydi. Bu sadece yiyecek de olmayabilirdi.

Yer altındaki bunaltıcı, pis tünellerde ne kadar dönüş yapmış olsalar da peşlerindeki adamdan kurtulamıyorlardı. İri yan ve hızlıydı; gölge gibi hareket ediyordu. Yine de Mark ne zaman dönüp ona baksa adam kuytu bir köşede gözden kayboluyordu sanki.

Bileklerine kadar suyla dolu uzun bir koridorda koşuyorlar, her adımlarında su sıçratıyorlardı. Tek ışık kaynaklan Mark'm cep telefonuydu ve onun şarjının bittiği anı düşünmek bile istemiyordu. Burada yalnız ve nereye gideceklerini bilmez halde, tamamen ***karanlıkta*** kalma düşüncesi onu çok korkutuyordu. Trina aniden durup Mark'ı kolundan yakaladı ve sağ tarafta Mark'm görmediği bir açıldığa çekti. Eski metro şebekesinin kullanıldığı zamanlardan kalma, köhne bir depoyu andıran küçük bir odaya girmişlerdi.

"Kapa şu ışığı!" diye sertçe fısıldadı Trina onu odanın içine çekip arkasında dururken.

Mark telefonunu kapayınca tıpkı endişelendiği gibi karanlıkta kaldılar. İlk içgüdüsü panikleyip çığlık atmak ve körlemesine etrafta koşuşturmaktı. Ama bir anlık delilikti ve hemen geçti. Soluklandı ve sırtında Trina'nın elini hissettiği için minnettardı.

"Buraya girdiğimizi görecek kadar yakında olmasına imkân yok," diye kulağına fısıldadı Trina, Mark'm arkasından. "Aynca o suyun içinde de sessiz hareket edemez. Gitmesini bekleyelim."

Mark başıyla onayladı fakat sonra Trina'nın onu göremeyeceğini hatırladı. "Tamam," dedi sessizce. "Ama bizi bir şekilde burada bulursa

daha fazla koşmayacağım. Üzerine atılıp onu yerle bir edeceğim.”

“Tamam. Savaşacağız.”

Trina, Mark’m omuzlannı sıkıp ona yaslandı. O an, o şartlar altında böyle hissetmesi saçma olmasına rağmen baştan ayağa kızardı ve tüyleri diken diken oldu. Trina keşke ondan ne kadar hoşlandığını bilseydi. Kendini suçlu hissetse de içinde, çok derinlerde bir yerde her ne felaket yaşandıysa ona minnettardı çünkü birlikte olmak zorunda kalmışlardı.

Uzaktan su sıçratma sesleri duydu. Ardından birkaç tane daha... Birinin odanın dışındaki tünelde, suyun içinde adım attığı aşikardı. Onlan takip eden kişi yaklaşırken düzenli ayak sesleri de giderek yükseliyordu, Mark onun peşlerindeki adam olduğunu tahmin ediyordu. Mark, Trina ile onun arkasındaki duvara yaslanırken bir şekilde tuğlaların içinde kaybolabilmeyi diliyordu.

Mark’ın sağında yanan ışık şaşkınlıkla neredeyse bağırmasına sebep oluyordu. Yaklaşan ayak sesleri kesildi. Mark gözlerini kıstı -karanlığa çoktan alışmışlardı- ve ışığın kimden geldiğini görmeye çalıştı. Odamn içinde hareket edip parladı ve Mark’m gözlerinin üzerinde durarak çocuğu âdeta kör etti. Elinde fener olan biri olmalıydı.

“Kimsin sen?” diye sordu Trina. Fısıldıyordu ama Mark o kadar gergindi ki sesi hoparlörden duymuş gibiydi.

El fenerinin ışığı biri sanki duvardaki bir delikten çıkıp ayağa kalkıyormuş gibi hareket etti. Mark detayları seçemiyordu ama karşüanndaki bir erkek gibi görünüyordu. Pis, darmadağın saçlı, yıpranmış kıyafetler giymiş bir adam. Arkasından bir adam daha belirdi ve bir tane daha... Hepsi de aynı durumdaydı; kirli, umutsuz ve tehlikeli. Üçü de.

“Sanırım sorulan biz soracağız,” dedi ilk yabancı. “Biz sizden önce buradaydık ve ziyaretçileri pek sevmeyiz. Aynca insanlar neden kedi gibi koşturuyorlar ki? Ne oldu? Siz ikiniz bizim gibilerden hoşlanan tiplere benzemiyorsunuz.”

Mark aşın derecede korkmuştu. Daha önce hiç buna benzer bir şey başına gelmemişti. Cevap vermesi gerektiğini hissederek uygun kelimeleri aradı ama Trina önce davrandı.

“Beyninizi kullanın. Yukanda, şehirde korkunç bir şey olmasaydı burada olmazdık zaten.”

Mark yeniden sesini bıüdu. “Ne kadar sıcak olduğunu fark etmediniz mi? Bomba ya da gaz patlaması falan olduğunu düşünüyoruz.” Adam omuz silkti. “Sence bu bizim umurumuzda mı? Benim tek düşündüğüm bir sonraki yemeğim. Ve... belki de bugün kucağımıza hoş bir şey düşmüştür. Ben ve çocuklar için ufak bir sürpriz oldu.” Trina’yı baştan ayağa süzdü.

“Ona dokunmayacaksınız,” dedi Mark, daha birkaç dakika önce kendinde bulamadığı cesaretle adamın gözlerine bakarak “Biraz yiyeceğimiz var, bizi rahat bırakırsanız alabilirsiniz.”

“Onlara yemeğimizi vermeyeceğiz!” diye tersledi Trina.

Mark kıza dönüp fısıldadı: “Boğazımızın kesilmesinden iyidir.”

Klik sesi duydu, ardından bir tane daha. Adama yeniden döndüğünde ışığın gümüşi bıçaklarda yansıdığını gördü.

“Bizimle ilgili öğrenmeniz gereken bir şey var,” dedi adamlardan biri. “Biz buralarda pazarlık yapmayız. Yemeği ve başka ne istiyorsak onu alınz.”

İlerlemeye başladılar ama o sırada iri yan biri sol taraftaki tünele çıkan kapıdan içeri aniden atıldı. Mark gözlerinin önünde gerçekleşen kısa ama vahşi kaosu izlerken az kalsın nefes almayı unutuyordu. Vücutlar dönüyor, kollar havada sallanıyor, bıçaklar bir kenara fırlatılıyor ve yumruk ile homurtu sesleri duyuluyordu. Sanki bir tür süper kahraman odaya girmiş, gücü ve hızıyla üç yabancıyı öldüresiye dövüyordu. Bir köşeye atılmış olan el feneri iri yan adamın botlannı aydınlatıyordu.

Onlan takip eden adamın...

“Daha sonra teşekkür edersiniz,” dedi derin, hmltılı bir sesle. “Adım Alec. Ve sanınm bu üç sefilden daha büyük bir sorunumuz var.

15. BÖLÜM

Mark yan tarafında şiddetli bir ağrıyla uyandı. Görünüşe bakılırsa saatlerdir sert kayanın üzerinde yatıyordu. Sırtüstü döndü ve üzerindeki dalların arasından, aydınlanan gökyüzüne baktı... ve rüyasında geçmişini sanki film izler gibi canlı bir şeküde gördüğünü hatırladı.

Alec onlan o gün ve daha sonra da defalarca kurtarmıştı. Ama bu iyüiğinin karşılığım bir kereden fazla verdiğini bildiğinden Mark'm içi rahattı. Tıpkı üzerinde uyuduklan dağın taşı ve toprağı gibi hayatlan da birbirine bağlıydı.

Diğerleri de bir saat içinde uyandı. Alec onlara Merkez Kulübe'den aldığı yumurtalarla hızlı bir kahvaltı hazırladı. Yakın zamanda avlanmak zorunda kalacaklardı; Mark bu konuda uzman olması gerekmediği için memnundu, gerçi üzerine düşeni yapmıştı. Hâlâ kısmen sessizlik içinde, birbirlerine ya da daha önceden dokunulmuş şeylere dokunmamaya özen göstererek oturup kahvaltı yaparken Mark derin düşüncelere daldı. Tam da bir şekilde normal hissetmeye başlamışlarken birinin gelip her şeyi mahvetmesi sinirlerini bozuyordu.

"Gitmeye hazır mıyız?" diye sordu Alec, yemekleri bittiğinde.

"Evet," diye cevapladı Mark. Trina ile Lana ise sadece başlarını salladı.

"Tablet imdadımıza yetişti," dedi Alec. "Bu harita ve pusulayla oraya doğru yoldan ulaşacağımıza eminim. Ve kimbilir ne bulacağız."

Yan yanmış ağaçların arasından ve yeni büyümüş çalılıklann üzerinden geçerek yola koyuldular.

Tüm gün bir dağdan inip diğerine tırmandılar. Mark başka bir kamp ya da köyle karşılaşıp karşılaşmayacaklannı merak ediyordu; söylentilere göre Applachian Dağlan boyunca başka köyler de kurulmuştu. Güneş patlamalanndan, yükselen deniz seviyesinden, tüm şehirlerin ve bitki örtüsünün tahrip olmasından sonra sadece burası yaşamaya uygundu. Mark bir gün her şeyin normale dönmesini umuyordu. Hatta belki o hâlâ hayattayken bu gerçekleşirdi.

Öğleden sonra bir akarsuyun kenarında mola verdiklerinde Trina parmaklarım şıklatarak Mark'ın dikkatini çekti. Ona baktığında Trina başıyla ağaçlık alanı işaret etti. Ardından ayağa kalkıp tuvalete gitmesi

gerektiğini duyurdu. O gittikten sonra Mark iki dakika bekledi, sonra o da tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi.

Yaklaşık yüz metre uzaktaki büyük meşe ağacının kenannda buluştular. Hava uzun zamandır olmadığı kadar temiz kokuyordu, neredeyse yeşil ve hayat doluydu.

“Ne oldu?” diye sordu Mark. Aralannda bir metrelik mesafe bıraktılar, etrafta kimse olmamasına rağmen emirlere uyuyorlardı.

“Böyle olmaktan bıktım,” diye karşılık verdi Trina. “Halimize bak. Kayaç, köye saldırdığından beri doğru düzgün sanlamadık bile. İkimiz de iyi görünüyor ve hissediyoruz, bu yüzden böyle uzak durmak saçma geliyor.”

Sözleri Mark’m içini rahatlattı. Koşullar daha kötü olamazdı belki ama Trina’nın onu hâlâ yakınında istediğini bilmek mutlu etmişti.

Mark gülümsedi. “Öyleyse... Bu karantina saçmalığına bir son verelim.” Bu şekilde söyleyince kulağa çok aptalca gelmişti.

“Lana’ya söylemeyelim ki nöbet geçirmesin.” Mark’a yaklaşıp kollarını beline sardı ve öptü. “Dediğim gibi, bence anlamsızdı. Herhangi bir belirti göstermiyoruz, yani umanm temizizdir.”

Mark istese büe konuşamazdı. Eğilip onu öptü ve bu kez Öpüşmeleri çok daha uzun sürdü.

Kampa yaklaşana dek el ele tutuştular, sonra ayrıldılar. Mark o an hissettiklerini düşününce numara yapmaya ne kadar devam edebileceğini bümiyordu. Ancak şimdilik Lana ya da Alec’in öfkesiyle uğraşmak istemiyordu.

Döndüklerinde Alec, “Sanırım yarından sonraki gün orada olabiliriz,” dedi. “Güneş doğmadan önce değil belki ama ulaşabiliriz. Dinlenip yarın sabah ne yapacağımıza karar veririz.”

“Güzel,” dedi Mark dalgın dalgın, eşyalarım toplarken. Aklı hâlâ yerinde değü gibiydi, en azından geçici olarak tüm saçmalıklardan uzaklaşmıştı.

“Öyleyse çene çalmayı bırakın da harekete geçin,” dedi Alec.

Askerin bu cümlesi Mark’a pek bir şey ifade etmedi ama omuz silkip Trina’ya baktı. Trina gülümsüyordu. Mark, Alec ve Lana’nm akşam erkenden uyumasını düedi.

Lana ile huysuz askerin peşinden yürürken el ele tutuşma isteklerini bastırmak zorundaydılar.

O gece Alec’in horlaması ve Mark’m göğsünde yatan Trina’nın hafif nefes sesi dışında kamp sessizdi. Alec ve Lana uykuya dalana kadar beklemiş sonra da gizlice onlardan uzaklaşıp sarılmışlardı.

Mark ağaçlann dallarının arasından parlak yıldızlan görebileceği açık bir alan buldu. Çok küçükken annesi ona takımyıldızlan öğretmişti ve o da bu değerli bilgiyi küçük kardeşi Madison’a aktarmıştı. Takımyıldızların hikâyeleri ise en sevdiği kısımdı ve onlan anlatmaya bayılırdı. Özellikle de New York gibi çok büyük bir şehirde yıldızlı bir gece görme ihtimali çok düşük olduğu için. Şehir dışına yaptıklan her gezi büyük bir keyifti. Saatlerce üzerlerinde asılı farklı efsaneleri ve mitleri anlatırlardı.

Orion’u buldu, daha önce hiç görmediği kadar parlaktı. Madison’m favori takımyıldızıydı çünkü bulması çok kolaydı ve hikâyesi çok güzeldi: avcı ve kılıcı, köpeklerinin şeytani boğayla savaşması... Mark hikâyeyi her anlatışında biraz daha abartırdı. Bunlan düşünmek boğazmda bir yumru oluşmasına sebep oldu ve gözleri doldu. Madison’ı çok özlüyordu. Çok... Bu o kadar acı veriyordu ki karanlık bir yanı neredeyse onu unutmayı istiyordu.

Ormanda dallann çıtırdama seslerini duydu.

Ne yaptığının farkında büe olmadan, Trina’yı resmen üzerinden atarak oturur pozisyona geçtiğinde kardeşiyle ilgili tüm düşünceleri süindi. Bir çıtırtı daha duyulduğunda Trina bir şeyler mınldandı, sonra yan dönüp derin uykusuna geri döndü.

Dizlerinin üzerinde kalkarken bir elini Trina’nın omzuna koydu ve etrafı kolaçan etti. Aya ve yıldızlann ışığına rağmen kalın ağaçlann arasında karanlıktan bir şey görmek imkânsızdı. Ancak güçlü, yapay ışıklar geçmişinin bir parçası olduğundan beri işitme duyusu oldukça gelişmişti. Kendini sakinleştirip odaklandı. Dinledi. Onun bir geyik ya da sincap ya da

başka her türlü şey olabileceğini biliyordu. Ama güneşten yanmış dünyada bir senedir tahminlerde bulunarak hayatta kalmamıştı.

înce çalıların çıtırtısı ve dallann kmlma sesleri daha da fazla duyuldu. Güçlü ve kesinlikle iki ayaklıydı.

Tam Alec'e seslenecekti ki bir ağacın arkasından çıkan gölge önünde belirdi. Bir kibrit yakma sesi geldi ve alevi onu tutan kişiyi gözler önüne serdi.

Toad.

"Ne..." dedi Mark, göğsünde büyüyen rahatlama duygusuyla. "Toad. Dostum, korkudan öldürecektin beni."

Toad dizlerinin üzerine çöküp kibriti yüzüne yaklaştırdı. Bir deri bir kemik kalmış gibi görünüyor, gözleri nemli ve tekinsiz bakıyordu.

"Sen... iyi misin?" diye sordu Mark, arkadaşının sadece yorulmuş olduğunu umarak.

"Değilim," diye yanıtladı Toad, yüzü sanki ağlayacakmış gibi titrerken. "Değilim, Mark. Hiç iyi değilim. Kafamın içinde yaşayan şeyler var."

16. BÖLÜM

Mark, Trina'yı sarsarak uyandırdı ve onu da çekerek ayağa kalktı. Toad kesinlikle hastaydı ve kamplarından sadece birkaç metre uzakta duruyordu. Bu hastalıkla ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı ve bu, onu daha da korkutucu kılıyordu. Trina kafası karışmış görünüyordu ama Mark bunu önemsemedi ve onu akşamdan kalma sönmüş ateşin kömürlerinin diğer tarafına sürükledi.

"Alec!" diye bağırdı. "Lana! Uyanın!"

İkisi de hâlâ askerlermiş gibi üç saniye içinde ayaktaydı. Ama ziyaretçilerini henüz fark etmemişlerdi.

Mark açıklama yapmakla zaman kaybetmedi. "Toad. Geldiğine ve güvende olduğuna sevindim. Ama... kendini hasta hissediyor musun?"
"Neden?" diye sordu Toad, hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Yüzü karanlıktaydı.

“Yaşadıklarımızdan sonra beni neden bıraktınız?” Mark üzgündü. Bu sorunun iyi bir cevabı yoktu. “Ben... “Ben... Seni bizimle gelmeye ikna etmeye çalıştık.”

Toad onu duymamış gibi davrandı. “Kafamın içinde bir şevler var. Onları çıkarmak için yardıma ihtiyacım var. Beynimi yiyip kalbime

doğru gitmeden önce.” İnledi. Mark bu sesin insandan çok yaralı bir köpekten çıkabileceğini düşündü.

“Ne tiir semptomlar hissediyorsun?” diye sordu Lana. “Mistv!Ve ne oldu?”

Mark, Toad’un ellerini kaldınp başının iki yanma bastırmasını izledi. Böyle bir şey yaparken silüeti büe ürkütücüydü.

“Başımda... ***bir şey...*** var,” diye tekrarladı yavaşça. Bilerek. Sesinde öfke vardı. “Tanrı’nın unuttuğu bu gezegendeki o kadar insan içinde en azından arkadaşlarımınonlan çıkarmama yardım etmek isteyeceklerini sanmıştım.” Ayağa kalkıp bağırmaya başladı. “O şeyleri başımdan çıkann!”

“Sakin ol, Toad,” dedi Alec. Ses tonundaki tehdit aşikârdı.

Toad cevap vermedi ama vücudu kaskatı görünüyordu. Mark, ellerini yumruk yaptığını görebiliyordu.

“Toad? Oturmalısın. Sonra da biz köyü terk ettikten sonra neler olduğunu anlat.”

Toad kıpırdamadı.

“Haydi,” diye üsteledi Mark. “Yardım etmek istiyoruz. Otur ve rahatla.”

Birkaç saniye sonra Toad söyleneni yaptı, yere yığıldı ve sanki vurulmuş gibi yattı. İleri geri sallanırken birkaç inleme duyuldu.

Mark derin nefes aldı, durum yeniden kısmen kontrol altındaymış gibi hissediyordu. Trina’yla yan yana durduklannı fark etti ama ne Alec ne de Lana henüz bunu fark etmişe benzemiyorlardı. Mark öne, ateşin yanma doğru birkaç adım atıp oturdu.

Alec’in arkasından, “Zavallı çocuk,” diye mırıldandığını duydu. Neyse ki Toad’un duyacağı kadar yüksek sesle söylememişti. Yaşlı adam bazen

tam da düşündüğü şeyi düe getiriyordu.

Neyse ki Lana'mn hemşire içgüdüleri baskın geldi ve konuşmanın kontrolünü eline aldı.

"Pekâlâ," diye başladı. "Toad, görünüşe bakılırsa çok acı çekiyorsun. Bunun için çok üzgünüm. Ama sana yardım edeceksek bazı şeyleri bilmemiz gerekiyor. Konuşabilecek kadar iyi hissediyor musun?" Toad sarsılıp hafifçe inlemeye devam ediyordu fakat cevap verdi. "Elimden geleni yapacağım, çocuklar. Kafamdaki bu şeyler bunu yapmama ne kadar izin verir bümiyorum. Acele etsek iyi olur." "Güzel," diye karşılık verdi Lana. "Güzel. Seni köyde bıraktığımız andan başlayalım. Ne yaptın?"

"Kapının önünde oturup Misty'yle konuştum," dedi Toad bitkin bir sesle. "Başka ne yapacaktım? 0 benim en iyi arkadaşım; şimdiye dek sahip olduğum en iyi dostumdu. En iyi arkadaşınızı nasıl bırakabilirsiniz ki?"

"Doğru. Anlıyorum. Misty'nin yanında biri olduğuna sevindim." "Bana ihtiyacı vardı. Durumunun kötüleştiğini fark edince içeri girip ona sarıldım. Göğsüme yasladım, sarıldım ve alnından öptüm. Bebekmiş gibi. Onu kucağımda tutup yavaşça ölmesini izlerken daha önce hissetmediğim kadar mutluydum."

Mark oturduğu yerde kıpırdandı, Toad'un sözlerinden rahatsız olmuştu. Lana'mn neler döndüğüyle ilgili bir şeyler öğrenmesini umdu. "Nasıl öldü?" diye sordu Lana. "Damell gibi çok aa çekiyor muydu?" "Evet. Evet, Lana. Çok acı çekiyordu. O şeyler onun kafasından çıkıp bana geçene kadar bağırıp durdu. Sonra onun acısına son verdik." Bu söz üzerine sanki tüm orman ölümcül bir sessizliğe gömüldü ve Markın nefesi ciğerlerinde dondu. Alec'in arkasından kıpırdadığını duydu ama Lana onu durdurdu.

"Siz mi?" diye tekrarladı. "Nasıl yani, Toad? Ve bir şeylerin kafana geçtiğini söylerken ne demek istedin?"

Arkadaşları ellerini başına bastırdı. "Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun? Kaç kere söylemem gerekiyor? Biz! Ben ve kafamdaki şeyler!

Ne olduklarım bilmiyorum! Beni duyuyor musun? Ne... olduklarım... bilmiyorum! Seni aptal, aptal çocuk!"

Dudaklarından bir fery at koptu; insandan çıkamayacak kadar tiz ve yüksek bir sesti. Mark ayağa fırlayıp birkaç adım geriledi. Sanki ağaçlar büe Toad'dan çıkan sesle titriyordu ve tüm canlılar güvenli bir yere kaçmıştı. Sadece tek bir korkunç ses vardı.

'Toad!" diye bağırdı Lana ama sesi onun haykırışında kayboldu.

Toad çığlık atmaya devam ederken başmı elleriyle ileri geri oynatıyordu. Mark, arkadaşı onlann yüzlerini göremiyor olsa bile ona baktı. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve belli İd Lana da aynı durumdaydı.

"Bu kadan yeter," dediğini duydu Alec'in. Adam yürürken Mark'a çarpıp yanından geçti. Mark dengesini kaybetti ama hemen toparlandı ve Alec'in ne planladığım merak etti.

Alec doğruca Toad'un yanma gidip onu gömleğinden yakaladı ve hızla çekerek ormanın derinliklerine doğru yerde sürükledi. Çığlıklar kesilmedi; Toad kurtulmak için debelenip nefes aldığı sırada ara ara devam etti. Çok geçmeden ağaçlann gölgelerinde kaybolmuşlardı ama Mark, Toad'un vücudunun yerde sürüklendiğini duyabüiyordu. Onlar uzaklaştıkça feryatlan da duyulmaz oldu.

"Ne yapıyor bu adam?" diye sordu Lana gergince.

"Alec!" diye bağırdı Mark arkasından. "Alec!"

Cevap gelmedi, sadece Toad'un devam eden çığlıklan ve bağınşlan duyuluyordu. Ve sesler aniden kesildi. Sanki Alec onu ses geçirmeyen bir odaya atıp kapıyı üstüne kapamış gibi.

"Ne..." diye soludu Trina, Mark'ın arkasından.

Fazla vakit geçmeden onlara doğru gelen kararlı ayak sesleri duyuldu. Mark bir an Toad'un bir şekilde serbest kalıp Alec'e zarar verdiğinden ve tamamen delirip diğerlerinin de işini bitirmek üzere gelmesinden korktu. Kana susamış olmasından.

Fakat sonra ağaçlann karanlığından Alec belirdi, yüzü gölgede kalmıştı. Mark yüz hatlarına işlemiş olan üzüntüyü tahmin edebiliyordu.

“Delice bir şey yapmasına izin veremezdim,” dedi yaşlı adam, sesi şaşırtıcı şekilde titrekti. “Veremezdim. Virüsle ügisi olsa büe. Benim... benim gidip nehirde yıkanmam gerek.”

Ellerini önünde açıp bir dakika boyunca onlara baktı. Ardından yakınlardaki dereye gitti. Mark onun ağaçlann arasında kaybolmadan önce burnunu çektiğini duyduğunu sandı.

17. BÖLÜM

Tüm olanlardan sonra yeniden uyumaları gerekiyordu. Şafağın sökmesine daha saatler vardı.

Alec’in Toad’a yaptığı şeyden sonra... artık her ne yaptıysa, kimse tek kelime etmedi. Mark patlayacağını sandı, son yanm saat içinde olanlardan aklı o kadar karışmıştı ki. Konuşmak istiyordu. Ama Trina’ya baktığında kız ona arkasım döndü. Yere çöktü ve hıçkırıklarını bastırarak battaniyeye sanndı. Bu, Mark’ı üzdü; aylarca tek bir gözyaşı bile dökmemişlerdi ve şimdi her şey en baştan tekrarlanıyordu.

Trina onun için bir gizemdi. Başından beri Marktan çok daha güçlü, cesur ve sertti. Başta bu durum Mark’ı utandırıyordu ama onun böyle olmasmı o kadar seviyordu ki bunu aşmıştı. Yine de Trina duygularını açıkça belli ediyordu ve onlan ağlayarak dışa vurmaktan korkmuyordu.

Lana sessizce kendi işine baktı. Sonunda küçük kamplannm dışındaki bir ağacın yanma uzandı. Mark da kendisi için rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı ancak uyuyamıyordu. Alec nihayet geri döndü. Kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu ve ormanın sesleri yeniden Mark’m dikkatini çekti: böcekler ve ağaçlardan esen yumuşak meltem. Fakat kafasında hâlâ dönüp duran düşünceler vardı.

Ne olmuştu öyle? Alec, Toad’a ne yapmıştı? Gerçekten de Mark’ın düşündüğü şey olabilir miydi? Acı vermiş miydi? Her şey nasıl da böyle altüst olabilirdi?

En azından sonunda uykuya daldığında rüya görmeme lütfuna erişmişti.

“Oklardaki virüs...” dedi Lana ertesi sabah hepsi çatırdayan ateşin başında zombi gibi otururken. “Bence onda yanlış bir şeyler var.” İlginç bir fikirdi. Mark ona baktı. Lana konuşana kadar alevlere bakmış, gece olanları düşünüp durmuştu ve bir anda yeniden şimdiki zamana döndü.

Alec düşüncesini açıkça belirtti. “Bence birçok virüste yanlış bir şeyler var.”

Lana ona sert bir bakış attı. “Haydi ama. Ne demek istediğimi biliyorsun. Bunu göremiyor musunuz?”

“Neyi?” diye sordu Mark.

“İnsanları farklı şekillerde etkilediğini mi?” diye sordu Trina. “Kesinlikle,” diye karşılık verdi Lana, gururlanmışçasına Trina’yı işaret ederek. “Oklarla vurulanlar birkaç saatte öldü. Sonra Darnell ve vurulanlara yardım edenlerin ölmesi birkaç gün aldı. Asıl semptomları da kafalarındaki yoğun baskıydı; sanki kafalan mengeneyle sıkılıyormuş gibi davranıyorlardı. Misty’yse birkaç gün boyunca hiç belirti göstermedi.”

Mark, Misty’yi bıraktıkları anı çok iyi hatırlıyordu. “Evet,” diye mınldandı. “Onu son gördüğümüzde şarkı söylüyordu. Yere kıvrılmıştı. Başının ağrıdığını söylüyordu.”

“Onda farklı bir şey vardı,” diye belirtti Lana. “Darnell ilk hastalandığında siz yoktunuz. Diğerleri kadar hızlı ölmedi ama hızla tuhaf davranmaya başladı. Misty ise başı ağrıyana kadar iyi görünüyordu. Ama ikisinde de orada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.” Birkaç defa şakaklarına hafifçe vurdu.

“Dün gece de Toad’un halini gördük,” diye ekledi Alec. “Kim-bilir virüsü ne zaman kaptı. Belki Misty’yle aynı zamandır hastaydı ya da Misty ölürken onunla olduğu için yakalandı... ama deli dana hastalığı gibi delirmişti.”

“Biraz saygı göster,” diye tersledi Trina.

Mark, Alec’in misilleme yapmasını ya da kendini savunmasını bekledi ama adam bu azar karşısında ezilmiş görünüyordu. “Özür dilerim, Trina. Gerçekten. Ama Lana ve ben sadece durumumuzu elimizden geldiğince

değerlendirmeye çalışıyoruz. Anlamaya çalışıyoruz. Ve dün gece Toad'un aklı kesinlikle yerinde değildi."

Trina sözünden dönmedi. "Sen de onu öldürdün."

"Bu adil değil," dedi Alec sakince. "Misty hastalık belirtileri göstermeye başladıktan sonra o kadar çabuk öldüyse Toad'un da aynı şekilde öleceği belliydi. Hepimiz için bir tehditti ama aynı zamanda arkadaşımızdı. Ona iyilik yapmış oldum ve umuyorum ki ***bize*** bir ya da iki gün daha kazandırdım."

"Tabii ondan hastalık kapmadıysan," dedi Lana donukça.
"Dikkatliydim. Ve hemen yıkandım."

"Bunun işe yaradığını sanmıyorum," dedi Mark Her geçen saniye morali daha da bozuluyordu. "Belki de virüs hepimize bulaşmıştır ama bağışıklık sistemlerimize bağlı olarak öldürmesi daha uzun zaman alıyordur."

Alec dizlerinin üzerinde yükseldi. "Lana'nm söylediği şeyden uzaklaşıyoruz. Bu virüste tuhaf bir şey var. Tutarlı değil. Ben bilim insanı değilim ama mutasyona uğruyor falan olabilir mi? Bir kişiden diğerine geçerken değişiyor olabilir mi?"

Lana başını onaylarcasma salladı. "Mutasyona uğrar, uyumlu hale gelir, güçlenir... kimbilir. Ama bir şey var. Yayıldıkça öldürme süresi uzuyor ki bu senin tahmininin aksine virüsün daha etkili biçimde yayıldığı anlamına geliyor. Sen ve Mark orada değildiniz. O ilk kurbanların ne kadar hızlı öldüğünü görmeliydiniz. Misty'yle alakalan yoktu. Kanlı, vahşi ve korkunç birkaç saatti ama sonra sona erdi. Kıvranıp her yerlerini kanattılar bu da daha fazla insan kuluçkasına yayılmasına yardımcı oldu."

Mark olanlan kaçırdığı için memnundu. Ama DameH'in son anlannda yaşadıklannı düşününce o insanlar hızla öldükleri için şanslı sayılırlardı. Çocuğun, başını kapıya vurma sesini tüm netliğiyle hatırladı.

"Kafalanyla ilgili bir şey var," diye mınldandı Trina.

Hepsi ona baktı. Bariz olan bir gerçeği dile getirmişti ama çok önemliydi.

“Kesinlikle kafalanyla ilgili bir şey var,” diye söze girdi Mark. “Hepsinin de dayanılmaz bir ağnsı oldu. Ve akıllarım kaybettiler. Damell halüsinasyon görüyordu; tamamen çıldırmıştı. Ve sonra Misty. Sonra Toad...”

“Belki de insanlan farklı oklarla vurmuşlardır; hepsinin aynı şekilde başladığını nereden biliyoruz?” diye sordu Trina.

Mark başını iki yana salladı. “Kayaçtaki kutulara baktım,” dedi. “Hepsinde aynı kayıt numarası vardı.”

Alec ayağa kalktı. “Eğer mutasyona uğruyorsa ve herhangi birimize sıçradıysa umalım da aklımızı kaybetmeden önce birkaç haftamız daha olsun. Haydi. Yola koyulalım.”

“Harika,” diye mırıldandı Trina ayağa kalkarken.

Birkaç dakika sonra yeniden yürüyorlardı.

Akşamüzeri başka bir köy gördüler. Alec’in kendi çizdiği haritadaki yolun dışında kalıyordu ama Mark ağaçların arasından büyük, ahşap yapılar gördü. Orada daha fazla insan görme fikriyle umutlandı.

“Oraya gitmeli miyiz?” diye sordu Lana.

Alec cevap vermeden önce bunun artılan ile eksilerini değerlendirir gibi göründü. “Hımra. Bilmiyorum. Ben yolumuza devam edip haritaya bağlı kalmaktan yanayım. O insanlarla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz.”

“Ama belki de öğrenmeliyiz,” diye karşı çıktı Mark. “Belki yer altı sığmaklan, karargâh ya da kayacın geldiği yere her ne diyorlarsa onunla ilgili bir şeyler biliyorlardır.”

Alec, Mark’a baktı; tüm seçenekleri değerlendiriyordu.

“Bence gidip bir bakmalıyız,” dedi Trina. “En azından onlan bize olanlar hakkında uyarabiliriz.”

“Tamam,” diyerek pes etti Alec. “Bir saat.”

Sazdan çatılı, kütüklerden yapılmış küçük kulübelere yaklaştıklan sırada rüzgâr yön değiştirince kokuyu aldılar.

Mark ile Alec kayaçtan kurtulup yeniden köylerine döndüklerinde onları karşılayan kokuydu bu. Çürüyen et kokusu.

“Ah!” diye bağırdı Alec. “Bu kadar. Hemen geri dönüyoruz.”

Bunu söylediği sırada kötü kokunun nereden geldiği de ortaya çıktı. İleride üst üste yığılmış cesetler vardı. Sonra bir silüet belirdi. Küçük bir kız, ölülerin arasından onlara doğru yürüyordu. Beş ya da altı yaşında olmalıydı, keçeleşmiş koyu renk saçlan ve kirli kıyafetleri vardı.

“Çocuklar,” dedi Mark. Diğerleri ona bakınca başıyla, yaklaşan kızı işaret etti. Kız onlardan yaklaşık beş metre uzakta durdu. Suratı pisti ve üzgün bir ifadeyle bakıyordu, hiçbir şey söylemedi. Sadece boş gözlerle onlara bakmayı sürdürdü. Çürük kokusu havada asılı kaldı.

“Merhaba,” diye seslendi Trina. “İyi misin, tatlım? Ailen nerede? Köyündeki diğer insanlar nerede? Onlar...” Sözlerini bitirmesine gerek yoktu; ceset yığınları zaten cevabı veriyordu.

Kız sessizce cevap vererek Mark ve diğerlerinin arkasındaki ağaçlan gösterdi.

“Hepsi ormana kaçtı. Hepsi kaçtı.”

18. BÖLÜM

Mark, kızın sözlerinin neden ürpermesine neden olduğunu bilmiyordu ama ürpermişti ve kızın hâlâ bakmakta olduğu yere doğru omuzunun üzerinden bakma dürtüsüne karşı koyamadı. Ağaçlar, çalılıklar ve zemini benek benek aydınlatan güneş ışıklan dışında bir şey yoktu.

Tekrar kıza baktı. Trina ona doğru yürürken Alec doğal olarak itiraz etti.

“Bunu yapamazsın,” dedi ama onun sert uyansı bile yeterince etkili değildi. Başının çaresine bakabüecek yetişkinleri geride bırakmak bir şeydi. Hatta belki bir gencin -neredeyse yetişkinin- acısına son vermek de bir şeydi; tıpkı Alec’in Toad’a yaptığı gibi. Ama bu kız daha bir çocuktu ve bu her şeyi değiştirirdi. “En azından hepimizin iyiliği için ona dokunmamaya çalış.”

Trina yaklaşınca kız ürkerek birkaç adım geriledi.

“Sorun yok,” dedi Trina durarak. Bir dizinin üzerine çöktü. “Biz arkadaşız, emin ol. Biz de seninki gibi bir köyden geliyoruz, orada da bir sürü çocuk vardı. Burada hiç arkadaşın var mı?”

Kız başını evet anlamında salladı, sonra sanki bir şey hatırlamışçasına üzgünce başını iki yana salladı.

“Artık yoklar mı?”

Başıyla onayladı.

Trina, gözlerinde üzgün bir ifadeyle Mark’a bakıp yeniden dikkatini kıza çevirdi.

“Adm ne?” diye sordu Trina. “Benim adım Trina. Şeninkini söyleyebilir misin?”

Uzun bir duraksamanın ardından kız, “Deedee,” diye cevap verdi.

“Demek Deedee? Bu ismi çok sevdim. Çok şirin.”

“Ağabeyimin adı da Ricky.”

Bu oldukça çocuksu bir cevaptı ve bir nedenden, Mark’m düşüncelerinin aniden Madison’a kaymasına neden oldu. Yüreği sızladı. Bu kızın kendi kardeşi olmasını düerdi. Ve her zamanki gibi, zihninin o karanlık yoldan çıkması, güneş patlamaları vurduğunda ona ne olduğunu düşünmemek için tüm gücüyle mücadele etti.

“Ricky nerede?” diye sordu Trina.

Deedee omuz silkti. “Bilmiyorum. Diğerleriyle gitti. Ormana.”

“Annen ve babanla birlikte mi?”

Kız başım iki yana salladı. “Hayır. Onlar gökyüzünden gelen oklarla vuruldular. İkisi de. Çok kötü öldüler.” Gözleri doldu ve kirli yanaklarından yaşlar süzüldü.

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm, tatlım,” dedi Trina, oldukça içten bir tonda. Mark onu daha önce hiç bu kadar sevmediğinden emindi. “Bizim de

bazı arkadaşlarımızı... aynı insanlar vurdu. Senin de dediğin gibi çok kötüydü. Çok, çok üzgünüm.”

Deedee ağlıyordu ama aynı zamanda ayakta ileri geri sallanıyordu ve bu, Mark’a yeniden Madison’ı hatırlattı. “Önemli değil,” diye o kadar tatlı bir tonda konuştu ki Mark buna daha ne kadar katlanabileceğim bilemedi. “Sizin suçunuz olmadığını biliyorum. Kötü adamların suçuydu. Garip, yeşil kıyafetlilerin.”

Mark o günü düşündü, kayaçtaki aynı adamlara bakışını hatırladı. Ya da aynı kişilerin arkadaşlarına. Kimbilir o gün kaç tane kayaç köylerin üzerinde uçup kimbilir neyle dolu olan oklan atıyordu... Ama neden? Neden?

Trina elinden geldiğince nazikçe daha fazla bilgi almak için soru sormaya devam etti. “Diğerleri neden gitti? Sen neden onlarla gitmedin?”

Deedee sağ kolunu kaldırdı, elini yumruk yapmıştı. Kazağının yırtık pırtık kolunu sıyınp omzundaki yuvarlak yarayı ortaya çıkardı. Kabuk tutmuştu ama tedavi edilmemişti. Hiçbir şey söylemedi, sadece herkesin inceleyebilmesi için kolunu dik tuttu.

Mark hızla soludu. “Görünüşe baldırsa okla vurulmuş!”

“Uf olduğun için çok üzgünüm,” dedi Trina, Mark’a sert bir bakış atarak. “Ama... diğerlerinin neden gittiğini biliyor musun? Nereye gittiklerini? Sen neden onlarla gitmedin?”

Kız yeniden kolunu uzatıp yarayı gösterdi. Mark, Alec ile Lana’ya baktı; onlann da bunun ne demek olduğunu anladıklanndan emindi. Bu kız vurulduysa neden iyi durumdaydı?

“Senin canım yaktıklan için gerçekten çok üzgünüm,” dedi Trina. “Görünüşe bakılırsa sen çok şanslı bir kızsın. Daha fazla soru cevaplamak istemiyor musun? İstemiyorsan sorun değil.”

Deedee isteksizce inleyerek bir kez daha yarasını gösterdi. “Bu yüzden! Beni bu yüzden burada bıraktılar! Onlar da yeşil adamlar gibi kötü!”

“Çok, çok üzgünüm tatlım.”

Mark sözlerini daha fazla içinde tutamadı. “Size ne olduğunu söyleyeyim. Muhtemelen onun da ok yüzünden hasta olduğunu düşündüler ve onu bırakıp gittiler.” Fakat kelimeleri kulağa ters geliyordu. Nasıl böyle bir şey yaparlardı? Hem de küçük bir çocuğa?

“Böyle mi oldu?” diye sordu Trina. “Diğerleri gibi hasta olabilirsin diye mi seni bıraktılar?”

Deedee başını evet anlamında salladı ve yanaklarından yeni yaşlar aktı.

Trina ayağa kalkıp Alec’e döndü.

Asker bir elini kaldırdı. “Sen daha başlamadan durduracağım. Ormandaki en acımasız hayvan tarafından çiğnenip tükürülmüş gibi duruyor olabüirim ama kalpsiz de değilim. Kızı yanımıza alalım.” Trina başmı salladı ve o gün ilk defa içten bir ifadeyle gülümsedi. “Ona da büyük olasılıkla virüs bulaştı,” diye belirtti Lana. “Sadece kendini açığa çıkarması daha uzun sürüyor.”

“Hepimizin hasta olma ihtimali var,” diye homurdandı Alec, sırt çantasının iplerini yeniden ayarlarken.

“Dikkatli olacağız,” dedi Trina. “Sadece ellerimizi temiz tutmamız ve ağzımıza ve burnumuza dokunmamamız gerekiyor. Olabüdiğince uzun süre maske takacağız. Ama bu tatlı şeyi gözümün önünden ayırmayacağım, ta ki...” Sözünü tamamlamadı ve Mark buna memnun oldu.

“Doyurulacak bir boğaz daha,” dedi Alec, “ama sanınm çok fazla yemiyor.” Şaka yaptığım göstermek için gülümsedi; bu pek sık rastlanmayan bir durumdu. “Bir yanım erzak ve yiyecek bulmak için burayı araştırmak istiyor ama insanlan öldüren şey her neyse muhtemelen her yere yayümıştır. Gidelim buradan.”

Trina, Deedee’ye başıyla gelmesini işaret etti ve şaşırtıcı bir şekilde kız karşı çıkmadan dediğini yaptı. Alec geldikleri yoldan, haritada dikkatle çizdiği yola doğru ilerledi. Yürürlerken Mark, biraz önce tam da Deedee’nin gösterdiği yönde gittikleri gerçeğini düşünmemeye çalıştı.

Sonraki birkaç saat ölü ya da diri kimseyle karşılaşmadılar ve Mark neredeyse Deedee’yi terk eden insanları unutmuştu. Kız, yolculuk boyunca sessizdi, bir yukan bir aşağı inip tırmanırlarken hızlı tempolarından hiç

şikâyet etmemişti. Yüzüne bir kumaş sarmış olan Trina onun yanından ilerliyordu.

Deedee, muhtemelen son zamanlarda yediği doğru düzgün ilk yemeği iştahla bitirdi. Kamp kurmadan önce bir ya da iki saat daha yürüdüler. Alec, hesaplamalanna göre tam bir günlük yolculuklan kaldığını duyurdu.

Mark, Trina ile Deedee'yi izledi. Küçük kıza o kadar iyi bakıyordu ki... ona uyuması için bir yer hazırlamıştı, nehirde yıkanmasına yardım etmişti ve şimdi ağaçlık vadiye karanlık çökerken ona hikâye anlatıyordu.

Mark onlan izledi ve bir gün yaşamın yeniden güzel ve güvenli olabilmesini umdu. Korkulann sona erip en kötü sorunlannın sadece can sıkıntısı olmasını. Deedee gibi kızların, küçük çocuklann yapması gerektiği gibi koşup oynayıp, gülmesini...

Trina ile küçük kızın yanma uzanıp geçmişi düşündü ve uykuya daldı. Ancak kötü anılar yüzeyde belirdi ve aptalca umutlanm yok etti.

19. BÖLÜM

Mark'ın, evlerine sağ salim dönene kadar Alec'in yanında olmak istediğini fark etmesi on dakikasını aldı. Üç adamı otuz saniyeden kısa sürede etkisiz bırakıp kıpırdamayacak hale getirmesinin yanı sıra idareyi hemen ele geçirip neler olduğunu açıklayan eski bir askerdi.

"Bazen dedikodulara ve söylentilere inanabüirsiniz," dedi yaşlı adam, üç süahlı adamla karşılaştıkları depo odasından çıkıp tünelde su sıçratarak yürüdükleri sırada. "Çoğu zaman gerizekâhlar birkaç kadını etkilemek için kullanır. Ama çoğu aynı şeyi söylüyorsa kendinize gelip dikkatli olmak zorundasınız. Ne demeye çalıştığımı merak ediyorsunuzdur herhalde."

Mark, Trina'ya baktı; Alec'in önlerinde tuttuğu fenerin loş ışığında yüzünü çok az görebiliyordu. Trina ona, ***bu adam da kim***, dercesine bir bakış attı. Daha önce bulduğu bir kutu yiyeceği taşıyordu. Bu onun âdeta can simidiydi ve kimsenin dokunmasına izin vermiyordu. Henüz.

"Evet, merak ediyoruz," diye karşılık verdi Mark sonunda.

Alec durup aniden döndü, saldırıya geçmiş bir yılan gibi hızlıydı. Başta Mark cevabımn yanlış, kinayeli anlaşıldığını ve adamın ona bir tane patlatacağını sandı. Ama onun yerine Alec sadece bir parmağını kaldırdı.

“Bu sıçan deliğinden çıkmak için en fazla bir saatimiz var. Duydunuz mu beni? Bir saat.” Arkasını dönüp yeniden yürümeye devam etti.

“Bir dakika, ne?” diye sordu Mark ona yetişmek için acele ederken. “Ne demek istiyorsun? Neden? Yukan çıkmak kötü bir fikir değil mi? Yani şeye kadar... bilmiyorum.”

“Güneş patlaması.”

Bu iki kelimeyi sanki başka bir açıklama yapmasına gerek yokmuş gibi söylemişti. Sanki Mark ve Trina aklındakileri hemen bilebilirmiş gibi.

“Güneş patlaması mı?” diye tekrarladı Trina. “Yukarıda bunun olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bundan oldukça eminim, küçük hanım. Oldukça eminim.”

Bu haber üzerine Mark’ın içindeki kötü his katlanarak arttı. Eğer bu, bir yerde gerçekleşen olay değil de güneşin patlaması gibi küresel bir durumsa ailesiyle ilgili hissettiği ufacık umut da sönecekti. “Nereden biliyorsun?”

Sesindeki titrekliği kendisi de duydu. Alec ise kendi sesinde herhangi bir titreme olmadan cevap verdi:

“Çünkü ben kalabalıktan kaçmadan önce her yerden bir sürü insan aynı şeyi tarif ediyordu. Güya haberler de patlama vurmadan önce uyarı vermiş. Güneş patlaması. Aşırı sıcaklık ve radyasyon. Çifte darbe. Dünyanın hazırlıklı olduğunu sandığı bir şey. Benim naçizane görüşümse dünyanın yanıldığı yönünde.”

Üçü de sessizliğe gömüldü. Alec ilerlemeye devam etti, Mark ve Trina da onu takip etmeye. Köşeleri döndüler, farklı tünellere girdiler, başka insanlara yaklaştıklannda onlardan kaçındılar. Tüm bu süreç boyunca Mark daha da karanlık hislere kapılıyordu. Böyle bir olayla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Ailesinin öldüğüne inanmayı reddediyordu ve onlan sağ salim bulana dek durmayacağına dair kendi kendine söz verdi. Sonunda Alec diğerlerinin aynısı gibi görünen uzun bir tünelin ortasında durdu.

“Burada birkaç arkadaşım daha var,” dedi. “Yiyecek bulup bir şeyler öğrenmek için yola çıkarken onlan burada bıraktım. Lana’yla yıllarca birlikte çalıştım. Savunma bakanlığına çalışıyorduk. Lana da benim gibi eski askerdir. Askerî hemşire. Diğerleri de yolda karşılaştığımız kimseler. Siz ikiniz sınırı zorluyorsunuz; bir kişi daha alamayız, aksi takdirde asla başaramayız.”

“Neyi başaramazsınız?” diye sordu Mark.

“Yukarıdaki dünyaya çıkmayı,” diye cevapladı Alec. Bu, Mark’ın duymayı beklediği son şeydi. “Şehir cehenneme dönmüş olsa bile. Bir süre daha içeride kalırsak güvende oluruz. Ama burayı sel basıp hepimizi öldürmeden önce yukarı çıkmamız gerek.”

Mark uyanıp yan döndü. Gözleri fal taşı gibi açılmış, nefes nefese kalmıştı. Üstelik rüyasında kötü kısmı görmemişti bile. Hiçbirini hatırlamak istemiyordu. O günün dehşetini yeniden yaşamak istemiyordu. ***Lütfen,*** diye düşündü. ***Hayır, lütfen***. ***Bu gece olmaz. Yapamam,*** Kiminle konuştuğunu bile bilmiyordu. Kendi beyniyle mi konuşuyordu? Belki Toad’dan hastalık kapmıştı ve delirmeye başlamıştı.

Sırtüstü döndü ve dallar ile yıldızlara baktı. Şafağın söktüğüne dair en ufak bir iz bile yoktu. Karanlıktı, çok karanlık. Sabah olmasını istiyordu, en azından birkaç saatliğine rüyaların tehdidi altında olmak istemiyordu. Belki de kendini bir şekilde uyanık tutabilirdi. Ayağa kalkıp etrafına bakındı. Ancak ağaçların dış hatlan ve yerde yatan arkadaşlannm silüetleri dışında pek bir şey göremiyordu.

Trina’yı uyandırmayı düşündü. O, arkadaşa ihtiyacı olduğunu anlardı. Rüyasından bahsetmesine gerek bile yoktu. Ama Trina hafifçe nefes alıp veriyor ve o kadar huzurlu görünüyordu ki... Sessizce homurdanarak bu fikirden vazgeçti, onu değerli uykusundan yoksun bırakırsa kendini suçlu hissedeceğini biliyordu. Ertesi gün yine çok fazla yürümek zorundaydılar ve küçük Deedee’nin sorumluluğu da Trina’daydı.

Mark yeniden oturdu ve uzanıp rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Rüya görmek istemiyordu. Köpüren sular, boğulan insanların çığlıklan... Her şeyden kaçmanın verdiği çılgın, dayanılmaz korku... Uyanıkken bile Lana ve diğerleriyle tanıştığı, New York’un altındaki o odayı görebiliyordu.

Şiddetli güneş patlamalanndan kurtulmayı başardıktan sonra en büyük ve acil endişelerinin tsunami olduğunu anlatırken Alec'in rahatsız olmuş yüz ifadesi... Güneş patlaması tahrip ediciydi, dünya çapında büyük felakete yol açmış ve etrafı cehenneme çevirmiş olmalıydı.

Bu da kutuplardaki buzullann hızla erimesi anlamına geliyordu. Bu da deniz seviyesinde endişe verici bir yükselme demekti. Ve bu da Manhattan adasının birkaç saat içinde suyun metrelerce altında kalacağı anlamına geliyordu. Bunlan suyun sızıp yoluna çıkan herkesi boğacağı, yer altında toplandıklan odada anlatmıştı.

Bu düşünceler, Mark'ı en az bir saat daha rahatsız etti, rüyasında görmüş olsaydı çok daha kötü olacağını biliyordu. Korkmaktan korkuyordu.

Çabalanna rağmen uykuya daldı. Uyku, soğuk dalgalar gibi üzerine çarptı.

20. BÖLÜM

Lincoln Binası, New York'taki en yüksek, en yeni ve en büyük ve altgeçiş sistemine doğrudan erişimi olan birkaç binadan biriydi.

Alec oraya gitmeleri gerektiğini söylüyordu. Telefonunda altgeçiş sisteminin haritasının olduğunu söylemişti ama zamanında yetişememekten belirgin biçimde endişeleniyordu. Dışan çıkmadan önce loş ışıkta bile Mark, Alec'in ciddi şüpheleri olduğunu görebiliyordu ki bu da adamın sert görüntüsüne tamamen ters düşüyordu. Mark onun yüz tane aç aslanla aynı kafese düşse önce hangisini öldüreceğine karar verirken yüzünde bir smtış olacağını tahmin etti.

Lincoln Binası, diyordu Mark kendi kendine. ***Oraya git; aileni bulabilirsin.***

Şehrin altındaki sayısız tünellerin birinde bitmek bilmeyen uzun bir geçitte koşuyorlardı. En önde Alec vardı, arkasından yılladır birlikte çalışmaktan memnuniyet duyduğu kadın; Lana. Markın yaşlannda, Damell isimli bir çocuk ve onun arkasında da yine genç ama daha büyük, yaklaşık on sekiz yaşında, Misty adında bir kız ve peşinden de Marktan daha büyük,

kısa boylu ama kaslı bir çocuk gidiyordu. Misty ona Toad dediklerini söylemişti, gerçekten de kurbağaya benziyordu. Mark ve Trina da onların arkasmdaydı, en arkada da Baxter diye bir çocuk vardı. En gençleri oydu, belki on üç yaşındaydı ama Mark onun sert çocuk olduğunu anlamıştı. Arkada kalıp herkesi beklenmedik saldırılardan koruma konusunda ısrar etmişti. Koşarlarken Mark hayatında onunla arkadaş olabilecek kadar vaktinin kaldığını umuyordu.

“Umarım ne yaptığını biliyordur,” dedi Trina yanında sessizce. Yan yana koşuyorlardı ve Mark güneş suyun üzerinde batarken bir plajda koşuyor olsalardı çok hoş olacağına dair saçma bir düşünceye kapıldı. Trina’nın aklını okumasını engelleyen güçlere minnettardı.

“Biliyor,” diye ısrar etti Mark. Aynı zamanda her an olabilecek bir şeyin korkusuyla nasıl titrediğini ve bunun koşmasım zorlaştırdığını Trina’nın bümesini istemiyordu. Neredeyse on yedi yaşındaydı ve ne kadar korkak olduğunu hiç fark etmemişti.

“Tsunami.” Trina bu kelimeyi dünyanın en şeytani şeyiymiş gibi telaffiız etmişti. “New York altgeçişinin ortasındayız ve en büyük endişemizin bu mu olması gerekiyor? Tsunami mi?”

“Yer altındayız,” diye cevap verdi Mark. “Ve şehrimiz de okyanusun kıyısında, unuttun mu? Su aşağı doğru çekilir. Biliyorsun, yer çekimi falan.”

Trina’nın kendisine pis bir bakış attığını hissetti ve bunu hak ettiğini biliyordu. Sonunda sinirleri iyice gerilmiş ve ukala gibi davranmaya başlamıştı. Bildiği tek yoldan kendini kurtarmaya çalıştı: dürüstlükle.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı. Koşmaktan yorulmaya başlamıştı ve nefes nefese kalmıştı. “Sadece çok korkuyorum. Gerçekten üzgünüm.”

“Sorun değil. Cevap vermen için sormamıştım zaten. Ben sadece... Bilmiyorum. Ne kadar çılgınca olduğunu söylüyordum. Güneş patlaması ve tsunami. Daha birkaç saat önce bu kelimeleri kullanmayı bile düşünmezdim. Uzak bir ihtimaldi.”

“Berbat bir durum,” diyebildi Mark yalnızca. Bunu daha fazla konuşmak istemiyordu; konuştukça daha çok strese kapılıyor ve

endişeleniyordu.

Alec son tünelin sonuna yaklaşırken yavaşladı. Herkes nefes nefese kalmıştı ve Mark'ın bütün vücudu terden sırılsıklamdı.

“Yeni altgeçiş bölümlerinden birinden gitmeliyiz,” dedi Alec. “Orada insanlar olacağı kesin ve de kimbilir nasıl bir ruh halindeler. İnsanlar dünyanın sonunun geldiğini sandıklarında çirkinleşebilirler.” Küçük grup biraz olsun soluklanmışü ve Mark, liderlerinin arkasından gelen belli belirsiz sesleri duyabiliyordu. Kalabalığın uğultusu, insanlann birbirleriyle konuşması ve koşuşturması. Birkaç rahatsız edici ses de araya kanşıyordu: uzaktan gelen çığlıklar, ağlama ve inlemeler. Rutubetli küçük depo odasınm ıssızlığı şimdi o kadar da kötü gelmiyordu.

Konuşmayı Lana sürdürdü. “Orayı geçmemiz gerek Hızlı yürüyün ama nereye gittiğinizi biliyormuş gibi de görünmeyin. Bir şey taşıma lüksümüz yok; kollannızı ve ceplerinizi boşaltın yoksa saldmya uğrayabiliriz. Lincoln Binası’nda bir şeyler bulabileceğimizi umalım.” Birkaçı Trina’nın bulduğu yiyecek paketlerini taşıyordu. Paketleri yere bıraktılar. Bu hareket, Trina’nın yaşam enerjisinin bir kısmım almış gibiydi.

“Bu kapıdan geçeceğiz,” dedi Alec telefonuna bakarak. Şarjı bitmek üzereydi. “Sonra da raylara atlayacağız. Kalabalıktan uzak durursak belki daha az kişiyle karşılaşırız. Yaklaşık bir kilometre gideceğiz sonra Lincoln Binası’na çıkan merdiven boşluğunun kapısından gireceğiz. Doksanıncı kata kadar çıkıyor. Tek şansımız o.” Mark hızla etrafına göz attı ve diğerlerinin de huzursuz ve gergin olduğunu gördü. Toad yerinde zıplayıp duruyordu ve bu hareketi saçma bir şekilde durama uygun görünüyordu.

“Haydi, gidelim,” dedi Alec. “Birbirinizin yakınında kaim. Birbirinizi ölümüne savunun.”

Trina bunun üzerine inledi ve Mark, adamın böyle bir şeyi hiç söylememiş olmasını diledi.

“Haydi, haydi, haydi!” diye bağırdı Lana; ya sinirden ya da onlan hazırlamak için, Mark bunu asla bilemeyecekti.

Alec kapıyı açıp yürüdü. Diğerleri de onu takip ederken etraflannı inanılmaz bir ısı dalgası sardı. Mark oksijenin göğsünde yandığını

hissediyordu; alışana kadar nefes alabilmek için mücadele etti.

Trina’nın peşinden geniş tünele girdi. Tren raylannm yaklaşık bir metre üzerinde dar bir çıkıntıdaydılar. Alec ile Lana çoktan oraya atlamış, diğerlerinin inmesine yardım ediyordu. Teker teker ellerini tutup kenardan atladılar. Mark yukan baktı. Yukandaki harap olmuş dünyaya çıkan merdivenlerden ışık süzülüyordu. Durduğu yerin karşısında boş boş dolanan insanlara baktı. Herkesin gözü yeni gelenlere kilitlenmişti.

Mark'ın orada gördükleri, kalbinin durmasını istemesine neden oldu.

Her yer doluydu. Kalabalığın en az yansı bir şekilde yaralanmıştı. Kesikler ve kan. Korkunç yanıklar. Yere yatıp çığlık çığlığa bağıran insanlar. Her yaştan ve çoğu yaralanmış çocuklar... Bir tarafta iki adam vahşice kavga ediyordu; birbirlerini yumrukluyor, tırnaklıyor, üzerlerindekini yırtıyordu. Kimse onlan ayırmak için bir girişimde bulunmuyordu. Kenarda yatan bir kadın vardı; yüzü tamamen kaybolmuş, yerini erimiş deri ve kan almıştı. Mark sanki cehennemden bir görüntünün içine düştüğünü hissetti.

“Yürüyün,” dedi Alec, herkes raylara inince.

Birbirlerine mümkün olduğunca yakın durarak dediğini yaptılar. Mark'ın solunda Trina, sağında Baxter vardı. Çocuk dehşete kapılmış görünüyordu ve Mark onun daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey söylemek istiyor ancak kelimeleri bulamıyordu. Zaten boş sözler olacaktı. Alec ve Lana, Mark'ın önündeydi ve beden düleri karşılarına çıkma aptallığı gösterecek herkese meydan okuyordu.

Ana bölümdeki yolu yarılamışlardı ki iki adam ve bir kadın raylarda önlerine atlayıp onlan durmaya zorladı. Yabancılar kirliydi fakat yaralanmamışlardı. En azından fiziksel olarak. Gözleri gördükleri şeylerin etkisindeydi.

“Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?” diye sordu kadın.

“Evet,” diye ekledi arkadaşı. “Çok önemli bililerine benziyorsunuz. Gidilecek, bizim bümediğimiz bir yer mi biliyorsunuz?” Diğer adam Alec’e doğru ilerledi. “Fark ettiniz mi bümiyorum ama güneş hepimizi yakmaya karar verdi. İnsanlar öldü, bayım. Bir sürü insan. Ve ben sizin buradan geçip

her şey yolundaymış gibi davranabileceğinizi düşünmenizden hoşlanmadım."

Birkaç kişi daha raylara inip üç yabancının arkasında toplanarak yollanm kapadı.

"Yiyecekleri var mıymış, bir bakalım!" diye bağırdı biri.

Alec atılarak önünde duran adamı yumrukladı. Adamın kafası geriye gitti, burnundan kan püskürdü ve yere düştü. O kadar ani olmuştu ki bir an kimse kıpırdamadı. Ardından birkaç kişi çığlık atıp bağırarak Mark'ın grubuna saldırdı.

Kaos ortamı oluştu. Yumruklar, tekmeler havada uçuşuyor; parmaklar saçlan yakalayıp çekiyordu. Mark, bir adamın Trina'yı çektiğini gördüğü sırada suratına bir yumruk yedi. İçinde bir öfke patlaması oldu ve kendisine vuran her kimse onunla mücadele etti, vahşice salladığı kollan iki kez karşısındakine isabet etti. Ardından onu kenara itince Trina'nın üzerindeki adamı gördü. Yerde kızla mücadele ediyor, Trina umutsuzca karşı koymaya çalışırken kollannı kontrol altına almaya çalışıyordu.

Mark hemen adamın üzerine atıldı. Trina'nın üzerinden kalkıp yerde yuvarlandılar. Adam Mark'ı yumrukladı ve Mark da adamı. Darbe aldığı yeri doğru düzgün hissetmiyordu bile. Âdeta bir düğüm halini aldılar; kıvranıyor, kollarını savruluyor, tekme atıyorlardı. Mark serbest kalıp emekleyerek uzaklaşırken Trina'nın iyi olup olmadığını kontrol etti. Trina ayağa kalkmıştı, ona saldıran kişiye doğru koşup yüzüne tekme attı ama bu sırada kayıp sırtüstü düştü. Adam onun peşinden gitti ama Mark tekrar üzerine atılıp kamına omzunu geçirdi. Adam homurdanarak yerde kıvrandı. Mark ayağa kalkıp Trina'nın elini tuttu. îkisi de kalabalığı yardılar ve diğerlerinin ne durumda olduğuna baktılar.

Herkes hâlâ savaş halindeydi ama en azından yukarıdan başka kimse katılmamıştı. Mark, Toad'un bir adama yumruk attığını gördü; Alec ve Lana, Misty ile Baxter'a saldıran iki kişiyle mücadele ediyordu. İki kişi gruptan kaçtı. Kavga neredeyse bitecekti.

İşte tam o anda oldu.

Gürleyen bir ses duyuldu. Başta azdı ama giderek yükseldi. Tünel hafifçe sarsıldı. Tüm kavgalar anında durdu; insanlar ayağa kalkıp etraflarına bakındı. Mark da sesin kaynağını bulmaya çalışırken aynı şeyi yapıyordu. Trina'nın elini bırakmamıştı.

"Bu da ne?" diye bağırdı Trina.

Mark başını iki yana sallayıp bakışlarını tünelde gezdirmeye devam etti. Yer, alttan titriyordu ve ses giderek artarak sonunda tam bir kükreme halini aldı. Çığlıklar koptuğunda gözleri altgeçişin bekleme alanına çıkan merdivenlere kaydı; kalabalıktan gelen sayısız çığlık ve panik halinde hareket eden insanların bulanık görüntüsü.

Geniş basamaklardan devasa bir set gibi pis su çağıldıyordu.

21. BÖLÜM

Mark uyandı ama çığlık atarak ya da bağırarak veya dramatik bir biçimde aniden sıçrayıp nefes nefese bir halde değil. Sadece gözlerini açtı ve yaşlarla dolu olduğunu, yüzünün ıslandığını fark etti. Güneş doğmuş, ağaçların arasından parlıyordu.

Su seti...

Suyun o basamaklardan canlıymış, bir canavarmış gibi hızla akmasını asla unutmayacaktı ve aşağıdaki ük birkaç kişiyi yok etmesini izlemenin dehşetini.

“İyi misin?”

Trina. Harika.

Hemen yüzünü sildi ve ona doğru döndü. Uyurken ağladığını fark etmediğini umuyordu. Ama bir bakışla tüm umutlan suya düştü. Trina endişeli bir ebeveyn gibi görünüyordu.

“Şey, selam,” diye mırıldandı Mark. Çok tuhaf hissediyordu. “Günaydın. N’aber?”

“Mark, ben gerizekâlı değilim. Ne olduğunu söyle.

Mark ona bakıp bunu konuşmak istemediğini gözleriyle anlatmaya çalıştı. O sırada Deedee’nin birkaç metre ötede bir ağaca yaslanmış.

İnce bir dalın kabuğunu soyduğunu gördü. Yüzünde mutlu bir ifade yoktu ama en azından derin keder gitmişti. Bu da bir başlangıçtı. “Mark?”

Yeniden Trina ya döndü. “Ben sadece... kötü bir rüya gördüm.” “Neyle ilgili?”

“Ne olduğunu biliyorsun.”

Trina kaşlarını çattı. “Ama hangi kısmı? Konuşmak yardımcı olabilir.”

“Sanmıyorum.” Mark iç geçirdi ve sonra pek de kibar davranmadığını fark etti. Trina sadece daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyordu. “Su,

bekleme alanına girmede hemen önceydi. O gangster özentileriyle kavga ettiğimiz zaman. Kötü kısmı başladığı anda uyandım.” Kötü kısım... Sanki ondan önceki her şey büyükanneyle parkta piknik yapmak kadar iyiymiş gibi.

Trina bakışlarını yere indirdi. “Keşke bu rüyaların bir sona erebüse. Hayatta kaldık, önemli olan da bu. Bir şekilde geçmişle arkanda bırakman gerekiyor.” Yüzünde özür dilercesine bir ifade belirdi. “Yani, söylemesi kolay tabii. Demek istediğim, ***keşke*** geçmişi geride bırakabilsen. Hepsi bu.”

“Biliyorum, biliyorum. Ben de bunu istiyorum.”

Uzanıp dizine hafifçe vurdu, ki bu durumda aptalca bir hareket gibi görünüyordu. O sırada Alec ve Lana nehirden temiz su almış, dönüyorlardı.

Alec, “Nasıl?” diye sordu Trina’ya, Deedee’ye bakış atarak. “Sanınm oldukça iyi. Henüz pek açılmadı ama en azından benim yanımda rahat gibi. Zavallının orada bırakıldıktan sonra nasıl korktuğunu düşünemiyorum bile.”

Bu, Mark’m yeniden öfkelenmesine neden oldu. “Nasıl yaparlar? Yani... ne tür bir ezikler ki...”

Trina başını onaylarcasma salladı. “Evet... ama... bilmiyorum. Zor zamanlar falan...”

“Evet ama o daha en fazla dört yaşında!” Fısıldayarak bağırıyordu. Deedee’nin duymasını istemiyordu ama kendine hâkim de olamıyordu. Bu durum onu çok sinirlendiriyordu.

“Biliyorum,” dedi Trina yumuşak bir tonda. “Biliyorum.”

Lana onlann yanma geldi, bakışlarında Mark’ın neler hissettiğini anladığını gösteren bir ifade vardı.

“Yola çıksak iyi olur,” dedi. “Bir şeyler buluruz.”

Gün geçmek bümiyordu.

Mark başta Deedee’nin köyünden insanlara karşı tetikteydi. Nereye gittiklerini sorduklarında Deedee’nin gösterdiği yönle ilgili hâlâ endişeleri vardı. Kız haklıysa burada bir yerde kim bilir ne yapıyorlardı. Onlardan korkmak için mantıklı bir nedeni yoktu; sonuçta onlar da diğer herkes

gibiydi. Bir saldırıdan, hastalıktan kaçıyorlardı. Yine de Deedee onlardan meşum bir şekilde bahsetmişti. Ve yarasını gösterirkenki suçlayıcı bakışını zihninde çok net canlandırabiliyordu. Tüm bunlar onu huzursuz ediyordu.

Birkaç saat boyunca kimseden bir iz göremeyince kendini yürüyüşün tatsızlığına kaptırdı. Yürüyüş ve daha fazla yürüyüş... Ormanın içinde akarsuları geçiyor, çalıları itiyordu. Ulaşmaya çalıştıkları bu yere gitmenin doğru olup olmadığını merak ediyordu.

İkindi vaktinde mola verdiler. Tahıllı gevrek yiyip yakındaki nehirden su içtiler. Mark her zaman sahip oldukları tek şeyi düşündü: bir sürü su kaynağı. En azından su vardı.

“Yaklaşıyoruz,” dedi Alec yemek yerken. “Daha dikkatli olmamız gerekebüir; orayı koruyan korumaları vardır belki. Eminim bir sürü insan iyi bir sığmak istiyordur, ya da yeni yurtlarına her ad veriyorlarsa. İçerisi eminim acil durumlar için yiyecekle doludur."

“Acil durum olduğu kesin,” diye homurdandı Lana. “Bu insanlar her kimse, bir açıklamaları olsa iyi olur.”

Alec bir ısınk daha aldı ve lokmasını ağzının kenarına itti. “İşte bu.” “Orduda görgü kurallarım öğretmiyorlar mı?” diye sordu Trina. “Yani bilirsiniz, bir şey söyledikten ***sonra*** ısınk almak daha kolay.” Alec yemeye devam etti. “Öyle mi?” Güldü ve ağzından gevrek parçacıklan çıktı. Bu da daha çok gülmesine neden oldu. Kahkaha atarken neredeyse boğuluyordu, kendini toparladı ve yeniden gülmeye başladı.

Alec’in böyle davrandığı nadiren görülürdü. Mark başta nasıl tepki vereceğini bilemedi. Ama sonra ortama uyup neyin komik olduğunu unuttuğu halde güldü. Trina’nın yüzünde de gülümseme vardı ve Deedee de içten bir şekilde kıkırdıyordu. Bu ses Mark’m içini doldurup tüm hüznünü yok etti.

“Halinize bakan da biri osurdu sanır,” dedi Lana ciddiyetle.

Bu herkesin birkaç dakika boyunca daha gülmesine neden oldu, Alec gaza benzer sesler çıkardıkça yeniden katılıyorlardı. Mark yüzü acıyana kadar güldü ve gülümsemesini bastırmak için çok çaba sarf etti ama bu sadece daha da gülmesine yol açtı.

Sonunda sakinleştiler ve eski askerin kocaman bir iç geçirişiyle kahkahalan sona erdi. Alec ayağa kalktı.

“Otuz kilometre koşabilirmişim gibi hissediyorum,” dedi. “Haydi harekete geçelim.”

Yola çıktıklannda Mark bir önceki gece gördüğü rüyanın yeniden uzak bir anı gibi göründüğünü fark etti.

22. BÖLÜM

Yolculuklarının bir sonraki aşamasında Alec ile Lana daha dikkatliydiler, her on beş dakikada bir durup etrafı dinliyor, nöbetçi ya da tuzak anyor ve mümkün olduğunca ağaçlara yakın duruyorlardı.

Güneşin batmasına yaklaşık iki saat varken Alec durdu ve herkes etrafında toplandı. Bir yerden sonra iki yetişkin de herkesin birbirinden uzak durmasıyla ilgili endişelenmeyi kesmiş gibi görünüyordu. Kaim meşeler ve uzun çam ağaçlarıyla çevrili -güneşin hepten yakıp kavurmadığı, daha yaşlı ağaçlar- zemini kuru, ince çaldıklarla kaplı küçük bir açıklıkta duruyorlardı. Açıklık, küçük bir vadide iki orta yükseklikteki iki tepenin arasındaydı. Mark’m morali hâlâ iyiydi ve yaşlı adamın planının ne olduğunu merak ediyordu.

“Bunu olabüdiğince az yapmaya çalıştım,” dedi Alec. “Ama artık tablete bakıp benim karalama haritamın hâlâ doğru olup olmadığım kontrol etme vakti geldi. Umalım da beynim bizi yanıltmış olmasın.” “Evet,” diye ekledi Lana. “Umalun da Meksika’da ya da Kanada’da olmayalım.”

“Çok komik.”

Alec cihazı çalıştırıp harita uygulamasını açtı ve kayacın yolculuklarının kayıtlı olduğu, her çizginin aynı noktada sonlandığı haritayı buldu. Pusulasım da çıkardı. Herkes sessizce ona bakarken Alec birkaç dakika boyunca tableti inceledi; parmağını bir o yönde bir diğerinde gezdiriyor, eliyle çizdiği kopyayla karşılaştırıyor ve arada bir gözlerini kapayıp düşünüyordu. Mark, adamın büyük olasılıkla yollan zihninde yeniden çizdiğini ve bunu haritadaki bilgiyle eşleştirdiğini tahmin etti.

Sonunda kalkıp tam bir daire çizerek döndü, güneşe baktı, ardından pusulasını kontrol etti.

“Evet,” diye homurdandı. “Evet, evet.”

Sonrasında yeniden yere çöktü ve bir dakika daha haritalan inceledi, kâğıda çizdiği taslakta ufak değişiklikler yaptı. Mark sabırsızlanıyordu, aslında daha çok Alec’in yanlış yolda olduklan sonucuna varmasından endişeleniyordu. Ama sonraki sözleri bu endişesini südi.

“Ah, çok iyiyim. Yani cidden, onca yıldan sonra artık kendimi şaşırt amam sanıyordum. Ama işte, hâlâ yapabiliyorum.”

“Ah, Tannm,” diye sızlandı Lana.

Alec, tabletin ekranında kayacın rotalarının ortasındaki işaretin sol tarafına hafifçe tıkladı. “Tam orada duruyoruz; tabii virüs beynimi yemiyorsa ve neden bahsettiğimi bilmeyecek halde değilsem. Kayacın her gece park ettiği yerden muhtemelen sekiz küometre uzaklıktayız.” “Emin misin?” diye sordu Trina.

“Harita okumayı ve bir arazinin özelliklerini biliyorum. Aynca pusula okumayı ve güneşi de büiyorum. Tüm bu dağlar, tepeler ve vadiler sizin küçük şirin gözlerinize aynı görünüyor olabilir ama inanın bana, değiller. Şuraya bakın.” Haritada bir noktayı gösterdi. “Burası Asheville, birkaç küometre doğuda. Yalandayız. Sonraki birkaç gün oldukça üginç olacağa benziyor.”

Mark, iyi ruh halinin fazla sürmeyeceğini hissediyordu.

İld kilometre daha yakınlaştılar, daha önce geçmedikleri kalın ağaçlarla kaplı ormanın derinlerine ilerliyorlardı. Alec gece gönderilen adamlarla karşılaşma ihtimaline karşı kamufle olmak istiyordu. Yerleşip hızlıca akşam yemeklerini yedikten sonra küçük alanlarındaki boş zeminde oturdular; görünmemek için ateş yakmamışlardı. Kayaç karargâhına bu kadar yakındayken bulunma riskini göze alamazlardı.

Gün ışığı, yerini karanlığa bırakırken ve ormanda çekirgeler cırlamaya başlarken daire şeklinde oturup birbirlerine baktılar. Mark, bir sonraki günün planım sordu ancak Alec henüz hazır olmadıkları konusunda

ısrarcıydı. Diğerlerine açıklamadan önce her şeyi detaylıca düşünüp Lana'yla konuşmak istiyordu.

"Bizim katkı sağlayamayacağımızı mı düşünüyorsun?" diye sordu Trina.

"Eh, nihayetinde," diye karşılık verdi Alec. Tek söylediği bu oldu. Trina abartüı biçimde iç geçirdi. "Tam da yeniden sevüebüir biri olmaya başlamışken..."

"Ya, tabii..." Ağaca yaslanıp gözlerini kapadı. "Şimdi bir süre izin verin de beynimi kullanayım."

Trina avuntu bulmak için Mark'a baktı ama çocuk sadece gülümseyerek karşüık verdi. Eski askerin tavırlarına alışalı uzun zaman oluyordu. Ayrıca ona katlıyordu. Markın sabah ne yapmaları gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir yerden -ve insanlardan- nasıl bilgi alacaklardı?

"Nasüsın, Deedee?" diye sordu Mark Çocuk, bağdaş kurmuş, oturuyor, yerde bir noktaya bakıyordu. "Kafandan neler geçiyor bakalım?" Deedee omuz silkti ve hafifçe sırıttı.

Mark onun yarınki rolü yüzünden endişeli olabileceğini fark etti. "Hey, yarın için korkmana gerek yok. Sana kötü bir şey olmasına asla izin vermeyiz. Tamam mı?"

"Söz mü?"

"Söz."

Trina eğilip kıza sanldı. Alec ve Lana'nın insanlan -dokunmak şöyle dursun- birbirinden uzak tutma mücadelesini bıraktıklanna dair şüpheleri varsa bile artık kaybolmuştu. İkisi de bir şey söylemedi.

"Bunlar büyüklerin işi," dedi Trina, kıza. "Sen endişelenme, tamam mı? Seni güvenli bir yerde tutacağız, sonra da bazı insanlarla konuşmaya çalışacağız. Bu kadar. Her şey gayet iyi gidecek."

Mark, Trina'nın rahatlatıcı sözlerine ekleme yapacaktı ki uzaktan bir ses duydu. Biri şarkı söylüyor gibiydi.

"Duyuyor musunuz?" diye fısıldadı.

Diğerleri hemen dikkat kesildi; özellikle de Alec. Gözleri anında açıldı ve doğruldu.

“Ne?” diye sordu Trina.

“Dinle.” Mark bir parmağını dudağına götürdü ve başını sesin geldiği yere doğru eğdi.

Ses çok alçaktı ama kesinlikle vardı. Bir kadının şarkı söyleme sesi, başta sandığı kadar uzaktan gelmiyordu. Tüyleri diken diken oldu; akima Misty’nin hastalığa yenik düştüğünde şarkı söylemesi geldi.

“Bu da ne?” diye fısıldadı Alec.

Kimse cevap vermedi; dinlemeye devam ettiler. Tiz sesli ve hareketliydi. Bu kadar yersiz olmasaydı güzel bile sayılabilirdi. Orada biri gerçekten de böyle şarkı söylüyorsa... bu gerçekten tuhaftı. Sese bir adam katıldı, ardından birkaç kişi daha ve sonunda sesler kalabalık bir korodan geliyor gibi çıkmaya başladı.

“Ne oluyor?” diye sordu Trina. “Burada bir tür kilise falan mı var?”

Alec öne eğildi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ne olduğuna bakmamız gerek. Ben gideceğim; siz burada kalıp sessiz olun. Tuzak olabilir.”

“Ben de seninle geleceğim,” dedi Mark. Orada öylece bekleyemezdi. Aynca fazlasıyla meraklanmıştı.

Alec pek emin görünmüyordu. Lana ile Trina’ya baktı.

“Ne?” diye sordu Trina. “Biz kadınların başımızın çaresine bakamayacağımızı mı düşünüyorsun? Gidin, biz gayet iyi olacağız, değil mi, Deedee?”

Küçük kız o kadar da iyi görünmüyordu; şarkı sesi onu gerçekten de korkutmuşa benziyordu ama Trina’ya evet dercesine başmı sallayıp elinden geldiğince gülümsemeye çalıştı.

“Tamam o zaman,” dedi Alec. “Haydi Mark, Gidip bir bakalım.” Deedee boğazını temizledi ve bir şey söylemek istiyormuşçasma ellerini kaldırdı.

“Ne oldu?” diye sordu Trina. “Bir şey mi biliyorsun?”

Kız korku dolu ifadesiyle başını onaylarcasma sertçe salladı ve konuşmaya başladı; onu bulduklarından beri söylediklerinden daha fazlasını söyledi. “Birlikte yaşadığım insanlar. Bunlar onlar. Onlar olduğunu biliyorum. Garipleştiler, bir şeyler... yapmaya başladılar. Ağaçların ve bitkilerin sihirli olduğunu söylüyorlardı. Beni bıraktılar çünkü benim... uğursuz olduğumu söyledüer.” Son kısmı söylerken hıçkırdı. “Çünkü ben vuruldum ve hasta olmadım.”

Mark ve diğerleri birbirlerine baktı; durum giderek tuhaflaşıyordu.

“Öyleyse bir baksak iyi olur,” dedi Lana. “En azından bizden yeterince uzakta olduklarından ve bu tarafa doğru gelmediklerinden emin olursunuz. Ama dikkat edin!”

Alec başım salladı, bakmak için can atıyor gibi görünüyordu. Hafifçe Markın omzuna vurdu ve tam yürümeye başlıyordu ki Deedee son bir şey daha söyledi.

“Kulakları olmayan çirkin adama dikkat edin.”

Trina’nın omzuna yaslanıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Mark. Alec’e baktı fakat Alec kızın daha fazla üstüne gitmemesi için başını salladı. Tek kelime etmeden, başıyla ormanı gösterdi ve yola koyuldular.

23. BÖLÜM

Ormanda ilerlerken şarkı susmamıştı. Sessiz olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı ama arada bir Mark bir çahya ya da yere düşmüş dala basıp kırıyor ve çıkan çatırtı ormanın sessizliğinde küçük bir bomba etkisi yaratıyordu. Her seferinde Alec ona sert bir bakış atıyordu, sanki yapılabilecek en aptalca şeymiş gibi.

Mark’m tek söyleyebildiğiyse, “Üzgünüm,” oluyordu. Dikkatli adım atmak için elinden geleni yapıyordu ama sanki korkunç sesler çıkaran şeyler onu çekiyormuş gibiydi.

Ağaçların arasından ilerleyip ürkütücü şarkıyı söyleyen koroya giderek yaklaşırlarken gün ışığından neredeyse hiç eser kalmamıştı. Ağaçlar, gölge

olmuşlardı; uğursuz, uzun ve baskıcı. Mark her nerede dursa ya da nereye yürüse sanki ona doğru eğiliyorlardı. Ve sessiz kalması giderek zorlaşıyordu ki bu da Alec'in daha çok sitem dolu bakışlar atmasına neden oluyordu. En azından karanlıkta yüz ifadesini göremiyordu. Askerin peşinden ilerlemeye devam etti.

Yüz metre daha ilerledikten sonra ileride bir ışık kaynağı olduğu açıkça ortaya çıktı. Turuncu ve titrekti. Ateş yanıyordu. Binlik bir ateş. Şarkı sesi de yükselmişti. Aynı zamanda yoğunlaşmıştı. Bu insanlar her ne yapıyorlarsa kendilerini kaptırmışlardı.

Alec yaşlı, büyük bir ağaca doğru sessizce ilerleyip arkasında diz çöktü. Mark da hemen arkasında, olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordu. Aralarında boşluk bırakarak yan yana durdular.

"Deedee'nin sözleriyle ilgili ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı Mark. Çok yüksek sesle söylemiş olmalıydı çünkü adam ona klasik ***sessiz ol*** bakışını atmıştı. Ardından sessizce cevap verdi: "Bunlar gerçekten de onu terk eden kişiler olabilir. Kızın söylediklerine bakılırsa kafalarında beyin yerine çırpılmış yumurta var. Şimdi ses çıkarmamaya çalış, tamam mı?"

Mark gözlerini devirdi ama Alec çoktan dönmüş, ağacın gövdesinin kenarından gizlice bakıyordu. Birkaç saniye sonra tekrar Mark'a döndü.

"Hepsini çıkaramıyorum," dedi, "ama en az dört ya da beş kişi sanki ruh çağırır gibi ateşin etrafında dans ediyor."

"Belki de yaptıkları tam olarak budur," diye belirtti Mark. "Tarikat gibüer."

Alec başını yavaşça salladı. "Belki de hep böyleydüer."

"Deedee ona uğursuz dediklerini söyledi. Belki de virüs ya da her neyse daha da kötüleşmelerine neden olmuştur." Onlan daha da delirten bir hastalığa yakalanmış bir tarikat... Kulağa komik geliyordu. "Beni ürpertiyor, üstelik onlan daha görmedim büe."

"Evet, yaklaşsak iyi olur. Son kez bakıp endişelenmemizi gerektirmediklerinden emin olmak istiyorum."

Eğüip saklandıklan yerden çıktılar, yavaşça bir ağaçtan diğerine yürüdüler. Alec her defasında diğerine geçmeden etrafı kontrol ediyordu. Mark kendiyle gurur duyuyordu; bir süredir hiç ses çıkarmamıştı.

Yüz metre daha ilerlediler, şarkı sesi artık çok belirgindi ve alevlerin gölgesi yukandaki dalların üzerinde parlıyor, dans ediyordu. Mark bu kez Alec'inkinden farklı bir ağacm arkasında durdu ve başını uzatıp uzun yamaçtan aşağı baktı.

Ateş en az üç metre genişliğindeydi, alevleri havayı yalıyor, neredeyse etraflarındaki ağaçların dallarını tehdit ediyordu. Mark bu insanlann neredeyse tüm ormanı yakma riskini almış olmalanna inanamıyordu. Özellikle de güneş ışıklanndan sonra dünyanın ne kadar kuru bir yer olduğu düşünüldüğünde...

Beş ya da altı kişi dans ediyor ve ateşin etrafında dönüyor, kollannı kaldmp indiriyor, başlanm yere eğip kenara kayıyorlar ve her şeyi en baştan tekrar yapıyorlardı. Mark onlann saçma cübbeler giymiş ya da yan çıplak olmalannı beklerdi ama üzerlerinde sıradan kıyafetler vardı; tişört, askılı bluz, kot pantolon, şort, spor ayakkabılar. Yaklaşık bir düzine insan iki sıra halinde ateşin diğer tarafında toplanmış, Mark'ınduyduğu ve tek kelimesini bile anlamadığı tuhaf şarkıyı söylüyordu.

Alec omzuna dokununca yerinde sıçradı.

Adama baktı ve sesini alçak tutmak için kendini zorladı. “Ödümü patlattın.”

“Pardon. Bak, bu insanlarla ilgili içimde kötü bir his var. Tehdit olsalar da olmasalar da, gideceğimiz sığmaktaki insanlar da mutlaka onlan fark etmişlerdir ve fazlasıyla dikkatli davranıyorlardır.”

Mark bunun iyi bir şey olup olmadığını merak etti. “Ama eğer buradaküer dikkat dağıtıyorlarsa bizim sığmağa girmemiz daha kolay olur. Sence de öyle değil mi?”

Alec onun sözlerini değerlendirir gibiydi. “Evet, sanınm öyle. Muhtemelen...”

“Kim var orada?”

Mark ve Alec donakaldı. Ağızlan açık, birbirlerine bakakaldılar. Mark, Alec'in gözlerinde aşağıdaki ateşin yansımasını görebiliyordu.

"Kim var orada dedim!" Ateşin başındaki gruptan bir kadın sesleniyordu. "Size zarar vermeyeceğiz. Sadece doğaya ve. nıhlara şükranlarımızı sunarken bize katılmanızı istiyoruz."

"Ah, dostum," diye fısıldadı Alec. "Sanmıyorum."

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Mark da.

Bir şey yapmaya vakit bulamadan ayak sesleri duyuldu ve karşılarında iki adam belirdi. Sırtları ateşe dönüktü, bu yüzden Mark yüzlerini seçemedi. Ama bir adam ve bir kadın gibi görünüyorlardı.

"Bizimle dans edip şarkı söylemeye davetlisiniz," dedi kadın. Ses tonu içinde bulundukları duruma göre fazla... sakindi. Bu yeni dünyada, yabancılara daha temkinli yaklaşmak gerekiyordu.

Alec ayağa kalktı, gizli gizli gözetleyen çocuklar gibi çömelip durmanın bir anlamı yoktu. Mark da ayağa kalktı. Alec kollarım kavuşturup bölgesini korumaya çalışan bir ayı gibi göğsünü çıkardı.

"Bakın," diye başladı tipik öksürüğüyle. "Bizi davet etmek için buraya gelmenize minnettarım ama saygıyla reddetmek zorundayız. Eminim alınmazsınız."

Mark bu insanlara kinayeli ya da kaba davranma riskini alamayacaklarını düşünerek yüzünü ekşitti; öngörülemezlerdi ve hatta belki aklî dengelerini kaybetmişlerdi. Tepkilerini görebilmeyi isterdi ama hâlâ gölgede gizleniyorlardı.

"Neden buradasınız?" diye sordu adam, Alec'in söylediklerini duymamış gibi. "Neden burada bizi gözetliyorsunuz? Davetimizden onur duyacağınızı sanmıştım."

Alec kısa bir nefes aldı, Mark onun gerildiğini hissetti.

"Merak ettik," dedi Alec sakince.

"Neden Deedee'yi bıraktınız?" diye sordu Mark bir anda, nasıl olduğunu kendisi de anlamadan. Bu insanlann o köyden olup olmadığını

bile bümiyordu. “O küçücük bir kız. Neden onu köpeği bırakır gibi terk ettiniz?”

Kadın sorusunu cevaplamadı. “Sizinle ilgili içimde kötü bir his var,” diye karşılık verdi. “Ve risk alamayız. Yakalayın onlan.”

Mark sözlerine devam edemeden boynuna bir ip geçirilip, sıkıldı ve ayaklan yerden kesildi. Boğuk bir ses çıkanp yere düştüğü sırada baskıyı hafifletmek için ellerini kaldırdı ve hava ciğerlerinden çekildi. Alec de aynı şekilde alıkonulmuştu; Mark onun boğulur gibi sesler çıkararak küfür ettiğini duyabiliyordu. Havayı tekmeleyip vücudunu hareket ettirdi, dönüp ona saldıran kişiyle yüzleşmek istiyordu ama güçlü eller onu kollannm altından tutup yerden hızla kaldırdı.

Onu dağın eğiminden aşağıya sürüklemeye başladılar.

Ateşe doğru.

24. BÖLÜM

Biri yüzüne yumruk atıp yanağından derin bir acı yayılınca Mark sonunda mücadele etmeyi kesti. Kaçmaya çabalamasının anlamsız olduğunu fark etti. Kendini bıraktı ve nereye istiyorlarsa oraya götürmelerine izin verdi. Alec’in iki iri adamla mücadele ettiğini gördü ve boynundaki halatı sıküaştırmalanm izledi. Yaşlı adamın boğulma sesleri Mark’ınyüreğini parçalıyordu.

“Kes şunu!” diye bağırdı. “Alec, dur! Seni öldürecekler!”

Yaşlı adam tabii ki ona aldırış etmedi ve mücadelesini sürdürdü. Sonunda ateşin hâlâ gürlediği açık alana getirildiler. Mark bir kadının öne çıkıp ateşe iki kütük daha attığını gördü. Alevler hiddetlendi ve parlak kırmızı kıvılcımlar saçtı. Markı yakalayan kişi onu ateşin etrafına sürükledi ve iki sıra halinde duran insanlann önüne bıraktı. Herkes şarkı söylemeyi kesti ve gözleri Mark ile Alec’e odaklandı.

Mark öksürüp tükürüyordu, boynu halat yüzünden yanıyordu. Oturmaya çalıştı. Uzun boylu bir adam -muhtemelen onu oraya sürükleyen kişi- botunu Mark’ın göğsüne koyup onu yere yapıştırdı.

“Orada kal,” dedi. Kızgın ya da morali bozuk değildi; hatta sanki Mark ona karşı çıkmayı aklından bile geçiremezmiş gibi bir tonda konuşmuştu.

Alec’i dağdan indirmek için iki adam gerekmişti ve Mark yine de başarılı olduklarını görünce şoke oldu. Onu da Mark’ınyanma bıraktılar. Askerden hırıltı ve homurtular geliyordu ama direnmedi çünkü boynuna bağlı halatın diğer ucu hâlâ onlann elindeydi. Uzun bir öksürük nöbetine tutuldu ve ardından bir miktar kan tükürdü.

“Bunu neden yapıyorsunuz?” diye sordu Mark ortaya. Sırtüstü yatıyor, üzerindeki dal örtüsünü ve alevlerin yapraklardaki yansımasını izliyordu. “Size zarar vermek için gelmedik. Sadece kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı bümek istiyoruz.”

“Bu yüzden mi Deedee’yi sordun?”

Mark kendisinden birkaç metre uzakta duran kadına baktı. Vücut şeklinden, onun dağda kendileriyle konuşan kadın olduğunu anladı.

Mark, kadının duygudan yoksun tonuna inanamadı. “Yani onu ***siz*** bıraktınız. Neden? Aynca bizi neden esir aldınız? Sadece birkaç cevap istiyoruz!”

Alec ani bir hareketle halatı yakaladı ve ayağa kalkarken çekti. Onu tutan adamlar ipi gevşetince Alec koçbaşı gibi omzu önde, üzerlerine atıldı. Adamlardan birine yandan çarpıp onu yere devirdi. Gürültüyle yere düştüler ve Alec’in üzerine iki kişi daha atılıp onu çekmeden önce adamı yumrukladı. Bir kişi daha onlara katıldı ve Alec’i sırtüstü düşürmeyi başanp kol ve bacaklarını yerde sabitlediler. Alec’in yere düşürdüğü adam kalkıp onun yanma geldi ve kaburgalarına üç kez tekme attı.

“Kesin şunu!” diye bağırdı Mark. “Durun!”

Kendi boynundaki ipe asılıp kalkmaya çalıştı ama adam botunu tekrar göğsüne bastırarak onu toprağa yapıştırdı.

“Tekrar ediyorum, bir kez daha kıpırdama,” dedi adam yine aynı düz ses tonuyla.

Diğerleri hâlâ Alec’i tekmeliyor ve yumrukluyordu ama eski askerin pes etmeye niyeti yoktu, her şeye rağmen onlara karşılık vermeye çabalıyordu.

“Alec,” diye yalvardı Mark. “Durmalısın yoksa seni gerçekten öldürecekler. Ölürsen bize ne gibi bir iyiliğin dokunabilir ki?”

Sözleri sonunda adamın kalın, inatçı kafasına girdi. Durdu ve yavaşça yerde büzüldü, yüzünde acı ifadesi vardı.

Mark öfkeyle neredeyse titreyerek dikkatini yeniden orada durup olanları rahatsız edici bir duygusuzlukla izleyen kadına çevirdi.

“Kimsiniz siz?” diye sordu. Ağzından sadece bunlan çıkarabümişti ama öfkesini kelimelerine olabildiğince yansıttı.

Kadın cevap vermeden önce birkaç saniye boyunca çocuğun suratına baktı. “Siz istenmeyen misafirlersiniz. Şimdi sen bana Deedee’den bahset. Kız sizinle mi? Kampınızda falan mı?”

“Neden soruyorsun ki? Onu terk ettiniz! Ne yani kampınıza gizlice girip hepinizi hasta edeceğinden mi korkuyorsunuz? O iyi. Onda hiçbir terslik yok.”

“Kendimizce nedenlerimiz var,” diye yanıtladı kadın. “Ruhlar konuşuyor ve biz de onlann emirlerine uyuyoruz. Gökyüzünden yağan şeytanlardan sonra daha kutsal yerler bulmak üzere köyümüzü terk ettik. İnsanlarımızın çoğu bize katılmayı reddedip ayrıldı. Bir yerlerde muhtemelen şeytanlarıyla entrikalar çeviriyorlar. Belki ***siz*** onlar için casusluk yapıyorsunuzdur.”

Mark kadının ağzından çıkan saçma sözlere inanamıyordu. “Hasta olma ***ihtimali*** var diye küçücük bir kızı ölüme mi terk ettiniz? Köyünüzdeki diğer kişilerin size neden katılmadığı anlaşılıyor.” Kadın gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu. “Dinle, çocuk. Diğerleri bizden çok daha tehlikeli; bir anda saldırırlar var hiç

düşünmeden öldürürler. Dünya çok farklı şeytan türleriyle dolu. Ve biz de risk alamayız, özellikle de sen Deedee’nin ismini dile getirdikten sonra. Mahkûmsunuz ve hakkınızdan gelinecek. Sizi serbest bırakmak, bize zarar vermek isteyenleri alarma geçirme riski taşıyor.” Mark, kadına bakarak hızla aklını çalıştırdı. Aniden kötü bir şey olacağına dair önsezi hissetti. Kadın konuştukça bunu daha da çok hissediyordu. “Deedee bize oklann

gökyüzünden geldiğini söyledi. Küçük yerleşkenizdeki cesetleri gördük. Bize de aynı şey oldu. Tek yapmaya çalıştığımız bunun ***nedenini*** bulmak."

"O kız şeytanı ***üzerimize*** saldı. Onun şeytani güçleri buna yol açtı. Onu neden bıraktığımızı sanıyorsun? Eğer onu kurtarıp yakınımıza getirdiyseniz hayal bile edemeyeceğiniz kadar korkunç bir şey yaptınız."

"Bu saçmalık da ne böyle?" dedi Alec sonunda. ***"Senin*** hayal bile edemeyeceğin kadar önemli sorunlarımız var."

"Bizi bırakmalısınız," diye ekledi Mark hemen, Alec daha fazla konuşamadan. Adam, gruplarının en serti olabilirdi ama arabuluculuk yapacak son kişiydi. "Biz sadece güvende yaşayabileceğimiz bir yer anyoruz. Lütfen. Size söz veriyorum, buradan uzaklaşacağız. Kimseye sizden bahsetmeyiz ve eğer istemiyorsanız Deedee'yi sizin yakınınıza getirmeyiz. Onunla biz ügilenebiliriz."

"Anlamaman beni üzüyor," diye karşılık verdi kadın. "Gerçekten." Mark bağırmak istiyordu ama kendini sakin olmaya zorladı. "Bak, o zaman birbirimize sırayla açıklama yapalım. Adil olur mu? Anlamak ***istiyorum.*** Ve sizin de bizi anlamanız gerçekten gerekli. Bize hayvan muamelesi yapmaktansa bizimle konuşamaz mısınız?" Kadın cevap vermeyince konuşmayı devam ettirecek bir şeyler bulmaya çalıştı. "Ee... en baştan başlasak? Bu dağlara nasıl geldiğimizden." Kadının gözlerinde boş bir ifadeyle bakıyordu. "Şeytanların bizim için geldiklerinde her zaman iyi davranmaya çalıştıklarına inanırım.

Siz de sizi bağlayıp buraya getirelim diye bizi kandırdınız. Böylece iyi davranıp tekrar bizi kandırabilecektiniz. Şeytanlar! Hepiniz şeytansınız." Mark ve Alec'in yanında duran adamlardan birine başıyla sert bir hareket yaptı.

Adam geri çekilip Mark'ınkaburgalarına tekme attı. Yan tarafında acı patlaması yaşayan Mark kendini tutamayarak bağırdı. Adam tekrar tekme attı, bu sefer tam böbreğini hedef almıştı. Mark'ı derin bir acı sardı ve daha da yüksek sesle bağırırken yaşlar gözlerini yaktı.

Alec itiraz etti. "Durun, sizi lanet..." Sözleri adamlardan birinin, yüzüne yumruk atmasıyla yanm kaldı.

“Bunu neden yapıyorsunuz?” diye bağırdı Mark. “Biz şeytan değiliz! Siz aklınızı kaçırmışsınız!” Bir tekme daha kaburgalarını deldi, acı dayanümazdı. Kaçma şansı olmadığının bilincinde, kollarım kendine sanp yerde kıvrıldı.

“Durun.”

Kelime, ateşin diğer tarafından havada süzüldü, bir adamın derinden gelen kükremesiydi. Mark ile Alec’e vuran adamlar hemen geri çekilip diz çöktüler ve başlarım eğdüer. Kadın da dizlerinin üzerindeydi ve başını yere indirmişti.

Hâlâ acıyla kıvranan Mark bacaklarını uzatarak bu basit ama kesin emri kimin verdiğini görmeye çalışıyordu. Alevlerin arasından bir hareket gördü ve görüş alanına bir adam girip ona yaklaşana kadar hareketi takip etti. Adam, Mark’ınbirkaç adım üerisinde durdu ve Mark’ıngözleri adamın botlarından kot giyiniş bacaklarına, dar ekose gömleğine ve yüzüne çıktı. Suratı korkunç biçimde yaralıydı, neredeyse insan gibi görünmüyordu. Mark’ınbaşka yöne bakmak istemesine sebep oldu ama bunu yapmadı. Tuhaf görünümlü adamla gözleri buluştu; o delici, yaralı gözlerinin içine baktı.

Adamın hiç saçı yoktu. Ve kulakları da.

25. BÖLÜM

“Adım Jedidiah,” dedi adam. Dudakları sanydı ve şekli bozulmuş, bir yana doğru kıvnlmıştı. Peltek konuşuyordu ve ses tonu... ***donuktu.*** “Ama müritlerim bana Jed der. ***Siz*** de bana Jed diyeceksiniz çünkü belli ki size kötü davranılmış ve şimdi benim arkadaşımsınız. Anlaşüdı mı?”

Mark başını onaylarcasma salladı ama Alec anlaşılmayan bir şeyler homurdandı. Her zaman isyankâr olan eski asker, adamlar onlara sırtüstü yatmalarını emrettiğinde oturmuştu. Ama dakikalar önce onlan döven adamlar şimdi dua eder gibi diz çökmüşlerdi. Mark da sonucunun kötü olmayacağını umarak oturdu. Jed memnun olmuş gibiydi.

“Çok iyi,” dedi. “Sonunda bir tür barış sağlamışa benziyoruz.” Yürüyüp onlarla ateş araşma oturdu, alevler sırtına vuruyordu. Titrek ışık kafasının dış hatlannı ıslak ve parlak gösteriyordu, neredeyse yeniden eriyormuş gibi. Erimek... Mark bu zavallı adamın başına gelenin bu olduğuna karar vermişti.

“Sana bunu güneş patlaması mı yaptı?” diye sordu.

Jed birkaç saniye güldü ama sesi mutlu ya da eğleniyormuş gibi değildi. Daha çok rahatsız ediciydi. “Biri şeytani salgınla böyle bahsedince hep gülesim gelir. Evet, bu yaşandığında sadece Dünyaya denk gelen bir kozmik olay sanmıştım. ***Tesadüf. Şanssızlık. Kötü talih.*** O anda aklımdan bu kelimeler geçiyordu.”

“Şimdi de gökten şeytan yağdığını mı düşünüyorsun?” diye sordu Alec, ses tonundan bunun ne kadar kaçık bir fikir olduğunu düşündüğü belliydi. Mark ona sert bir bakış attı ve kendini berbat hissetti. Adamın yüzü kanla kaplıydı ve şiddetli dayağın ardından çoktan morluklar belirmişti.

“İki kez oldu,” diye cevapladı Jed, Alec’in kinayesini anladığını gösteren bir belirti olmadan. “İkisinde de gökten geldi; birinde güneşten, diğerinde de gemilerden. Laçkalaştığımız için bizi cezalandırmak ve olmamız gereken şeyi hatırlatmak için her yıl geldiğini düşünüyoruz.” “İki kez... güneş ve gemüer,” diye tekrar etti Mark. “Yani güneş patlamaları ve sonra da kayaçtan gelen oklar mı?”

Jed’in kafası aniden sağa ve sola döndü, sonra tekrar Mark’a odaklandı. ***Ne oluyordu?***

“Evet, iki kez,” dedi adam, az önce yaptığı şey tamamen normalmiş gibi. “Ve bir kez daha, sizin bu olaylann önemini görmüyor olmanız beni hem üzüyor hem de eğlendiriyor. Bu, zihninizin henüz onlan gerçekten olduklan şekilde görecek kadar gelişmediğini gösteriyor.” “Yani şeytan olarak,” dedi Mark ve az kalsın gözlerini devirecekti. “Şeytan. Evet, şeytanlar. Benim yüzümü yaktılar, eriterek şu an gördüğün hale getirdiler. Ve sonra da gemiden nefretleriyle dolu o küçük oklan attılar. İki ay oldu ve hâlâ o gün ölenlerin yasını tutuyoruz. Ve köyümüzden bize katılmamaya karar vermiş olanlardan korkuyoruz. Onlar hiç şüphesiz şeytanlarla çalışıyor.”

“Bir dakika, iki ay mı?” diye sordu Alec. “Nasıl yani iki ay?”

“Evet,” diye cevap verdi Jed yavaşça, kafası karışmış küçük bir çocuğa anlatır gibi. “Günleri dikkatle sayıyoruz. İki ay, üç gün oldu.” “Durun biraz,” dedi Mark. “O kadar uzun zaman geçmiş olamaz. Bizim başımıza daha birkaç gün önce geldi.”

“İnsanlann sözlerimden şüphe etmeleri... hoşuma gitmiyor,” dedi Jed. Ses tonu cümlenin ortasında bir anda değişmiş, tehditkâr bir hal almıştı. “Orada oturup beni yalancılıkla nasıl suçlansmız? Böyle bir konuda neden yalan söyleyeyim? Sizinle barış yapmaya, bu hayatta size ikinci bir şans vermeye çalıştım ve karşılığını bu şekilde mi veriyorsunuz?” Her kelimede sesi yükseliyordu ve sonunda bağırmaya başladı. Vücudu sarsüıyordu. “Bu... başımı ağntıyor.”

Mark, Alec’in patlamak üzere olduğunun farkındaydı, bu yüzden hemen uzanıp kolunu sıktı. “Yapma,” diye fısıldadı. “Yapma.” Ardından dikkatini Jed’e çevirdi. “Hayır, dinle lütfen. Öyle değil. Sadece anlamak istiyoruz. Bizim köyümüze bir haftadan kısa süre önce gemüerden ok atıldı. Bu nedenle sizin de aynı zamanda olmuştur diye düşündük. Ve... bunun olduğu gün insanlann öldüğünü söyledin. Biz daha yakın zamanda ölmüş insanlann cesetlerini gördük. Anlamamıza yardımcı ol.”

Mark bu insanlardan önemli bilgiler edinebileceğini düşünüyordu. Adamın zaman konusunda yalan söylediğini sanmıyordu. Bir şey vardı.

Jed ellerini kulaklannm olması gereken yere kaldırdı ve başını yavaşça bir yandan diğerine salladı. “İnsanlar anında öldü. Sonra diğerleri. Zaman üerledikçe daha fazlası. Daha çok ölüm oldu. Köyümüz gruplara ayrıldı. Hepsi şeytanlann işi.” Mırıldanmaya, neredeyse şarkı söylemeye başladı.

“Sana inanıyoruz,” dedi Mark. “Sadece anlamak istiyonız. Lütfen konuş bizimle ve sırayla anlat.” Gerilimini sesine yansıtmamaya çalışıyordu ama başaramadı. Bunu nasıl yapabilirdi ki?

“Ağrının yine başlamasına neden oldunuz,” dedi Jed gergince, hâlâ sallanarak. Kolları kaskatıydı, başını ellerinin arasında tutarken dirsekleri dümdüz açılmıştı. Sanki kafatasını ezmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. “Çok ağnyor. Yapamam... Benim... Siz şeytanlardan olmalısınız. Tek açıklaması bu.”

Mark zamanının kalmadığını biliyordu. “Değiliz. Yemin ederim. Sizden bilgi almak için buradayız. Belki başın, bizimle paylaşman gereken bilgiler olduğu için ağnyordur.”

Alec başını öne eğdi.

“İki ay önce geldiler,” dedi Jed, sesi nedense uzaktan gelir gibiydi. “Sonra dalga dalga ölümler başladı. Her defasında daha uzun sürdü. İki gün. Beş gün. İki hafta. Bir ay. Ve şimdi kendi köyümüzden insanlar -bir zamanlar arkadaş dediğimiz insanlar- bizi öldürmeye çalışıyor. Şeytanların ne istediğini anlamıyoruz. Anlamıyoruz. Anlamıyoruz. Dans ediyoruz, şarkı söylüyoruz, kurban veriyoruz...”

Dizlerinin üzerine düştü ve ardından yere kapaklandı, ellerini hâlâ başma bastırıyordu. Uzun, acı dolu bir şekilde inledi.

Mark’ınsabn taşmıştı. Ona göre bu tamamen delilikti ve mantıkla çözülemezdi. Alec’e baktı ve adamın gözlerindeki ateşten, kaçmayı yeniden denemeye hazır olduğunu anladı. Onlan esir alan adamlar hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve acıyla kıvranan adama hastalıklı biçimde taparcasına başlan öne eğikti. Ya şimdi ya da hiçti.

Mark tam bir sonraki adımını düşünüp Jed’den gelen inleme ve hınltılann arasında odaklanmaya çalışacakken arkalarındaki ormandan yeni sesler geldi. İnsanlar bağınyor, çığlık atıyor, gülüyorlardı. Kuş ve diğer hayvanlann seslerini taklit ediyorlardı. Ürkütücü sesler devam ederken bir yandan da ormandaki kuru toprağa basan ayak sesleri duyuluyordu ve insanlar yaklaştıkça giderek yükseliyordu. Ardından, daha tehlikeli bir şekilde, sesler daire halinde yayıldı sonunda ateşin etrafı karga, guguk kuşu, kükreme ve histerik kahkahalarla sarıldı. Bu sesleri çıkaran birkaç düzine insan olmalıydı.

“Bu da ne?” dedi Alec bariz bir tiksintiyle.

“Sizi onlarla ilgili uyarmıştık,” dedi kadın diz çöktüğü yerden. “Eskiden arkadaşlanmızdı, ailemizdi. Şimdiyse şeytanlar onlan ele geçirdi ve tek istedikleri bize işkence edip öldürmek.”

Jed aniden tekrar dizlerinin üzerine kalkıp avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Kafasındaki bir şeyi çıkarmak istiyormuşçasına başını vahşice

aşağı, ardından sağa sola sallıyordu. Mark kendine hâkim olamadı ve geri geri kaçmaya başladı, boynundaki ip gerilene kadar yengeç gibi yürüdü. Halatın diğer ucu hâlâ diz çökmüş olan adamdaydı.

Jed tiz, korkunç bir çığlık atınca ormandan gelen yeni sesler kesildi.

“Beni öldürdüler!” diye bağırdı, sözcükler boğazından kopuyordu. “Şeytanlar... sonunda... beni öldürdüler!”

Vücudu kaskatı kesildi, kollan iki yanında gerildi ve son nefesini vererek geriye doğru düştü. Vücudunun hareketi durdu ve ağzı ile burnundan kan gelmeye başladı.

26. BÖLÜM

Mark, Jed’in yerde anormal bir biçimde kıvrılmış yatan bedenine bakarken donakaldı. Hayatı boyunca bu deli kampında yaşadığı kadar tuhaf bir saat yaşamamıştı. Sanki daha da tuhaflaşamazmış gibi şimdi de deli insanlar ormanda çevrelerini sarmış, hayvan sesleri çıkarıyor, histerikçe kahkaha atıyorlardı.

Mark yavaşça Alec’e baktı. Adam afallamış, sessiz ve hareketsizce Jed’e bakıyordu.

Ormandaki hareket ve sesler devam etti. Islıklar, tezahüratlar, yuhalamalar... Ayak sesleri.

Diz çökmüş olan adamlar -ondan önce de Mark ile Alec’i dövenler- ayağa kalkıp onlarla ne yapacaklarını bilemiyorlarmış gibi halatlara baktı. Tutsaklarına, sonra birbirlerine ve sonra yeniden halatlara baktılar. Arkalarındaki iki sıra şarkıcı da aynı şeyi yapıyor, ne yapmaları gerektiğini söyleyecek birini arıyorlardı. Sanki Jed, hepsinin paylaştığı bir bağdı ve şimdi o bağ koptuğu için müritleri ne yapacaklarını bilmiyor, harekete geçemiyorlardı.

İlk Alec davrandı. Durumdan faydalanmak istiyordu. Boynundaki halatı çekiştirmeye başladı ve sonunda gevşetecek kadar parmaklarım altına sokmayı başardı. Mark bunun adamları sersemlemiş hallerinden uyandıracağından ve misilleme yapacaklarından korktu ama tam tersi,

karşılık olarak halatları bıraktılar. Mark anında Alec'in yaptığını yaptı ve kendi boynundaki düğümü açmaya koyuldu ve sonunda gevşetti. Alec kendininkini yere atarken o da halattan kurtulana kadar başından yukan çekti.

“Gidelim buradan,” diye kükredi yaşlı adam.

“Ama ya oradaki arkadaşlan?” diye sordu Mark. “Etrafımızı çevirdiler.”

Alec derin bir iç geçirdi. “Haydi. Bizi durdurmaya çalışırlarsa savaşmz. Onlan buradakilere bırakalım.”

İlk konuşan kadın yanlanna geldi, aceleyle yürümüştü ve yüzü endişe doluydu. “Tek yaptığımız şeytanlan uzak tutmaktı. Başka bir şey değil. Tüm çabalanmızı nasıl mahvettiğinize bakın. Düşmanlarımızı buraya nasıl getirirsiniz?”

Bunu söyledikten sonra yüzünü buruşturdu ve bir elini şakağına götürüp geriye doğru tökezledi. “Nasıl yaptınız?” diye fısıldadı.

“Gerçekten çok üzgünüm,” diye homurdandı Alec ve onun etrafından dolaşarak ateşe doğru ilerledi. Alevlerin içinde, yansı dışarıda kalmış uzun bir odun parçası vardı. Yanmamış tarafım tutup meşale gibi kaldırdı. “Bunun sayesinde bir şey yapmadan önce iki kere düşünürler. Haydi, evlat.”

Mark başı ağnsı çektiği her halinden belli olan kadına tekrar baktı ve bir şeyler yerine oturmaya başladı.

“Haydi dedim!” diye bağırdı Alec.

Tam o anda onlarca insan yumruklannı kaldırmış, bağırarak ormandan çıktı. Kadınlar, erkekler ve çocuklar vardı; hepsinin yüzünde de neşeyle kanşık çılgın bir hiddet ifadesi vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmediğinden emin olan Mark hemen harekete geçti ve Alec gibi o da ateşten bir kütük aldı. Havada savurdukça ucundan alevler çıkıyordu. Kılıç gibi önünde tuttu.

Saldırganlar şarkıcılarla çarpıştı, hayvansı savaş çığlıklan atarak üzerlerine atladılar. İki adam havaya ve doğruca alevlerin içine sıçradı. Mark dehşete düşmüş, olanlan izlerken adamlann kıyafetleri ve saçlan yandı. Ateşten çıktıklannda çığlık çığlığa bağınyorlardı ama artık çok geçti.

Alevler onlan yutmuştu, canlı canlı yanıyorlardı. Ağaçlara doğru koşmaya başladılar; tüm ormanı yakacaklardı. Mark şarkı söyleyen köylülere döndü. Dövülüyor ve boğuluyorlardı, her yanında kaos hâkimdi; bu kadannı kaldıramayacaktı.

“Mark!” diye bağırdı Alec yakınlardan. “Fark etmedin galiba ama saldmya uğradık!”

“Lütfen,” diye bağırdı bir kadın Mark’ınarkasından, “beni de alın.”

Arkasını dönünce konuşanın onlann dövülmesini emreden kadın olduğunu gördü ve meşalesinin ucuyla neredeyse kadını yakacaktı. Kadın bambaşka biri olmuş gibiydi. Ama tepki veremeden bir anda sanki bin kişilik bir kavganın ortasında kaldılar. Biri Mark’ı itti. Şaşkınlıkla sadece yeni gelenlerin kamptakilerle kavga etmediğini gördü. Saldırganlann çoğu aslında kendi grubundan olanlara vuruyordu; bir kadının ateşe düştüğünü gördü, çığlıklan havayı doldurdu.

Biri Mark’ı gömleğinden yakalayıp kenara çekti. Tam silahıyla karşılık verecekti ki Alec olduğunu gördü.

“Kendini öldürmeye çalışmak konusunda çok beceriklisin!” diye bağırdı adam.

“Nereden başlayacağımı ya da ne yapacağımı bilemedim!” diye karşı çıktı Mark.

“Bazen sadece harekete geçersin!” Mark’ıngömleğini bırakıp geldikleri yönden, yokuştan çıkarak ateşten uzaklaştılar. Ama her tarafta insanlar vardı.

Mark koşarken meşaleyi önünde tutuyordu. Ama sonra birisi ona arkadan çelme taktı; Mark meşalesini düşürdü ve yüz üstü yere kapaklandı. Bir saniye sonra pat diye bir ses ve acıyla inleme duydu ve saldırganı üzerinden kalktı. Başını kaldırınca Alec’in tekme atmış ayağını vere indirmekte olduğunu gördü.

“Ayağa kalk!” diye bağırdı adam. Ama son kelime ağzından yeni çıkmıştı ki bir adam ve kadın tarafından yere indirildi.

Mark hemen ayağa kalkıp düşürdüğü meşalesini aldı ve Alec'in iki saldırganla savaştığı yere koştu. Ateşin yanan ucunu adamın ensesine tutunca adam bağırarak boğazım kavradı ve Alec'i bıraktı. Ardından Mark uzun kütüğü olabildiğince sertçe savurarak kadının başının yanma değdirdi. Kadın, Alec'in üzerinden kalkarken Markın tek duyabildiği yanan alevlerdi.

Uzanıp Alec'in elini tuttu ve kalkmasına yardımcı oldu.

Daha fazla insan onlara doğru atıldı. En az beş ya da altı kişi.

Mark meşalesini etrafında çevirdi, kontrollü olmayı unutmuş kendini sadece içgüdülerine ve adrenaline bırakmıştı. Bir adama vıırdu, ardından silahını arkasına çevirip bir kadının burnuna çarptı. Ona doğru gelen bir adama meşaleyi savurdu, ucunu adamın karnına değdirdi ve kıyafetinin tutuşmasını izledi.

Alec, Mark'ınhemen yanındaydı. Yumrukluyor, tekmeliyor ve insanları çöp torbası gibi yerden kaldırıp fırlatıyordu. Bir ara meşalesini düşürmüştü, saldırganlarla yumruklarını kullanarak mücadele etmekle meşguldü. Adam hâlâ bir zamanlar olduğu gibi askerdi.

Bir kol arkadan Mark'ınboynuna dolandı, ayaklarını yerden kesti ve nefessiz bırakmaya başladı. Mark iki eliyle kütüğü sıkıca tuttu ve geriye doğru umutsuzca savurdu. Iskaladı ama yeniden önüne alıp bir kez daha denedi, oksijen ciğerlerinden çeküirken olabüdiğince gücüyle savurdu. Adama sertçe çarptığını hissetti, kıkırdağın çatırtısını ve adamın çığlığım duydu. Boynundaki kol gevşerken ciğerleri havayla doldu.

Mark yere düşüp yeniden soluklandı. Alec de soluklanmak için öne eğilmişti. Az da olsa rahatlamışlardı ama onlara doğru daha çok kişinin geldiğini gördüler.

Alec, Mark'ınayağa kalkmasına yardım etti. Yan emekleyip yan tırmanarak sık ağaçlara doğru tepeyi tırmandılar. Mark peşlerinden gelenlerin çığlıklannı duydu; bu insanlar kimsenin kaçmasını istemiyordu. Biraz daha düz bir alana geldiler ve koşmaya başladılar. İşte o anda Mark yaklaşık yüz metre ileride olanlan gördü.

Ormanın büyük kısmını alevler sarmıştı.

Kamplarıyla aralarındaydı**.** Trina, Lana ve Deedee'yi bıraktıkları yerle.

27. BÖLÜM

Ağaçlar ve çalılıkların yansı çoktan yanmıştı; hepsi de tutuşmaya hazır kav gibiydi. En son bir hafta önce şiddetli yağmur fırtınası olmuştu. Dumamn puslu buğusu zeminden yükseliyordu ve hava yanan ağaçlann kokusuyla dolmuştu.

. “Süratle yayılacak,” diye bağırdı Alec.

Mark onun şaka yaptığını sanıyordu ama adam ciddi görünüyordu. “Süratle yayılıyor!” diye bağırarak karşılık verdi.

Ama Alec çoktan, iyice artmış görünen uzaktaki alevlere doğru koşmaya başlamıştı. Yangın iyice büyümeden bu cehennem gibi yerin diğer tarafına geçmeleri gerektiğini bilen Mark da onun peşinden koştu; Trina, Lana ve Deedee’ye ulaşmalan gerekiyordu. Kaim, dikenli çalılıklan tekmeleyerek ve alçak dallardan kenara kaçıp kurtularak ağaçlann arasında ilerlediler. Arkalarından hâlâ takip sesleri geliyordu ama azalmıştı. Sanki dengesiz takipçileri bile yanan bir ormanın ***içine*** girmenin delilik olduğunu biliyor gibiydi. Fakat Mark onıandan gelen ıslıklar ve fisıltılan duyabiliyordu.

Tüm dikkatini Trina’ya geri dönmeye vererek koştu.

Yangın yaklaşıyordu, çatırdıyor, etrafa saçılıyor ve kükrüyordu. Rüzgâr çıkmıştı ve alevlere üflüyordu; büyük bir dal parçası yükseklerden koparak yaprak örtüsüne çarptı ve yere düşene kadar her yere kıvılcımlar saçtı. Alec sanki son görevi yakıcı ölüme adayıp her şeyi sonlandırmakmışçasına hiç yavaşlamadan yangının ortasına doğru koşmaya devam ediyordu.

“Başka yönden gitmemiz gerekmiyor mu?” diye bağırdı Mark. “Nereye gidiyorsun?”

Alec ona dönmeden cevaplayınca Mark onu duyabilmek için büyük çaba sarf etti. “Olabildiğince yakında olmak istiyorum! Kenarından koşalım ki tam yerimizi bilelim! Hem belki bu sırada peşimizdeki psikopatlardan da kurtuluruz!”

“Sen yerimizi tam olarak ***biliyor*** musun?” Mark artık elinden geldiğince hızlı hareket ediyordu ama asker hâlâ önündeydi.

“Evet,” diye kısa bir cevap geldi. Ama koşarken bir yandan da pusulasını çıkarıp baktı.

Duman yoğunlaşmıştı ve nefes almayı zorlaştırıyordu. Artık Mark’ıntüm görüş alanında yangın vardı, alevler daha da yakınlaşıp yükseliyor ve geceyi aydınlatıyordu. Sıcaklık dalga dalga yayılıyor, Mark’ınyüzünü yalıyor ve arkasından esen rüzgâr tarafından emiliyordu.

Ama onlar yaklaştıkça artık dalgaların bir önemi kalmamıştı. Sıcaklık fırlamıştı; Mark ter içinde kalmıştı ve o kadar sıcaklamıştı ki derisi eriyecekmiş gibi hissediyordu. Tam Alec’in sonunda aklını kaçırdığını düşünecekti ki adam sağa doğru ani bir dönüş yapıp yayılan alevlere paralel koşmaya başladı. Mark onun olabildiğince yakınında kaldı. Tünelde tanıştıklarından beri sayısız kez hayatını eski askere emanet etmişti ve yine aynı şeyi yapıyordu.

Koştukça yoğun sıcaklık vücudunda nabız gibi atıyordu; sol tarafından bunaltıcı rüzgâr esiyor, sağ tarafmdansa serin hava geliyordu. Kıyafetleri o kadar ısınmıştı ki terle kaplı olmasına rağmen her an yanacakmış gibiydiler. Kafası ise kuruydu. Tüm nemi yakıcı hava emmişti. Saç köklerinin kuruyup çam iğneleri gibi yere düştüğünü hayal etti. Ve gözleri... Sanki oyuklarında pişiriliyormuş gibi hissediyordu; gözlerini kısıp ovuşturdu, gözyaşlarının akması için zorladı ama hiçbir şey olmadı.

Alec’in her adımını taklit ederek, susuzluktan ve sıcaktan ölmeden önce alevleri atlatmayı umarak koşmaya devam etti. Artık tek duyduğu alevlerin sesiydi, sanki binlerce kayacın motoru çalışıyormuş gibi bitmeyen bir uğultuydu.

Aniden önlerindeki ağaçlann arasından bir kadın çıktı, delirmiş bir ifadeyle bakan gözleri parlıyordu. Mark, kadmın onlara dönüp saldırmasını bekleyerek kendini mücadeleye hazırladı. Ancak kadın Alec’in karşısındaki yoldan koştu; biraz daha yavaş olsaydı Alec ona çarpabilirdi. Kadın sessizce ve kararlı adımlarla koşarken ayakları yerdeki çalıları eziyordu. Takılıp düştü ve tekrar ayağa kalktı. Ardından alevlerin içinde kayboldu ve çığlıkları kısa sürdü.

Alec ve Mark koşmaya devam etti.

Büyüyen yangının sonuna ulaştıklarında yangın hattı Mark'ıntahmin ettiğinden daha belirgindi. Aynı uzaklıklarını korudular ama sola dönüp Trina ve diğerlerine doğru koşmak iyi gelmişti ve vücuduna yeni bir adrenalin akımı yaymıştı. Mark daha da hızlı koştu, Alec'e yetiştiğinde neredeyse adamın ayağına takılıp düşecekti. Şimdi yan yana koşuyorlardı.

Mark için her nefes zorlu bir görevdi. İçine çektiği hava boğazını yakıyordu, duman zehir gibiydi. “Bu şeyden... uzaklaş malıyız.”

“Biliyorum!” diye bağırdı Alec ve uzun bir öksürük krizine girdi. Hızlıca avcundaki pusulaya baktı. “Az kaldı.”

Çok geçmeden alevlerin yoğun olduğu bölgedeki bir köşeyi daha döndüler ve bu kez Alec sağa dönüp yangından uzaklaştı. Mark onu takip ederken yön duygusunun tamamen kaybolduğunu fark etti.

Yeniden düz gitmeleri gerektiğini düşünmemişti ama yaşlı adama güveniyordu. Yenilenmiş enerjileriyle ağaçların arasından geçtiler, artrk daha da hızlı ilerliyorlardı. Mark her nefesinde daha taze havayı ciğerlerinde hissedebiliyordu. Yangının uğultusu da ayak seslerini tekrar duyabileceği kadar azalmıştı.

Alec aniden durdu.

Mark durmadan önce onu birkaç adım geçti. Alec'e dönüp iyi olup olmadığını sordu.

Adam bir ağaca yaslanmıştı, kısa nefesler alırken göğsü hızla inip kalkıyordu. Başını onaylarcasına salladı ve inleyerek kolunun kıvrımına gömdü.

Mark dinlenme fırsatım değerlendirerek ellerini dizlerine koyup öne eğüdi. Rüzgâr durmuştu ve yangın da sanki güvenli bir uzaklıkta gibi görünüyordu. “Dostum, beni endişelendirdin. Yangına o kadar yakın koşmak ne kadar zekiceydi, emin değilim.”

Alec ona baktı ama yüzünün büyük kısmı gölgedeydi. “Muhtemelen haklısın. Ama geceleri böyle bir yerde kolaylıkla sürekli aynı yerde dönüp

durabilirsin. Kafamda, geldiğimiz yolu takip ediyordum.” Pusulasına bakıp Mark’ınomzunun üzerinden bir yeri işaret etti. “Kampımız o tarafta.”

Mark bakındı ancak ormanın o kısmında hiçbir şey göremedi. “Nereden biliyorsun? Ben sadece ağaçları görüyorum.”

“Çünkü biliyorum.”

Tuhaf sesler geceyi doldurdu, yangının devam eden uğultusuna karışıyorlardı. Çığlık ve kahkahalar... Hangi yönden geldiğini anlamak imkânsızdı.

“Görünüşe bakılırsa o kaçıklar hâlâ bela peşinde,” diye homurdandı Alec.

“Kaçık, doğru kelime. Ben hepsinin yangında ölmesini ummuştum.” Mark bunu söyledikten sonra kulağa ne kadar korkunç geldiğini fark etti. Ama geçen yıldan beri acımasızlaşan ve ne olursa olsun hayatta kalmak isteyen bir yanı bunun doğru olduğunu biliyordu. Artık onlar yüzünden endişelenmek istemiyordu. Geceyi ve ertesi günü sürekli omzunun üzerinden geriye bakarak geçirmek istemiyordu.

“İstemekle olsaydı...” dedi Alec. Derin, uzun bir nefes aldı. “Tamam. Acele edip üç hanımefendiyle buluşsak iyi olur.”

Koşmaya başladılar, az önceki kadar değilse de yine hızlılardı. Sesleri, çok yakından gelmese de yeniden duymak belli ki ikisini de endişelendirmişti.

Birkaç dakika sonra Alec yemden yön değiştirdi. Bir yerde durup yönüne baktı ve yokuşun aşağısını işaret etti.

“Ah,” dedi. “Tam aşağıda.”

O yönde ilerlemeye başladılar, yokuş dikleştikçe kayıyorlardı. Rüzgâr yön değiştirmiş, alevlere doğru esiyordu ve ciğerlerini temiz havayla doldurup en azından geçici bir süreliğine endişelerini azaltıyordu. Mark alevlerin ışığına o kadar alışmıştı ki şafağın söktüğünü fark etmemişti; dalların arasından görünen gökyüzü artık siyah değil, mordu ve nereye gittiğini kısmen de olsa görebiliyordu. Etraf tanıdık gelmeye başladı ve bir

anda kendilerini yeniden kampta buldular. Eşyaları hâlâ bıraktıkları yerdeydi.

Fakat Trine ve diğerlerinden hiç iz yoktu. Mark'ıngöğsünde panik filizlenmeye başladı. "Trina!" diye bağırdı. "Trina!"

Alec'le birlikte hızla etrafı aradılar ve arkadaşlarına seslendiler.

Ama her yer sessizdi.

28. BÖLÜM

Mark kendini zor tutuyordu. Daha önce yaşadıkları onca felakette en azından Trina'dan ayrılmak zorunda kalmamıştı. Trina'nın on dakikadır kayıp olması onun en yoğun çaresizlik hissine kapılmasına yetmişti.

"Olamaz," dedi Alec'e, kampın etrafında geniş daireler çizerek onları ararken. Sesindeki umutsuzluğu kendisi de fark etmişti. "Biz yokken gitmiş olmalannın imkânı yok. En azından bize bir not falan bırakırlardı." Elini saçmda gezdirdi ve öfke ve hayal kırıldığıyla bağırdı.

Alec sakin kalma konusunda daha başarılıydı. "Sakin ol, evlat. İki şeyi hatırlamalısın: Birincisi, Lana da benim kadar güçlüdür ve benden daha akıllıdır. İkincisi, aynntılan unutuyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Mark.

"Evet, haklısın, normal şartlarda biz dönene dek burada kalırlardı. Ama şu anki şartlar normal değil. Yakmlannda alev almış bir orman var ve delirmiş insanlar korku filmi sesleri çıkararak ağaçlann arasında koşturuyor. Sen olsan burada oturup hiçbir şey yapmadan bekler miydin?"

Bu, Mark'ınkendini iyi hissetmesini sağlamadı. "Yani... sence bizi aramaya mı gittiler? Ya buraya gelirken onlan geçtiysek?" Ellerini yumruk yapıp gözlerine bastırdı. "Her yerde olabilirler!"

Alec onun yanma gidip omuzlanndan tuttu. "Mark! Sana ne oldu böyle? ***Sakin*** ol, evlat!"

Mark ellerini iki yanma düşürüp Alec'in sert, şafağın loş ışığında gri görünen ve endişe dolu gözlerine baktı. "Üzgünüm. Ben sadece... burada

kafayı yemiş durumdayım. Ne yapacağız?”

“Soğukkanlı davranacağız, sakin olacağız ve ***düşüneceğiz.*** Sonra da gidip Lana ve diğerlerini bulacağız.”

“Yanlannda küçük bir çocuk var,” dedi Mark sessizce. “Ya bize saldıran insanlar önce buraya gelmişlerse? Onlan almışlarsa?”

“O zaman onlann yanma geri döneriz. Ama kendini toparlamam istiyorum. Anlıyor musun?”

Mark gözlerini kapayıp başını onaylarcasına salladı ve kalp atışlannın yavaşlaması ve paniğinin geçmesi için uğraştı. Alec bunu hallederdi. O her zaman bir yolunu bulurdu.

Mark sonunda tekrar askere baktı. “Tamam. İyiyim. Üzgünüm.” “Güzel. Böylesi daha iyi.” Alec bir adım geriledi ve toprağı inceledi. “Hava yeterince aydınlandı. Hangi yoldan gittiklerine dair bir ipucu bulmamız gerek: kınk dallar, ayak izleri, otlardan temizlenmiş yol, ne olursa. Aramaya başla.”

Mark, olabilecek en kötü senaryoyu düşünmemek için zihnini meşgul tutmak istiyordu. Alevlerin sesi ya da arada bir gelen çığlık veya kahkaha havada yankılanıyordu ama uzaktan gelir gibiydiler. En azından o an için.

Etrafı kolaçan etti. Bir adım daha atmadan önce her noktayı dikkatlice inceliyordu. Başı sanki atık toplayan bir robotmuş gibi yukan aşağı oynuyor, sağa sola dönüyordu. İhtiyaçlan olan tek şey bir tane belirgin ipucuydu, sonra onlan takip etmek büyük olasılıkla daha kolay olacaktı. Mark çok güçlü bir hisse kapıldı; ilk o bir şey bulmak istiyordu. Kendini iyi hissetmek, paniğe kapılan düşüncelerini rahatlatmak, bir yol belirlemişler gibi hissetmek için bunu yapmak zorundaydı.

Trina’yı kaybedemezdi. Şimdi olmazdı.

Alec kamptan yaklaşık altı metre uzaklıkta aramasını sürdürüyordu, hatta ellerinin ve dizlerinin üzerinde gerçekten de köpek gibi kokluyordu. Komik görünüyordu ama bu görüntüde Mark’a dokunan bir şey vardı. Huysuz adam bağınp çağırmadığı, bir şeyleri ya da... ***birini*** yumruklamadığı sürece en ufak duygu belirtisi göstermezdi ama sık sık ne kadar içten endişelendiğini belli ederdi. Mark, eğer üç arkadaşından biri kurtulacaksa

adamın hiç düşünmeden kendi canını vereceğinden emindi. Peki Mark aynı şeyi yapar mıydı?

İkisi birden bariz yol işaretlerine rastladı -kırık çalılar, topraktaki ayakkabı izi, ağaçların ya da çalılıkların üzerindeki kaymış dallar-ama her defasında onları kendilerinin yapmış olduklan sonucuna vardılar. Yaklaşık yanm saat sonra Mark kamp ile dün gece gittikleri yön arasını araştırdıklannı fark etti. Durup ayağa kalktı.

“Hey, Alec.”

Adam ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi ve >iizünü bir çalılığa uzatmıştı; “Evet?”e benzeyen bir şey homurdandı.

“Neden onlan bıraktığımız tarafta bu kadar zaman harcıyoruz?” Alec çalılıktan uzaklaşıp ona baktı. “Mantıklı görünüyor. Bence ya bizi takip ettiler ya da bize saldıran o deliler tarafından alıkonuldular. Ya da... belki yangını incelemeye gitmişlerdir.”

Tüm bunlar Mark’a yanlış geliyordu. “Ya da ***yangından*** kaçmışlardır. Dünyadaki herkes senin gibi kaçık değil. Çoğu insan üzerlerine doğru gelen büyük yangını görünce oradan kaçar. Yani bir düşün.* “Hayır, sanmıyorum.” Alec gerilirken tüm ağırlığını dizlerine verdi. “Lana korkak değil. Kendini kurtarıp bizi ölüme terk etmez."

Adam daha sözlerini bitirmeden Mark başını iki yana sallamaya başladı. “Etraflıca düşünmelisin. Lana da seninle aynı yapıda. Senin güvende ***olduğunu*** ve gayet iyi bir şekilde başının çaresine bakabileceğini düşünür. Aynca durumu detaylıca değerlendirir ve yapılacak en iyi şeyi yapar. Haklı değil miyim?”

Alec omuz silkip ona ters ters baktı. “Yani sen her şeyden sonra Lana’nın bizi birkaç delinin elinde ölüme terk edip kendi hayatını kurtardığını mı düşünüyorsun?”

“Öyle insanların elinde olduğumuzu ***bilmiyordu.*** Ona sadece gidip bir bakacağımızı söyledik, unuttun mu? Sonra muhtemelen daha çok ses duydu, yangının üerlediğini gördü. Eminim mantığını kullanıp kayaç karargâhına gitmeye karar vermiştir ve bizim de aynı şeyi yapacağımızı

düşünmüştür. Orada buluşmayı. Gitmemiz gereken yönü genel hatlanyla göstermiştin.”

Alec başını onaylarcasına sallayıp homurdanıyordu; ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

“Aynca yanında bir de ‘sivü’ var” -sivü kelimesini elleriyle tırnak işareti yaparak söyledi- “ve de büyük olasılıkla dehşete düşmüş küçük bir kız var. Lana’nm peşimizden gelmek için onlan yalnız bırakacağını ya da tehlikeye yaklaştıracağını sanmıyorum.”

Alec ayağa kalkıp dizlerindeki toprağı silkeledi. “Tamam, evlat, konuşmayı kesebüirsin. Beni ikna ettin. Ama... tam olarak ne demeye çalışıyorsun?”

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Ve Mark nedenini biliyordu. Eski asker bundan, çaylağının bir şeyleri kendi başına çözmesini izlemekten zevk alıyordu.

Mark kampın diğer tarafını işaret etti, Alec’in bir gün önce gitmeleri gerektiğini söylediği yönü. Kayacın karargâhının olduğu yer. Hayatlarını bir kez daha mahveden insanlann bulunduğu yer.

“Söylediğim gibi,” dedi Alec, abartılı biçimde iç geçirerek, “beni ikna ettin. Haydi, oraya bakmaya başlayalım.” Mark'ın yanından geçerken ona göz kırptı ama sonra yüzünü buruşturdu.

Mark güldü. “Sen tuhaf bir küçük adamsın.”

Alec durup ona döndü. “Annem de böyle derdi. Sabah beni uyandırır, sarılıp öperdi ve ‘Benim tatlı Alec’im, sen tuhaf bir küçük adamsın,’ derdi. Her defasında beni buradan vururdu.” Elini kalbine götürdü ve ardından dramatik biçimde gözlerini devirdi. “Haydi işe koyulalım.”

“Bak işte,” dedi Mark onun peşinden giderken. “Daha fazla kanıta ihtiyacım var mı? Tuhaf. Küçük. Adam. Resmî olarak kanıtlandı.”

“Bir kelimeyi doğru dedin. Adamım, erkeğim. Gerçek bir erkek, bebeğim.” Kahkaha olabilecek boğuk bir ses çıkardı.

Mark'ın gösterdiği alana geldiklerinde daha dikkatli adımlar attüar ve çok geçmeden bir iz bulmak için yeniden her bir santimi incelediler. Mark

geri planda kalan sesleri dinlemek için durdu, odaklanılmadığı sürece duyulamayacak kadar alçaktı. Uğultu, çatırtı, saçılan kıvılcımlar hâlâ güvenli bir uzaklıktaydı ama yakınlaşıyordu ve arada bir de ıslık veya haykırış duyuluyordu. Onlar da güvenli bir uzaklıktaydı ama yine de seslerin tam olarak nereden geldiğini söyleyebilmek zordu. Güneşin aydınlatmaya başladığı hava dumanlardan puslu görünüyordu.

“Bir şey buldum,” diye seslendi Alec. Mark bakmak için uzun adımlarla yürürken, “Dikkatli ol!” diye bağırdı.

“Ah. Pardon.” Mark yavaşladı ve sessizce gidip Alec’in yanında durdu.

Alec dizlerinin üzerindeydi. Elinde gösterge olarak kullandığı bir sopa vardı. “Burada sırayla üç çalının üzerinden yürünmüş ve birden fazla kişi geçmiş. Ezilmiş kısmı görüyor musun? Kırık dal. şuralarda ayak izleri.” Yakındaki bir tanesini işaret etti.

Mark öne doğru eğilince gördü. Küçüktü; tam Deedee’nin olabilecek boyutta.

“Sadece tek bir sorun var,” diye devam etti Alec, gergin bir tonda.

“Ne?” diye sordu Mark hemen.

Alec sopayla, diğerlerinin üzerinden geçtiği yaprak yığınının olduğu bir noktayı gösterdi. Yaprakların parlak yüzlerine kan damlaları saçılmıştı.

29. BÖLÜM

Mark kendine yeniden aynı panik atağı yaşama izni vermedi. Ama ölüm sessizliğine büründü, içi buz gibiydi ve elleri terden yapış yapıştı. Yüzünün de solduğunu hayal edebiliyordu. Fakat Alec, buldukları izleri yavaşça takip ederken o da kendini sakin kalmaya zorladı.

Giderek artan umutsuzlukla, Alec yol boyunca sıçramış daha fazla kan gösterdi. Çok değildi ama görmeye yetecek kadar vardı. “Ne kadar ciddi bir yara olduğunu kestirmek zor. Burun kanamasında bu kadar kan aktığını da gördüm, kolu kopan bir adamdan hiç akmadığını da. Patlama yarayı anında dağlamıştı.”

“Pek... yardımcı olmuyorsun,” diye mırıldandı Mark.

Alec, Mark’a baktı. “Üzgünüm, evlat. Durumun kötü olmadığını söylemeye çalışıyorum. Kim yaralandıysa, sadece kötü bir kesik de olabilir. İnsanlar çoğu zaman bundan daha fazla kan kaybettiklerinde bile kurtuluyorlar. Aynca en azından bu şekilde onları takip edebiliyoruz.”

Alec yeniden harekete koyuldu, yürürken başı öne arkaya dönüyor, gözleri her yeri tanyordu. Mark da onun peşinden giderken kan izine bakmamaya çalışıyordu. Bakamıyordu. Sinirleri biraz olsun yatışana

dek bunu yapamazdı. Yanlış bir izin peşinden gitmediklerini ya da daha kötüsü, bunun bir tuzak olmadığını umuyordu.

“Onlann kesinlikle bizimkiler olduğunu bilmemizi sağlayacak başka bir şey var mı?” diye sordu.

Alec durup ezilmiş bir çalılığın yanındaki toprağı incelemek üzere eğildi. “İzlere bakılacak olursa buradan geçen bizim küçük grubumuzmuş; ayak izlerini gayet iyi görebiliyorum. Ve...” Arkasına doğru endişeli bir bakış attı.

“Ve ne?”

“Şey... bir süredir Deedee’nin ayak izlerini görmüyorum, tahminimce biri zavallı kızı kucağına aldı.” Parmağıyla omzunu gösterdi.

“Belki de yaralanan odur,” diye sonuca vardı Mark, bu düşünceyle midesi altüst olarak. “Belki... belki sadece düşüp dizini falan sıyırmıştır.”

“Evet,” diye cevapladı Alec donukça. “Ama bir şey daha var...” Mark daha önce onun konuşmakta bu kadar tereddüt ettiğini hiç görmemişti. “Artık söyler misin şunu? Neler oluyor?”

“Buraya geldiklerinde,” diye başladı Alec sessizce, Mark'ın çıkışını görmezden gelerek, “kesinlikle koşuyorlarmış. Panik halinde. Tüm belirtiler uyuyor. Adımlarının uzunluğu, ezilmiş çalılıklar, kınk fundalıklar ve dallar.” Mark’a baktı. “Sanki takip ediliyorlarmış gibi.” Bu, Mark'ın boğazına bir yumru oturmasına sebep oldu fakat sonra bir şey hatırladı. “Ama sadece üç çift ayak izi gördüğünü söylemiştin. Peşlerinde birinin

olabileceğine dair herhangi bir iz ***var*** mı?” Alec başını kaldmp işaret etti. “Buralarda uçan şeyler var, unuttun mu?”

Sanki bir bu eksikmiş gibi. “Sence bir kayaç gelip onlan dağın aşağısına kovalamış olsa bunu duymaz mıydık?”

“Uğraştığımız şeyin ortasında mı? Duymamış olabiliriz. Hem belki kayaç değil de başka bir şeydi.”

Mark yukan doğru bitkin bir bakış daha attı. “İlerlemeye devam edelim.”

Yolu takip ettiler ve tüm bu süre boyunca Mark daha fazla kan bulmamayı umdu. Ya da daha kötüsünü.

Trina, Lana ve Deedee’nin izleri uzun, alçak bir vadiden neredeyse gizlenmiş bir kanyona doğru devam etti. Mark yanlanndaki dağın cephelerinin giderek uzadığım fark etmemişti ve yokuş da çok dik olmadığı için hızla aşağı iniyorlarmış gibi gelmemişti. Aynca etraflan ağaçlarla çevriliydi ve vaktinin çoğunu arkadaşlarından bir iz arayarak geçiriyordu. Ancak bir an kaim ağaçlann arasından ilerlerken bir an sonra kanyonun gri granit duvarlanyla çevrelenmiş geniş bir açıklığa çıktılar. Duvarlar o kadar dikti ki sadece belli yerlerde çok az bitki örtüsü yetişmişti.

Alec çizdiği haritayı çıkardı ve durdu. “Geldik.” Mark bir adım geri itti ve geniş bir meşenin gövdesinin arkasına saklandılar.

“Gerçekten mi?”

“Bu vadinin, kayacın her yolculuktan sonra döndüğü yer olduğundan neredeyse eminim. Mark ağacın arkasından başını uzatıp içinde kötü bir his oluşmasına sebep olan uzun duvarlan inceledi. “Buraya iniş yapmak biraz tehlikeli değil mi sence de?"

“Olabilir ama aynı zamanda saklanmak için mükemmel bir yer. Yakınlarda bir yerde iniş alanı olmalı ve buraya ne diyorlarsa oranın girişi. Ben hâlâ eski bir hükümet sığınağı olabileceğini düşünüyorum. Özellikle de Asheville’e bu kadar yakın olduğu için; şehir bu kanyonun hemen diğer tarafında.”

“Evet.” Mark’ı rahatsız eden bir şey vardı. “Peki... Lana ve diğerlerinin buraya kadar kovalanmış olma ihtimali nedir? Kaçınlınış olmalanndan çok endişeleniyorum.”

“Belki de kaçınlmamışlardır. Lana dağlarda dolaşıp bizi aramanın işe yaramayacağını bilir. Doğruca, buluşulacak bir noktaya gider. Buraya.”

“Öyleyse neredeler?”

Alec cevap vermedi; açıklıkta bir şey dikkatini çekmişti.

“İkimiz de haklı olabiliriz,” diye fısıldadı sonunda. Pürüzlü sesi, kötü haber verecek gibiydi.

“Ne oldu?”

“Eğil ve beni takip et.”

Alec ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp ağacın etrafından emekledi, fundalıkların ve çalıların hizasından gidiyordu. Mark da aynı şeyi yaparak onu takip etti, her an bir kayacın hızla gelip onlan ok silahlanyla vuracağından emindi. Trina ve diğerlerinin yürüdüklerini tahmin ettiği belli belirsiz yoldan yürüdüler. Başta kayaçlann buraya indiğini düşünmüştü ama o tür bir yere hiç benzemiyordu; bitki örtüsü hızla büyümüştü.

Alec on metre daha ilerledikten sonra durdu. Mark başmı adamın arkasından uzattığında çalılıklann ezildiği yeri gördü. Orada bir mücadele yaşanmış olduğu belliydi. Kalbi tekledi.

“Ah, hayır,” diyebildi yalnızca.

Alec başım eğdi. Daha da çömelmek için iyice kaydı. “Sen haklıydın. Bilileri onlan buraya getirmiş, bundan eminim. Baksana, diğer taraftaki çalılıklar ezilmekten neredeyse ölmüşler. Sanki üzerlerinden yirmi kişi geçmiş gibi.”

Mark bir kez daha paniğini bastırmak zorunda kaldı. “Peki, ne yapacağız? Geri mi döneceğiz yoksa peşlerinden mi gideceğiz?”

“Sessiz ol, evlat, yoksa şimdi bizim de tepemize inecekler.”

“Geri dönelim,” diye fısıldadı Mark. “Ne yapacağımıza karar verelim.” İzleri takip etmek için inanılmaz bir istek duyuyordu ama makul tarafı ona

bunu öncelikle düşünmeleri gerektiğini söylüyordu.

“Buna zamanımız yok...”

Yüksek bir metal sesi adamın sözünü kesti, top ile ateş edilmiş gibi metalik bir gümlemeydi. Mark kendini yere atarken kanyonun üzerlerine yıkılacağını sandı.

“Bu da neydi?” diye sordu.

Ama Alec cevap veremeden, ses yinelendi. Hızlı, kulakları sağır edici gümleme yeri sarstı. Ses kesildikten sonra bile yer sallanmaya devam ediyordu, o kadar titriyordu ki etraftaki çalılıklar kıpırdıyordu. Mark ve Alec neler olduğunu bümeyerek bakıştı.

Ses bir kez daha havayı yardı ve aniden altlarındaki zemin yükselmeye başladı.

30. BÖLÜM

Mark, Alee’i kolundan çekerek ayağa kalktı. Etraflarındaki tüm arazi sarsılıyor ve yükseliyordu. Mark düşmemek için tüm gücüyle çabalamak zorunda kaldı. Bunun imkânsız olması gerektiğini biliyordu ve bu, akli dengesini sorgulamasına yol açıyordu. Fakat üzerlerinde durdukları yer yavaşça yukan çıkıyor ve yana doğru eğiliyordu. Korkuyla etrafına bakındı, afallamış ve kafası karışmıştı; ne yapacağını bilmiyordu. Alec de aynı durumda görünüyordu. İlk önce kendine gelen Mark oldu.

Zihnini boşalttı ve aynı anda birkaç şey birden fark etti.

Öncelikle, tüm vadi bir deprem ya da dünyanın kabuğundaki kayma yüzünden yükselmiyordu. Sadece üzerlerinde durdukları küçük bölge hareket ediyordu. Onlan çevreleyen ağaçlar hâlâ sabit duruyordu ve dallan yalnızca rüzgârdan hafifçe sallanıyordu. İkincisi, hareket eden toprağın yavaş ama istikrarlı bir şekilde artan eğimi bölgenin yansının aslında yerin ***içine*** girdiğini fark etmesini sağladı. Ve her şey bir daire şeklinde gibiydi. Üçüncüsü alçak bir metal sürtme sesi geliyordu.

“Bu insan yapımı!” diye bağırdı, çoktan Alec’le koşmaya başlamıştı. “Bir tür milin üzerinde kayarak açılıyor!”

Alec başını sertçe sallayarak onayladı ve hızlandı; ikisi de yan yana, kayan zeminden atlayabilecekleri noktaya ulaşmak için eğimin açısına paralel koşuyordu. Mark'ın baştaki paniğinin yerini meraka bırakmasını sağlayacak kadar yavaş hareket ediyordu. Belli ki devasa bir gizli kapağın üzerindeydiler. Ama neden böyle...

Son birkaç adım daha atıp milin üzerinde dönen kısmın kenarına ulaştılar, güvenli bir bölgeye atladılar. Ağaçların hizasına doğru yokuş aşağı koştular ve eğilip aynı meşe ağacının arkasına saklandılar. Mark hâlâ devam eden hareketliliği izlemek için başını uzattı. Daire şeklindeki bölmenin üst kısmı yerden on metre yükseklikteydi, alt kısmı ise yere tamamen girmişti ve artık görünmüyordu. Dişlilerin üzerinde dönmeye devam ediyordu ve sesi iyice artmıştı.

“Dönen bir madenî para gibi,” diye mırıldandı Alec.

“Oldukça büyük ve çok yavaş dönen bir para,” diye ona katüdı Mark.

Birkaç dakika içinde yuvarlak parça dimdik duruyordu; yansı yerin içinde, yansı yukandaydı ve hâlâ dönüyordu. Bir süre sonra toprak ve çalılar ters durdu ve Mark sonunda dairenin diğer tarafında ne olduğunu görebüdi: üzerinde dümdüz oyuklar olan düz, gri, betonu andıran zemin. Geniş daire, vadinin üzerinde durmuş, üzerine bir şeyin inmesini bekliyordu. Her ne inecekse onu sabitlemek için zincirler ve kancalar vardı.

İniş alanı, diye düşündü Mark. Kayaç için. Ya da kayaçlar.

“Toprak ve bitkiler neden diğer tarafa kaymıyor?” diye sordu. “Sihirli gibi.”

“Sahte olsa gerek,” diye cevap verdi asker. “Onu her kullandıklarında çıkıp yeniden çim ekmek mantıklı olmazdı, değü mi?”

“Gerçek gibi görünüyor. Ya da görünüyordu.” Büyülenmişçesine izledi. Hareket eden parça yaklaşık otuz metre üeride olmalıydı. “Sence bizi görmüşler midir? Kesin dışanda kameralan vardır.”

Alec omuz silkti. “Öyle mi dersin? Fazla dikkatli bakmadıklarını ummaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok.”

Daire şeklindeki toprak şimdi kırk beş derecelik bir açıdaydı ve dakikalar içinde delik tamamen kapanacaktı. Mark, Alec’in de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etti.

“Yapmalı mıyız?” diye sordu. “Her an bir kayaç inebilir; şimdi şansımız var.”

Adam başta, sanki Mark zihnini okumuş gibi şaşırmış göründü. Ardından yüzünde bilgiç bir gülümseme belirdi. “İçeri girmenin tek yolu olabilir, değil mi?”

“Belki. Ya şimdi ya da hiç.”

“Kameralar ve nöbetçiler ne olacak? Büyük bir risk.”

“Ama arkadaşlarımız ellerinde.”

Alec başmı sallayarak onayladı. “Gerçek bir asker gibi konuştun.” “O zaman gidelim.”

Mark doğruldu ama emekler pozisyonda kaldı ve ağacın arkasından çıkarken ona yaslandı. Fikrini değiştirmeden önce harekete geçmesi gerekiyordu ve Alec’in hemen arkasında olacağım biliyordu. Hareket eden diskin kenan üe sabit zeminin arasında hâlâ yaklaşık beş metrelik bir açıklık vardı. Kendini yatıştırmak için derin bir nefes aldıktan sonra sola doğru koşmaya başladı. Ateş açılıp açılmayacağını ya da karanlık boşluktan onlan bekleyen askerlerin çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu. Ama hiçbir şey olmadı.

Dairenin yanına ulaştılar. Mark durup dizlerinin üzerine çöktü ve kenanndan bakmak için emekledi. Alec de aynı şeyi yaptı, ikisi birden açık kısımdan eğildi. Mark'ın midesi bulandı; alçalan toprağın, tam üzerinde olduğunu biliyordu. Aniden pat diye düşerse ikisini de parçalara ayınrdı.

Aşağısı karanlıktı ama Mark yerin altındaki büyük alanı çevreleyen gümüşi metalden yapılmış yürüme yolunu görebildi; büyük kısmı

gölgede kalmıştı. Ne bir ışık kaynağı vardı ne de aşağıda insanlann olduğuna dair bir belirti. Yukan bakınca dairenin kenanmn ne kadar yakında olduğunu görerek panikledi. En fazla birkaç dakikalan vardı.

“Ayaklanmızı aşağı sarkıtıp üzerine atlamalıyız,” dedi Mark, yürüme yolu olan metal çıkıntıyı işaret ederek. “Bunu yapabilir misin?” diye ekledi smtarak.

Alec çoktan harekete geçmişti bile. “Senden çok daha iyi, evlat,” diye cevap verdi göz kırparak.

Mark kamının üzerinde yuvarlanıp vücudunu açıklıktan uzattı, kenara tutunup ayaklannı boşluğa sarkıttı. Kenan sıkıca tuttu ve bacaklannı sallamaya başladı. Alec iki adım öndeydi. Adam kendini bırakıp atladı ve yürüme yoluna indi; bir homurtuyla yere düştü ama iyi görünüyordu. Mark zihnine yerleşmeye çalışan, vücudunu ayarlayamayıp yanlış yere düşeceği ve boşlukta kaybolacağı düşüncesiyle mücadele ediyordu. Bacaklannm hareketlerini ayarlayarak içinden üçe kadar saydı ve ellerini bıraktı. İvmesi yukan bakmasına neden oldu ve küçük boşluğa son kez baktı. Kayacın motorlarının mavi alevini ve gökyüzünden inen metal gövdesini gördü. Ardından görüşü kayboldu ve Alec’in üzerine düştü.

31. BÖLÜM

Alec ile Mark’ın kollarını ve bacaklarım birbirinden ayırması biraz zaman aldı. Alec küfür edip homurdanıyordu ve Mark bir ara kenardan aşağı doğru kaymaya başlayınca adam onu tekrar yukan çekip küfürlerine devam etti. Sonunda ikisi de ayağa kalkmış, üstlerini düzeltiyorlardı. Üzerlerindeki mekanizma kapanırken odada bir gümleme duyuldu. Etraf zifirî karanlık oldu.

Mark, Alec’in, “Harika,” dediğini duydu. “Hiçbir şey göremiyorum.”

“Tableti çıkar,” diye karşılık verdi Mark. “Şarjının neredeyse bittiğini biliyorum ama başka şansımız yok.”

Onaylama belirten bir homurdanma ve küçümser bir sesten sonra oda, tabletin ekranıyla aydınlandı. Bir an için Mark, Trina’yla birlikte altgeçişte telefonundan yayılan ışıkla koştuğu anı hatırladı. Anılar akın edip onu o günün dehşetinde boğmaya başladı ama onlan zihninin bir köşesine itti. Sonraki birkaç günde yenilerini yaşayacağını hissediyordu. İç geçirerek bundan sonra hiç huzurlu bir gece uykusu çekip çekemeyeceğini merak etti.

“Tanı buraya düşerken bir kayacın indiğini gördüm,” dedi Mark zihnini tamamen o ana ve yapması görevine vererek. “Yani biz bir tanesini düşürmeden önce en az iki kayaçları olduğunu biliyoruz.” Alec, tabletin ekranını farklı yönlere tutup etrafı inceliyordu. “Evet, motor seslerini duydum. Sanınm iniş alanı buraya iniyor ve kayacı içeri alıyor sonra tekrar yukan çıkıp ters dönüyor. İstenmeyen bir misafirle karşılaşmadan acele etsek iyi olur.”

Alec tableti hareket ettirmeyi bıraktı ve kaldmp karşılanndaki iki odanın girişini aydınlattı. Zemindeki yanklar iniş bölümü içeri girdikten sonra kayaçlann nereye bırakıldığını gösteriyordu. İki büyük alan da karanlık ve boştu. Orta kısımdaki, boşluğu çevreleyen yürüme yolu yaklaşık bir metre genişliğindeydi ve onlar ilerledikçe gıcırdıyordu. Yapı sağlam kaldı ama Mark onu tamamen geçene kadar kalbi yavaşlamadı. Rahatlayarak derin bir nefes alıp ortasında denizaltmdaki gibi yuvarlak bir çark olan kapıya doğru yürüdü.

“Burası çok uzun zaman önce inşa edilmiş,” dedi Alec, tableti Mark’a uzatırken. “Muhtemelen bir felaket anında hükümet yetkililerini korumak içindir. Kimsenin buraya gelecek vakti bulamaması ne kötü; eminim çoğu, diğer herkes gibi kızarmıştır.”

“Güzel,” dedi Mark kapıyı inceleyebümek için tableti yukanda tutarken. “Sence kilitli mi?”

Alec çoktan kapıya doğru bir adım atmıştı büe ve çarkı sanki hiç kımıldamayacağım düşünür gibi iki eliyle sıkıca tuttu. Ama denediğinde kolayca döndü ve adamın yana doğru sendeleyip Mark’a çapmasına neden oldu. İkisi birden yürüme yoluna düştüler. Mark üstteydi.

“Evlat,” dedi Alec. “Bugün sana bir daha hiç olmamayı umduğum kadar yakınlaştım. Şimdi, sakın kenardan düşeyim deme; yardımına ihtiyacım var.”

Mark ayağa kalkarken güldü ve Alec’in boğazına gereğinden fazla bastırdı. “Hiç çocuğunun olmaması çok yazık. Ne kadar iyi bir büyükbaba olurdun, düşünsene.”

Eski asker ayağa kalkarken, “Ah, evet,” diye yanıtladı homurtuyla. “Güneş patlamaları dünyaya vurduğunda hepsinin yanarak öldüğünü

düşünmek çok eğlenceli olurdu.”

Bu, ortamın anında buz kesmesine sebep oldu. Sözleri Mark’a ebeveynlerini ve Madison’a olanları düşündürtürken yüzünün düştüğünü hissetti. Onlann başına tam olarak ne geldiğini hiçbir zaman öğrenememiş olsa da zihni en kötüsünü hayal etmekte çok başarılıydı.

Alec bunu fark etmiş olmalıydı. “Ah, kahretsin, özür düerim.” Uzanıp Mark'ın omzunu sıktı. “Evlat, sana bunu benim gibi yaşlı bir akbabanın olabildiğince içtenliğiyle söylüyorum; az önce dediklerim için özür dilerim. O gün yaşadığın kayıplan kıskanmıyorum. Hem de hiç. Benim ailem işimdi ve aynı olmadığını biliyorum.”

Mark onun ağzından daha önce böyle sözler çıktığını hiç duymamıştı. “Sorun değil. Gerçekten. Teşekkürler.” Duraksadı ve sonra, “Büyükbaba,” diye ekledi.

Alec başım onaylarcasına sallayıp çarkın başına geri döndü, gürültülü bir klik sesi gelene dek çevirdi. İterek açınca kapı duvara çarptı.

Diğer taraf da tamamen karanlıktı, sanki uzaktaki bir makinenin sesi artmış gibi bir uğultu vardı.

“Bu ne?” diye fısıldadı Mark. “Sanki aşağıda fabrika falan varmış gibi sesler geliyor.” Tabletin ışığını kapıya tutup karanlıkta kaybolan uzun bir koridoru aydınlattı.

“Jeneratör olduğuna eminim,” dedi Alec.

“Sanınm burada elektrik olmadan birazcık bile yaşayamazlar. Diğer türlü her şey nasıl çalışacak ki?” Tableti önünde tuttu.

“Kesinlikle. Uzun zamandır vahşi doğada ya da derme çatma binalarda yaşıyoruz. Anılarımı canlandırdı.”

“Kayaçlar, jeneratörler... sence benzini burada mı depoluyorlar yoksa başka bir yerden mi getiriyorlar?”

Alec bir saniye düşündü. “Bir sene oldu ve kayaçları havada tutmak için çok fazla yakıt gerekiyor. Tahminimce buraya getirtiyorlardır.”

“Devam ediyor muyuz?” diye sordu Mark, cevap aşikâr olsa da. “Evet.”

Koridora ilk Mark çıktı ve Alec’in ona katılmasını bekledi. “Biri bizi görürse ne yapacağız?” Fısıldıyordu ama sesi kapalı alanda yüksek geliyordu. “Bir iki silahımız olsa iyi olabilirdi.”

“Bir de bana sor. Bak, fazla seçeneğimiz yok. Ayrıca kaybedecek de pek bir şeyimiz yok. İlerlemeye devam et ve ne olacaksa olsun.” Yürümeye başladıklarında arkalarından bir çınlama duyuldu ve peşinden tiz sesler üe birbirine sürten dişlilerin sesi geldi. Mark arkasına bakmadan da bunun, üzerinde büyük olasılıkla bir kayaçla, aşağı inen bölüm olduğunu anlayabilmişti.

Alec ise Mark'ın hissettiğinden daha sakin davranıyordu. Gürültü yüzünden, sesini duyurmak için öne eğilmek zorunda kaldı. “Bekleyip hangi odaya gireceğini görelim, sonra da diğerine saklanırız. Bu koridorda yakalanmasak iyi olur.”

“Tamam,” dedi Mark, kalbi deli gibi atıyordu ve sinirleri gerilmişti. Tableti kapadı; dışarıdan süzülen ışıkta ona ihtiyaçlan yoktu.

Kapıdan geri çıkıp kapadüar ve kayaç inerken yürüme yolunun gölgesinde eğildiler. Şanslarına, kokpit diğer taraftaydı ve görülme şansları çok azdı. Sonunda indiğinde daha fazla çınlama ve ses duyuldu ve gemi sağdaki odaya doğru ilerlemeye başladı. Alec ve Mark karşıdaki odaya koşup arka tarafında saklanarak gölgelerin içinde kayboldular.

Beklemek işkence gibiydi ama sonunda kayaç yuvasına girdi. Hareketi kesildiğinde devasa iniş alanı yavaşça yukarı çıkmaya başladı. Gemiyi uçuran her kimse çoktan dışan çıkmıştı çünkü Mark gürültünün arasından belli belirsiz sesler duymuştu ve ardından da yuvarlak kapının açıldığını duydu.

“Haydi,” diye fısıldadı Alec kulağına. “Onları takip edelim.” Odadan çıkıp yürüme yolu boyunca sessizce ilerlediler. Kayaçtaki yolcular çıkış kapısını aralık bırakmışlardı ve Alec onun yanında çömelip dinledi. Başını uzatıp içeri göz attı. Etrafın temiz olmasından tatmin olmuş görünerek Mark’a başını salladı ve bir kez daha koridora girdi. Üzerindeki iniş alanı dönmeye, çalılık, toprak ve küçük ağaçlar yeniden gökyüzüne doğru çıkmaya başlarken Mark da Alec’in peşinden gitti.

Önlerindeki koridorda konuşmalar yankılanıyordu ama adamlann ne dedikleri anlaşılmıyordu. Alec tableti Mark’tan alıp sırt çantasına koydu. Ardından Mark'ın kolunu yakalayıp onu çekmeye başladı, gözlerini kısmıştı ve duvann dibinden yürüyordu. Çok geçmeden her yer yeniden karanlığa gömülecekti.

Dikkatli adımlarla sessizce koridorda ilerlediler. Gelenler her kimse durup konuşmaya karar vermişti çünkü Mark ve Alec ilerlemeye devam ettikçe sesleri netleşti. Sadece iki kişi var gibiydi. Alec de sonunda durdu ve birden Mark her şeyi duyabüdi.

“... buranın hemen kuzeyinde,” diyordu bir kadın. “Fırın gibi yandı. Dün gece yakaladıklan o insanlarla bir ilgisi olduğundan eminim. Çok yakında öğreniriz.”

Bir erkek cevapladı: “İyi olur. Sanki diğer kayacımızı kaybetmeden önce her şey yeterince kötü değilmiş gibi. Alaska’dakiler bizi umursamıyor bile. Şimdi bir de her şey tuhaflaştı, kesin onlardan bir daha haber almayız.”

“Şüphesiz,” dedi kadın. “Sonuçta biz harcanabiliriz, değil mi?” “Evet ama ***biz*** olmamalıydık. Virüsün mutasyona uğraması bizim suçumuz değil.”

İniş kısmı dönüşünü tamamlayarak arkalanndan çınladı. Her yer karanlıktı. Gelen iki kişi yürümeye başladı, ayak sesleri sanki bot giymişler gibi toktu. Bir tanesi bir fener yaktı, ışığı ileriden parlıyordu. Alec, Markı yeniden çekti ve güvenli bir mesafeden takibe devam ettiler.

İki yabancı bir kapıya ulaşana kadar konuşmadı. Mark, kapı açılırken çıkan menteşelerin gıcırtısını duydu. Ardından Mark'ın göremediği odaya girerlerken adam konuştu:

“Bu arada çoktan bir isim buldular. Işıl diyorlar.”

Ve kapı çarparak kapandı.

32. BÖLÜM

İkiliden pek bir şey duymamışlardı ama Mark duyduğu kadarından hoşlanmamıştı. “Işıl. Ona Işıl demeye başladıklarını söyledi. Virüse.” “Evet.” Alec tableti yeniden açtı. Işığı yüzünü aydınlattı; hayatı boyunca hiç gülümsememiş gibi görünen adamın yüzünü. Sadece sarkıklar ve çizgüer vardı. “Bu iyi bir şey olamaz. Eğer bir şeyin takma adı varsa bu onun büyük ve konuşulan bir şey olduğunu gösterir. Hiç iyi değil.”

“Neler olduğunu öğrenmeliyiz. Ateşin etrafında dans eden o insanlar, en azından yerleşkeleri bizden çok önce saldırıya uğramış. Belki de bir tür deneklerdi?”

“O halde iki amacımız var: Birincisi Lana, Trina ve küçük tatlı çocuğu bulmak. İkincisi, burada neler olduğunu çözmek.”

Mark ona katılıyordu. “Öyleyse harekete geçelim.”

Alec tableti kapayıp koridoru karanlıkta bıraktı. “Elini duvarda tut,” diye fisıldadı. “Ayağıma basmamaya çalış.”

Koridor boyunca ilerlemeye başladılar. Mark adımlarını yavaşça atıyor, derin nefes almıyor ve sessiz kalmaya çalışıyordu. Makinenin uğultu sesi yükselmişti ve görünmez bir çizgi boyunca elini serin yüzeyinde gezdirdiği duvar titriyordu. Dikdörtgen şeklinde çok hafif bir ışığın yayıldığı, kayaçtan inen iki yabancının geçtiği kapının önüne geldiler. Alec kapının önünde durup tereddüt etti, ardından parmak uçlarının üzerinde hızla önünden geçti; Mark onun askerlikle alakası olmayan böyle bir davranışını daha önce hiç görmemişti. Mark biraz daha cesur olmaya karar verdi. Kapının önünde durdu, öne eğildi ve kulağını kapıya dayadı.

“Hiç akıllıca değil,” diye sertçe fısıldadı Alec.

Mark cevap vermedi ve duyabileceklerine odaklandı. Boğuk kelimeleri anlamak imkânsızdı. Ama tartışmaları kulağa hararetli gibi geliyordu.

“Haydi ama,” dedi Alec. “Biri bizi hapse atıp anahtarı da yok etmeden önce burayı araştırmak istiyorum.”

Mark adamın onu net görebildiğinden emin olmasa da başını salladı. Kapıdan uzaklaşıp karşı duvara doğru giderek elini üzerine bastırdı. Yürümeye devam ettiler ve kapının kenarlarından yayılan ışıktan uzaklaşınca yeniden karanlıkta kaldılar.

Koridor uzadıkça uzadı, makinelerin gürültüsü dışında her yer sessizdi. Mark bunun tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordu ama yeniden görebüdiğini fark etti. Havadaki puslu kırmızı parlaklık, Alec'in, önündeki yavaş yavaş ilerleyen bir şeytana benzemesine neden oluyordu. Mark elini kaldırıp parmaklarını kıpırdattı; sanki kanla kaplı gibi görünüyorlardı. Alec'in de bunu fark ettiğini varsayarak hiçbir şey söylemedi ve yürümeye devam ettiler.

Sonunda sol duvardaki, hafifçe aralık bırakılmış geniş bir kapının önüne geldiler. Kırmızı bir ampulün üzerinde telli kafes vardı. Alec sanki birinin içeride ne olduğunu açıklamasını beklermiş gibi durup ileriye baktı. Makinelerin uğultusu ile motor sesi artmıştı ve Mark'ınfısıldadığında duyulamayacağı kadar yüksekti.

"Sanınm bu, jeneratörle ilgili soruyu cevaplıyor," dedi. Başı, gözlerinin arkasından ağrımaya başlamıştı ve ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Gece boyunca ve ertesi günün yansını ayakta geçirmişlerdi. "Belki de buradadırlar. Aç haydi şu aptal şeyi."

Alec, Mark'a baktı. "Sabırlı ol, evlat. Dikkatli olmalıyız. Aceleci asker eşittir ölü asker."

"Yavaş asker de Trina ve diğerlerinin ölebileceği anlamına geliyor." Alec cevap vermek yerine uzanıp kapıyı koridora doğru itti. Makine sesleri iyice yükseldi ve yanmış mazot kokusuyla birlikte ısı dalgası yayıldı.

"Ah, Tannm," dedi Alec. "Bunun ne kadar kötü koktuğunu unutmuşum." Kapıyı dikkatlice kapadı. "Yakın zamanda daha kullanışlı bir şey buluruz umanm."

Yirmi metre ileride bir sonraki kapımn önüne geldiler ve onun da ilerisinde üç kapı daha vardı, sonuncusu da karşılannda, koridorun bittiği yerdeydi. Kapılann hepsi yaklaşık on santim aralıktı ve jeneratörün olduğu odadaki gibi kafesli birer ampulle aydınlatılmıştı. Fakat bu ışıklar sanydı ve doğru düzgün yanmıyordu.

“Kapıların açık olması gerçekten ürkütücü,” diye fısıldadı Mark. “Ve odaların içi çok karanlık.”

“Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu Alec. “Arkanı dönüp eve gitmeye mi isteklisin?”

“Hayır. Sadece önce senin girmen gerektiğini söylüyorum.”

Alec güldü. Ayağıyla ilk kapıyı itti ve kapı içeriye doğnı açıklı. Metalik bir gıcırtı çıktı ve san ışık yayıldı ama başka bir şevi daha gösterecek kadar aydınlık değildi. Kapı hafifçe duvara çarpıp durdu, ardından her yer sessizliğe büründü.

Alec öksürdü ve ilkine girmek yerine diğer odaya yürüdü. Kapıyı hafifçe itip açtı ve ayıı sonucu aldı. Çoğunlukla karanlıktı, insanların olduğuna dair bir belirti ya da ses yoktu. Bir sonraki kapıya gidip tekmeleyerek açtı, ardından da koridonın sonıındakini... Hiçbir şey yoktu.

“Sanınm içeri girsek iyi olacak,” dedi. Mark’a döndü ve başıyla işaret etti. Kendisiyle son odaya gelmesini söyleyen, açık bir emirdi. Mark söyleneni yapmaya hazır bir şekilde çabucak onun yanına gitti. Alec kapının pervazından içeri uzanıp ışık düğmesi aradı ama bulamayınca içeri girdi, Mark da hemen arkasmdaydı. Bir süre durup gözlerinin alışmasını beklediler ve karanlığa göz gezdirdiler.

Alec sonunda iç geçirip tableti tekrar çıkardı. “Işıkların hiçbiri yanmayacaksa jeneratörlerin ne anlamı var ki? Bu şey uzun süre dayanmayacak.” Tableti açtı.

Tabletin ışığı geniş odaya -Mark’ın tahmininden daha büyüktü- ürkütücü, mavi bir parlaklık yaydı ve duvarlann kenanna dizilmiş, her bir taraftaki en az on tane iki sıra ranzayı gözler önüne serdi. Biri haricinde hepsi boştu; en sondakilerden birinde onlara arkası dönük, kamburunu çıkanp oturmuş biri vardı. Yaşlı bir adamın düşük omuzlarına benziyordu. Mark onu görünce ürperdi. Loş ışıkta, neredeyse bomboş odada, yoğun sessizlikte... sanki talihsiz kaderlerini duyurmayı bekleyen bir hayaletin sırtına bakıyormuş gibi hissetti. Adam ne kıpırdadı ne de bir ses çıkardı.

“Merhaba?” diye seslendi Alec, sessizlikte sesi bomba etkisi yarattı.

Mark afallamış bir halde hemen ona doğru döndü. “Ne yapıyorsun?”

Tablet odanın ilerisini aydınlattığı için Alec'in yüzü gölgede kalmıştı. “Kibar davranıyorum,” diye fısıldadı. “Bu adama bazı sorular soracağım.” Ardından yüksek sesle, “Hey, oradaki? Bize biraz yardım eder misin?”

Alçak, hınltılı bir homurtu cevap verdi. Mark, adamın ölüm döşeğinde olduğunu sandı. Kelimeler daha çok karmakanşık hecelerden oluşuyordu.

“Ne?” diye sordu Alec.

Adam kıpırdamadı ve cevap vermedi. Hantal vücudu karyolanın üzerinde, onlan arkası dönük bir şekilde oturmaya devam etti. Başı öne eğik, omuzlan düşmüş...

Mark aniden adamın ne söylediğini öğrenmek zorunda olduğunu hissetti. ***Zorundaydı.*** Alec'in kısa itirazlannı yok sayarak ranzalann arasındaki koridorda yürümeye başladı. Adama doğru giderken Alec'in de peşinden geldiğini duydu. Tabletin ışığı yukan aşağı sallanıyor ve duvarlarda tuhaf bir gölge dansı yapıyordu.

Mark, kambur adama yaklaşınca yavaşladı, vücudunda buz gibi bir ürperti hissetti. Adam geniş omuzluydu, göğsü kaslıydı ama o anki hali çelimsiz ve acınası görünmesine neden oluyordu. Mark adamın tarafına geçip birkaç adım daha attı ve gölgeler içinde kalmış başmm öne eğik olduğunu gördü.

“Ne dedin?” diye sordu adamın önüne geçtiğinde. Alec yanma gelerek belirgin biçimde kederli olan adamın yüzünü aydınlatmak için tableti kaldırdı. Adamın dirsekleri dizlerinin üzerindeydi, elleri birbirine kenetlenmişti ve suratı eriyip yere damlayacakmış gibi duruyordu.

Yavaşça bakışlannı onlara doğru kaldırdı, başı sanki paslanmış bir makine gibi boynunun üzerinde döndü. Yüzü kasvetli, uzundu ve olması gerekenden daha fazla kınşmıştı. Gözleri, ışık nüfuz edemiyormuş gibi karanlık birer oyuktu.

“Onu vermek istemedim,” dedi rahatsız edici bir ses tonuyla. “Ah, Tannm, istemedim. O vahşilere değil.'

33. BÖLÜM

Mark’ın o kadar çok sorusu vardı ki hepsini yeterince hızlı soramadı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Kim verildi? Bize bu yerle ilgili ne anlatabilirsin? Ya da virüsle ilgili? İki kadın ve küçük bir kız gördün mü? Dışarıda yakalanmış olabilirler?” Duraksayıp boğazındaki golf topu büyüklüğünde yumruyu yuttu ve yavaşladı. “Arkadaşımın adı Trina. Sanşm, benim yaşlarımda. Bir de kadın ve küçük kız vardı. Onlarla ilgili herhangi bir şey biliyor musun?”

Adam bakışlarını yeniden yere çevirdi ve iç geçirdi. “Çok fazla soru...”

Mark o kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki bir an kendini toparlaması gerekti. Derin nefes alıp hırıltılı sesli yabancmm karşısındaki yatağa oturdu. Belki de yaşlı adam bunamıştı. Onu soru yağmuruna tutmak muhtemelen akıllıca bir yaklaşım olmamıştı. Mark, Alec’e bakınca onun da bu ani sorulara biraz şaşırmış olduğunu gördü ama sonra asker kafasını sallayıp Mark’ınyanma oturdu. Alec tableti yere koydu ve odadaki herkes, çenenin altından ışık tutulduğunda olduğu gibi canavara benzedi.

“Bize neler anlatabilirsin?” diye sordu Alec daha kibar bir tonda, belli ki Mark’la a\nı sonuca varmıştı; adam çok gergindi ve dikkatle yaklaşılması gerekiyordu. “Burada neler oldu? Tüm ışıklar sönmüş ve kimse yok. Herkes nerede?”

Adam karşılık olarak inledi ve iki eliyle yüzünü kapadı.

Alec ile Mark bakıştı.

“Baştan başlayayım,” dedi Mark. Ranzanın kenarına oturup öne eğildi, kollarım dizlerinin üzerine koydu. “Hey, dostum... adın ne?” Yabancı, ellerini yüzünden indirdi. Mark loş ışıkta bile adamın gözlerinin yaşlarla ıslandığını görebiliyordu. “Adım mı? Adımı mı öğrenmek istiyorsun?”

“Evet, adını öğrenmek istiyorum. Bizim hayatlarımız da seninki kadar boktan, seni temin ederim. Ben Mark, bu da arkadaşım Alec. Bize güvenebüirsin.”

Adam küçümsercesine bir ses çıkardı ve kısa bir süre öksürdü. Sonunda, “Adım Anton. Tabii bunun artık bir önemi yok.”

Mark devam etmeye korkuyordu. Adamda birçok sorunun cevabı olabilirdi ve her şeyi mahvetmek istemiyordu. “Dinle... biz köylerden birinden geliyoruz. Üç arkadaşımız buranın üzerindeki kanyonda kaçırıldı. Ve köyümüz, buradan olduğunu düşündüğümüz bililerinin saldırısına uğradı. Biz sadece... neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Ve arkadaşlarımızı geri almaya... Hepsi bu kadar.”

Alec’in bir şeyler söyleyeceğini hissetti ve ona konuşmaması için sert bir bakış attı. “Bize söyleyebüeceğin herhangi bir şey var mı? Mesela... burası ne böyle? Kayaçlar, oklar ve virüsle ilgili neler dönüyor? ***Burada*** ne oldu? Ne biliyorsan...” Üzerine ağır bir bitkinlik çöküyordu ama bazı cevaplar almayı umarak kendini karşısındaki adama odaklanmaya zorladı.

Anton birkaç derin nefes aldı ve sağ gözünden yaş aktı. “İki ay önce bir köy seçtik,” dedi sonunda. “Test amaçlı. Talihsiz sonuçlar

tüm planı baştan sona değiştirmedi tabii. Ama o kız benim için değiştirdi. Çok fazla ölü vardı ve hayatta kalan, ne kadar korkunç bir şey yaptığımızı fark etmemi sağladı. Dediğim gibi, bugün onu kendi insanlarına vermek istemedim. İşte o zaman işim bitti. Gerçekten bitti.” ***Deedee***, diye düşündü Mark. Deedee olmalıydı. Peki ya Trina ve Lana? “Bize ne olduğunu anlat,” diye üsteledi. Arkadaşlarını aramak adına bir şeyler yapmadıkları her saniye kendini daha da suçlu hissediyordu ama bilgi almaları gerekiyordu yoksa onlan hiç bulamayabilirlerdi. “En başından.”

Anton mesafeli bir tonda konuşmaya başladı. “Alaska’daki Patlama Sonrası Koalisyonu hızlı yayılan ve hızlı öldüren bir şey istedi. Güneş patlaması her şeyi yakmadan önceki eski, güzel günlerde canavann geliştirdiği bir virüs. Zihni kapadığını söylüyorlar. Ani koma dedüer, vücudu işlevsiz bırakıyor ama yakında olanlara virüsü bulaştıran büyük çaplı kanamaya yol açıyor. Kan yoluyla bulaşıyor ama koşullar uygunsa hava yoluyla da bulaşıyor. Dar alanlarda yaşamak zorunda kalan köylüleri ortadan kaldırmak için iyi bir yol.”

Adam konuşurken ses tonunda hiç değişiklik olmuyordu. Mark’ınzihni yorgunluktan uyuşmaya başlamıştı ve detaylan takip etmekte zorlandığını fark etti. Duyduklannm önemli olduğunu biliyordu ama yine de bir anlam

veremiyordu. Ne kadar süredir uyanıktı? Yirmi dört saat mi? Otuz altı mı? Kırk sekiz mi?

“... her şeyi ciddi anlamda batırdıklanm fark etmeden önce.” Mark tekrar başını iki yana salladı. Anton’ın söylediklerini kaçırmıştı.

“Nasü yani?” diye sordu Alec. “Nasıl batırdılar?”

Anton öksürdü ve burnunu çekip eliyle sildi. “Virüs... Çok yanlıştı. İki aydır deneklerin üzerinde doğru şekilde etki göstermediği halde gezegenin kalan kaynaklannm tükendiğini söyleyerek planı

uygulamaya devanı ettiler. Tek yaptıkları o oklardaki dozu artırmaktı. O pislikler nüfusun yansım ortadan kaldırmaya çalışıyor. Yansını!” Mark, “Peki ya küçük kız?” diye sorarken neredeyse bağırdı. “Yanında iki kadın var mıydı?”

Anton, Mark’ınya da Alec’in söylediği tek bir kelimeyi büe duyuyor gibi görünmüyordu. “Görevimizi tamamladığımızda bizimle ilgileneceklerini söylediler. Hepimizi Alaska’ya götürüp bize ev, yiyecek ve koruma sağlayacaklannı. Dünyanın yansı ölecekti ve biz yeniden başlayacaktık. Ama ellerine yüzlerine bulaştırdılar, değil mi? O küçük kız, vurulmuş olmasına rağmen yaşadı. Ama dahası var. Virüs, düşündükleri gibi çıkmadı. Çok hızlı yayılıyor, evet. Ama tabiri caizse kendi planı olması çok kötü.”

Kahkahaya pek de benzemeyen bir ses çıkardı ama çok geçmeden öksürüğe dönüştü. Aniden sarsılarak hıçkırmaya başladı. Sonunda yan tarafına doğru yığıldı, kaıyolanm üzerinde bacaklannı kendine doğru çekerek cenin pozisyonu aldı. Ağlarken omuzlan sarsılıyordu.

“Ben de kaptım,” dedi hıçkmklannm arasından. “Bundan eminim. Hepimiz kaptık. Siz de. Hiç şüpheniz olmasın, dostlanm. Siz de virüsü kaptınız. İş arkadaşlanma artık onlarla hiçbir şey yapmak istemediğimi söyledim. Beni bir başıma burada bıraktılar. Böylesi de bana uyar.”

Mark olanlan bir sis perdesinin ardından izliyormuş gibi hissediyordu. Odaklanamıyordu. Ayılmaya çalıştı. “Arkadaşlanmızm nerede olabileceğini biliyor musun?” diye sordu bu kez daha sakince. “İş arkadaşların nerede?”

“Hepsi aşağıda,” diye fısıldadı Anton. “Ben daha fazla dayanamadım. Buraya ölmeye ya da delirmeye geldim. Sanınm ikisi de olacak. Buna izin verdiklerine memnunum.”

“Aşağıda mı?”

“Sığmağın daha da altında,” diye cevapladı Anton, ağlaması yatıştıkça sesi de alçalıyordu. “Aşağıda plan yapıyorlar. Asheville’de bir ayaklanma planlıyorlar, işlerin sonuçlanma şeklinden memnun olmadığımızı anlamaları için. Meseleyi Alaska’ya kadar taşımayı planlıyorlar.”

Mark, Alec’e baktı; eski asker Anton’u izliyordu. Bu zavallı yabancının söylediği her söz bir öncekinden daha tuhaf gibiydi.

“Ayaklanma mı?” diye sordu Mark. “Neden Asheville? Aynca o insanlar kim?”

“Asheville, doğudaki tek güvenli bölge,” diye cevap verdi adam. Kelimeleri artık çok zor duyuluyordu, hırıltıdan ibaretti. “Yıkık dökük olsa da surları falan, her şeyi tam. Ve *onlar* benim iş arkadaşlarım. Hepsini PSK işe aldı; yüce Patlama Sonrası Koalisyonu. Benim saygıdeğer iş arkadaşlarım kaçmadan önce patronlarını devirmek istiyor. Düz Geçiş’ten geçip Alaska’ya doğru yola koyulmadan önce.” “Anton,” dedi Alec. “Dinle beni. Konuşabileceğimiz biri var mı? Ve arkadaşlarımızı nasıl bulabüiriz? Küçük kız ile iki kadını.”

Adam öksürdü, sonra sesi birazcık daha canlı çıktı. “Birlikte çalıştığım o insanlar akıllarım kaybetmeye başladılar. Anlıyor musunuz? Onlar... iyi... değiller. Saatlerce aşağıda plan yapıp dolap çevirecekler. Asheville’e gidecekler ve eğer gerekirse yolda bir ordu oluşturacaklar. Ah, bir panzehir lafı dolamyor ama o hepten palavra. Arkadaşlarım kendilerinden almanın başkalarının yanma kalmamasını istiyorlar: hayatlarının. Ve sonra da ne yapacaklarını biliyorsunuz. Biliyorsunuz, değil mi?”

“Ne?” dedi Alec ve Mark aynı anda.

Anton bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Tabletin ışığı yüzünün yansını gölgede bırakıyor, diğer yansını ise soluk mavi parlaklıkla aydınlatıyordu. Aydınlık taraftaki gözbebeğinin içinde bir parlaklık var gibi görünüyordu.

“Düz Geçiş’ten Alaska’ya gidecekler,” dedi adam. “Hükümetlerin, amaçlan bu olmasa bile dünyanın sonunu getirmek için toplandıklan yere gidecekler. Bir panzehir bulma çalışmalanna ve geçici hükümeti düşürme planına devam edecekler. Ama *asıl* yapacakları virüsü tek kalemde yaymak. Güneş patlamalannm başlattığı işi bitirmek. Aptallar. Hepsi aptal.”

Anton yeniden karyolaya yığıldı ve birkaç saniye sonra horlamaya başladı.

34. BÖLÜM

Mark ile Alec uzun süre boyunca sessizlik içinde oturup Anton’un uyurken çıkardığı hınltüan ve kesik nefesleri dinlediler.

Bir süre sonra Alec, “Bu adamın ağzından çıkanların ne kadarına güvenebiliriz, emin değilim,” dedi. “Ama rahatsız olduğumu söylemeliyim.”

“Evet,” dedi Mark ifadesizce. Başı zonkluyordu ve midesinin bulandığım hissediyordu. En son ne zaman bu kadar yorgun hissettiğini hatırlamıyordu. Ama kalkmaları, o odadan çıkmaları ve Trina ile diğerlerini bulmaları gerekiyordu.

Kıpırdamadı.

“Evlat, zombi gibi görünüyorsun,” dedi Alec ona doğru dönüp bakınca. “Ben de zombi gibi hissediyorum.”

“Evet,” dedi Mark yeniden.

“Söyleyeceğim şey hoşuna gitmeyecek ama tartışmayacağız.’’

Mark kaşlarını kaldırdı. Bu hareketi yapmak için bile tüm enerjisini harcamak zorunda kalmış gibiydi. “Nedir?”

“Uyumamız gerek.”

“Ama... Trina... Lana...” Aniden küçük kızın adını hatırlayamadı. Bu imkânsızdı. Başı, sanki kafasının içinde fırtına patlak vermiş gibi ağrıyordu.

Alec ayağa kalktı. “Yorgunluktan hareket edemez halde olursak arkadaşlarımıza bir faydamız dokunmaz. Sadece biraz uyuyacağız. Belki birimiz nöbet tutarken diğeri bir saat uyur. Anton, iş arkadaşlarının saatlerce toplantıda olacaklarını söyledi.” Sessizce odanın kapısına doğru >oirüyüp kapıyı kapadı ve kilitledi. “Ne olur ne olmaz.”

Mark yana doğru çöktü ve yavaşça bacaklarını yatağa kaldırdı. Kollannı başının altında kavuşturdu. İtiraz etmek istiyordu ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Alec yeniden konuşmaya başladı: “İlk nöbeti ben tutanm, böylece...”

Ama Mark daha fazla bir şey duyamadan uykuya daldı.

Rüyalar akın etti. Anılar. Her zamankinden daha canlıydı. Sanki yorgunluğunun derinliği onlar için mükemmel tuvali yaratmış gibi.

35. BÖLÜM

Suyun altgeçişin basamaklarından akın ettiği o kısacık an Mark’a bir ömür gibi gelmişti. Sanki beyaz, köpükle kaplı atlann izdihamı gibiydi. Aynı anda binlerce şeyi merak ediyordu. Oraya nasıl geldiğini. Şehirde ne olduğunu. Ailesinin ölüp ölmediğini. Gelecekte onu nelerin beklediğini. Boğulmanın nasıl bir şey olduğunu.

Suyun basamaklara ulaştığı bir saniyede tüm bu düşünceler zihnine akm etti. Sonra birisi onu kolundan yakalayıp ters yöne doğru çekti, başını yaklaşan felaketten çevirmeye zorladı. Trina’mn gözlerinde saf dehşetle kendisini çekiştirdiğini görünce harekete geçebüdi.

Bu kez birbirlerinden ayrılmamak için Trina’nın kolunu tutarak elinden geldiğince hızlı koşmaya başladı. Alec ve Lana hemen önlerinde hızla ilerliyor, onlara saldıran serserilerin yanından hızla geçiyorlardı. O insanların yaptıkları şimdi o kadar aptalca geliyordu ki Mark yeniden sinirlendi. Öfke anı geçti; yanında Trina’yla tünelde koşmaya devam ediyordu. Arkasına doğru çabucak bir bakış attı ve Baxter, Damell, Toad ve Misty’nin, gözlerinde Trina’nınkiyle aynı ve Mark’ında hissettiği korkuyla koştuklarını gördü.

İçeri boca eden suyun gürültüsü Mark'a, ailesiyle birlikte Niagara Şelalelerine yaptığı geziyi hatırlattı. İnsanlar çığlık atıyor, camlar kınlıyordu. Alec, istasyonun en uzak köşesine koşup tren genişliğinde tünelin karanlığına dalarken hiç de yaşlı bir adam gibi görünmüyordu. Fazla zamanlan yoktu ve Mark korkuyla, hayatını önündeki iki insana emanet ettiğini fark etti. Buraya kadardı. Dakikalar içinde ya hayatta kalacak ya da ölecekti.

Biri arkasından bağmp, ardından omzuna bir şey atılınca Mark tökezledi. Kendini toparlamak için Trina'yı bıraktı ve kız hızını kesemeyerek koşmaya devam etti. Mark arkasına baktığında iki şey gördü: Misty yere düşmüştü ve su, tren raylanna doğru çağıldıyordu. Üzerlerindeki sokaklardan gelen su baskını her yeri kaplıyor, geniş tünele dökülüyordu ve sadece onlarca metre uzaktaydı.

Su, Misty'nin bedenini kapladığında çoktan birkaç santim derinliğindeydi. Kız yerden destek alarak kalktı. Mark, ona yardım etmek için eğüirken Misty suda elektrik akımı varmış gibi aniden sıçrayarak çığlık attı.

"Sıcak!" diye bağırdı ve uzanıp Mark'ınelini tuttu.

Dönüp tekrar koşmaya başladılar, su ayak hizasmdaydı. Mark'ınayakkabdannı, çoraplarım, pantolonunun paçasını ıslatıyordu ve önce ılıklığım ardından da tüm sıcaklığım hissetti. Çok sıcak suyla dolu bir küvete girmiş gibi sıçradı. Sinir bozucuydu ve derisini yakacak kadar sıcaktı.

Grup koşmaya devam ediyor, yükselen sudan ellerinden geldiğince hızlı üerlemeye çalışıyordu. Bir anda altmış santim yüksekliğe ulaşmıştı; Mark hızına inanamıyordu. Dizlerinden yukan çıkmıştı ve şimdi daha hızlı geliyordu; ayaklannın sürüklenmemesi için adımlarını daha sert basması gerekiyordu. Trina'ya yetişti, diğerleri de birkaç metre ilerideydiler. Artık koşmuyorlardı. Mücadele ediyor, ilerlemek için dikkatli adımlarla tüm vücutlannı kullanıyorlardı. Su neredeyse Mark'ınkalçasına gelmişti ve akıntının hepsini yenmek üzere olduğunu biliyordu.

Ve yakıyor, derisini haşlıyordu. Acıyla derisi kaşınıyordu.

“Buraya!” diye bağırdı Alec. Kirli, hırçın suyun içinde kendini zorlayıp akıntıyla mücadele ederek sola döndü. Kısa basamaklar ve iki yanında da demir tırabzanlar vardı. Düz bir alana ve kapıya çıkıyordu. “Oraya çıkmamız gerek!” diye bağırdı.

Mark o yönde ilerliyor, teker teker adım atıyor, her adımıyla duruşunu yeniden ayarlıyordu. Trina da aynı şeyi yapıyordu. Lana çoktan Alec’in yanma ulaşmıştı. Baxter, Misty, Damell ve Toad, Mark’ınarkasından geliyordu. Akıntıda daha fazla kalamazlardı. Suyun gürültüsü sağır ediciydi, sadece Alec’in kelimeleriyle bölünüyordu ve istasyondan gelen çığlıklar tünelde yankılanıyordu. Sesler belirgin biçimde azaldı ve Mark bunun sebebini büiyordu: İnsanların çoğu ölmüştü.

Sanki bu düşüncesinin gerçeğe dönüşmesi gerekiyormuş gibi, bir ceset Mark’ındizine çarpıp hızla akıntıda sürüklendi; bir kadındı. Yüzü morarmıştı ve saçlarıyla çevrelenmişti. Siyah tünelin derinliklerine hızla ilerlerken yavaşça döndü. Daha fazlası da vardı. Bazıları hayattaydı ama çoğu kıpırdamıyordu; büyük olasılıkla ölmüşlerdi. Hayatta olanlar kol ve bacaklarını sallıyor, yüzmeye ya da yere basmaya çalışıyordu. Mark kısa bir anlığına onlara yardım etmeleri, ellerini tutmak için uzanmaları gerektiğim düşündü. Ama artık çok geçti; oradan kendilerini çıkarabilirlerse şanslıydılar.

Alec merdivene ulaşıp demir tırabzanları tuttu ve iki adımda yukan çıktı. Mark güçlükle bir adım daha attı; su artık belindeydi. Yakıyor, kavuruyordu. Alec eğilip Lana’nın basamaklan çıkmasına yardım etti. Ardında Trina, Alec’in elini tutup yukarı çıktı. Sırada Mark vardı. Son gergin adımını attı ve aniden, sürekli hayatını kurtaran adamın koluna yapışmıştı. Alec onu sertçe çekerken vücudu öne atıldı ve merdivenin üzerinde neredeyse yüzüstü düşecekti, 'Prina onu yakalayıp sanldı.

Ardından Toad, Damell ve Misty çıktı. Alec dışında hepsi basamakları çıkmış, düz alanda kapının önünde toplanmıştı. Daha küçük olan Baxter hâlâ mücadele ediyordu. Mark bir anda utanç içinde, çocuğun hâlâ suda olduğunu fark etti. Alec’ten iki metre uzaktaydı, su yan tarafından geliyor, yükseliyor, yükseliyor ve korkmuş yüzüne çarpıyordu.

Trina ona seslenirken Mark merdivenlerden indi. Alec'in yanında durup ne yapabileceğini merak etti. Baxter'ın yanından cesetler geçiyordu; Mark, kopmuş bir bacağın çocuğun omzuna çarptığını gördü. Bir kafa hemen yanında su sıçratarak yüzeye çıktı, sona yeniden battı.

"Adım at!" diye bağırdı Alec, Baxter'a.

Çocuk söyleneni yaptı. Sonra bir adım daha attı. Artık neredeyse ulaşılabüecek bir yerdeydi ama su sırtına vurmaya devam ediyordu ve hâlâ sürüklenmemiş olması mucize gibiydi.

Bu kez Mark cesaret vermek istercesine bağırdı. "Birkaç tane daha."

Baxter ilerledi fakat aniden ayaklan yerden kesildi ve başı suya girdi. Alec atlayıp çocuğun kolunu yakaladı. Akıntı ikisinin de üzerini kaplayıp onlan karanlığa çekmeye çalışıyordu. Her şeyin çok hızlı gerçekleştiğini gören Mark düşünmeye fırsat bulamadan harekete geçti. Demir tırabzanı sol eliyle tuttu ve sağ eliyle öne atılıp Alec sürüklenmeden onu tişörtünün kolundan yakaladı. Kumaş yırtılmak üzereyken adam elini kaldmp Mark'ınkolunu tuttu.

Mark'ınvücudu akıntıya doğru kaydı ama tırabzanı tutmaya devam etti; vücudu çekiliyor, sonra yana kayıyor ve beton duvara çarpıyordu. Alec ve Baxter da birbirlerine bağlı halde aynı şekilde çarpıyordu. Mark, kolunun yerinden çıkmak üzere olduğunu hissediyordu, kaslan gerildikçe acıyla haykınyordu. Acıyı yok saymak için sadece onlan bırakmamaya odaklanabiliyordu. Su ağzına girince tükürdü. Tadı pisti, mazot gibiydi ve dilini yaktı.

Kolunu tutan eller hissetti, tişörtünü ve dirseğini tutmuş, çekiyorlardı. Diğer taraftansa Alec'in, iki eliyle birden kendisini bir halat gibi kullandığını hissediyordu. Baxter akıntıya kapümış olmalıydı. Mark hiçbir şey yapamazdı, gücü tükenmişti, vücudunun her bir santimi ağrıyor, yanıyordu. Sadece sıkı tutunup bağın kopmaması için mücadele edebilirdi. Kafası suyun altına girdi ve onu öldürecek nefesi almamaya direnerek gözlerini kapadı.

Tüm hareket hissini kaybetmişti. Sadece su, sıcaklık ve gürültü vardı. Ve tüm vücudundaki acı.

Sonra tekrar yüzeye çıktı, göğsünde ve kolunun altında eller hissediyordu. Basamaklardan yukan çekiliyordu. Alec hemen önündeydi, tırabzana tutunmuştu. Baxter da adamın bacaklannm arasındaydı. Sanki Alec bir güreş maçını kazanıyormuş gibi bir pozisyondaydılar. Mark ona bakarken Baxter'm yüzü suyun yüzeyine çıkıyor ve çocuk nefes alıp tükürüyor, bağınyordu.

Başarmışlardı. Hepsi başarmıştı.

Çok geçmeden düzlükte, ayaktaydılar. Hepsi. Su basamaklardan yükselmişti ve kapının önüne doğru sızmaya başlamıştı.

Alec'in bitkin düştüğü her halinden anlaşılıyordu. Smlsıklamdı, derin ve hırıltılı nefesler alıyordu. Kapıya doğru yalpalayarak yürüyüp açtı. Mark, kapının kilitli olabileceğini düşünüyordu. Hikâyeleri o anda, orada bitebilirdi. Ama kilitli değüdi ve Alec kapıyı sonuna kadar açtı.

Herkesin geçmesi için başıyla işaret etti.

"Tırmanmaya hazırlanın," dedi yaşlı adam.

36. BÖLÜM

Mark zifirî karanlıkta titreyerek uyandı.

Vücudu kaskatıydı; kaslarının ağrımayacağı rahat bir pozisyon bulmak için kaıyolada dönerken yatak gıcırdadı. Alec ve Anton yüksek sesle horluyorlardı. Alec belli ki nöbetini fazla sürdürememişti.

Mark sonunda sırtüstü yattı. Uykusu açılmıştı ve arkadaşının uyanmasını beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Adamın mümkün olduğunca çok dinlenmesine izin verdi; büyük olasılıkla buna ihtiyaçları olacaktı.

Rüyası çok canlıydı, gerçek gibiydi. Kalbi hâlâ sanki o deneyimi yeniden yaşamış gibi hızla atıyordu. Pis suyun tadım alabüiyor, derisindeki yanıklan hissedebiliyordu. Sonrasında bitmek bilmeyen basamaklan çıkarken hissettiği bitkinlik, dönemeçler, baş döndüren bir ileri bir geri hareketler... Enerjisi tükenmişti ve yakıcı suyun içinde canı acırken diğerlerine nasıl ayak uydurabildiğini bilmiyordu. Tırabzanlann üzerinden

yavaşça yükselen pis suya bakıp hayatının az kalsın onun derinliklerinde sona ereceğini düşünmenin verdiği hissi asla unutamayacaktı.

Alec o gün onlan kurtarmıştı. Sonraki iki haftayı o gökdelende geçirmişlerdi ve henüz aüelerini arayamayacaklannı çabucak fark etmişlerdi. Sıcaklık, radyasyon ve yükselen sular çok fazlaydı. Mark'm, ailesini bulma umutlan işte o zaman gerçekten azalmaya başladı.

Lincoln Binası. Kendi kâbuslannın çoğunu banndıran yer. Güneşin acımasız ışınlanndan korunmak için binanın merkezine olabüdiğince yakm, ortadaki koridorlarda kalmışlardı. Buna rağmen ilk aylarda hepsi biraz hastaydı.

Alec'in yatağının olduğu taraftan bir homurtu duydu ve düşünceleri kaybolup ona daha sonra işkence etmek üzere zihninin arka planına geçtiler. Fakat altgeçiş tünellerinde son dakikalarda yaşadığı o korku Mark'ı asla terk etmiyor, sönmüş bir yangının dumanı gibi geçmek bilmiyordu.

"Ah... lanet olsun," dedi Alec.*

Mark, dirseğinin üzerinde doğrulup arkadaşının olduğu yöne baktı. "Ne oldu?"

"Uyuyakalmak istememiştim. Ne harika bir askerim. Hem de lanet tableti açık bırakmışım. O şeyi bir daha kullanmayı unutabiliriz."

"Şaıjı zaten bitmek üzereydi," dedi Mark. Gerçi içten içe cihazın ışığının beş dakika daha açık kalması için her şeyini verirdi.

Alec inledi ve Mark, adam ayağa kalkarken yatağın gıcırdadığını duydu.

"Bu adamın iş arkadaşlanm bulmalıyız. Sığmağın daha da altında buluşacaklannı söyledi. Merdivenlere giden bir yol bulmalıyız," dedi Alec.

"Peki onu ne yapacağız?" Mark, bir an Alec'in karanlıkta göremeyeceğini unutarak Anton'u işaret etti.

"Bırakalım da uyuyarak üzüntüsünden uzak kalsın. Haydi."

Mark kendin toparlamak için bir dakika bekledi, sonra ayağa kalkıp el yordamıyla yatağın ucuna gidip odanın ortasındaki koridora yürüdü.

"Sence ne kadar uyuduk?" diye sordu Mark.

“Hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladı Alec. “İki saat belki?”

Sonraki birkaç dakika yavaşça odadan koridora çıkarak geçirdiler. Kapının üzerindeki ışık hâlâ titreşiyordu ama etrafı görecek kadar aydınlık değüdi. Sonunda Alec’in bulmayı umduğu merdivene geldiler. Loş ışıkta bile karanlığa inen merdivenlerin hatlan belli oluyordu ve Mark’a seli ve gökdelenin merdivenlerinden çılgınca çıkışlarım hatırlattı. O gün ucuz atlatmışlardı. Sonrasında bunların olacağını bilseydi, o gün hayatta kalmak için yine o kadar çabalar mıydı?

Evet, dedi kendi kendine. Çabalardı. Trina’yı bulacak ve tekrar beladan kurtulacaktı.

“Haydi, inelim,” diye fısıldadı Alec, basamaklardan inerken.

Mark, geçmişe kafa yormayı kesmeye kararlı bir şekilde Alec’i takip etti. Geleceğe odaklanması gerekiyordu yoksa ona asla ulaşamayacaktı.

Merdiven üç kat aşağı iniyordu ama son kata inene kadar hiç çıkış yoktu. Kapıyı açıp kendilerini bir başka koridorda buldular. Sonunda sığmağın, yukarıdaki jeneratörleri kullanan bölümüne gelmişlerdi: Tavandaki sıra sıra ışıklar koridoru aydınlatıyordu. Geldikleri diğer koridorun aksine bu kıvrımlıydı.

Mark, Alec’e baktı ve yürümeye başladılar. Duvarlar boyunca kapılar vardı ama Alec her birini denemeden Önce koridorun ne kadar uzun olduğunu Öğrenmek istedi. Olabildiğince sessizce ilerlediler ve çok geçmeden koridorun devasa bir hilal şeklinde olduğunu keşfettiler.

Mark sesler duyduğunda yolun, görebildikleri kısmının yaklaşık yansına gelmişlerdi. Hemen sonra da seslerin kaynağını gördüler.

İleride, solda çift kanatlı kapılar vardı ve bir tanesi sonuna kadar açıktı. Odanın içinde her ne oluyorsa sesler oradan geliyordu. Bir tür toplantı vardı, kadınlar ve erkekler aynı anda konuştukları için Mark söylenen tek bir kelimeyi bile anlayamıyordu. Anton’un bahsettiği toplantıydı, onun iş arkadaşlarıydı.

Alec, odaya yaklaşınca yavaşladı ve tam yanma gelene kadar adımlarını dikkatlice attı. Sırtını kapalı kapıya yasladı. Dönüp Mark’a baktı ve ya

şimdi ya hiç dercesine omuz silkti, ardından içeri göz atmak için boynunu aralıktan uzattı. Mark hiç silahlan olmadığını hatırlayarak nefesini tuttu.

Alec başını geri çekti ve Mark'a doğru birkaç adım kaydı. "Bir konferans salonu. Çok büyük, yaklaşık iki yüz koltuklu. Hepsi aşağıda, sahnedeki bir adamı izliyor."

"Kaç kişiler?" diye fısıldadı Mark.

"En az kırk. Belki elli. Görebüdiğim kadanyla arkadaşlarımızdan bir iz yok. Bir şey hakkında tartışıyor gibi görünüyorlar ama neler söylediklerini anlayamadım."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Mark. '"Yürümeye devam mı edeceğiz? Bu koridor çok uzun olamaz."

"Ellerimiz ve dizlerimizin üzerine çökersek emekleyerek arkaya geçebiliriz. Bence konuşmalannı dinlemeliyiz."

Mark ona katılıyordu. Bu insanlann kim olduğunu ya da neyin peşinde olduklannı bümiyorlardı ama görünüşe bakılırsa bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. En azından en güvenli yoldu. "Tamam, yapalım."

Emekleme pozisyonuna geçtiler, Mark, Alec'in hemen arkasındaydı. Asker eğilip kapının kenanndan etrafa baktı ve geniş odanın içine doğru emeklemeye başladı. Mark da onu takip etti, konferans salonundaki açık alana girdiklerinde kendini neredeyse çıplak gibi hissediyordu. Ama kimse arka tarafta değildi; tüm sesler aşağıdan ve yeterince uzaktan geliyordu. Ayrıca hepsinin aynı anda konuşmasına bakılırsa Mark onlann casuslara karşı tetikte olduklarını pek sanmıyordu.

Alec son sıra boyunca emekledi. Odanın en ucunda, karanlıkta gölgede kalmış köşeye ulaşana kadar yan tarafını plastik siyah sandalyelere yaslayıp ilerledi. Durup yerleşti, bağdaş kurdu ve vücudu son sandalye ile duvar arasına sıkıştı. Mark da onun yanma oturdu ve görünmemek için, rahat edemeyeceği kadar sıkıştı.

Alec yukan uzanıp önlerindeki sandalyeden gizlice baktı ve hızla başını eğdi.

“Pek bir şey görünmüyor. Sanki bir şeyin başlamasını bekliyor gibiler. Ya da belki mola vermişlerdir. Bilmiyorum.”

Mark gözlerini kapayıp başını duvara yasladı. Orada öylece, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca oturdular. İşkence gibi en az on dakika geçti ve değişen hiçbir şey olmadı. Sadece karmaşık konuşmaların uğultusu vardı. Sonra aniden bir hareket nefesini tutmasına neden oldu. Bir adam koridordan konferans salonuna girmişti, içeri girip öne doğru yürümeye başlaması hızlı bir kıpırtı gibi görünmüştü. Mark görülmediklerini anlayınca rahatlayarak iç geçirdi.

Kalabalık sessizleşerek hareketi kesti, oda neredeyse ürkütücü bir sessizliğe büründü. Mark odanın aşağı kısmına ulaşıp sahne basamaklarını tırmanan adamın ayak seslerini duyabüiyordu.

“Ben devam ederim, Stanley,” dedi kalın bir ses. Yumuşak bir tonda söylemiş olmasına rağmen tavanda yankılandı. Akustik...

“Teşekkürler, Bruce,” diye cevap verdi, daha yüksek sesle konuşan Stanley. “Herkes dikkatini Bruce’a versin, lütfen.”

Birinin merdivenleri inme ve oturma tıkırtısı duyuldu. Yeniden sessizlik sağlandığında yeni gelen adam konuşmaya başladı.

“Artık başlayalım, millet. Aklımızı kaybetmemize pek bir şey kalmadı.”

37. BÖLÜM

Adamın açılış cümlesi yeterince garip değümiş gibi kalabalık hemen alkışlayıp tezahürat etmeye başlayarak Mark’ı ürpertti. Bruce tekrar konuşmadan önce odanın sessizleşmesini bekledi. Mark, adamın neler söyleyeceğini çok merak ediyordu.

“Frank ve Marla, Ashevüle çevresine yaptıkları uçuştan döndü. Tıpkı düşündüğümüz gibi duvarları güçlendirdiler. İnsanlık ve yardımseverlik mi, dostlarım? O günler geride kaldı. PSK canavarlardan bir ordu yarattı, hem de eskiden komşusu ihtiyaç duyduğu için kendi gömleğini çıkanp vermeye istekli insanlardan. Artık öyle değil. Alaska ve Kuzey Carolina’daki -bizim

Ashevüle’imizdeki- o aşağılıklar köylere sonsuza dek sırt çevirdiler. Daha da kötüsü bize sırt çevirdiler. *Bizel”*

Bu, kalabalığın öfkeyle bağırmasına, tepinmesine ve sandalyelerin kollarına vurmasına yol açtı. Bruce yeniden konuşmaya başlayana dek sesler odada yankılandı.

“Bizi buraya gönderdiler!” diye bağırdı. Bu kez sesi daha yüksekti. “2020 Savaşı’ndan beri tarihin en kötü insan haklan fiyaskosunda yer almamız için bizi görevlendirdiler. Bir soykınm! Ama bunun insan ırkını kurtarmak için olduğu konusunda kararlıydılar. Az kalan

kaynakları kurtarmak, yaşatmaya *değer* gördükleri insanları besleyebilmek için olduğunu söylediler. Ama onlar kim ki başkalarının değeri olup olmadığına karar veriyorlar?” Bir anlığına duraksadı ve sonra devam etti: “Bayanlar baylar, belli ki biz buna değmiyoruz. Pis işlerini yapmamız için bizi buraya gönderdiler ve şimdi de bizle bağlannı kopanyorlar. Soruyorum size, *onlar* kim ki!”

Son cümleyi söylerken âdeta haykırdı ve kalabalığı bir kez daha neredeyse histerik bir nöbete soktu. İnsanlar bağırıyor, ayaklarını yere vuruyordu. Gürültü, Mark’ınşakaklarının zonklamasına ve alnının arka kısmının ağrımasına neden oluyordu. Bunun asla bitmeyeceğini düşünürken sesler aniden kesildi. Bruce’un, bir el hareketiyle onlan susturduğunu tahmin etti.

“Gelinen durum şu,” dedi çok daha sakin bir tonda. “Denekler küçük, tuhaf dinî ibadetleri konusunda giderek fanatikleşiyorlar. Onlarla bir anlaşma yaptık. Küçük kızı geri istediler. Görünüşe bakılırsa onu yeni keşfettikleri ruhlar için kurban etmek istiyorlar. Bence artık geri dönüşü olmayacak kadar delirdiler. Onlara yardımımız dokunmaz. Birbirleriyle kavga etmeden bir gün geçiremiyorlar, yeniden gruplaşıyorlar ve tekrar savaşana dek en baştan başlıyorlar. Ama hâlâ kısmen aklı başında görünen birkaç kişiyle bir anlaşma yaptık... Dışanda her yürüyüşümde bir ağacın arkasından kim çıkıp bana saldıracak diye endişelenmekten bıktım.”

Durdu ve bir dakikalık sessizlik oldu. “Onlara küçük kızı ve yanında bulduğumuz iki kadını verdik. Bunun merhametsizce olduğunu biliyorum ama bir süre bu insanlar hakkında endişelenmeyeceğimiz için biraz zaman

kazandık. Kalan değerli mühimmatımızı da bir tarikata karşı savunmada harcamak istemiyorum.”

Mark aniden kulaklannda bir uğultu duydu. Küçük kız. İki kadın. *Onlan verdik.* Anton’un ranzalı odada söylediği şeyler. Hepsi bir anda zihnine hücum ederek titremesine neden oldu. Ateşin çevresinde toplanmış insanlann ne kadar delirmiş olduklannı düşündü ve daha fazla kötüleşemeyeceğini sandığı durum az önce daha da kötüleşmişti. Bu sığmakta zaman kaybetmişlerdi ve arkadaşları artık burada bile değildi.

Bruce hâlâ konuşuyordu ama Mark onun sözlerine odaklanamıyordu. Alec’in kulağına fısıldamak için eğildi. “Onlan o... *insanlara* nasıl verirler? Gitmemiz gerek. O psikopatlar onlara kimbilir ne yapacak!”

Alec sakin olması için bir elini kaldırdı. “Biliyorum. Gideceğiz. Ama buraya gelme sebebimizi unutma. Bu adamın söyleyeceklerini dinleyelim, sonra gideceğiz, söz. Trina senin için ne ifade ediyorsa Lana da benim için öyle.”

Mark başını salladı ve yeniden duvara yaslandı. Sahnedeki Bruce’un söylediklerini dinlemeye çalıştı.

“... yangın söndü; birkaç saat önce çıkan son fırtına sayesinde. Gökyüzü siyah ama alevler söndü. Şimdi her yerde çamur kaymalarıyla uğraşacağız. Görünüşe bakılırsa deneklerin hepsi yan yanmış dağ evlerine kaçtı. Umanm yemek bulmak için çaresizce Asheville’e yürümeden önce bir süre olduklan yerde kalırlar. Ama önümüzdeki birkaç gün içinde şehre rahatça gidebiliriz diye düşünüyorum. Zorla girip haklanmızı talep edeceğiz. Yürüyerek gidip onlan şaşırtmayı umuyoruz.”

Devam etmeden önce birkaç endişeli mırıltı duyuldu. “Bakın, kendi yarattığımız salgınla uğraştığımızı inkâr edemeyiz. Kendi *sığınağımızda* hepimiz belirtileri gördük. Üstlerimizin, etkilerini bozacak bir şey bulmadan bir virüsü salmalannm imkânı yok. Bize onu ya verecekler ya da ölecekler. Bunun için Alaska’ya kadar gitmemiz gerekse bile. Karargâhlannda bir Düz Geçiş olduğunu biliyoruz. Ondan geçip hak ettiğimizi alacağız!”

Daha fazla tezahürat ve ayak sesi odayı doldurdu.

Mark başını iki yana salladı. Bu insanlar bariz biçimde dengesizlerdi. Odada vahşi bir enerji vardı, sanki saldırmak için gerilmiş engereklerin yuvası gibiydi. Virüsü yayma sebepleri her neyse, insanlar üzerindeki etkisi çok açıktı: Onlan delirtiyordu ve yayıldıkça bu daha fazla zaman alıyor gibiydi. Ve eğer yüzlerce kilometrelik bir alanda, hayatta kalan en büyük şehir olan Ashevüle hastalıktan korunmak için gerçekten duvar inşa ettiyse durum gerçekten kötü olmalıydı. Öyleyse kimse bir grup hasta askerin sokaklarda dolanmasmı istemezdi. Ve Düz Geçiş sisteminde...

Mark'ınbaşı hâlâ zonkluyordu ve düşüncelerini aynştırması güçleşiyordu. Trina'ya ve onu geri almaya odaklanması gerektiğini büiyordu. Ama peki ya bu yeni bilgiler? Alec'e dirsek attı ve sabnnm taşmak üzere olduğunu belirtircesine baktı.

"Az kaldı, evlat," diye fısıldadı adam. "Bilgi alma fırsatını asla kaçırma. Sonra arkadaşlanmrzı bulmaya gideceğiz. Yemin ederim." Mark, bilgi almak için Trina'yı kurban etmek istemiyordu. Bu kadar uzun süre hayatta kalmak için verdikleri mücadeleden sonra bunu yapamazdı. Daha fazla bekleyemeyecekti.

Oda yeniden sessizleşti.

"*Patlama... Sonrası... Koalisyonu*." Bruce her kelimeyi abartılı bir vurgu ve kinle söyledi. "Bu insanlar kendilerini ne sanıyor? Tann mı? Amerika'nın doğusunun yansını ortadan kaldırmaya ne hakla karar veriyor? Onlann herkesten çok yaşam hakkı mı var?"

Bunu söyledikten sonra uzun bir duraksama oldu. Mark daha fazla dayanamayacaktı. Alec'in etrafından emekledi ve yavaşça sandalyenin üzerinden başını çıkanp baktı. Bruce iri yan bir adamdı, kel kafası loş ışıkta parlıyordu, yüzü soluktu ve birkaç günlük kirli sakalı vardı. Ellerini önünde birleştirmiş, yere bakarken kol kaslan dar siyah tişörtünden belli oluyordu. Mark adamın konuşmalannı duymamış olsa onun dua ettiğini sanırdı.

"Kendinizi kötü hissetmeyin, dostlarım. Bizden bunu yapmamızı istediklerinde hayır diyemezdik," dedi yavaşça bakışlarını zoraki dinleyicilerine doğru kaldırarak. "Başka seçeneğimiz yoktu. Bizden esirgedikleri tüm kaynaklan kullandılar. Bizim de yemek yememiz gerekiyor, değil mi? Virüsün umduklan gibi çıkmamış olması bizim

suçumuz değil. Yapabileceğimiz tek şey güneş patiamasmın etkileri Dünya’ya vurduğundan beri yaptığımızın aynısı: *yaşamak* için canımızı dişimize katıp savaşmak. Darvvin, doğal dünyada en güçlü olanın hayatta kaldığım öğretti. PSK doğayı kandırmaya çalışıyor. Kendi çıkarlanmızı koruma vaktimiz geldi. Biz... *yaşayacağız*!”

Yüksek tezahüratlar, ıslıklar, yerde tepinen ayaklar yaklaşık iki dakika devam etti. Mark sessizce tekrar Alec’in yanma oturdu, artık gitmeleri konusunda hiç olmadığı kadar kararlıydı. Tam bir şey söyleyecekti ki kalabalık sessizleşti ve Brace’un konuşması, yüksek bir yılan tıslaması gibi odayı doldurdu.

“Ama ilk olarak, dostlarım, benim için bir şey yapmanızı istiyorum. Bu konferans salonunun arka kısmında iki casus var. Onlan PSK yollamış olabilir. Otuza kadar saydığımda bağlanıp ağızlanmn tıkanmış olmasını istiyorum.”

38. BÖLÜM

Adam daha cümlesini bitirmeden Mark ayağa fırlamıştı ve Alec de hemen arkasmdaydı. Mark duraksayıp bakarken kalabalıktan saldırgan bir gürültü yayıldı. Hepsi çoktan yerlerinden kalkıp harekete geçmişti ve iki casusu yakalayan ük kişi olmak için birbirlerinin üzerinden atlıyorlardı.

Mark çift kanatlı kapılara doğru koşarken gözlerini aşağıdaki sahneden ayıramıyordu. Olanları tuhaf bir korku ve merakla izliyordu. Bruce parmağıyla onlan gösterip emirler yağdmyordu, soluk yüzü şimdi öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Hareketlerinde neredeyse çocuksu bir şey vardı, âdeta bir karikatür gibiydi. Yandaşlarının da koltuklann arasındaki boşluğa çıkma yaygarası bir şekilde abartılı görünüyordu, sanki hepsi bir uyuşturucunun etkisindeymiş gibiydi. Kadınlar ve erkekler kudurmuş maymunlar gibi hırlıyor, bağınyordu. *Onu* yakalamak isteyenler sanki hayatlan buna bağlıymış gibi davranıyorlardı.

Kapıya ilk ulaşan Alec oldu ve kendini resmen koridora savurdu. Mark aniden durdu, dikkatini atağa geçmiş kalabalığa o kadar yoğunlaştırmıştı ki neredeyse çıkışı kaçmyordu. İnsanlann davranışlan karşısında hissettiği

tuhaf ve yanlış his sonunda kaybolup yerini ikinci kez esir alınabileceğini fark etmenin dehşetine bıraktı. Kovalamaca çığlıkları havayı yardı ve Mark'ı korkuttu. Odadan çıkarken hızla bir bakış atınca grubun ilk bölümünün kana susamış gözlerle konferans salonunun koridoruna çıktığını gördü.

Koridorun zemininde kayıp dengesini hemen yeniden buldu. Alec, Mark çıktıktan sonra kapıyı kapayarak onlara belki birkaç saniye kazandırdı. Etraf loştu ama Mark, Alec'in hangi yönden geldiklerini unuttuğunu anladı.

"Bu taraftan!" diye bağırdı Mark, çoktan koşmaya başlayarak. Arkasından Alec'in ayak seslerini duyuyordu, ta ki kapının sertçe duvara çarpıp açüma sesi gelene kadar. Ve peşinden, insanların koşturması ile devam eden savaş çığlıkları geldi.

Mark son hız koşarken peşindekileri ya da yakalanırlarsa onlara ne yapacaklarını düşünmemek için elinden geleni yapıyordu. Bruce onlan bağlayıp ağızlannı tıkamalarını söylemişti ama Mark'm, onlann yüzlerinde gördüğü ifade bunun sadece başlangıç olacağını söylüyordu. Alec'in arkasında olduğunu görmek için dönüp baktı ve eski askerin hızla koştuğunu görünce tekrar önüne odaklanıp koridorun kıvnmmdan koşmaya devam etti. Merdivenlere doğru ilerliyordu çünkü başka nereye gidebileceğini bilmiyordu.

Vücuduna adrenalin yayıldı, açlıktan midesi ağnyordu. En son ne zaman yemek yediğini hatırlayamıyordu. Yukandaki ormana kaçabilecek kadar enerjisi olmasım umdu. Merdivenler görününce biraz daha hrzlandı. Arkalanndan gelen bağmşlar dar koridorda yankılanırken Mark'a altgeçiş trenlerinin yaklaşırken tünel raylannda çıkardığı cırtlak sesi hatırlattı.

Mark merdivene ulaştı ve Alec geldiğinde çoktan İkincisine atlıyordu. Adamın nefes sesi ile kendisininki birbirine kanşryor, ayaklan basamaklara sertçe vuruyordu. Mark her dönemeçte tırabzanlan tutup kendini öne, diğer merdivene itiyordu. Üç kat çıkarak en üste geldiklerinde Mark, takipçüerinin en alttaki merdivene ulaştıklannı duydu. Çılgına dönmüş bağırışları terli vücuduna soğuk bir ürperti yayıyordu.

Hâlâ karanlıkta olan koridora çıktı, bu durumun onlann yararına olmasını ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Aniden kararsızlığa kapılarak panikledi.

“Ne taraftan?” diye bağırdı Alec’e. Bir yanı bir yere saklanmaları gerektiğini düşünüyordu; belki de jeneratörlerin olduğu odaya. Dışarıda çıkış aramak, eğer bulamazlarsa yakalanmayı beklemek anlamına geliyordu ama saklanmak da sadece bulunmalarını geciktirecekti.

Alec cevap vermek yerine sağa doğru, kayacın devasa iniş alanına koşmaya başladı. Mark da onu takip etti, arkadaşının yeniden idareyi ele almasına rahatlamıştı.

Karanlıkta korkusuzca, hızla koştular. Mark yönünü şaşırmamak için bir elini duvarın üzerinde tutuyordu ama eğer yerde bir şey karşısına çıkarsa hapı yutacağının da farkındaydı. Jeneratör odasını geçtiler, sönmek üzere olan kırmızı ampul onlara zifirî karanlığın içinde azıcık da olsa bir aydınlık sağladı. Makinelerin uğultusu an vızıltısı gibiydi. Odanın önünden hızla geçerken ışık da, ses de azaldı. Tam o anda Mark neredeyse durmasına neden olan bir şey fark etti.

Onlan kovalayan insanlann sesi kesilmişti. Tamamen. Sanki merdivenlerden hiç çıkmamışlardı.

“Alec,” diye fısıldadı, hızlı soluklan ve ayak seslerinden kendi sesini zor duymuştu. Biraz daha yüksek sesle tekrarladı.

Arkadaşı aniden durdu ve Mark duramadan önce onun biraz önüne geçti. Nefes nefese kalmış bir halde Alec’e döndü, birazcık ışığa muhtaçtı.

“Neden durdu?” diye merak etti yüksek sesle.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Alec. “Ama devam etmeliyiz.” Mark, onun el yordamıyla koridorun duvarları boyunca yolunu bulduğunu duydu. “Sen sağda kal, ben de solda. Belki bilmediğimiz bir çıkış daha vardır.”

Mark aramaya başladı; duvarlar serindi. Daha önce kapısından dikdörtgen şeklinde ışık süzülen odayı hatırladı ama şimdi görünmüyordu. Bu kadar karanlıkta olmak delirticiydi ve peşlerindeki insanlara ne olduğunu bilmemek de onu iyice geriyordu. Bu durum ona hiç de makul gelmiyordu.

Yuvarlak, denizaltı kapısı gibi olan ve kayacın iniş alanına çıkan kapının olduğu koridorun sonuna ulaştılar. Alec’in içeri bir adım atıp sonra geri çıktığını duydu.

“İçeride de hiçbir şey görünmüyor.”

“Gidecek başka bir yer yok,” diye karşılık verdi Mark. “Ne yapacağımıza karar verene kadar içeri girip kapıyı kapayalım. Belki...”

Alec cümlesini yanda keserek onu susturdu. “Duydun mu?” diye fısıldadı.

Sadece bu soru büe Mark’ınürpermesine yetmişti. Olduğu yerde donakaldı ve nefesini tuttu. Başta hiçbir şey duymadı fakat sonra belli belirsiz bir hışırtı duyuldu; koridorun ucundan geliyordu. Ses devam ediyor, tuhaf bir şekilde oyunlar oynuyordu; bir an yakından duyulurken bir an uzaklaşıyordu. Aniden Mark, yalnız olmadıklan hissine kapıldı.

Dehşeti tüm hücrelerinde hissetti. Tek şanslannm bu olduğunu büerek Alec’i kolundan yakalayıp kapıya doğru itti. İçeri girip kapıyı kapayacak ve yuvarlak çarkı döndürerek kilitleyeceklerdi. Fakat Mark daha bir adım atmıştı ki bir klik sesi duyuldu, hemen arkasından doğrudan Mark ve Alec’e tutulan fenerin kör edici ışığı geldi. Feneri her kim tutuyorsa sadece birkaç adım ileride duruyordu.

“Henüz gidebileceğinizi söylemedik,” dedi bir kadın.

39. BÖLÜM

Aniden hareketlenme oldu; başka fenerlerin de açılma sesi geldi, ışıklan havada çapraz çizgiler çizerek karmakanşık dans ediyordu. Bruce’un adamlan öne atılıp yeniden bağırmaya ve saldın naralan atmaya başladı. Mark, Alec’e döndü. Alec çoktan ona uzanmıştı, tişörtünden yakalayıp onu açıklığa doğru çekti.

Alec’in yumruğu hâlâ Mark’ıntişörtünü sıkıyordu ve onu içeri almak üzereydi ki bir ışık tufanı üzerlerine geldi. Parlaklıklan kör ediciydi. Biri Mark’ınayağını tutup kaldırdı ve Mark yere düşüp başının arkasını sertçe

çarptı. Aniden ayağından sürüklenmeye başladı. Yerde kayarken ve tekmeler atıp çırpınarak serbest kalmaya çalışırken insanlara çarpıyordu.

Alec ona seslendi ama öfkeli insan kalabalığının içinde Mark onu güçlükle duydu. Mark'ınetrafım sardılar, biri kaburgalanna tekme attı; bir kadın tüyler ürpertici bir çığlık kopanp karama yumruk attı. Mark inleyerek yerde kıvnlmaya çalıştı, ayağını o kadar hızlı çevirdi ki onu tutan kişiden kurtulup serbest kaldı. Bu anı değerlendirip kamının üzerinde kapıya doğru emeklemeye başladı. Herkesten kaçmaya çalışırken kollannı ve bacaklannı telaşla hareket ettiriyordu.

Bir kükreme, arbedeyi durdurdu: Yavrusunu koruyan bir ayıdan çıkabüecek çok yüksek bir homurtuydu. Ses, Alec'ten gelmişti ve bir anda her yerde insanlar uçuşmaya başladı. Alec öne atılıp arbedenin içine dalmıştı ve Mark'ı yakalamaya çalışanların yansını alaşağı etmekteydi. Bu karmaşanın içinde biri Mark'ınbacağının üzerine, biri sırtına düştü. Mark döndü ve bu kez de biri yüzüne oturdu. Her şeyin o kadar saçma göründüğü bir andı ki Mark bir sirkte palyaço gösterisinin ortasına düşmüş gibi neredeyse gülecekti.

Sonra biri yanağına vurunca bu görüntü akimdan silindi. Mark yumruğunu sıkıp karşılık verdi ama ıskaladı. Defalarca denedi, kollan boksör gibi sağa sola savruluyor ama isabet etmiyordu. Dördüncü ya da beşinci seferde birinin çenesine denk getirdi ve bağınş duyuldu. Alec'in aslan gibi savaştığını, insanlan ittiğini, dirseğiyle suratlarına vurduğunu ve vücutlan yere fırlattığım gördü. Bir fenerin yere düşme sesi duyuldu ve sonra duvara çarpana kadar yerde sürtünme sesi geldi. Işığı yerde parlayarak yaklaşık üç metre uzaktaki odanın kapışım aydınlattı. Mark bir şekilde onlan atlatıp odaya girmeleri gerektiğini, aksi takdirde işlerinin biteceğini büiyordu.

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde yükseldi ama biri sırtına atlayarak onu yeniden yere yapıştırdı. Bir kol, boynuna dolandı ve sıkmaya başladı. Mark öğürdü, soluk borusu tıkanırken güçlükle soludu. Ciğerleri acıdı. Ellerini altına aldı, kendini yerden itip yan döndü ve saldırganı üzerinden attı. Dönüp suratına tekme attı ve son anda onun kadın olduğunu fark etti. Kadının başı çatırtıyla yan döndü ve burnundan kan fışkırdı.

İki kişi Mark’ınarkasından koşturup onu kollanndan yakaladılar ve ayağa kaldırdılar. Onlardan kurtulmaya çalıştı ama çok sıkı tutuyorlardı. Bir adam yüzünde pis bir smtışla karşısına geçti. Kolunu gerip Mark’ınkamına bir yumruk indirdi. Mark acı ve mide bulantısıyla iki büklüm oldu. Öğürdü ama midesinde çıkaracak hiçbir şey yoktu.

Alec’ten bir kükreme daha duydu ve adam Mark’ı tutanlardan birini yakaladı. Mark, bir kolu serbest kalınca hızla savurarak dirseğini diğer adamın çenesine vurdu ve diğer kolunu da kurtardı. Öne atüıp ona yumruk atan adamı yere indirdi.

Mark onunla daha fazla ilgüenmedi. Ayağa kalkıp duvann kenarındaki feneri almak için fırladı. Yerde kayıp feneri kaptı ve sıkıca tuttu. Ardından ayağa kalkıp metal ucunu, karşısındakinin kim olduğuna bile bakmadan savurdu. Bir adamın kulağına isabet etti; adam bağırarak yere çöktü. Birinin fenerini çalmış olan Alec de bir boğuşmadan kalkıyordu, ayağının dibinde kıpırdamadan yatan iki ya da üç kişi vardı. Mark ona koştu ve yavaşça, daire çizerek kalan saldırganlarına baktüar. Hâlâ sayıca onlardan çok fazlaydılar. İki gruba ayrılmışlardı; koridorun iki tarafında, Mark ve Alec’e tekrar saldırmaya hazırlanıyor gibi görünüyorlardı.

Mark ışığını yaktı ve odayla aralarındaki grubun daha az, belki sekiz kişiden oluştuğunu gördü. En azından şansları bu kadar yaver gitmişti. Alec’le telepati yoluyla üetişim kurmuşlar gibi, aynı anda bağırarak küçük gruba doğru atıldılar. Onlara çarpınca birkaç kişi havaya uçup birbirlerinin üzerine düştü. Mark umutsuzlukla çılgına dönmüştü, tekmeliyor, diz atıyor, fenerinin ucunu hareket eden her şeye savuruyordu. Emekleyerek, iterek, biri herhangi bir uzvunu yakalamaya çalıştığında başka yöne dönerek güçlükle üerleyip insan kalabalığını yardı.

Bir şekilde diğer tarafa, açık kapıya doğru giden boşluğa çıkmayı başarmıştı. Alec de insanlarla boğuşup oraya ulaştı, aniden düştü ama yeniden hemen ayağa kalktı. İkisi birden daire şeklindeki açıklığa koşup içinden geçtiler. Saniyeler sonra Alec kapıyı kapamak için hızla itti. Boşluktan giren birkaç kol kapının kapanmasını engelliyordu.

“Bana yardım et!” diye bağırdı.

Mark feneriyle ellere vurdu; ardından Alec kapıyı geri çekip yeniden itti ve hâlâ içeri girmeye çalışanlara çarptı. Feryatlar ve bağırışlar geldi ve birkaçı geri çekildi. Ancak yeniden itmeye başladıklarında Alec neredeyse geriye düşecekti.

Mark fenerini bırakıp Alec e yardıma koştu. Birlikte kapının dış kenarını tutup açtılar ve hızla içeri girmeye çalışanların üzerine çarptılar. Daha fazla kol geri çekildi fakat Mark ile Alec kapıyı savurup üzerlerine çarptıkları sırada yerlerine yenüeri geliyordu. Acı dolu daha fazla bağınş duyuldu, kollar azaldı. Bir kez daha yaptılar. Ve bir kez daha. Daha hızlı ve daha güçlü bir şekilde her defasında başarmaya biraz daha yaklaştılar.

“Son kez, çok güçlü!” diye bağırdı Alec.

Mark kendini hazırladı, kapıyı çekti ve bağırarak tüm gücüyle ağırlığını kapıya verdi. Metal levha kemikleri kırdı, parmaklara çarptı ve tüm uzuvlar gözden kayboldu.

Alec kapıya yüklenerek güçlü bir metal çınlamayla kapadı.

Mark, çarkı çevirdi.

40. BÖLÜM

Mark çarkı çevirip sıkarken çıkan gıcırtı, odayı dolduran sağır edici sessizliği böldü. Kapının diğer tarafındakiler de onu ters tarafa çevirmeye çalışınca Alec, Mark’a yardım etti. Ne kadar sıkı çevirirlerse diğer taraftaldlerin açmasım engellemek de o kadar kolaylaşacaktı.

Çark artık daha fazla çevrilmediğmde Alec, “Sıkı tut,” dedi. Kendisi geri çekildi ve Mark iki eliyle halkayı sıkıca tuttu. Karşısındaki oda, iniş alanının batmadan önce döndüğü yerdi, boştu ve çok genişti. Koridorda yaşanan itiş kakışın ardından Mark’ınbaşı vücudunun diğer her yeri gibi ağrıyla zonkluyordu.

Alec, Mark’ınhemen yanma düşürdüğü feneri aldı. Mavimsi ışığı açtı ve odanın sağ tarafına doğru tutunca büyük kayacın orada durduğunu gördüler. Fenerin ışığım ileri geri oynatıp bereli metali, sıra sıra sürgüleri, çıkıntılı kenarlan ve tepesini aydınlatırken toz zerrecikleri ışıkta dans ediyordu.

Kayaç kısmî karanlıkta okyanusun derinliklerinden yükselen bir tür uzay aracına benziyordu.

“İçerisi çok daha büyük gibi,” dedi Mark Kollan yoruluyordu ama kulptaki gerilimi hissedebiliyordu, çark birkaç milim oynuyor sonra yeniden düşüyordu. “O şeyin içinde buradan çıkma şansımız var nur

Alec yavaşça kayacın etrafında dolandı; muhtemelen kargo kapısını arıyordu. “Sabahtan beri senden çıkan en iyi fikir.”

“Neyse ki pilotsun.” Kapıdan hafif sesler geliyordu ve Mark, Bruce’un aklını kısmen kaçırmış adamlarının içeri girebilmek için çılgınca kapıya vurduklarını düşündü.

“Evet...” dedi Alec dalgınca. Çok geçmeden sesi kayacın diğer tarafından yankılandı. “Kargo kapısı bu tarafta!”

Peşlerindeki insanlar bir anda çabalamayı kestiler ve sessizlik oldu. “Pes ettiler!” dedi Mark, sesindeki çocuksu heyecandan utanarak. “Bu da başka bir şey çevirdikleri anlamına geliyor,” diye karşılık verdi Alec. “Bu canavara binip uçuşa hazırlamamız gerek. Ve o iniş alanım açmamız gerek.”

Mark çarka bakıp onu yavaşça bıraktı, en ufak bir harekette yeniden tutmaya hazırdı. Ayağa kalktı, gözleri çarka kilitlenmişti.

Şiddetli bir çınlama duyulunca olduğu yerde zıpladı, hemen arkasından metalin metale sürtme sesi geldi. Ne olduğunu görmek için döndü ama sesin kaynağı ile arasında kayaç duruyordu. Alec bir şeküde kapıyı açmış olmalıydı. Mark çarka son kez baktı, o an için sorun olmadığını görüp rahatladı ve Alec’e katılmak üzere kayaca doğru gitti. Kapı yavaşça aşağı inerken Alec geminin ucunda ellerini kalçasına koymuş, gururlu bir tamirci gibi duruyordu.

“Gidelim mi, yardımcı kaptan?” diye sordu Alec imalı bir gülümsemeyle. “Eminim iniş alanını içerden kontrol edebiliyoruzdur.” Mark adamm gözlerinde bunu görebüiyordu: Alec yeniden bir kayacın kontrolünü almak için, onu gökyüzüne uçurabilmek için sabırsızlanıyordu. “Yardımcı kaptandan kastın oturup senin yaptıklarını izleyen adamsa, tamam.”

Alec hayatta sanki hiç derdi yokmuşçasına koca bir kahkaha patlattı. Bu, Mark'ınkulaklarına iyi geldi ve bir anlığına her şeyin ne

kadar berbat olduğunu unuttu. Ama sonra Trina'yı düşündü ve aynı anda midesine açlık sancılan saplandı. Bu kadar mutluluk yeterdi.

Kapı yere tamamen inip durduğunda Alec üzerine atlayıp rampaya çıktı ve geminin karanlığında kayboldu. Mark kapıyı kontrol etmek için odaya koştu. Güvende olduklanm, çarkın hareket etmediğini görünce tekrar kayaca gitti ve rampayı tırmandı.

Kapının yukan ucunda durup bir saniyeliğine fenerini içeri tuttu. Kayaç karanlık, ürkütücü ve tozluydu. Daha boş olsa da Alecle yerleşkelerinderi bindiklerine çok benziyordu. Alec üeri geri yürüyor, etrafı araştınyordu.

Mark metalik bir sesle içeri adım attı. Ses karanlık odada yankılandı ve ona eski bir filmi hatırlattı; terk edümiş bir uzay aracına binen astronotlarla ilgiliydi. Tabü ki içi insanlan yemekten hoşlanan uzaylılarla doluydu. Alecle başlarına daha iyi şeylerin gelmesini umdu.

"Bunda diğerindeki gibi okla dolu kutular görmüyorum," dedi Alec, fenerini boş raflara tutarak.

Mark en uçtaki rafa bir şeyin saklanmış olduğunu gördü. "Hey şu nedir?" dedi. O tarafa yürüyüp fenerini açtı ve lastik kemerlerle birbirine bağlanmış üç tableti aldı.

"Şuna bak!" diye seslendi Alec'e. "Tabletler!"

"Peki çalışıyorlar mı?" diye karşılık verdi Alec pek etkilenmemiş

gibi.

Mark feneri dirseğine sıkıştırdı ve cihazlardan birini açmayı denedi. Ekran ışığı yandı ve parola isteyen karşılama ekranı belirdi.

"Evet, çalışıyor," dedi Mark. "Ama hacklemek için senin eski insanüstü beynine ihtiyacımız var."

"Buraya getir..." Kayaç bir anda sallanıp sarsılınca Alec'in sözü yanm kaldı. Mark dengesini korumaya çalışırken neredeyse tableti düşürecekti. Fener kolundan kaydı ve yere düşüp söndü.

“Bu da neydi?” diye sordu Mark ama içinden bir ses zaten bildiğini söylüyordu.

Kelimeler ağzından yeni çıkmıştı ki kargo kapısından dişlilerin çalışması ve metalin sürtme sesi geldi. Bruce’un adamlarından biri bir yerden bir düğmeye basmış olmalıydı. Orta kısımdaki iniş alanı yeniden dönerek açılıyordu.

41. BÖLÜM

“Çabuk ol, kapıyı kapa!” diye bağırdı Alec, Mark’a. “Kontrol düğmeleri hemen yanında. Ben bu bebeği çalıştıracağım. Gerekirse üstümüzdeki zemine çarpar geçeriz!”

Alec cevap beklemeden bölmeden çıktı ve geminin derinliklerine doğru üerledi. Ne yazık ki ışık da onunla birlikte gidip Mark’ı karanlıkta yapayalnız bıraktı. Fakat dönmeye başlayan iniş alanının açıklığından çoktan birazcık ışık sızmaya başlamıştı, böylece Mark fenerini görebildi.

Feneri aldı ve tabletleri bulduğu yere koşup içlerindeki bilgileri öğrenebilecek kadar yaşamayı umarak onlan yeniden birbirine bağladı. Feneri açıp parlak ışığı hareket ettirerek odaya bakındı. İniş alanının gıcırtısının arasından sesler -bağırışlar- duydu ve zihni soğuk gerçeklikle yüzleşti.

Ziyaretçileri vardı. Büyük olasılıkla Alec’le yaptıklan gibi yukandan atlamaya hazırlanıyorlardı. İnsanlar gemiye binmeye yeltenmeden kapıyı kapamalıydı.

Hemen kapıya koşup aramaya başladı. Kapının etrafı gösterişsiz, hidroliğini geniş kargo odasının daha estetik duvar kaplamasına bağlayan plakalar, kablolar, kancalarla çevriliydi. Sol taraftaki kontrol panelini bulup incelemeye başladı, doğru düğmeyi buldu ve bastı. Motor çalıştı ve gıcırtılarla birlikte rampalı kapı yavaşça yukan çıkarak kapanmaya başladı.

Daha yakından gelen daha fazla ses duymaya başladı. Kapı tamamen kapanana kadar takipçileriyle savaşmak zorunda kalacaktı. Görüş hizalanndan çeklip duvara yaslandı ve sanki önünde büyülü bir süah

belirecekmiş gibi etrafa göz gezdirdi. Fakat gerçeği çabucak kabul etti: Sahip olduğu tek şey feneri ve yummklanydı.

Rampanın kapanması çok uzun sürüyordu; daha sadece yarısındaydı. Büyük ve kare şeklindeki metal, ağır çekimde kapanan sinekkapan gibi kalkarken gıcırdıyordu. Mark kendini hazırladı; kapı tamamen kapanmadan düşmanlanmn kendisine ulaşacağından emindi. Feneri önünde kısa bir kılıç gibi tutup savaşmaya hazırlandı. Dışandaki oda şimdi daha da aydınlıktı; iniş alanı dik açıya ulaşmış olmalıydı.

İki kişi yükselen rampaya atladı ve gemiye tırmanmaya başladı. Bir erkek ve bir kadındı. Mark'ın kaslan gerildi, adamı hedef alarak kolunu savurdu ama ıskaladı ve adam onu tişörtünden yakalayarak tüm bedenini üeri savurdu. Mark feneri elinden düşürdü ve fener yuvarlanarak dışanya düştü; kınlan cam sesi aletin kullanüamaz hale geldiğinin habercisiydi. Mark yere çarptığında adamın suratına baktı; tamamen ifadesizdi, az önce yaptığı tırmanıştan sonra ne bir yorgunluk ne de zorlanma belirtisi vardı.

Yabancı, sanki birlikte oturmuş, kahve içiyorlarmış gibi sakin bir tonda, "Sen kahrolası bir casussun," dedi. "Ve daha da kötüsü, kayacımızı çalmaya çalışıyorsun. Aynca çirkin, beş para etmez birisin, değü mi?"

"Ben de tam senin için aynı şeyi söyleyecektim," diye karşılık verdi Mark. Her şey gerçeküstü bir hal almıştı.

Adam onu duymamış gibi davrandı. "Onu yakaladım," diye seslendi diğer kişiye. "İçeri gir ve kapının kapanmasını durdur." Mark o ikisinin kim olduklarını o an fark etti. Pilotlardı. Onlan daha önce konuşurlarken duymuştu.

"Üzgünüm, dostum," dedi Mark. Gerçeküstü his göğsünde tuhaf bir heyecana dönüşmüştü ve neredeyse kendi gibi hissetmiyordu. Başı acıyla zonkluyordu. "Korkanm adamakıllı bir kimlik tespiti yapmadan sizi içeri alamam."

Adam sanki biraz şaşırmıştı. Ortağı kapının kenarındaydı ve kapanmadan içeri girmek için emekliyordu. Mark'ıniçinde bir şey uyandı. Ne olduğunu anlayamıyordu ama farklı hissediyordu ve bu insanlann gemiye binmelerine asla izin veremezdi.

Mark, adamın tişörtünü tutup sol ayağıyla kadına acımasızca tekme attı. Tam kamına isabet ettirdi; kadın bağırarak geriye fırladı, arkadaşına tutunmaya çalıştı. Ama çok geçti. Tökezledi ve yükselen çıkıntıdan düşerken başı diğer püotun dizine çarptı. Mark onun düşme sesini duydu.

Kapı artık neredeyse kapanmıştı, en fazla bir buçuk metre kalmıştı ama hâlâ aşın yavaştı. Adam kenardan eğilip arkadaşının iyi olup olmadığına baktı ve öfke dolu bir suratla yeniden Mark’a döndü. Mark da kendini öfkeli hissediyordu. Daha önce hiç hissetmediği kadar hem de. Sanki içinde bir fırtına kopuyordu.

Uzanarak düşmanının tişörtünü yakalayıp sıktı ve bir şekilde içindeki fırtınayı sakinleştiren iki kelime homurdandı.

“Sıra sende.”

42. BÖLÜM

“Öleceksin,” dedi adam öfkeli bir nefes aldıktan sonra. “Hemen şu anda öleceksin.”

“Hayır,” diye cevapladı Mark. “Ölmeyeceğim.”

Elini yumruk yapıp pilotun yanağına geçirdi. Adam bağınp kollarım ileri savurdu ve Mark’ınsaçım, yüzünü ve kıyafetlerini yakalamaya çalıştı. Sonunda tişörtünü ve omzunu yakaladı ve onu bir güreşçi gibi tuttu. Kapının üzerinde yuvarlandılar. Pilot, Mark’ınüstünden kolunu boynuna bastırıp soluk borusuna giden havayı keserken metal bir çıkıntı Mark’ınsırtım çizdi.

“Yanlış adama çattın,” dedi pilot kısık, saldırgan bir ses tonuyla. “Sen gemimi çalmadan da yeterince insan beni sinirlendiriyordu zaten. Hıncımı senden alacağım, çocuk. Ve bunu yaparken hiç acele etmeyeceğim. Anladın mı?”

Kolunu gevşetince Mark derin nefes alarak ciğerlerini havayla doldurdu. Ardından pilot onu kıyafetinden tutup tüm ağırlığını Mark’ınkamına vererek doğruldu. Adam gerilip Markın çenesine yumruk

attı. Mark yüzünde bir şeyin çatladığını hissetti. Pilot yeniden yumruk atınca acısı ikiye katlandı, gözlerini kapadı ve içinde

nükleer reaksiyon gibi katlanan hiddeti bastırmaya çalıştı. Bir günde ne kadanna katlanabilirdi?

“Kapıyı tamamen kapanmasa daha iyi,” dedi adam, mücadeleyi kazandığından emin bir tonda. “Kafanı dışarıda tutup üzüm gibi ezilmeni izlemek çok eğlenceli olabilir ama sanınm biraz daha bekleyeceğim.”

Mark’ınüzerinden kalkıp doğruldu ve kontrol paneline gidip bir düğmeye bastı. Mark sırtında bir sallanma hissetti, bir gıcırtı duydu ve kapı yeniden açılmaya başlayınca yavaş, burkulma sesi duyuldu. Odanın daha da aydınlandığını görebiliyordu. İniş alanı artık tamamen dönmüş olmalıydı ve şimdi yere batıyordu. Birkaç dakika içinde Bruce’un adamlarına karşı açıkta olacaklardı, adamlar gemiye saldırıp her şeyi sona erdirebileceklerdi.

Hareket etme isteğiyle savaşan Mark bekledi, içindeki öfkenin daha da büyümesine izin verdi.

Pilot, Mark’ınyanma gelip eğildi ve homurdanarak çocuğun ayaklarını tutup kaldırdı. “Haydi bakalım. Seni güzel bir pozisyona sokalım.” Kayacın kargo odasının derinliklerine doğru ilerlerken Mark’ınvücudunu da arkasından sürükledi. “Rahat ettiğinden emin olalım, sonra da...”

Mark canlandı, pilottan kurtulmak için dönüp tekme atarken bağırdı. Adam tökezledi ve sırtı yeniden açılan kapımn yanındaki duvara çarptı. Mark ayağa kalkıp öne atıldı ve omzunu adamın karnına geçirdi. Adam iki büklüm olup kollarını Mark’ınsırtına doladı ve birlikte yere düştüler. Yuvarlanırken kollarını ve yumruklarını savuruyorlardı. Mark, kasıklarına diz atmaya çalıştı ama adam onu engelledi ve çenesine vurdu.

Mark’ınbaşı geriye gitti ve pilotun üzerinden düştü. Pilot da hemen harekete geçip bir kez daha Mark’ın üstüne çıktı. Ama Mark hareketlerine hiç son vermedi, ters dönüp adamı üzerinden attı.

Hemen ayağa kalkıp kontrol paneline koştu ve dehşet içinde, rampa kapısının çoktan birkaç metre alçalmış olduğunu gördü. Tamamen açıldığında insanlar içeri akın edebilirdi.

Çabucak kapatma düğmesine bastı ve kapı gıcırdayarak tekrar kapanmaya başladı. Tam adama doğru dönüyordu ki püot ona çelme taktı ve ikisi birden geniş rampanın üzerine düştü. Birkaç metre kayıp neredeyse kenarına kadar geldiler. Mark vücudunu çevirip iki eliyle pilotun gömleğini yakaladı ve onu kapının boşluğundan fırlatmaya çalıştı ama adam ayaklarını yere sabitleyerek kendini tekrar Mark'ınüzerine itti.

Birbirleriyle mücadele ettiler, yumruk attılar, tekmelediler. Mark yorulmuştu, karnı açtı ve güçsüz düşmüştü ama sadece adrenalin dolu bir şekilde savaşmaya devam etti. Trina'nın dışarıda bir yerde, muhtemelen daha da delirmiş olan, ateşin başındaki insanlar tarafından alıkonulduğunu hayal etti. Yaşamak zorundaydı. Onu bulmak zorundaydı. Bu adamın, kendisine engel olmasına izin veremezdi. İçinde hiddetlenen öfke - göğsünde giderek büyüyen ısı, alev ve acının birleşimi olan reaktör- sonunda patladı.

Sahip olduğunu bilmediği bir güçle silkindi ve püotu üzerinden attı. Kendini toparlayamadan adamın üzerine atladı, onu sırtüstü yere yapıştırıp yumruklamaya başladı. Sertçe. Kan vardı. Korkunç çatırtılar. Mark kendi bedeninden ayrılmış gibi hissediyordu; doğru düzgün göremiyordu bile. Gözünün önünde minik, parlak ışıklar uçuşuyordu, vücudu titriyor, kanı damarlannda kaynıyordu.

Bir şekilde, rampa kapısının artık neredeyse kapandığının farkındaydı. Bir şekilde, odanın duvarlarım, insanlann çığlık çığlığa bağınşlannı ve kayaca saldırmaya hazırlandıklara» fark etti. Ancak kontrolünü kaybetmişti.

Aşağıya baktı, kendini adamın vücudunu rampanın kenarına doğru sürükleyip başım ve omzunu aşağı sarkıtacak şekilde ittiğini görünce şaşırdı. Pilot, Mark'tan kurtulmaya çalıştı ama Mark onu

bırakmadı. Adamı bir kez daha yumrukladı. Pilot bağırdı ve Mark'ın neye niyetlendiğinin farkına vararak delicesine kıvranmaya başladı.

Belki Mark bile ne yaptığının onun kadar farkında değildi. Adamı yansı dışanda yansı içeride olacak şekilde tutmayı sürdürdü. Mark'ıniçinde bir şeyler değişmişti. Düşünceleri tamamen adamı tutmaya ve tüm yaptıklannı ona ödetmeye odaklanmıştı. Öfke, bir sis gibi kafasının içini kaplamıştı. Ve kendini durduramıyordu.

Bir şey çıtırdadı.

Kapı pilotun göğsünün üzerine kapandı. Tamamen kapanmaya çalışırken adamı sıkıyordu. Adamın çığlıklan korkunçtu ve Mark’a nüfuz edip içine batmış olduğu yoğun öfkeden çıkardı. Sanki halini ilk defa görüyormuş gibi, ne yaptığını fark etti. Bir insana işkence ediyordu. Adamın kınlan göğüs kafesi ve kaburgalarının sesi, kapıyı açık tutan engele baskı yapmaya devam eden kapımn menteşelerinin gıcırtısı... Mark kendinden korktu.

Püotun vücudunu itti ama adamın bedeni daralan boşluğa sıkışmıştı. Çığlıklan âdeta kayacın metalini titretiyor, baştan aşağı sarsıyordu. Mark sırtüstü yuvarlandı ve dirseklerini sertçe rampaya bastırdı, ardından tüm gücüyle iki ayağını adamın bedeninin orta kısmına bastırdı. Pilot birkaç santim kıpırdadı. Mark durmadan tekmeleyip adamı iterken bağınyor, ızdırabına son vermeye çalışıyordu.

Son bir tekmeyle pilot serbest kaldı. Adam boşlukta kayboldu ve kapı tamamen kapandı.

43. BÖLÜM

Kargo odası rahatsız edici, derin bir sessizliğe ve zifirî karanlığa gömüldü. Daha sonra motor sesleri sessizliği böldü ve kayaç rayların üzerinde ilerleyerek odanın ortasına gitmeye başladı.

Mark’ıngözleri karanlığa alışınca kalktı ve duvara doğru emekleyip yaslandı. İçinde, hiç hoşuna gitmeyen bir şey hissediyordu.

Kollarını dizlerine doladı ve başım gömdü. O hareket eden ışıklar, öfke topu, eski bir gaz motorundaki pistonlar gibi pompalanan adrenalin... Tükenmişti ve kontrolden çıkmıştı, her bir hücresi o pilotun canına okumak istemişti. Adam kapanan kapının arasına sıkıştığında neredeyse mutlu olmuştu. Sonra ise kendine gelip adamı aşağı itmişti.

Sanki Mark’ın aklı başından...

Gerçeği fark edince başını kaldırdı. Orada *gerçekten de* bir anlığına aklını yitirmişti. Tamamen. Şu anda kendini normal hissetmesi sürecin

başlamadığı anlamına gelmiyordu. Yavaşça kendini duvardan itip ayağa kalktı, kollarım kavuşturdu ve ürpererek elleriyle kollarını sıvazladı.

44. BÖLÜM

Şaşırtıcı bir şekilde sakinleşti.

Bunu beklememiş miydi zaten? Hastalığa *yakalanmama* şanslarının neredeyse sıfır olduğunu kabullenmemiş miydi? Büyük olasılıkla Trina da kapmıştı. Lane ve Alec de. *İki ay önce* okla vurulmuş olan Deedee'nin buna neden bağışık olduğunu ise bilmiyordu. Ama Bruce ne demişti? Mantıklıydı: Böyle bir virüsü serbest bırakma riskini alan insanlar kendileri için bir koruma geliştirmiş olmalıydılar. Bir tedavi, ilaç olmalıydı. Aksi takdirde çok saçma olurdu.

Belki, sadece belki, ufak bir umut ışığı vardı. Belki.

Geçen sene boyunca kaç defa ölümle burun buruna gelmişti? Buna alışmıştı artık. Şimdi tek yapabileceği, bir sonraki admıa odaklanmaktı: Trina'ya. Trina'yı bulmak zorundaydı. En azından onunla birlikte ölebilmek için.

Kayaç aniden durunca irküdi. Ardından vites ve makaralardan daha fazla gıcırtı ile motor sesi geldi. İniş alanı sonunda yukan çıkıyordu. Kayaç çalıştı; tavanda ışıklar parladı ve motorlar hızlandı.

Mark beklenmedik bir heyecan patlamasıyla kargo odasının kapısına koştu. Alec bu şeyi gerçekten uçuracaksa bunu görmeliydi.

Alec kokpitte Mark'ınonu daha önce hiç görmediği kadar rahat görünüyordu. Sürekli hareket halindeydi; düğmelere basıyor, şalterleri çeviriyor, kumanda kollarım ayarlıyordu.

"Niye bu kadar uzun sürdü?" diye sordu adam, Mark'a bakmak için duraksamadan.

"Biraz sorun yaşadım." Bu konu hakkında konuşmak Mark'ıno an en son istediği şeydi. "Bu şeyi gerçekten uçurabilecek misin?" "Ah, evet. Yakıt hücrelerinin yansı dolu ve gayet iyi görünüyor." Başıyla pencereyi işaret etti

ve Mark, görüş açısına giren bir sıra ağacı gördü. “Ama o kaçıklar bir şekilde içeri girmeyi başarmadan acele etsek iyi olur.”

Mark daha iyi bakabilmek için pencerenin yanma gitti. Eğüince Bmce’un adamlarından birkaç tanesinin iniş alanının kenarında toplanmış olduğunu gördü. Huzursuz görünüyorlardı, farklı yönleri işaret ediyorlar ve belli ki ne yapmalan gerektiğine karar veremiyorlardı. Ama birkaçı gemiye çok yaklaşmıştı, bir şey yapmakla meşgullerdi ancak Mark göremiyordu. Aklına korkutucu bir düşünce geldi.

“Peki ya kargo kapısı?” diye sordu. “Onu dışandan açabilmiştin, değü mi?”

“İlk iş o özelliği kapadım. Endişelenme.” Hâlâ kontrol paneliyle meşguldü. “Yaklaşık bir dakika içinde bu bebeği kaldıracağız. O sıska kıçım koltuğa koyup kemerini bağlaşan iyi edersin.”

“Tamam.” Ama önce dışanya bir kez daha bakmak istedi. Alec’in etrafından dolanıp dışan göz atmak için pencerenin diğer ucuna gitti. Buradan kanyonun duvan biraz daha görünüyordu ve aşağı bakamadan gri taş dikkatini çekti. Gözleri granit boyunca gezerken gözucuyla bir şey gördü ve donakaldı. Kocaman bir çekicin başı savruldu ve cama çarptı. Pat diye bir ses çıktı ve cama çatlaklar yayıldı. Biri kayacın yan tarafına tırmanmıştı.

Alec şaşkınlıkla bağırdığı sırada Mark da geriye doğru sıçradı.

“Çabuk ol, yüksel artık!” diye bağırdı Mark.

“Ne yaptığımı sanıyorsun?” Alec çabalarını daha da hızlandırdı, kontrollerin orta kısmına odaklandı ve parmağını ekranın üzerindeki parlak yeşil düğmenin üzerinde tuttu.

Mark tekrar pencereden baktığı sırada çekicin yeniden üzerlerine geldiğini gördü. Korkunç bir gürültüyle düğmelerin üzerine cam parçacıkları savruldu, peşinden de çekiç geldi, panele çarpıp yere düştü. Bir adamın suratı kendi yarattığı boşlukta belirdi, tırmanmaya başlayınca kol ve bacaklan göründü.

“Adamdan kurtul!” diye bağırdı Alec. Aynı anda yeşil düğmeye bastı ve kayaç yerden havalandı, öfkeli aslanların kükremesini andıran pervanelerin

sesi duyuldu.

Mark dengesini sağladı ve çekice uzandı. Tam, parmaklarıyla kulpu sararken biri saçından yakalayıp çekti. Acıyla tiz bir feryat kopardı ve çekici düşürüp kendini yakalayan kola yumruklarıyla saldırdı. Ama adam çok sıkı tutuyordu ve çabucak diğer kolunu da Mark'ınboynuna dolayıp çocuğu da kendisiyle birlikte çekti.

Mark'ınbaşı kırılmış olan pencere pervazının kenarına çarpıp dışan kaydı ve sıcak sabah havasına çıktı. Vücudunun yansı, beline kadar dışandaydı, tamamen düşmemek için pencerenin çerçevesine tutundu. Tek görebildiği ağaçlann üst kısmı ve mavi gökyüzüydü. Adamın hâlâ boynundan ve saçından tutarak ona asılı olduğunu dehşet içinde fark etti. Mark o gün ikinci defa nefes alamıyordu.

Kayaç gökyüzüne doğru yükseliyordu ve Mark hızla Alec'in pencereden kendisine şaşkınlıkla açılmış gözlerle baktığını gördü. Kayacı yerden onlarca metre yükseklikte asılı kalırken Alec gözden kayboldu. Ardından Mark, bacaklanndan çekildiğini hissetti, boynundaki ve başındaki acı arttı. Mark'ı acıdan da çok korkutan, hırıltılı bir boğulma sesi bir şekilde boğazından çıkabildi.

Alec onu yukarıdan çekiyordu. Diğer adam altında asılıydı. Sanki bedeni ortaçağ işkence aletlerinden birine konmuşçasma, kemikleri geriliyordu. Başı, şişe mantan gibi çıkacak mı diye merak etti. Alec onu tuttuğu için pencerenin çerçevesine tutunmayı bırakabileceğini fark etti; asılı olan adamın kollarına vurdu, tırmaladı. Her şeyi tersten görüyordu, vadinin zemini sanki topraktan bir gökyüzü gibiydi.

Mark pencereden birkaç santim daha dışan kaydı. Durmadan önce elektrik şokuna yakalanmış gibi içinde saf dehşet patlaması oldu. Koyu renk bir bulanıklık görüş alanından geçti. Siyah bir şişliği takip eden ince, açık kahverengi bir sap: çekiç. Korkunç bir çatırtı ve çığlık duydu. Alec silahı adamın yüzüne fırlatmıştı.

Adamın kolu Mark'ınboynundan kaydı ve adam aşağı düştü. Mark tatlı havayı içine çekerek nefes almaya çalıştı.

Alec onun vücudunu yavaşça yukan çekti. Mark pencereden geçip yere çarptı. Hâlâ nefes nefese halde acıyan boynuna dokundu.

Eski asker ona dikkatle baktı. Ardından, Mark’ınyaşayacağına kanaat getirmiş gibi, ayağa kalkıp kontrol panelinin yanma gitti ve kayacı gökyüzüne doğru uçurdu.

45. BÖLÜM

Mark’ın midesi kayacın ani hareketini iyi karşılamadı. Alec kanyonun duvarlarından uzaklaşana dek sanki mancınıkla fırlatılmış gibi kayacı yukan çıkarmıştı. Mark’ınmidesi bulantıyla altüst oldu; banyoyu bulabilmek için emekledi, kendini içeri atıp kustu ama safra ve asit dışında bir şey çıkmadı. Sanki aşmdıncı kimyasallar yutmuş gibi boğazı yandı.

Kokpite geri dönmek için yürüyebilecek gücü toparlayana kadar bir süre oturdu.

“Yemek... Lütfen yemek olduğunu söyle,” dedi boğuk bir sesle.

“Ya su?” diye sordu Alec. “O da kulağa iyi geliyor mu?”

Adam onu göremese de Mark başını onaylarcasına salladı.

“Önce şunu bir indireyim. Havada da kalabiliriz ama yakıtımızı boşa harcamak istemiyorum. Sonra ihtiyacımız olacak. Ama bahse girerim bu külüstürün içinde boğazımızdan geçireceğimiz bir şeyler vardır. Sonra da şenlik ateşinin başındaki arkadaşlarımızı aranz.”

“Lütfen,” diye mmldandı Mark. Göz kapaklan düşüyordu ve bunun nedeni sırf yorgunluk değildi. Kan şekeri düştüğü için bayılmak üzere olduğunu biliyordu. Son yemeğinin ardından bir hafta geçmiş gibi geliyordu. Bir de susuzluk... Ağzı bir kova kum gibiydi.

“Zor anlar yaşadın,” dedi Alec sessizce. “Bana bir-iki dakika ver.”

Mark tekrar yere oturup gözlerini kapadı.

Daha önce hiç tam anlamda bilincini kaybetmemişti.

Ama sanki dünyadan kopmuş gibi hissediyordu, sanki Mark’ınarka sırada yerde yatıp izlediği bir oyundu. Başının üzerinde birkaç battaniyeyle... Sesler boğuktu ve kamı açlıktan ağrıyordu.

Sonunda kayaç yavaşladı ve gemi sert bir çarpmayla sarsıldı, ardından sessizlik oldu ve her şey durdu. Mark uyumak üzere olduğunu düşünerek uzun bir dakika geçirdi. Ve bununla birlikte anüar geldi. Karşı koydu; o anda geçmişi yeniden yaşamayı kaldırabileceğinden emin değüdi. Uzaktan ayak sesleri duydu ve Alec onunla konuştu.

“Al bakalım, evlat. Tipik bir ordu yemeği ama sonuçta yiyecek ve besin değeri yüksek. Seni hemen kendine getirecek. Sığmak ile Asheville’in merkezinin arasındaki boş bir yerleşim bölgesine geldik. Görünüşe bakılırsa tüm deliler alevlerden kaçıp güneye gitmişler.”

Mark gözlerini açtı, göz kapaklan o kadar ağırdı ki onlan neredeyse parmaklanyla kaldıracaktı. Alec’i başta bulanık görüyordu ama sonra netleşti. Asker gümüş rengi bir folyo uzattı. Üzerinde bir şeyler vardı. Ne olduğu önemli değildi. Hiç önemli değildi. Mark üçünü de kaptı ve lezzetli -çok lezzetli- lokmalan ağzına attı. Tuzlu ve etimsiydi. Ama iş onlan yutmaya gelince zorlandı.

“Hey...” diye başladı fakat öksürük krizine girerek yutamadığı lokmalan Alec’in yüzüne sıçrattı.

Arkadaşı üzerini sildi. “Harika. Gerçekten harika.”

“Su,” diye inledi Mark.

“Evet, biliyorum. Al.” Bir matara uzattı. Mark içindeki sıvının çalkalandığını duyabiliyordu.

Otururken vücuduna yayılan ani ağrıyla inledi.

“Dikkat et,” dedi Alec. “Çok hızlı içme yoksa kusarsın.” “Tamam.” Mark matarayı alıp elinde sıkıca tutmak için duraksadı, ardından kaldınp alt dudağına götürdü. Olağanüstü, serin su ağzından boğazına doğru aktı. Öksürüğünü bastırarak tek bir damla bile ziyan etmeden yutmaya odaklandı. Sonra biraz daha içti.

“Yeter,” diye uyardı Alec. “Şimdi yemekhanedeki dolaptan getirdiğim nefis yiyecekten birkaç lokma al.”

Mark denileni yaptı ve bu kez tadı daha da güzel geldi. Daha tuzlu ve daha etimsi. Boğazı çok kötü ağnsa da ağzı ve boğazı ıslak olunca lokmalan

daha kolay yuttu. Kaslarına bir miktar güç sızdı. Baş ağnsı biraz azaldı. En iyisi de, mide bulantısının geçmiş olmasıydı. Yeterince iyi hissediyordu ve artık uyumak istiyordu. “Beyninde tekrar birkaç ampul yanmış gibi görünüyorsun,” dedi Alec otururken. Duvara yaslanıp ağzını yiyecekle doldurdu. “Bu çok da kötü sayılmaz, değil mi?”

“Ağzın doluyken konuşmamalısın,” diye karşılık verdi Mark güçsüzce gülümseyerek. “Hiç kibar değil.”

“Biliyorum.” Alec ağzına daha da fazla yemek atıp Mark'ın, yediği her şeyi görebilmesi için hareketlerini abarttı. “Ne tür bir insana böyle bir şey söylemek gerekir ki? Yani benim annem yok muydu İd?” Mark güldü. İçten bir kahkahaydı ve göğsü ile boğazını acıttı. Acısı dindiğinde, “Bizi nereye getirdim demiştin?” diye sordu ve yemeye devam etti.

“Kayacın sığmağı Asheville’in batısında. Bu yüzden biraz doğuya uçtum, dağın bu kısmında hoş mahalleler var. Birkaç kilometre güneyde bir sürü hareket gözlemledim. Samnm bizim o güzel şenlik ateşi deneyimimizdeki insanlar ormanı yaktıktan sonra oraya kaçmış. Burası sessiz görünüyor.”

Bir ısırık daha almak için duraksadı. “Bir çıkmaz sokağa park ettim; janjanlı bir mahalle. Yani finnda kızarmadan önce Öyleydi. Eskiden Asheville’in dışında birçok zengin yaşardı. Şimdi evlerin çoğu harap olmuş.”

‘Teki ya...”

Alec, Mark'ın sorusunu kesmek için elini kaldırdı. “Biliyorum. Birkaç saat daha uyuyup gücümüzü toparladıktan sonra arkadaşlarımızı bulacağız.”

Mark daha fazla vakit kaybetmek istemiyordu ama Alec’in haklı olduğunu da biliyordu. “Hiç iz var mı? Herhangi bir şey?”

“Buranın güneyinden uçarken sanırım bazı insanları tanıdım. Onların Deedee’nin yerleşkesinden insanlar olduklarına neredeyse eminim. Bruce’un ima ettiği gibi Lana ve diğerlerinin de orada olup olmadıklarım öğrenmeliyiz.”

Mark bir saniyeliğine gözlerini kapadı, bunu umması gerektiğinden emin değildi.

Yemek yiyip biraz daha su içmek için duraksadılar. Mark dışarısının nasıl göründüğünü merak ediyordu ama kalkıp pencereye yürüyemeyecek kadar yorgundu. Ayrıca insanlann bir zamanlar ev dedikleri yanmış enkazları yeterince görmüştü. “Buraya park etmemizin sorun olmayacağından emin misin? Unutmuş olabilirsin ama çılgına dönmüş adamın teki camlarımızdan birini çekiçle kırdı.” “Henüz kimse yaklaşmadı. Tek yapabileceğimiz, tetikte olmak. Lana ve diğerlerini aramaya çıktığımızda da insanlann bu ek girişi fark etmemelerini umacağız.”

Çekiçli adamın düşüncesiyle Mark’ın midesi bulandı. Pilotu kapıda öldürürken büründüğü ruh halini düşünmesine neden oldu.

Alec bir şeylerin ters gittiğini fark etti. “Seni kargo odasında bıraktığımda içeride çay içip tatlı yemediğini biliyorum. Neler olduğunu anlatmaya hazır mısın?”

Mark ona utanmış, neredeyse endişeli bir bakış attı.

“Birkaç dakikalığına sanki tüm kontrolümü kaybetmiş gibiydim, tuhaf davranmaya başladım. Neredeyse sadistçe.”

“Evlat, bunun hiçbir anlamı yok. Birçok iyi adamın savaş alanında kötü insanlara dönüştüğünü gördüm ve o zaman suçu atacak bir virüs de yoktu. Bu senin de onu kaptığın anlamına gelmiyor. İnsanlar hayatta kalmak için çılgınca şeyler yaparlar. Geçtiğimiz senenin her günü bunu görmedin mi?”

Mark kendini daha iyi hissetmedi. “Bu... farklıydı. Adamın ölümüne ezilmesini izlemek bir an sanki Noel sabahı gibi hissettirdi.” “Gerçekten.” Alec ona uzun bir süre baktı ama ne düşündüğüyle ilgili Mark'ın hiçbir fikri yoktu. “Birkaç saat içinde hava kararacak. Gece etrafta dolaşmaktan fayda gelmez. Haydi, uzun bir uyku çekelim.” Mark başım onaylarcasma salladı ama fazlasıyla rahatsız olmuştu. Belki de çenesini kapalı tutmalıydı. Esneyerek rahat bir pozisyon aldı, bir süre her şeyi değerlendirmeyi ve düşünmeyi planladı.

Ama dolu bir mide ve neredeyse bir haftalık yorgunluk onu bilincini kaybetmeye sürükledi.

Her zamanki gibi, rüyalar akın etti.

46. BÖLÜM

Mark, Lincoln Binası'ndaki konferans salonunda, çok büyük bir masanın altına kıvnlmıştı. Eskiden burada çok önemli insanların çok önemli konular hakkında konuştuklarım tahmin ediyordu. Haftalardır binanın her yerindeki yiyecek makinelerindeki abur cuburları yemekten ve gazlı içecekleri içmekten kamı ağrıyordu. Makineleri kınp açmak zaman almıştı ama sonuçta Alec ve Lana gibi eski askerler de bir şeyler açmak için eğitim almışlardı. Nesneleri olduğu gibi insanları da.

Lincoln Binası berbat bir yerdi. Cehennemden bile sıcaktı. Öğürme sesleriyle doluydu, ilk ısı ve radyasyon patlamasıyla ölen insanların çürüyen bedenlerinin mide bulandırıcı kokusu sarmıştı. Her yerdeydiler. Mark ve yeni edindiği arkadaşları on beşinci katı tamamen temizlemişlerdi ama pis koku havaya işlemişti. Bu, kolayca alışılabilecek türden bir şey değildi. Ve tabii ki yapacak hiçbir şey yoktu. Sıkıntı, binaya kanser gibi yerleşmişti, akıl sağlıklarını bozmaya hazırdı. Dışarıdaki radyasyon tehlikesini saymaya gerek bile yoktu; gerçi Alec giderek azaldığını düşünüyordu. Öyle bile olsa pencerelerden olabildiğince uzak duruyorlardı.

Bunlara rağmen, Mark her şeyin çok kötü olmadığını düşünüyordu: Trina'yla hiç olmadıkları kadar yakınlaşmışlardı. Hatta fazla yakınlaşmışlardı. Şapşal gibi sırıttı, kimsenin onu göremediğine memnundu. Kapı açılıp kapandı ve ayak sesleri geldi. Bir teneke yerde tıngırdadı ve biri sessizce küfür etti.

''Hey," diye fısıldadı biri. Mark onun Baxter olduğunu düşündü. "Uyanık mısın?"

"Evet," diye cevapladı Mark uyku sersemliğiyle. "En azından şimdi öyleyim. Sessiz olma konusunda pek başarılı değilsin."

"Üzgünüm. Seni bulmak için gönderildim. Broadway'den bize doğru bir bot geliyor. Gelip bir bak."

Mark bu sözleri duyacağını asla düşünmezdi; arabaların geçmesi gereken, dünyanın en ünlü caddelerinden birinden bir bot geliyordu. Fakat

Manhattan nehir ve akarsularla dolmuştu, yakıcı güneş olağanüstü ve kör edici bir parlaklıkla sürekli suda yansıyordu. Sanki hem üzerlerinde hem de yerde gökyüzü varmış gibiydi.

“Ciddi misin?” diye sordu Mark sonunda, haber karşısında afalladığından birkaç saniyedir cevap vermediğini fark ederek. Kurtulacaklarına dair umutlarım yükseltmemeye çalıştı.

Baxter homurdandı. “Yok, ben uydurdum. Haydi.”

“Sanırım radyasyon gerçekten geçti, tabü tekneyi birkaç ucube kullanmıyorsa.” Mark yüzünü ve gözlerim silip geniş masanın altından çıktı. Ayağa kalkıp gerindi, tekrar esnedi ve acele etmeyerek Baxter’ı sinir etti. Ama sonunda merakına yenik düştü.

Koridora çıktıklarında kötü koku ve ısı dalgası Mark’ınduyularına hücum etti. Haftalar sonra bile hâlâ öğürüyor ve kusmamak için kendini zor tutuyordu.

“Neredeler?” diye sordu, tekneyi ilk görenlerin Alec ve Lana olduğunu ve onu izlediklerini tahmin ederek.

“Beşinci kattalar. Aşağısı buradan bin kat kötü kokuyor ama su seviyesi o hizada. Çürümüş balık *ve* insan gibi kokuyor. Umanm bir süredir bir şey yememişsindir.”

Mark omuz silkmekle yetindi, yemek düşünmek istemiyordu. Şekerleme ve cipslerden bıkmıştı. Bunun mümkün olabileceğini hayal bile edemezdi.

İkisi birlikte ana merdivene gidip beşinci kata olan on katlık inişe başladılar. Adımlan ve ayak sürümelerinin dışmda hiç ses yoktu. Mark, teknede kimlerin olabileceğiyle ilgili heyecanının, indikçe artan kötü kokuya ağır bastığını fark etti. Merdivenlerde kan lekeleri vardı. Tırabzanlardan birinde bir topak saç ve et kütlesi gördü. Işınlar vurduğunda burada yaşanan paniği ve sebep olduğu korkunç şeyleri hayal bile edemiyordu. Neyse ki şanslarına -en azından onlar için- geldiklerinde kimse hayatta değildi.

Beşinci katın sahanlığına geldiler, Trina merdiven boşluğunun kapısında bekliyordu.

“Çabuk!” dedi, başıyla onu takip etmelerini işaret ederek. Koridordan en dıştaki pencereye doğru hızlı hızlı yürürken omzunun üzerinden konuştu. “Büyük bir tekne; görünüşe bakılırsa ışınlar vurmadan önce lüks ve güzelmiş. Şimdiyse sanki yüz sene önce yapılmış gibi görünüyor. Çalışmayı bırak, suyun üzerinde durabildiğine bile inanamıyorum.”

“Hiç insan görebildiniz mi?” diye sordu Mark.

“Hayır. Belli ki alt kısımdalar. Kokpitte, kaptan köşkünde ya da artık ne deniyorsa.”

Belli ki o da Mark kadar teknelerle ilgili bilgi sahibiydi.

Bir köşeyi döndüler ve Alec üe Lana’nm pencerelerin kmk olduğu bir tarafta durduğunu gördüler. Deniz suyu dışanda birkaç metre aşağılarındaki duvara vuruyordu. Toad ile Misty yerde oturmuş izliyorlardı. Mark tekneyi görmeden önce sesini duydu; eskiden iyi dunımda olan motorlann boğuk, tıkanır gibi sesleri. Ardından yıpranmış tekne küçük bir binanın yanından geçip görüş alanına girdi. Arka ucu suyun içine batmış halde tekleyerek ilerliyordu. Yaklaşık dokuz metre uzunluğunda, beş metre genişliğindeydi, gövdesindeki delikler ile aralıklar bant ve kontrplaklarla kapatılmıştı. Çatlaklarla dolu, boyalı bir penceresi tekne yaklaşırken sanki uğursuz bir göz gibi onlara bakıyordu.

“Burada olduğumuzu biliyorlar mı?” diye sordu Mark.

Kendine yalnızca bu insanlann onlan kurtarmak için geldiklerini düşünme izni verdi; en azından yiyecek ve su getirmek için. “Onlara seslendiniz mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı Alec ters ters. “Ama görünüşe göre her binaya bakıyorlar. Şüphesiz yağmalamak için. Ama şimdiye kadar bizi görmüşlerdir.”

“Umanm arkadaş canlısıdırlar,” diye fısıldadı Trina, yabancılann duymasını istemiyormuş gibi.

“Bu insanlann iyi olmadığına bahse girerim,” diye karşılık verdi Alec duygudan yoksun bir tonlamayla. “Hazırlıklı olun, baylar ve bayanlar. Beni izleyin.”

Tekne artık çok yaklaşmıştı, yakıt kokusunun yanı sıra sesleri de havayı dolduruyordu. Mark karanlık pencerenin ardında iki kişinin belli belirsiz gölgelerini görebiliyordu ve ikisi de erkek gibi görünüyordu. Yani en azından ikisi de kısa saçlıydı.

Teknenin motoru durdu ve binanın önünde boylamasına duracak şekilde arka kısmı döndü. Alec ve Lana bir adım geri çekildiler ve Mark, Toad ile Misty'nin de en uçtaki duvara kaçmış olduğunu fark etti. Trina, Baxter ve Mark birbirlerine yakın bir şekilde duruyorlardı, gerilim yüzlerinden okunabiliyordu.

Kaptan köşkündeki insanlardan biri aşağıdaki bir kapıdan güverteye çıktı. Erkekti ve ellerinde kocaman bir silah tutuyordu,

silahın ağzı Lincoln Binası'ndan onu izleyenlere çevrilmişti. Çirkin bir adamdı, yağlı saçlan kafasında keçeleşmişti, pis görünümlü bir sakalı vardı -sanki boynunda çıkmış bir mantar gibiydi- ve siyah güneş gözlüğü takıyordu. Cildi kirli ve güneşten yanmış, kıyafetleri parçalanmıştı.

Bir kişi daha çıktı ve Mark onun saçlan kazınmış bir kadın olduğunu görünce şaşırdı. Adam Alec ve Lana'mn durduğu kırık pencereye bir adım daha yaklaşırken kadın da tekneyi duvara bağlamakla uğraşıyordu.

"Hepinizin ellerini görmek istiyorum," dedi adam süahmı ileri geri oynatıp her birinin üzerinde kısa bir an bekleterek. "Eller yukan. Haydi."

Alec dışında hepsi denileni yaptı. Mark, adamın delice bir şey yapıp hepsinin vurulmasına neden olmamasını umuyordu.

"Blöf yaptığımı mı sanıyorsun cidden?" dedi yabancı, kaba ve hmltılı bir sesle. "Kaldır yoksa ölürsün."

Alec yavaşça ellerini kaldırdı.

Silahlı adam tatmin olmuş gibi görünmüyordu. Normalden daha hızlı nefes alıyordu ve koyu renk gözlüğünün ardından Alec'e bakıyordu. Sonra süahmı Baxter'a çevirip üç el ateş etti. Patlama sesi havayı yardı ve Mark küçük odanın duvanna çarpana dek geriye doğru tökezledi. Kurşunlar Baxter'm göğsüne girmiş, her yere kan sıçratmış ve çocuğu sertçe yere düşürmüştü. Baxter bağırmamıştı büe, ölüm onu çoktan almıştı. Gövdesi kanla kaplıydı ve parçalanmıştı.

Adam derin bir nefes aldı. “Şimdi söylediğim her şeyi yapmanızı bekliyorum.”

47. BÖLÜM

Mark uykusunda kıpırdandı, neredeyse uyanacaktı. Baxter’ı hep sevmişti, çocuğun ukala tavırları ve umursamaz yapısını sevmişti. Ona böyle bir şey yapıldığını görmek...

Bu, Mark’ınbüyük olasılıkla hiç atlatamayacağı bir şeydi. Rüyalarında onu huzursuz eden tüm o anıların içinde en sık bunu görüyordu. Şahit olduğu olayın sonrasında patlak veren çılgınlığı yeniden yaşamak yerine onlan geride bırakmak, uyanmak istiyordu.

Fakat vücudunun dinlenmeye ihtiyacı vardı ve buna izin vermedi. Uyku sıkıntı içindeki zihnini rahatlatma niyeti olmaksızın yeniden onu kucağına çekti.

Bu, gözleri önünde gerçekleşen olayı beynin algılayabilmesi için bir dakika gereken zamanlardandı; şok bunu geçici olarak engelliyordu. Mark yerde kırk beş derecelik açıyla uzanmış, başını duvara yaslamıştı. Ellerini göğsünde kavuşturmuş olan Trina aniden çığlık attı: milyonlarca öfkeli karga bir tünelden hızla çıkıyormuş gibi bir sesti. Toad ve Misty birbirlerine sanlmışlardı, yüzlerinde dehşet ifadesi vardı. Lana ve Alec dimdik duruyordu, elleri hâlâ havadaydı. Ama Mark kaslarındaki gerilimi görebiliyordu.

“Kes sesini!” diye bağırdı silahlı adam tükürükler saçarak. Trina, adamın dediğini yaptı, çığlığı bıçakla kesilmişçesine durdu. “Bir kez daha böyle korkunç bir ses duyarsam kimden çıkıyorsa vururum. Anlaşıldı mı?”

Trina titriyordu, ellerini ağzına bastırmıştı. Bir şekilde başını onaylarcasına sallamayı başardı ama gözleri Baxter’ın kanlar içindeki cansız bedenine odaklanmıştı. Mark, çocuğa değil, onu öldüren adama baktı, nefreti görüşünü bulanıklaştırıyordu.

“Her şey tamam, patron,” dedi teknedeki kadın. Ayağa kalkıp ellerini kirli pantolonuna sildi. Ortağının az önce işlediği cinayetten bihaber ya da

ona kayıtsızca, tekneyi dışarıdaki bir şeye bağlamıştı; Mark bir halatın helezon ucunu görebiliyordu. “Şimdi ne yapacağız?” “Silahım al, aptal,” diye cevap verdi adam ona göz ucuyla bir bakış atarak. Kadına hep böyle davrandığı belli oluyordu. “Tuvaleti nasıl kullanacağını da açıklamam gerekiyor mu?”

Hor görülen kadın başını sallayıp özür diledi ve bu Mark’a adamın söylediklerinden daha da üzücü geldi. Kadın kısa bir süreliğine teknenin içinde gözden kayboldu, ardından ellerinde benzer bir silahla çıktı. Ortağının yanma geçti ve silahını sırayla Mark’a ve arkadaşlarına doğrulttu.

“Şöyle yapacağız,” dedi adam. “Yaşamak istiyorsanız tek yapmanız gereken emirlerime uymak. Bu kadar basit. Buraya yakıt ve yiyecek almaya geldik. Yürüyen iskeletler olmadığınıza göre tahminimce sizde ikisi de var. Ayrıca böyle büyük binalarda jeneratör de olur, ihtiyacımız olan şeyleri bize getirin ve gidelim. Birazını kendiniz için de ayırabilirsiniz. Böyle de sevgi doluyuz. Tek istediğimiz paylaşmak.” “Gerçekten çok cömert,” dedi Alec kısık sesle.

Adam silahını kaldırıp Alec’e doğrulttuğunda Mark ayağa fırladı. “Hayır! Dur!”

Yabancı, silahını ellerini kaldırıp duvann kenarına giden Mark’a çevirdi. “Lütfen! Kesin şunu! Ne istiyorsanız getireceğiz!”

“Haklısın. Getireceksiniz, çocuk. Şimdi kıpırdayın. Hepiniz. Küçük bir arama oyununun vakti geldi.” Silahını kıpırdatarak harekete geçmelerini ima etti.

“Dikkat edin de ölü arkadaşınıza basmayın,” dedi kadın.

“Kes sesini!” diye azarladı adam. “Cidden. Her geçen gün daha da aptallaşıyorsun.”

“Özür düerim, patron.”

Kadın bir anda başım öne eğip uysal, küçük bir fareye dönüştü. Mark’ınkalbi hâlâ dakikada binlerce kez atıyordu ama yine de kadına üzülmekten kendini alamadı.

Adam dikkatini diğerlerine çevirdi. “Nerede olduklarım gösterin. Bütün gün burada kalmak istemiyorum.”

Mark, kısmen de olsa Alec’in delice bir şe yapmasmı umdu ama adam merdiven boşluğuna doğru yürümeye başladı. Mark’ınyanından geçerken ona hızla göz kırptı. Mark cesaretlenmeli mi yoksa endişelenmeli miydi, emin olamadı.

Baxter’m kanlar içkideki bedenini arkalarında bırakıp koridorda yürüdüler. Son birkaç haftadır şatoları olan yerde mahkûm olmuşlardı. Merdivene gelip yukan çıkmaya başladılar. Patron -Mark, kadının ona acınası hitabını zihninde defalarca duyduğundan, silahlı adam için başka bir isim düşünemiyordu artık- yukan çıkarken kimin silahlı olduğunu unutturmamak için sırayla hepsini sırtından itiyordu.

“Arkadaşınıza ne yaptığımı unutmayın,” diye fısıldadı Mark’a, dürtülme sırası ona geldiğinde.

Mark adım adım ilerlemeye devam etti.

Sonraki iki saati yemek ve yakıt için Lincoln Binası’nı baştan aşağı arayarak geçirdiler. Mark’ın her yerinden ter akıyordu ve acil durum yardım odasından aldıkları büyük kaplardaki jeneratör yakıtlarını on üçüncü kattan tekneye taşımaktan kaslan ağrıyordu. Bir otomattan diğerine koşturdular, dinlenme odalarındaki ve diğer ortak alanlardaki azalmış olan erzakın yansından fazlasını boşalttılar.

Teknenin kamarası finn gibiydi ve bu da içerideki kokuyu daha da kötü hale getiriyordu. Mark erzakı boşaltırken Patron ve ortağının kendilerini etraflanm çevreleyen sıcak suya atma zahmetine girip girmediklerini merak etti. Gerçek anlamda suyun içinde -kirli de olsa- yaşadıklan halde yıkanmayı reddediyor gibi görünüyorlardı. Mark her seferinde çiftten daha da iğreniyordu. Aynca tek bir isyan belirtisi göstermeden çalışan Alec’in sessizliğine de şaşınyordu.

Teknedeki neredeyse tüm boş yerleri doldurduklannda grup kendini on ikinci katta buldu; binanın alt kısmının üstünden son kez geçeceklerdi. Patron bu kattan sonrasında kalanlann onlann olabileceğini söyledi.

Silahını hâlâ sırayla her birine doğrultan adam pencerenin kenannda duruyordu. Güneşin parlak, turuncu ışıklan arkasındaki camı boyuyordu. Yardımcısı da yanında durmuş, her zamanki gibi boş boş bakıyordu. Trina, otomatta kalan son cips paketlerini ve şekerleri alıyordu. Toad, Misty, Lana, Alec ve Damell yapacak bir şey kalmadığından onu bekliyorlardı. Her şeyi almışlardı ve onlar da muhtemelen Mark gibi, bu insanlar gidene kadar dakikalan sayıyorlardı. Ve başka birinin daha ölmemesini umuyorlardı.

Alec, uzlaşmacı bir tavırla ellerini kaldınp Patron'un yanma gitti.

"Dikkatli ol," diye uyardı silahlı adam. "Madem işin bitti, biraz atış alıştırması yapmaya hayır demem. Hem de yakın mesafede."

"İşimiz bitti," diye homurdandı Alec. "Biz aptal değiliz. Önce tekneyi doldurmak istedik. Şeyden önce..."

"Neden önce?" Patron, sorun çıkacağını hissetti, kol kaslan gerildi; Mark, parmağının tetiğin üzerinde kasıldığını gördü.

"Bundan."

Alec aniden harekete geçti. Elini öne savurup Patron'un elindeki silaha vurarak düşürdü; süah dönüp yere çarparken tek el ters ateş açtı. Patron'un yardımcısı daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde pencerelere doğru koşmaya başladı. Lana, kadın silahlı olmasına rağmen onun peşinden gitti. Mark, Alec'in üeri atılıp Patron'u yere serdiğini ve iki adamın geniş pencerenin camına çarptıklarını son anda fark etti.

Her şey çok hızlı gelişti. Cam, çarptıkları yerden çatlamaya başladığı sırada buzun parçalanması gibi bir ses çıktı. Ardından tüm cam patlayıp milyonlarca parçaya aynldı. Alec dengesini sağlayıp Patron'un üzerinden kalkmaya çalışıyordu. İkisi birden düşüp ağır çekimdeymişçesine aşağıdaki suya doğru kaydılar. Mark onlara doğru koşmaya başlamıştı bile, Alec'in koluna uzanırken pencere çerçevesinden destek alabilmek için yerde kaydı. Alec'i yakalayıp sıkıca tuttu ama ayaklan kaydı ve bir anda havada kaldı. Alec ve Patronla birlikte düşmek üzereydi.

Biri arkasından yakaladı, bir kol göğsüne dolandı. Mark tüm gücüyle Alec'i tutarken doğrudan nehir-sokağa bakıyordu. Patron düşüyordu, kollannı ve bacaklannı deli gibi sallıyor, bağınyordu. Mark, kollanmn

yerinden çıkacağını hissediyordu ama Alec kendini çabucak toparlayıp vücudunu döndürdü ve boştaki eliyle pencerenin alt pervazına tutundu, Mark'ı yakalayan kişi onu yukarı çekerken Alec de kendini yukarı kaldırmaya başladı. Mark'ı Toad tutmuştu.

Çok geçmeden hepsi içeride ve güvendeydi. Lana koridordan çıkageldi.

"Kaçtı," dedi. "Eminim bir odada saklanıyordun"

"Haydi gidelim buradan," dedi Alec çoktan harekete geçerek. Mark ve diğerleri de onu takip etti. "Plan mükemmel bir biçimde işe yaradı. Tekneyi doldurduk ve şimdi bizim oldu. Şehirden çıkıyoruz."

Merdivene ulaşıp basamakları hızla ikişer ikişer indiler. Mark ter içinde kalmıştı, bitkindi ve yapmayı planladıkları şey yüzünden endişeliydi. Güneş patlamalarından beri evleri olan yeri terk edeceklerdi. Tamamen büinmezliğe doğru yola çıkacaklardı. Hangisinin daha güçlü olduğunu bilmiyordu; heyecanı mı yoksa korkusu mu.

Beşinci kata indiler, koridordan camsız pencereye koşup tekneye bindiler.

"Halatı çöz," diye bağırdı Alec, Mark'a.

Alec ile Lana kamaraya girdi. D ameli, Toad, Misty ve Trina kendilerine oturacak yer buldular; şaşkın ve tereddütlü bakıyorlardı. Mark, kadının tekneyi bağlamak için kullandığı halatı çözmeye başladı. Sonunda düğümü açtı, motor çalışıp tekne Lincoln Binası'ndan uzaklaşmaya başladığında halatı içeri çekti. Teknenin ucuna oturdu ve gökdelene bakmak için geriye doğru eğildi. Azalan gün ışığı, kehribar rengi parlaklıkla yansıyordu.

Aniden Patron, delirmiş bir balina gibi sudan çıkıp teknenin arkasına tutundu ve telaşla binmeye çalıştı. Elleri tutunacak herhangi bir şey ararken bacakları tekmeler savuruyordu; bir kancayı tuttu ve kendini yukarı çekerken kasları şişti. Vücudundan sular akıyordu, yüzünün yarısını kaplayan morarmış bir çürük vardı, diğer yarısıysa gözleriyle uyumlu bir biçimde kırmızı ve öfkeliydi.

"Sizi öldüreceğim," diye kükredi. "Her birinizi!"

Tekne hızlanıyordu. Mark’ıniçinde aynı anda her şey patladı; bu acınası insan müsveddesinin, kaçma şanslannı mahvetmesine izin vermeyecekti.

Koltuğa tutunup ayağını geri çekti ve Patron’un omzuna tekme attı. Adam kıpırdamadı bile. Mark yeniden tekmeledi. Ve bir kez daha. Her defasında vuruyordu. Patron’un eli kaymaya başlamıştı.

“Bırak!” diye bağırdı Mark, bir kez daha adamın omzuna vururken.

“Öldüreceğim...” dedi Patron ama artık hiç gücü kalmamış gibi görünüyordu.

Mark bir adrenalin patlamasıyla bağırdı ve tüm gücüyle son bir tekme daha attı, bu kez oturduğu yerde sıçrayarak iki ayağını birden kullandı. Ayaklan adamın burnuna ve boynuna isabet etti. Adam bağırarak elini bıraktı, teknenin ardında bıraktığı beyaz köpüklerin içine düştü ve gözden kayboldu.

Mark nefes nefese kalmıştı. Kenara kayıp koltuğun ucuna çıktı ve kenardan baktı. Teknenin izi ve siyah su dışında bir şey görmüyordu. Fakat sonra Lincoln Binası’nda Patron’un düştüğü pencerenin önünde bir hareket fark etti. Giderek küçülüyordu ama kadın -Patron’un yardımcısı- elinde silahla orada duruyordu. Mark ateş açmasım bekleyerek eğüdi. Ama onun yerine kadının silahı kendine doğrulttuğunu, ucunu çenesinin altına dayadığım gördü.

Mark bağırmak, bunu yapmamasım söylemek istiyordu. Ama çok geçti.

Kadın tetiği çekti.

Tekne üerlemeye devam etti.

48. BÖLÜM

Mark soğuk terler dökerek uyandı. Sanki rüyasında gördüğü suyun sıçraması onu uyurken sırılsıklam ıslatmıştı. Başı yine çok kötü ağnyordu; sanki her hareketinde kafatasının içinde bir şey yuvarlanıyordu. Neyse ki bir şeyler yiyip, önlerindeki güne hazırlanıp arkadaşlannı aramak için güç toplarlarken Alec üzerine gitmeyip fazla konuşmamıştı.

Kokpitte oturuyorlardı. Sabah ışığı pencerelerden süzülüyordu. Kınk pencereden giren sıcak esinti uğulduyordu.

Bir süre sessizlik içinde oturduktan sonra, “Sen ölü gibi uyuduğun için fark etmedin,” dedi Alec, “ama sen uyurken ben bu bebeği biraz keşfe çıkardım. Ve... şüphelerim doğru çıktı. Birkaç küometre ileride şenlik ateşi var... Lana, Trina ve Deedee ellerinde. Kuzu gibi sürüldüklerini gördüm.”

Bu, Mark’ınmidesine bir yumru saplanmasına neden oldu. “Nasıl... yani?”

“Birkaç kişi bir evden diğerine götürülüyordu. Lana’nın siyah saçını ve Trina’yı kucağında çocukla gördüm. Emin olmak için yakınlaştım.” Alec bitirmeden önce derin bir nefes aldı. “En azından yaşadıklarını ve nerede olduklarını biliyoruz. Ve şimdi ne yapmamız gerektiğini de biliyoruz.”

Mark, arkadaşları hayatta olduğu için rahatlamalıydı. Ama onun yerine acı veren farkmdalıkla tükeniyordu: Onlan kurtarmak için oraya gidip savaşmalan gerekecekti. İkiye karşı... kaç kişi olacaktı? “Konuşmayı mı unuttun, evlat?”

Mark sanki pilot koltuğunun arkasında büyüleyici bir resim varmış gibi oraya bakıyordu. “Hayır, sadece korkuyorum.” Eski asker için cesur görünmeyi bırakalı uzun zaman olmuştu.

“Korktun demek. Bu iyi. İyi bir asker her zaman korkar. Bu, normal olduğunu gösterir. Seni batıran ya da çıkaransa ona nasıl tepki verdiğindir.”

Mark gülümsedi. “Bu konuşmayı daha önce de yapmıştın. Sanırım anladım.”

“O zaman biraz su iç de yola koyulalım.”

“İyi fikir.” Mark matarasından büyük bir yudum aldı ve ayağa kalktı. Rüyasının üzerinde yarattığı ağırlık sonunda kaybolmaya başlamıştı. “Plan nedir?”

Alec o sırada ağzını süiyordu. Kayacın orta kısmına doğru başmı salladı. “Gidip arkadaşlanmızı alacağız. Ama önce geminin süah deposuna girelim.”

Mark kayaçlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordu, Alec ise her şeyi biliyordu. Geminin ana kısmında kilitli bir depo vardı, açmak için parola ve retina taraması gerekiyordu. Kelimeleri bilmedikleri ve giriş yapabilecek gözbebeklerine sahip olmadıklan için eski yöntemi kullanmak zorundaydılar: balta.

Şanslanna kayaç iyi günlerini çoktan geride bırakmıştı, bu sayede ikisinin de üçer vardiyası ve yanm saatlik ter dökmeleri sonucu menteşeleri ve kilidi kırmayı başardılar. Küçük çelik parçalan koridora saçıldı ve büyük kapı devrilerek karşı duvara çarptı. Ses bir dakika boyunca araçta yankılandı.

Alec baltayla son darbeyi de indirdi. “Umanın bu canavann içinde hâlâ bir şeyler vardır.”

Depo odası karanlıktı ve toz kokuyordu. Kayacın yakıtı vardı ama köşede, her şeyi kana bulanmış gibi gösteren kırmızı acil durum ışığı dışındaki ışıklann çoğu kınlmıştı. Alec aramaya başladı ama Mark hemen çoğu rafın boş olduğunu görmüştü. Çöpten ve gelişigüzel atılmış, ters duran kutulardan başka bir şey yoktu. Alec moral bozucu her keşfin ardından sessizce küfrederken, Mark’ında morali bozulmuştu. Trina’yı kurtarmaya sadece yumruklanyla giderlerse nasıl şanslan olabilirdi ki?

“Burada bir şey var,” diye homurdandı Alec gergin bir sesle. Bulduğu şeyi açmaya başlamıştı büe.

Mark yanma gidip onun omzunun üzerinden baktı. Alec’in bulduğu şey çoğunlukla gölgedeydi ama birkaç metal kopçayla tutturulmuş büyük bir kutu gibi görünüyordu.

“İşe yaramıyor,” dedi Alec elleri kopçalardan üçüncü defa kayınca. “Baltayı getir.”

Mark çabucak koridora çıkıp Alec’in kapıyı kırdıktan sonra bıraktığı yerden baltayı aldı. Kaldınp kutuyu açmak için vurmaya hazırlandı. “Sen mi yapacaksın?” diye sordu Alec doğrulup. “Emin misin?” “Hı? Ne demek istiyorsun?”

Alec kutuyu işaret etti. “Evlat, içinde ne olabileceğine dair herhangi bir fikrin var mı? Patlayıcılar. Yüksek voltajlı aletler. Zehir. Kimbilir...”

“Ee?” diye üsteledi Mark.

“Yani ben olsam doğrudan vurmazdım yoksa daha öğlen olmadan ölebiliriz. Dikkatli olmalıyız. Kopçalara hassas, kesin vuruşlar yapmak gerek.”

Mark neredeyse gülecekti. “Senin tüm vücudunda tek bir hassas hücre olmadığına göre sanınm ben yapacağım.”

“Makul,” diye karşılık veren Alec bir adım geri çekildi ve elini reverans yaparcasına önünde salladı. “Sadece dikkatli ol.”

Mark baltanın sapını sıkıca tutup eğildi, küçük fakat inatçı braketlere hızlı ve sert vurmak yerine hafif darbeler indirdi. Yüzünden ter damlıyordu ve balta birkaç kez neredeyse elinden kayıyordu ama sonunda ilk küidi kırdı ve diğerine geçti. On dakika sonra omuzlan hiç ağnmadığı kadar ağnyordu ve parmaklan baltayı çok sıkı tutmaktan uyuşmuştu. Ama tüm kilitleri kırmıştı.

Ayağa kalkıp gerindi, elinde olmadan yüzünü buruşturdu. “Dostum, göründüğü kadar kolay değümiş.”

İkisi de güldü ve Mark bir anda bu ciddiyetsizliğin nereden çıktığını merak etti. Önlerindeki görev tehlikeli ve korkutucuydu. Ama nedense zihni buna odaklanmayı reddediyordu.

“Ter içinde kalana dek çalışmak iyi hissettiriyor, değil mi?” diye sordu Alec. “Şimdi bakalım bizi ne bekliyormuş. Ucunu tut.”

Mark parmaklarını kapağın ağzındaki ufak ucun altına soktu ve Alec’in işaretini bekledi. Adam üçe kadar saydı ve birlikte kaldırdılar; ağırdı ama kaldmp duvara fırlatmayı başardılar. Pat diye duvara çarptı. Mark’ın kutunun içinde tek görebildiği kırmızı ışığı yansıtan parlak, uzun şekillerdi. Sanki ıslak gibi görünüyorlardı.

“Bunlar da ne böyle?” diye sordu Mark. Alec’e bakınca adamın gözlerinin kocaman açıldığım ve çılgına dönmüş bir ifadeyle baktığını gördü. “İfadene bakılırsa, sanınm ne olduklannı biliyorsun.”

“Ah, evet,” diye fısıldadı Alec. “Büiyorum. Gerçekten bildiğimi sanıyorum.”

“Ve?” Mark meraktan patlayacaktı.

Alec cevap vermek yerine eğilip tüfek şeklinde ve boyutundaki nesnelerden birini alıp kaldırdı, elinde döndürüp inceledi. Daha çok

gümüş metal ve plastikten yapılmışa benziyordu, uzun sapının ana gövdesinde helezon şeklinde küçük tüpler vardı. Bir ucu tabanca kabzası gibiydi, tetiği vardı ve diğer ucu da uzun bir baloncuk gibi duruyordu. Omuza asılması için askısı vardı.

“Ne bu?” diye sordu Mark, sesindeki dehşetle karışık hayranlığı kendisi de fark etti.

Alec ise sadece başını sallıyor, inanamayarak elindeki nesneyi incelemeye devam ediyordu. “Bu şeyin ne kadar olduğunu biliyor musun? Silah pazarında yapılamayacak kadar pahalıydılar. Elimde bir tane tuttuğuma inanamıyorum.”

“Ne?” diye sordu Mark sabırsızlıkla. “Nedir o?”

Alec sonunda başını kaldınp Mark’ıngözlerine baktı. “Bu kötü çocuğun adı Transvice.”

“Transvice mı?” diye tekrarladı Mark. “Ne işe yanyor?”

Alec silahı kutsal emanetmiş gibi kaldırdı.

“İnsanlann ortadan kaybolmasını sağlıyor.”

49. BÖLÜM

“Kaybolmak mı?” dedi Mark şüpheyle. “Bu da ne demek?”

“Bu şeyler çalışmıyorsa çok da önemi yok.” Alec bir süre kutuyu araştırdı, sonra gümüş mandallı büyük ve siyah bir şey çıkardı. Değerli eşyalarını alıp Mark’ınyanından geçerek koridora çıktı ve üerledi. “Haydi!” diye bağırdı gözden kaybolduğunda.

Mark kutunun içindeki tehlikeli ve neredeyse büyülü parlak eşyalara son kez baktı ve Alec’in peşinden gitti. Onu kokpitte, püot koltuğunda oturmuş, süaha hayran hayran bakarken buldu. Yeni bir oyuncak almış

çocuk gibiydi. Kutudan aldığı siyah şey de yerde duruyordu. Belki de bir tür şarj aleti falandı.

“Tamam,” dedi Mark, Alec’e yaklaşıp arkasında durduğunda. “Bunun ne yaptığını anlat.”

“Bir saniye,” dedi Alec, oyuncağım o siyah şeyin uzun kısmına koyarken. Yan taraftaki kontrol panelinde bir düğmeye bastı. Bir ses çıktı, ardından uğultu başladı ve silahtan gri bir ışık yayıldı.

“Şaıj edelim de ne yaptığım kendin *gör,”* dedi Alec gururla. Mark’a baktı. “Düz Geçiş diye bir şey duydun mu hiç?”

Mark gözünü devirdi. “Tabii ki. Dünya’da yaşıyorum.”

“Pekâlâ, akıllı çocuk. Sakin ol. Neyse, onlann ne kadar pahalı olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve nasıl çalıştıklarını?”

Mark omuz silkip uyuduğu yere oturdu; uykusunun üzerinden sanki milyonlarca yıl geçmişti. “Hiç kullanmadım ama. Ya da görmedim. Sadece moleküler bir taşıyıcı olduğunu büiyorum.”

Alec zoraki bir kahkaha attı. *“Tabii ki* hiç görmedin çünkü trilyonların yok. Ya da hükümet için çalışmıyorsun. Onlann sadece bir tanesi senin bir senede sayabileceğinden daha fazla para ediyor. Ama haklısın, dediğin gibi çalışıyorlar. Moleküler yapılan bölüp alıcı noktasında yeniden birleştiriyorlar. Bu kötü çocuk da aynı şeyi yapıyor, tabii işin sadece yansını.”

Mark şarj olan silaha bakıp ürperdi. “Yani insanlan küçük parçalara mı ayınyor?”

“Evet. Öyle denebilir. Ölülerin küllerini saçarcasına onlan dağıtıyor. Kim bilir belki sonsuza kadar etrafta uçup birilerinin onlan yeniden birleştirmesi için yalvanyorlardır. Belki de anında ölüyorlardır. Kimse bilmiyor. Belki de o kadar da kötü bir ölüm şekli değildir.” Mark başım iki yana salladı. Modem teknoloji... Dünyada bir sürü güzel şey vardı ama güneş insan ırkını yok etmeye karar verdiğinde pek bir işe yaramamışlardı.

“Sanının bu kadar?” dedi Mark. “Odada başka bir şey yok gibiydi.”
“Yok. Şimdi umalım da bu bebekler çalışsın.”

Mark içinden, kendi ipini çekmemesini söyledi. “Ne kadar zamanda şarj olur?”

“Uzun sürmez. Biz kurtarma görevimiz için hazırlanana kadar şarj olur.” Mark adamın asker gibi konuştuğunu düşündü. “Sonra bir tane de senin için şarj ederken çalışıp çalışmadığını deneriz. Belki yol için bir tane de yedek almz.”

Alec onu yolculuklanna hazırlanmaya yardım etmek üzere çekip ayağa kaldırana kadar Mark şarj olan silaha baktı.

Yanm saat sonra çantaları yiyecek, su ve küçük hangarda buldukları temiz kıyafetlerle doluydu. İlk Transvice tamamen şarj olmuştu ve rampa kapısını açılırken Alec askısını omzuna atmış, sıkıca ellerinde tutuyordu. Aceleyle etrafı taramış ve yakınlarda kimseyi göremeyince yeni silahı denemenin güvenli olduğuna karar vermişlerdi.

Mark, rampanın menteşeleri gıcırdayarak açılırken geri çekildi ve gururla duran ortağına baktı.

“Sıkı tutuyorsun, değü mi?” Transvice ışıldıyordu ve şarj olduğu için şimdi donuk, turuncu renkte parlıyordu.

Alec, Mark’a, *yok artık*, dercesine bir bakış attı. “Hassas görünüyor olabilir ama alakası yok. Lincoln Binası’nm tepesinden atsak kırılmaz.”

“Çünkü suya düşer.”

Alec, Transcive’ı çevirip yukan kaldırdı ve ucunu -uzun baloncuktan çıkan tuhaf ağzı- Mark’a doğrulttu.

Mark istemeden geri çekildi. “Komik değil.”

“Özellikle de tetiği çekersem.”

Rampa kapısı kayacı park ettikleri çıkmaz sokağın çatlak kaldırımına çarparak tamamen açıldı. Ani ve keskin bir sessizlik çöktü, yalnızca uzaktan gelen kuş sesleri sessizliği bölüyordu. Mark derin nefes almaya çalışırken öksürdü.

“Haydi,” dedi Alec, rampadan inerken. “Bir sincap bulalım.” Yürürken silahı yukan aşağı sallıyor, davetsiz bir misafir var mı diye etrafa bakıyordu. “Ya da daha iyisi, burada kalmış olan bir deli. Bu şeylerin şarj edilmek

zorunda olması çok kötü, yoksa bu virüs sorunundan çabucak kurtulabilirdik. Bu eski mahalleleri tamamen temizlerdik.”

Mark kayaçtan inip ona katıldı, etraflarındaki yıkık dökük evlerin içinden veya ilerideki yanmış ormandan binleri onlan izliyor olabilir diye tetikteydi. “İnsan hayatına verdiğin değer beni duygulandırıyor/'

“Uzun vadeli...” diye karşılık verdi Alec. “Bazen uzun vadeli düşünmelisin. Ama bunlar sadece laf, evlat. Sadece laf.”

Dış mahallelerde olmak Mark’ı huzursuz ediyordu; dağda, ormanın içinde bir kulübede yaşamaya alışmıştı. Bu terk edilmiş bölgede kendini tuhaf ve rahatsız hissediyordu. Asıl işlerine koyulmadan önce sinirlerini yatıştırması gerekiyordu. “Şu denemeyi yapalım haydi.” Alec yansı yıkılmış, tuğladan posta kutusuna doğru yürüdü. Biri aceleyle kaçmaya çalışırken arabayla ya da kamyonetle çarpmış gibiydi.

“Pekâlâ öyleyse,” dedi. “Canlı bir şey üzerinde test etmek istemiştim; canlı, organik maddelerde daha iyi çalışıyor. Ama haklısın... Hızlı olmalıyız. Bu tuğla yığınını...”

En yakmlanndaki yıkık dökük evlerin birinin kapısı çarpılarak açüdı ve bir adam avazı çıktığı kadar bağırarak doğruca onlara doğru koşmaya başladı. Ne söylediği anlaşılmıyordu ve gözlerinden delüik akıyordu, saçlan yağlı ve keçe gibiydi; sanki derisini yüzmeye çalışmış gibi, yüzü yaralarla kaplıydı. Ve çırılçıplaktı.

Mark geriye doğru birkaç adım tökezledi, adamın ani çıkışından afallamışü ve ödü kopmuştu. Yapacak ya da söyleyecek bir şey anyordu. Ama Alec çoktan süahmı yaklaşan adama doğrultmuştu.

“Dur!” diye bağırdı eski asker. “Dur yoksa...” Vazgeçti çünkü belli ki üzerine doğru gelen vahşi adam onu dinlemiyordu. Bağırarak anlamsız şeyler söylüyor, tökezlese de yavaşlamıyor ve Alec’e doğru üerliyordu.

Sanki aynı anda her yerden geliyormuş gibi keskin bir mermi sesi çıktı ve onu jet motorunun vızütısı gibi hızlı bir dönme sesi takip etti. Mark, Transvice’tan çıkan turuncu ışığın iyice parladığını, gün ışığında bile görülebüir hale geldiğini fark etti. Parlak, beyaz ışık silahtan çıkıp bağıran adamın göğsüne saplandığı sırada Alec de geriye doğru fırladı.

Adamın çığlıkları sanki bir mezara kapatılmış gibi bir anda kesildi. Vücudu baştan ayağa kül gibi griye döndü, tüm detayları ve boyutları kaybolurken gri bir kumaş silüeti gibi parıldayıp dalgalandı. Sonra sise dönüştü, hiçliğin içinde buharlaşıp arkasında tek bir iz bile bırakmadı.

Mark, Alec'e döndü. Asker silahını indirmişti ve nefes nefeseydi, gözleri hâlâ kocaman açıktı ve birkaç saniye önce adamın bulunduğu yere bakıyordu.

Sonunda Mark'ınafallamış suratına döndü. "Sanınm çalışıyor."

50. BÖLÜM

Mark söyleyecek söz bulamıyordu. Transvice'm bir adamı rüzgâra yakalanmış duman gibi yok etmesi onu en çok rahatsız eden düşünce değildi bile. Tamamen akimı kaçırmış bir adam evden çıkıp doğruca üzerlerine koşmuştu. Ne düşünüyordu? Saldırıyor muydu yoksa yardım mı istiyordu? Diğerleri de onun kadar kötü durumda mıydı? Onun kadar... deli?..

Hastalığın insanlara neler yaptığına -*yapmakta olduğuna*- şahit olmak onu rahatsız ediyordu. Daha da kötüye gidiyor olmalıydı. O adam tam bir *kaçıktı*. Ve Mark da çoktan buna benzer bir şeyin -belli belirsiz- içinde başladığını hissetmişti. İçinde saklı bir canavar vardı çok yakında dışan çıkıp onun da Alec'in Transvice'la yok ettiği adam gibi görünmesine neden olabilirdi.

"İyi misin?"

Mark başını sallayıp kendine geldi. "Hayır, iyi değilim. O adamı gördün mü?"

"Evet, gördüm! Onu neden hiçliğe buharlaştırdım sanıyorsun?" Alec silahı askısına yerleştirmiş, daha fazla insan var mı diye bakınıyordu. Şimdilik kimse yoktu.

Mark geç olsa da, Trina'nın başının ne kadar büyük belada olabileceğini, kalbine çekiçle vurulmuş gibi hissederek idrak etti. Az önce gördüğü adam kadar çıldırmış olabilecek deliler tarafından kaçırılmıştı.

Üstelik Alec ile Mark uyuyarak zamanlarını boşa harcamışlardı. Yemek yiyerek. Hazırlanarak. Birden kendinden nefret etti.

“Onu kurtarmalıyız,” dedi.

“Ne?” Alec ona doğru yürüyordu.

Mark başını kaldırıp Alec’e sert bir bakış attı. “Gitmeliyiz. Hemen.”

Sonraki bir saat can sıkıcı koşturma ve eşit derecede can sıkıcı beklemenin karışımıydı.

Rampa kapıyı kapadılar. Kapının kapanması işkence gibi geçen birkaç dakika aldığı için Alec biri içeri girmeye çalışabilir diye Transvice’la birlikte önünde bekledi. Ardından çantalarını kontrol ettiler ve Alec, Transvice’ı nasıl kullanacağını Mark’a hızlıca anlattı. Yeterince kolay görünüyordu. Sonunda asker kayacı çalıştırdı ve pervaneleri onlan gökyüzüne doğru kaldırdı.

Alçaktan uçarlarken Mark geçtikleri yerleri inceliyordu. Alec’in Trina ve diğerlerini gördüğü yıkık dökük mahalleye yaklaştıklarında Mark daha fazla hayat belirtisi gördü. İnsanlar gruplar halinde evlerin arasında koşturuyor; birkaç avluda ateş yanıyor ve neredeyse çökmüş bacalardan duman çıkıyordu; üzerlerinde et kalmamış hayvan leşleri sağda solda yatıyordu. Hatta birkaç cansız insan bedeni de gördü; bazen de yığın halinde cesetler.

“Tam Asheville’in banliyölerinin üstündeyiz,” diye belirtti Alec. Geniş bir vadinin başında, birkaç gün önce çıkan yangında yanan, dağın eteğindeki ormanın üstündeydiler. Pahalı evler dağın eteğinde bir kenarda sıralanmışlardı. Evlerin birkaçı tamamen yanmıştı ve yanık, siyah enkaz dışında bir şey kalmamıştı.

Mark onlarca insanın gruplar halinde sokaklarda boş boş gezdiğini gördü. Bir kısmı kayacı görmüştü; bazıları gemiyi gösteriyor, bazılarıysa korunacakları bir yere kaçıyordu. Ama çoğunluğu hiç fark etmemiş gibiydi; sanki kör ve sağır olmuşlardı. “Şu caddede büyük bir grup var.” Mark onlan gösterdi ve Alec başım onaylarcasma salladı. “Trina, Lana ve çocuğu oradaki evlerden birine götürdüklerini gördüm.”

Alec daha yakından bakabümek için kayacı bir hamlede indirdi ve yerden yaklaşık yüz metre yukanda asılı bıraktı. Pencerenin önüne, Mark’ınyanına gitti. Tam bir kâbusa bakıyorlardı.

Sanki bir akıl hastanesi tüm hastalarını salmıştı. Mark’ınaşağıda şahit olduğu delüiğin bir tanımı yoktu. Bir kızın sırtüstü yere yatmış, ortalığa bağırdığım gördü. Üç kadın, sırt sırta birbirlerine bağlanmış iki erkeği dövüyordu. Başka bir yerde insanlar dans ediyor ve gelişigüzel yapılmış bir ocağın üzerindeki demlikte kaynayan siyah bir sıvıyı içiyordu. Bilileri daireler halinde etrafta koşuyor, diğerleriyse sarhoş gibi sendeliyordu.

Fakat daha sonra Mark en kötüsünü gördü. Ve bu insanlann artık yardım edilemez halde olduklanndan kesinlikle emin oldu.

Kadın ve erkeklerden oluşan küçük bir grup bir zamanlar insanmış gibi görünen bir şey için savaşıyordu, elleri ve yüzleri kanla kaplıydı.

Mark aynı anda hem tiksindi hem de sevdiği kızdan kalanlara bakıyor olabileceğini düşünerek dehşete düştü. Bir anda tüm bedeni baştan ayağa titremeye başladı.

“Aşağı in,” diye kükredi. “Hemen aşağı in! Çıkar beni!”

Alec pencereden uzaklaştı, yüzü Mark’ınonu daha önce hiç görmediği kadar soluktu. “Ben... bunu yapamayız.”

Mark büyük bir öfkeye kapıldı. “Şimdi pes edemeyiz!”

“Neden bahsediyorsun, evlat? Daha güvenli bir yere inmeliyiz yoksa kayaca üşüşürler. Onu güvenli bir yere götürmeliyiz. Fazla uzağa gitmeyeceğiz.”

Mark nasıl da nefes nefese kaldığına inanamıyordu. “Tamam... tamam. Üzgünüm. Ama... acele et.”

“Gördüklerimizden sonra mı?” dedi Alec, kontrol düğmelerinin başına geçmişti bile. “Evet, sanınm mantıklı bir fikir.”

Mark tökezleyip duvara yaslandı. İçindeki öfke yerini derin bir üzüntüye bırakıyordu. Trina bu delüiğin ortasında nasıl hâlâ hayatta olabüirdi ki? Bu Işıl virüsü nasıl bir şeydi böyle? Bir insan neden onu

yaymak isterdi ki? Her soruyla birlikte kederi de artıyordu. Ve hiç cevap yoktu.

Kayaç yeniden canlandı ve geldikleri rotadan döndü. Mark aşağıda kaç kişinin üzerlerinde devasa bir geminin dolaştığını fark ettiğini merak ediyordu. Birkaç dakika uçtuktan sonra Alec tatmin olmuş görünerek asla gerçekleşmemiş ve gerçekleşmeyecek gelişme planının bir parçası olan boş arazüerle çevrili bir çıkmaz sokağa indi.

“Tüm o sokak insanlarla doluydu,” dedi Mark, Alec’le birlikte kargo odasına giderken. İkisinde de tamamen dolu Transvice’lar vardı ve çantaları da sırtlanndaydı. “Ve bütün evlerde de onlardan izler vardı. Muhtemelen bu mahallenin her yerindeler.”

“Lana ve diğerlerinin yerini tekrar değiştirmiş olabilirler,” diye karşılık verdi Alec. “O bölgedeki her evi kontrol etsek iyi olur. Ama unutma; bu sabah hayattaydılar. Onları gördüm, buna eminim. Umudunu kaybetme, evlat.”

“Sadece korktuğunda bana evlat diyorsun,” dedi Mark.

Alec içten bir şekilde gülümsedi. “Kesinlikle.”

Büyük kargo odasına girdiler ve Alec kontrol panelinin yanma gidip rampayı açma düğmesine bastı. Kapı, gıcırdayan menteşeleriyle orada olduklarını duyurarak açılmaya başladı.

“Sence biz yokken gemi güvende olacak mı?” diye sordu Mark, kınk pencere onu hâlâ huzursuz ediyordu.

“Kumanda bende. Kilitleyeceğiz. Elimizden gelen tek şey bu.”

Kapı yere değince sesler kesildi. Metal levhanın üzerinden aşağıya yürürken boğucu hava her yeri sardı. İner inmez Alec kapıyı kapamak için kumandadaki bir düğmeye bastı. Çok geçmeden kapı kapandı ve her yer sessizliğe büründü.

Mark, Alec’e; Alec de Mark’a baktı. Mark bunu çekişmeli bir “kimin gözü daha çok öfke saçıyor” yanşması olduğunu düşündü.

“Haydi gidip arkadaşlanmızı alalım,” dedi Mark.

İkisi birlikte yürümeye koyuldular ve kayaçtan uzaklaştılar. Omuzlannda asılı silahlarla sokağın sonunda kendilerini bekleyen deliliğe ve kaosa doğru yürüdüler.

51. BÖLÜM

Hava tozlu ve kuruydu.

Her adımda yoğunlaşarak onlan âdeta boğuyordu. Markın tüm vücudu terle kaplanmıştı bile ve ara sıra esen rüzgâr serinletmek bir yana sanki bir ocaktan geliyor gibiydi. Avuçlanmn, silahı düzgün tutamayacak kadar terlememesini umarak yürümeye devam etti. Güneş üzerlerinde sanki şeytani bir canavann gözü gibi, baktığı her yeri güçsüzleşirerek duruyordu.

“Gün ortasında böyle dışanda olmayalı epey zaman oldu,” dedi Mark. Konuşmak için sarf ettiği enerjiyle susadı. Sanki dili şişmişti. “Yann güzel bir güneş yanığım olacak.” Ne yaptığının farkındaydı. Kendini her şeyin o kadar da kötü olmadığına ikna etmeye çalışıyordu; kafayı yemediğine, öfkesinin ve baş ağnsınm odaklanmasını engelleyemeyeceğine ve her şeyin iyi olacağına... Ama çabası yararsızdı.

İlk kavşağa geldiler ve Alec sağ tarafı gösterdi. “Tamam, bu yoldan gidip birkaç dönüş yapacağız. Artık evlere yakın kalsak iyi olur.” Mark, Alec’in peşinden gitti. Kurumuş çimenliği geçtiler -şimdi ot ve taşlardan başka bir şey yoktu- ve bir zamanlar malikâne olan bir evin gölgesine sığındılar. Taş ve koyu ahşaptan oluşan binanın büyük kısmı ayaktaydı ama solgun, üzgün bir görünümü vardı; sanki sahiplerini kaybetmek evin ruhunu da çalmış gibiydi.

Alec duvara yaslandı, Mark da arkasında aynı şeyi yaptı. Takip edilip edilmediklerini görmek için bakışlarını -ve silahlarını- geldikleri yönde gezdirdiler. Görünürde kimse yoktu. Tuhaf bir şekilde esinti de durmuştu ve dünya, mahallenin kendisi gibi cansız bir hal almıştı. Mark yapış yapış olmuş kıyafetlerinin içinde kıpırdandı.

Alec, “Su içmeliyiz,” dedi ve silahını yere bıraktı. Çantasını omzundan indirip iki mataradan birini çıkardı. Kana kana içtikten sonra Mark’a uzattı

ve o da kavrulmuş ağzından ve boğazından geçen her bir damlanın tadını çıkardı.

“Ah, Tannm,” dedi bitirdiğinde ve matarayı Alec’e geri verdi. “Hayatımda içtiğim en güzel içecekti bu.”

“Bu çok şey anlatıyor,” diye mırıldandı Alec, matarayı koyup çantasını yeniden sırtına takarken. “Geçtiğimiz yıl boyunca susadığımız tüm o zamanlan düşününce.”

“Bence senin... buharlaştırdığın o deli adam benim canımı sıktı. Ama şimdi gitmeye hazınm.” Sanki matara suyla değü de adrenalinle doluymuş gibi kendini gerçekten de canlanmış hissediyordu.

Alec silahını alıp askısını omzuna attı. “Beni izle. Bundan böyle evleri sokaklarla aramızda tutacağız.”

“İyi fikir.”

Alec gölgeden çıktı ve geriye yönelerek doğruca yan araziye gitti. Mark da hemen arkasındaydı.

Yaklaşık bir düzine evde aynı taktiği uyguladılar: Cansız arazüere doğru hızlıca koşup binalann gölgesine saklanıyorlardı; ardından arkadan gizlice diğer tarafa geçiyorlardı ve Alec köşeden başını uzatıp kimse var mı diye bakıyordu. Temiz olduğunu işaret edince bir sonraki eve koşuyorlar ve aynı şeyleri yeniden yapıyorlardı.

Bir sokağın daha sonuna geldiklerinde ya sağa ya da sola döneceklerdi.

“Pekâlâ,” diye fısıldadı Alec. “Bu yolda gidip ikinci soldan dönmemiz gerek. Orası partinin olduğu büyük caddeye çıkıyor.”

“Parti mi?” diye tekrarladı Mark.

“Evet. Yirmilerde, sıkıyönetim zamanında yakaladığımız bazı delikafalan hatırlattı bana. O insanlar da aynı şekilde kaçıktı; lanet olası psikopatlar. Haydi.”

Delikafa. Mark daha önce uyuşturucu bağımlıları görmüştü ama onlar en kötüleriydi. Uyuşturucu yıllar boyunca giderek güçlenmişti. Artık asla geri dönüşü olmuyordu. Asla. Bir nedenden dolayı kelime Mark’ınakima takıldı.

“Hey!” Alec, diğer eve giden yolu yarılamışken Mark’a döndü. “Hayal kurmak için iyi bir zaman seçtin!”

Mark kuruntularını bir kenara bırakıp Alec’in peşinden koştu. Ona yetişti ve üç katlı bir malikânenin kenanna geçtiler. Gölge her zamanki gibi, uzun süreliğine olmasa da rahatlatıcıydı. Evin arkasına ulaşana dek duvar boyunca üerlediler. Alec hızlıca göz attı ve köşeden çıkıp diğer kenara geçtiler. Mark daha iki-üç adım atmıştı ki üzerinde hırıltılı, kesik bir kıkırdama duydu. Bir tür egzotik hayvan görmeyi umarak başını kaldırdı; ses çok tuhaf ve yabancıydı.

Ama Mark’ınson zamanlarda gördüğü hastalar gibi kılıksız, pis bir kadın çatıda duruyordu. Saçı her yöne dağılmıştı ve yüzü sanki bir ayine hazırlanmış gibi çamurluydu.

Kadın yine aynı şekilde kıkırdadı; kahkaha ile öksürük arası bir sesti. Gülümseyince bembeyaz, mükemmel dişleri ortaya çıktı ama sonra gülümsemesi hırlamaya dönüştü. Bir kahkahanın daha ardından geriye doğru yuvarlandı ve çatı oluğunun arkasında gözden kayboldu; hâlâ *çatısı olan* birkaç evden biriydi.

Mark iirperdi. Kadının görüntüsünü aklından çıkarabilmeyi umdu. Arkasını dönünce Alec’in evden birkaç adım uzakta silahını çatıya doğrultmuş olduğunu gördü ama ateş açmadı.

“Nereye gitti?” diye sordu adam dalgınca.

“Haydi gidelim buradan. Belki yalnızdır.”

“Uzak bir ihtimal.”

Evin arkasındaki en uç köşeye gittiler. Alec hızlıca etrafa göz attı.

“Temiz. Yaklaşıyoruz; kendine gel ve canlı görün.”

Mark başmı onaylarcasma salladı.

Alec diğer eve doğru koşmaya başladı ve Mark da tam peşinden gidecekti ki korkunç, tiz bir ses duyunca olduğu yerde kaldı. Yukan bakınca kadının kollarını kanat gibi iki yanında açmış, çatıdan adadığım gördü. Haykmrken yüzünde delirmiş bir ifade vardı, gördüğüne inanamayan Mark’ınüzerine doğru iniyordu.

Mark koşmak için döndü ama çok geçti. Kadın omuzlarına çarptı ve ikisi birden yere düştü.

52. BÖLÜM

Kadın, çarpmanın etkisi ona hiçbir şey yapmamış gibi Mark'ıngözlerine saldırdı. İşkence edilen bir yaratıkmış gibi feryatlar koparıyordu. Mark'ıncığerlerindeki hava kesilmişti ve sert zemine düşmenin etkisiyle dizleri acıyordu. Yuvarlandı ve nefes almaya çalışırken kadının ellerini yakalayıp yüzünden uzaklaştırmaya çabaladı. Kadın ondan kurtulup kulaklarını, burnunu, yanaklarını tırmalıyor, vuruyordu. Mark onunla mücadelesine devam etti.

"Yardım et!" diye bağırdı Alec'e.

"Onu üzerinden at ki ateş edebileyim!" diye bağırdı adam.

Mark vücudunu çevirip Alec'e hızlı bir bakış attı. Silahıyla nişan almaya çalışarak oradan oraya atlıyor, Transvice'la ateş açabileceği anı bekliyordu.

Mark, "Gel de onu kendin..." diye bağırmaya başladı ama aniden kadının parmaklan ağzına girdi, dudaklannı tutup çekti. Bir parmağını Mark'ınyanağına geçirip yüzünü yırtmak istercesine asıldı ama parmağı kayarak dışan çıktı. Eli havaya kalktı ve hızla suratına yumruk attı. Acı ve öfke Mark'ıniçinde fişek gibi patladı.

Sonunda nefes alabilince ellerini vücudunun altına koydu, dirseklerini dışan çıkardı ve sertçe itti. Kadın, üzerinden fırlayıp yüksek bir patırtıyla sırtüstü yere düştü ve bir anlığına sesi kesildi. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde kalkmaya çalıştı. Ama Mark hemen kendini toparlayıp ileri atıldı, ağırlığını sol ayağına vererek sağ ayağıyla kadının başının yanma tekme attı. Kadın bağırarak devrildi, yüzünü kollarının arasına alıp büzüştü ve inleyerek ileri geri sallanmaya başladı.

Mark hemen ondan uzaklaştı. "Haydi, yapsana!"

Ama Alec kadım vurmadı. Sakince Mark'ınyanma gitti; süahınm ucu kadına doğrultulmuştu. "Boşa olur. Daha ciddi durumlar için saklayalım."

“Ama ya bizi takip ederse? Gidip arkadaşlarını alırsa? Onlan şaşırtma şansımızı mahvederse?”

Alec kadına uzun uzun baktı ve bakışlannı Mark’a çevirdi. “Eğer daha iyi hissedeceksen sen yap.” Dönüp etrafı olası düşmanlara karşı kontrol ederek diğer eve doğru yürümeye başladı.

Mark, delirmiş kadından kurtulmaya çalışırken Transvice’mı ve sırt çantasını düşürdüğü yere gitti. Eşyalanm alıp çantasını sırtına taktıktan sonra silahı iki eliyle tutarken gözünü bir an olsun ondan ayırmadı. Kadın hâlâ cenin pozisyonundaydı, inliyor, mınldamyor ileri geri sallanıyordu. Mark ona acımadığını, üzülmediğini fark etti. Kadın artık insan değildi, aklını tamamen kaybetmişti ve bu Mark’ınsuçu değüdi. Aynca yakınlarda arkadaşlan olabilirdi ya da belki sadece onu bırakıp gitmeleri için acizlik numarası yapıyordu.

Hayır. Artık acıma duygusu için zamanı yoktu.

Bir adım daha geriledi, silahın arkasını sertçe göğsüne dayadı, nişan aldı ve tetiği çekti. Bir vızıltı ve uğultu duyuldu, sonra Transvice geri teperek kadının vücuduna saplanan beyaz bir ışık çıkardı. Bedeni gri bir dalgaya dönüşüp minik taneli sis gibi patlayarak ortadan kaybolurken kadının bağıracak vakti olmadı.

Mark geriye doğru iki adım sendelemişti ama düşmediğine memnundu. Az önce kadının yattığı boş yere baktı, ardından başını kaldırdığında Alec’in, durup ona ne düşündüğü anlaşılmayan bir ifadeyle baktığını gördü. Ama şok ve aşikâr bir gurur karışımına benziyordu.

“Arkadaşlarımız,” dedi Mark, daha önce sesinin hiç bu kadar acımasız çıkmadığından emin bir halde. “Sadece onlan düşünebiliriz.”

Silahını kaldınp boynu ile omzu arasına yerleştirdi ve bir eliyle onu orada tutarken diğerini yanma düşürdü. Sakin ve sessizce Alec’e doğru yürüdü.

Eski asker onun yanma gelmesini bekledi ve tek kelime etmedi. Sonra diğer eve geçtiler.

53. BÖLÜM

İki evi daha geçtikten sonra Mark kaosun seslerini duymaya başladı: çığlıklar, kahkahalar ve metalin metale sürtmesini andıran bir ses. Çığlıklar tüyler ürperticiydi ve Mark kaynağım görmeye hazır olduğundan emin değildi. Sonunda duyduğu insanlar kadar hasta olabileceği gerçeğini düşünmemeye çalıştı. Hatta şimdiden o yolda ilerliyor olabilirdi bile.

Birkaç ev daha geçtikten sonra sonunda havadan görmüş oldukları sokağa ulaştılar.

Alec caddedeki son evin arkasında Mark'ındurması için elini kaldırdı. Ev, yola bakıyordu ama yine de görülmemeleri için koruma sağlıyordu.

"Tamam," dedi Alec sırt çantasını çıkarıp. "Şimdi kamımızı doyurup su içelim. Sonra baskın yapacağız."

Mark ne kadar az korktuğunu fark edince şaşırdı. En azından o an öyle hissediyordu. Belki de kısa bir mola verdikleri ve durum henüz yeterince gerçek görünmediği için öyle hissediyordu. Ama yine de çok uzun zamandır bekliyordu ve oraya gitmeyi, ne olacaksa

olmasını istiyordu. Başı yine çok kötü ağrımaya başlamıştı ve daha da kötüleşeceğini bir şekilde biliyordu. Zaman kaybetme lüksü yoktu.

Oturdular ve kayaçtan aldıklan paketli yiyeceklerden yediler. Mark matarasındaki suyun her bir yudumunun tadını çıkardı. Bunun, içtiği son su olabileceğine dair anlık bir düşünce geçti akimdan. Başını salladı. Korkutucu düşünceleri akimdan çıkarması giderek güçleşiyordu. Son lokmalarını ağzma attı ve ayağa kalktı.

"Daha fazla dayanamayacağım," dedi. Eğilip sırt çantasını omuzlarına taktı. "Haydi gidip arkadaşlarımızı bulalım."

Alec ona sert bir bakış attı.

"Yani demek istediğim bu bekleme... buna dayanamıyorum." Başı ağrıyordu ama yok saymaya çalıştı. "Haydi. Yapalım şunu." Alec ayağa kalkıp toparlandı. Sonunda savaşmaya hazır bir şekilde süahlannı ellerine aldılar.

“Unutma,” dedi Alec, “bu Transvice’lara karşı bir korunma yöntemi olmayabilir ama eğer onlan kaptınrsak bu hiçbir anlam ifade etmez. Sakın, tekrar ediyorum, sakın binlerinin onu elinden alacak kadar sana yaklaşmasına izin *verme.* Askısını da omzundan çıkarma. İlk önceliğimiz bu bebekleri elimizde tutmak.”

Mark hemen o anda biri silahını almaya çalışacakmış gibi onu sıkıca tuttu ve başını salladı. “Endişelenme. Kimsenin yaklaşmasına izin vermem.”

Alec elini uzattı. “Bunu başaracağız ama olur da...”

Mark adamın elini tutup sıktı. “Müyonlarca kez hayatımı kurtardığın için teşekkürler.”

“Seninle çalışmak bir zevkti, evlat. Belki bugün de sen benim hayatımı birkaç defa daha kurtanrsın.”

“Elimden geleni yapacağım.”

Silahlarını kaldırdılar ve evin köşesine doğru döndüler. Alec, Mark’a bakıp başını salladı ve hızla koşmaya başladı. Mark da onun peşinden sokağa koştu.

Ana grup yolun sonundaydı ama yine de yakınlarda dikkatli olmalarını gerektirecek kadar çok kişi vardı. Bir kadın yolun ortasında oturmuş, ritmik bir şekilde ellerini çırpıyordu. Onun birkaç adım ötesinde iki adam ölü fare gibi görünen bir şey için kavga ediyordu. Başka bir adamsa köşede oturmuş, avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylüyordu.

Mark ve Alec karşıya geçip ilk eve doğru ilerlediler. Bu zengin semtteki harabelerin çoğu gibi o da büyüktü ve yansı yanmıştı. Kalan kısmıysa çürümüştü. Soluklanmak için duvara yaslandılar. Henüz kimse onlan fark etmiş gibi görünmüyordu. Tabii birçoğu, pervaneleri Mark’ın düşünebildiği en yüksek sesle dönen kayaç üzerlerinden geçerken bile başlannı kaldınp bakmamıştı.

“Tamam,” dedi Alec. “Onlan gördüğümde Lana ve diğerlerini üeride bir eve götürüyorlardı.” Başıyla caddenin sağını gösterdi. “Ama bence emin olmak için hepsini aramalıyız. Eğer yerleri değiştirildiyse onlan kaçırmak istemem. Sokağın sonundaki deli kalabalığına görünmezsek daha da iyi.”

“O zaman başlasak iyi olur,” diye karşılık verdi Mark. “Hemen buradan.”

Alec başmı onaylarcasma salladı. “Haydi.”

Duvarın korumasından uzaklaştılar ve ön kapıya gittiler ama girişin önünde oturan bir adamla karşılaştılar. Üzerinde yırtık pırtık kıyafetler vardı, yüzü pisti ve yanağını kırmızı, derin bir kesik kaplamıştı.

“Çekil yoldan,” diye tersledi Alec. “Kapının önünden çekilip avluya çık yoksa beş saniye içinde ölürsün.”

Adam onlara boş bir ifadeyle baktı. Ardından kaşlarını kaldınp denileni yaparak sakince verandadan indi, yavaşça yürüyerek taşlı avluya çıktı. Arkasına bakmadan yürümeye devam etti, kaldınma ulaşınca sağa dönüp yolun sonundaki hareketli alana doğru ilerledi.

Alec başını iki yana salladı. “Biri üzerimize atlarsa diye hazırlıklı ol.*

Mark yere daha sert bastı ve süahmı doğrulttu.

Alec, Transvice’ım tek eliyle tutup diğeriyle kapıyı iterek açtı. Kapı savrulup açılırken Alec de gerekirse Mark’ınateş edebilmesi için bir adım geri çekilerek ona yer açtı. Ancak içerisi boştu

“İlk sen gir ki arkanı kollayabileyim,” dedi Alec, Mark’ıniçeri girmesi için kolunu sallayarak.

“Ya da senden önce yenmemi izlersin.”

“Bana güven, evlat. Geride kalmam senin için daha iyi. Şimdi, kıpırda.”

Mark’ındamarlannda heyecan pompalanıyordu. Korku artık içine işlemiyordu; bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyordu. Alec’e kısaca başım sallayıp verandaya çıktı, eve girdi ve odayı ararken süahmı sağa sola çevirdi. Her şey sıcak, tozlu ve karanlıktı; güneş yalnızca duvardaki deliklerden görünüyordu. Üst kat ise daha aydınlık görünüyordu.

Attığı her adımda zemin gıcırdıyordu.

“Dur ve bir saniye dinle,” dedi Alec arkasından.

Mark durup kulak kabarttı. Sokağın sonunda gerçekleşen kaotik dansın sesi dışında bir şey duyamıyordu. Ev sessizdi.

“Yukanyı ve aşağıyı kontrol edelim,” diye önerdi Alec.

Merdivenler, yukan çıkamayacaklan kadar kınktı. Mark üçüncü basamakta ayağı doğrudan basamağın içinden geçince pes etti.

Alec, bodruma iniyor gibi görünen kapıyı işaret etti. “Boşver. Yukandan hiç ses duymuyorum. Aşağıya bakıp devam edelim.”

Mark ayağını basamaktan dikkatlice kurtardı ve bodrum kapısına gitti. Alec’e onaylarcasma bakış attı, kapının kolunu tutup açtı. Asker birinin saldırması ihtimaline karşı silahını boşluğa doğrulttu ama hiçbir şey olmadı. Rutubet ve pis bir koku üzerlerine doğru yayılınca Mark öğürdü ve kusmamak için birkaç defa öksürüp yutkunmak zorunda kaldı.

Alec bu kez önden gitmeye karar verdi, kapı aralığından geçip içeri girdi. Arkasına uzanıp çantasından fenerini çıkardı ve açıp aşağı inen merdiveni aydınlattı. Tam inmeye başlayacaktı İd aşağıdan bir ses geldi.

“Y-y-yaklaşırsan k-ki-kibriti yakarım. ”

Titrek ve güçsüz bir erkek sesiydi. Alec dönüp şüpheyle Mark’a baktı.

Mark göz ucuyla son basamakta bir hareket fark etti ve silahını oraya doğrulttu. Alec karanlıkta bir anda beliren adamı görmek için fenerini aşağıya tuttu. Adam titriyordu ve baştan ayağa sırılsıklamdı, koyu renk saçlan başına yapışmıştı ve kıyafetlerinden su damlıyordu. Şimdiden yerde su birikintisi oluşmuştu bile. Adamın yüzü fazlasıyla solgundu. Fenerin parlak ışığı karşısında gözlerini kıstı.

Mark önce adamın aşın terlediğini sandı. Ardından orada patlamış bir boru ya da yer altı suyu olup olmadığım merak etti. Fakat sonra benzin ya da gazyağı gibi bir tür yakıt kokusu aldı. Ve adamın bel hizasında tuttuğu nesneleri. Bir elinde dikdörtgen şeklinde kutu vardı. Diğerindeyse tek bir kibrit.

“Bir adım daha atarsanız yakan m,” dedi adam.

54. BÖLÜM

Mark dönüp kaçmak istiyordu ama Alec henüz kıpırdamamıştı. Silahını elinde kibrit tutan adama doğrultmuş, duruyordu.

“Buraya sana zarar vermeye gelmedik,” dedi Alec temkinli bir şekilde. “Sadece arkadaşlarımızı arıyoruz. Aşağıda başkası var mı?” Adam, Alec’i duymamış gibiydi. Orada üzerinden yakıt damlar halde titreyerek durmaya devam etti. “Ateşten korkuyorlar, bilirsin. Aklını ne kadar kaybetmiş de olsa herkes ateşten korkar. Benim burada olmama bir şey demiyorlar. Kibritim ve gazyağım olduğu için.” “Trina!” diye seslendi Mark. “Lana! Orada mısınız?”

Cevap gelmedi ve kibritli adam Mark’ınçıkışından etkilenmemiş gibi duruyordu. “Seçim sizin, yeni dostlarım. Bana doğru adım atarsanız kibriti yakanm ve alevler beni alır. Ya da kendi yolunuza gidersiniz ve bir gün daha yaşamama izin verirsiniz.”

Alec başım yavaşça iki yana sallıyordu. Sonunda merdivenden geri çekilmeye başladı, yeniden koridora çıkana kadar Mark’ı da itti. Tek kelime etmeden, kapıyı yavaşça kapadı, ardından Mark’a döndü. “Dünya ne hale gelmiş böyle?”

“Oldukça mide bulandırıcı bir hale gelmiş.” Mark’ında midesi bulanıyordu. O adamı benzine bulanmış halde, elinde kibritle görmek onu etkilemişti. Bir şekilde durumu kavradı. “Ve sonunun bizim için mutlu olacağından emin değilim. Tek yapabileceğimiz, arkadaşlarımızı bulup kendi koşullarımızda ölmek.”

“İyi dedin, evlat. İyi dedin.”

Mark ve Alec hızla ilk evden çıkıp diğerine ilerlediler.

Sesler artık daha yakından geliyordu. Alec ile Mark çömelip koşarak sokağın karşısındaki eve gitmişlerdi, zikzak çizerek ilerlemeyi planlıyorlardı. Birkaç başıboş kişi onlan fark edip eliyle göstermişti ama sonra hemen yine kendi yollanna dönmüşlerdi. Mark şanslarının devam etmesini ve kimsenin onlan fazla umursamamasını diledi. Gerçi parlak silahlan bu planı bozuyordu.

Tam diğer evin verandasına varmışlardı ki iki çocuk koşarak dışan çıktı. Mark’ınparmağı tetiğin üzerinde seyirdi ama çıkanlann sadece çocuk

olduğunu fark edince rahatladı. Pislerdi ve gözlerinde tuhaf, uzak bir ifade vardı. Kıkırdayarak koşup uzaklaştılar ama onlar gözden kaybolduklan anda şişko bir kadın dışan çıktı ve yaramaz çocuklara bağırarak onlan dövmekle tehdit etti.

Ancak birkaç saniye bağırdıktan sonra iki yabancıyı fark etti ve onlara yalnızca hoş görmediğini belirten bir bakış attı.

“Bu evdekiler deli değil,” dedi yüzü bir anda öfkeden kızararak. “Yani henüz değü. Çocuklanmı almanıza gerek yok. Bu canavarlan uzak tutan tek şey onlar.” Gözlerinde, Mark’ı iliklerine kadar ürperten boş bir ifade vardı.

Alec bariz biçimde sinirlenmişti. “Bakın, hanımefendi, çocuklarınızla ilgilenmiyoruz ve buraya kesinlikle onlan götürmeye gelmedik. Arkadaşlarımızın burada olmadığından emin olmak için evinizi hızlıca aramak istiyoruz sadece.”

“Arkadaşlarınız mı?” diye tekrar etti kadın. “O canavarlar sizin arkadaşlarınız mı? Çocuklarımı yemek isteyenler?” Boş ifadenin yerini aniden gözlerini karartan saf dehşet aldı. “Lütfen... lütfen bana zarar vermeyin. Size bir tanesini verebilirim. Sadece birini. Lütfen.” Alec iç geçirdi. “Biz canavarları tanımıyoruz. Sadece... bakın, kenara çekilip içeri girmemize izin verin. Zamanımız yok.”

Gerekirse güç kullanmaya hazır, kaslan gerilmiş bir halde öne çıktı ama kadın hızla çekildi ve neredeyse bahçedeki ölü otlann üstüne düşecekti. Mark kadına üzüntüyle baktı; canavar dediklerinin sokağın sonundaki insanlar olduğunu düşünmüştü ama şimdi yanıldığını anladı. Bu kadın da buldukları o son adamdan farklı değildi ve yatağının altında yaşayan canavarlar olduğuna inanıyorsa Mark buna şaşırmazdı.

Kadını ön avluda bırakıp Alec’in peşinden içeri girdi ve gördüğü manzara karşısında afalladı. İçerisi banliyö evinden çok New York’un en kötü bölgelerindeki arka sokakları andırıyordu. Siyah pastel boya ve tebeşirle çizümiş gibi görünen resimler duvarları kaplamıştı. Koyu, korkunç resimler. Canavar resimleri. Pençeli, keskin dişli ve yırtıcı gözlü yaratıklar. Hepsi aceleyle çizilmiş gibi karmaşıktı ama çok canlı detayları vardı. Mark’ınkolundaki tüylerin diken diken olmasına yetiyordu.

Alec’e ümitsizce baktı ve insanlann yanından geçip askerin peşinden bodruma indi. Silahlarını hazırda tutuyorlardı.

Alt katta daha çok çocuk vardı; en az on beş, belki daha fazla. Ve pislik içinde yaşıyorlardı. Çoğu bir arada kıvrılıp yatmış, sanki Alec ve Mark onlara korkunç bir ceza verecekmiş gibi sinmişlerdi. Hepsi pisti, üzerlerinde fazla kıyafet yoktu ve görünüşe bakılırsa açlıktan ölmek üzereydiler. Mark aradıkları kişilerin onların arasında olmadığını çok geç algılayabildi.

“Onlan... onlan burada bırakamayız,” dedi Mark. Silahını bırakıp omzuna astı. Şaşkınlıktan dili tutulmuştu. “Onlan burada bırakamayız.”

Alec onun fikrini değiştiremeyeceğini hissetmiş olmalıydı. Önüne geçip usulca konuştu.

“Ne demek istediğini anlıyorum, evlat. Ama beni dinle. Bu çocuklar için ne yapabiliriz ki? Bu lanet olası yerde herkes hasta ve bizim onlan dışan çıkaracak kadar çok adamımız yok. En azından onlar... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

“Hayattalar,” dedi Mark sessizce. “Önemli olan tek şeyin hayatta kalmak olduğunu sanıyordum ama yanılmışım. Bu çocuklan burada bırakamayız.”

Alec iç geçirdi. “Bana bak.” Mark ona bakmayınca Alec parmaklarını şıklatıp bağırdı: “Bana bak!”

Mark baktı.

“Gidip arkadaşlanmızı bulalım. Sonra geri geliriz. Ama onlan şimdi çıkanrsak hiç şansımız olmaz. Anlıyor musun? Asla başaramayız.”

Mark başmı onaylarcasma salladı. Askerin haklı olduğunu biliyordu. Ama çocuklann görüntüsü karşısında kalbi parçalanmıştı, fiziksel olarak acı çekiyordu ve iyileşebileceğini düşünmüyordu.

“Tamam,” dedi sonunda. “Gidelim.”

Mark ve Alec evleri teker teker gezip baştan aşağı aradılar.

Tüm bunlar Mark için büyük, puslu bir bulanıklık haline gelmişti. Daha çok şey gördükçe yeni dünyanın, bilerek yayılmış olan bu hastalığın tuhaflığı karşısında daha da hissizleşiyordu. Her evde, her sokakta, daha

kötüsünün olamayacağını düşündüğü şeylerin daha kötüsünü görüyordu. Bir kadının çatıdan atlayıp evinin önüne düştüğünü gördü. Üç adam, oyun oynayan çocuklar gibi, toprağa daireler çizip bir içine bir dışına atlıyordu. Fakat bir şey onlan giderek daha fazla kızdırdı ve sonunda hararetli bir kavgaya tutuştular. Evlerden birinde yirmi-otuz kişi tamamen sessizlik içinde yatıyordu. Yaşıyorlardı ama kıpırdamıyorlardı.

Bir kadın kedi yiyordu. Bir adam salonundaki halının köşesini çiğniyordu. İki çocuk birbirlerine ellerinden geldiğince sertçe taş atıyordu; baştan ayağa kan ve yara bere içindeydiler fakat gülüyorlardı. İnsanlar avlulannda oturmuş, gökyüzünü izliyordu. Bilileri toprakta yüzüstü yatmış, kendi kendilerine konuşuyorlardı. Mark bir adamın kendini bir ağacın gövdesine defalarca çarptığım gördü, sanki onu devirip savaşı kazanacağını düşünüyormuş gibiydi.

Ama devam ettiler ve hızlıca her evi arayarak Alec’in parti dediği yere giderek yaklaştılar. İşin tuhaf yanıysa o ana dek kimse onlara saldırmamıştı. Hatta çoğu kişi onlardan ölümüne korkuyor gibi görünüyordu.

Bir sonraki eve yaklaşıyorlardı ki aniden bir çığlık duydular; diğer tüm seslerin toplamından daha yüksekti. Sağır ediciydi ve canlı bir şeymiş gibi sokaktan hızla geçti.

Alec ve Mark hemen durup sesin geldiği yöne baktılar.

Yaklaşık beş ev ileride iki adam siyah saçlı bir kadım ayaklarından çekerek ön kapıdan çıkarıyordu. Avluya inerken her basamakta kadının başı beton zemine çarpıyordu.

“Kahretsin...” diye fısıldadı Alec. “Bu Lana.”

55. BÖLÜM

Alec, Mark’ıntepki vermesini beklemedi.

Sokağa doğru hızla koşmaya başladı, Lana ve onu evin taşlı avlusunda sürükleyen iki yabancıya doğru ilerlerken ayaklan kaldınmı dövüyordu. O kadar hızlı harekete geçmişti ki Mark arkasında kalmıştı. Ona yetişmek için

elinden geleni yaptı, sırt çantası omuzlannda hopluyordu ve silahı terli ellerinden kayacak gibiydi.

Alec adamlann, yapüklan şeyi kesmeleri için bağınyordu. Trans-vice'mı kaldırdı ama adamlar tehdidini anlamadüar ya da umursamıyorlardı. Kaldınma gelinceye kadar avluda Lana'yı sürüklemeye devam ettiler ve bacaklarını sertçe yere bıraktılar. Lana'nm bağmşlan kesilince Mark onun bilincinin hâlâ açık olup olmadığını merak etti, hâlâ yaşayıp yaşamadığını.

Alec, Lana'mn hareketsizce yattığı yerden birkaç metre uzakta durdu. Mark ona yetiştiği sırada eski asker nişan almıştı ve adamlara kıpırdamamalannı söylüyordu. Mark'ınsoluklanıp kendi silahını doğrultması bir dakika sürdü.

Toplamda üç erkek vardı ve Lana'nın etrafında daire şeklinde durmuş ona bakıyordu. Binlerinin onlara süah tuttuğundan tamamen habersiz gibiydiler.

"Ondan uzaklaşın!" diye bağırdı Alec.

Artık yaklaştıklan için Mark, Lana'yı daha iyi görebildi ve görüntü karşısında midesi altüst oldu. Dövülmüştü, kanlar içindeydi ve vücudu yaralarla kaplıydı. Saçının çoğu yolunmuştu ve yolunan yerlerde kanlı derisi görünüyordu. Mark son olarak bir kulağının sanki biri onu koparmaya çalışmış gibi göründüğünü fark etti. Görüntünün yarattığı dehşet Mark'ta göğsünden bıçaklanmışçasına bir etki yarattı ve aşina olduğu öfke, içinde kızışarak geri geldi. Bu insanlar canavardı ve eğer aynı şeyleri Trina'ya da yapmışlarsa...

Onlara doğru ilerledi ama Alec elini uzatıp onu durdurdu.

"Bir saniye," dedi ve dikkatini tekrar Lana'yı tutan adamlara çevirdi. "Tekrar etmeyeceğim. Ondan uzaklaşın yoksa ateş ederim." Fakat adamlar cevap vermek yerine yere çöktüler, dizleri Lana'nm vücuduna değiyordu. Lana korkuyla onlara bakıyordu.

"Yapsana," dedi Mark. "Ne bekliyorsun?"

"Düzgün hedef alamıyorum!" diye tersledi Alec. "Lana'yı buharlaştırmak istemiyorum!"

Alec’in sözleri Mark’ı daha da sinirlendirdi. Bir saniye daha hiçbir şey yapmadan orada duramayacaktı.

“Yeter artık,” diye mmldandı ve Alec onu bir kez daha durdurmaya çalıştığında elinden kurtulup onlara doğru yürümeye başladı.

Yaklaştığında adamlar ona bakmadı. Hepsi iyice eğilmişti ve Mark’ıngörüş açısını kapatacak şekilde arkalan dönüktü.

“Hey!” diye bağırdı silahım kaldınp. “Ondan uzaklaşın yoksa ateş ederim. İnanın bana sizi neyin vuracağına bilmiyorsunuz!”

Mark’ı ya duymadılar ya da duymazdan geldiler. Sonrasında olaylar o kadar hızlı gelişti ki Mark’ıntökezleyip neredeyse düşmesine neden oldu. Ani bir hareketle adamlardan biri bir sustalı çıkarıp Lana’yı bıçakladı. Lana’mn çığlıkları Mark’ı iliklerine kadar korku yaydı. Silahmı omzuna atıp fırladı. En yakındaki adamın üzerine atladı ve ikisi birden yerde yuvarlanarak Lana’dan uzaklaştı.

Alec’in, adını seslendiğini duydu ama onu yok saydı. Tek düşüncesi, diğerlerini durdurabilmek için bu adamı bir an önce silahsız bırakmaktı. En azından Alec’in onlann icabına bakması için adamlan Lana’dan yeterince uzaklaştırrnalıydı. Yere düşürdüğü adam güçlüydü ama Mark onu hazırlıksız yakalamıştı ve dizleriyle onu yere bastınp bıçağı elinden almayı başarmıştı. Hiç düşünmeden bıçağı adamın göğsüne saplayarak boğuşmaya bir son verdi.

Mark sırtüstü düşüp adamdan uzağa yuvarlandı. Dehşet içinde, az önce yaptığı şeye bakıyordu. Ama etrafında olan bitenlere hızlıca tekrar odaklandı ve ayağa kalktı. Alec koşup iki eliyle silahım kaldırdı ve kabzasıyla saldırganlardan birinin kafasına vurdu. Adam yere yığıldı.

Sokağın diğer tarafından bir grup insan geliyordu. Mark onlann nereden çıktığını bilmiyordu ama en az yedi-sekiz kişiydiler. Hepsi erkekti. Hepsinin elinde bıçak, çekiç ya da tornavida vardı ve öfkeliydüer.

“Dikkat et!” diye bağırdı Alec’e.

Ama adamlar onlarla ügüenmiyordu. Hepsi de hâlâ Lana’ya saldırmakta olan, onu dışan sürükleyen üç saldırganın sonuncusunun yanma gitti. Alec geriye doğru birkaç adım sendeledi ve Mark hemen onun yanma koştu.

Adamlan izledikleri sırada Transvice'lannı kullanmadıklan sürece bu deliliği durduramayacaklanm fark etti. Aniden şüpheyle doldu.

Alec katılaşmış gibi görünüyordu, vücuduna yayılan bariz bir değişiklik vardı. Yüzü kaya gibi ifadesizdi. Dikleşti. Mark'a tek kelime etmeden silahını kaldınp Lana'ya saldıran adamlara nişan aldı.

Ateş etti. Beyaz ışık hızla çıkıp en yakındaki adamı vurdu, adam elinde kanlı bir çekiç tuttuğu kolunu geriye atmıştı. Adam hemen ışıldayan gri bir silüete dönüştü ve patlayarak toz bulutu halini alıp hissedilmeyen rüzgâr tarafından süpürüldü. Alec çoktan onun yanındaki adama da ateş etmişti. Altgeçiş tünellerinde tanıştıkları günden beri Lana güçlü, dürüst ve cesur olmasına rağmen Mark bu savaşı kazanamayacaklarını biliyordu.

Mark da kendi silahını kaldırdı ve ateşlemeye başladı. Alec'le, saldırganlan birer birer vurdular: Tetiği çek. Diğerine geç.

Çok geçmeden canavarlann hepsi buharlaştı ve geriye sadece acınacak, berbat halde yerde yatan arkadaşlannm bedeni kaldı. Alec bir an bile tereddüt etmedi. Nişan alıp Transvice'ım bir kez daha ateşledi.

Lana'nın ızdırabı gri bir sis bulutuyla son buldu.

56. BÖLÜM

Mark gözlerini kanlı zeminden kaldınp Alec'e çevirdi. Adamın yüz ifadesi binlerce şey anlatıyordu. Ama onların arasında derin bir üzüntü yatıyordu. Mark iki askerin ne tür bir ilişkileri olduğunu asla tam olarak anlayamamış olsa da derin ve dolu bir geçmişi paylaştıklarını biliyordu.

Ve şimdi Lana ölmüştü.

Alec'in ifadesi birkaç saniye içinde değişti ama bu süre Mark'a bir ömür gibi gelmişti. Arkadaşını daha önce hiç bu kadar üzgün görmemişti.

Alec bir anda yeniden ciddi ifadesine büründü. Karşılarındaki evi işaret etti. "Lana'yı oradan çıkardılar. Ve biz de oraya gireceğiz. Trina ile çocuğun orada olduğundan eminim."

Mark dönüp eve baktı. Üç katlı, çoğu kırılmış olan devasa pencereli, tuğla işi, şık bir malikâneydi. Ama yanmış çatısı, pis duvarları ve otlarla kaplı san avlusuyla çok eski görünüyordu. Mark içeride bulabilecekleri şeyden korkuyordu.

Ve etraflarında insanlar toplanıyordu.

Lana'yı ve ona saldıran serserileri buharlaştıralı bir dakikadan kısa bir süre geçmişti ama ikiye katlanmış gibi görünen kalabalık avluda boş boş dolanıyordu. Kadınlar, erkekler ve çocuklar. Çoğunda yaralar ve sıyrıklar vardı ama bazılarınınki daha da kötüydü. Omzunun büyük bir bölümü olmayan bir adam yavaş yavaş onlara doğru vüriiyordu; sanki biri öfke krizi anında baltayla adama saldırmış gibiydi. Kolu olmayan bir kadın vardı, eklemi kanlar içindeydi. En rahatsız edici olanıysa, ciddi biçimde yaralanmış çocukların yaralı olduklarının farkında bile değillermiş gibi görünmeleriydi.

Herkes yavaşça yaklaşıp Mark ile Alec'in çevresini sarmaya başladı. Parçalanmış, pis kıyafetler; kirli saçlar, boş bakışlar... kalabalığın tüm dikkati yeni gelen iki kişiye odaklanmıştı.

Alec yavaşça büyük evin ön kapısına doğru yürümeye başladı. Mark da o ne yaparsa aynısını yapıyordu, ani bir hareket her adımlarını izleyen bu kalabalığın giderek yoğunlaşan deliliğini tetikleyebüirdi. Silahlarını sıkıca tutarak yaklaştılar. Mark artık en ufak bir risk bile almıyordu. Çok yaklaşan olursa vuruyorlardı.

Kalabalık, geçit töreni izleyen insanlar gibi toplanıyor, Alec ile Mark'ınçevresini daha sıkı sarıyordu. Düzinelerce insan vardı, belki yüz kişiydüer. Birkaç adam, büyük gruptan aynlıp kapıya giden yolu kesti ve hemen diğerleri de onlann peşinden gidip Mark ve Alec'in çevresini, sıkılaşan bir ilmek gibi sardılar.

"Beni anlayabiliyor musunuz, bilmiyorum," diye seslendi Alec, "ama bu tek seferlik bir teklif: Yolumuzdan çekilin yoksa ateş etmeye başlanz."

"Evde arkadaşlarımız var," diye ekledi Mark. "Ve onlan almadan gitmeyeceğiz." Onlara göstermek için Transvice'ım kaldırdı.

Etraflarındaki yüzlerdeki ifadeler değişiyordu. Boş kayıtsızlık yok oluyordu. Gözler kısılıyor, alınlar kınşıyor, dudaklar belli belirsiz bir

sırıtmayla kıvrılıyordu. Birkaç kadın onlara tısladı ve bir çocuk vahşi hayvan gibi dişlerini gıcırdattı.

“Yolumuzdan çekilin!” diye bağırdı Alec.

Kalabalık biraz daha yaklaşıp dairelerini sıkılaştırdı. Mark kontrolünü kaybediyormuşçasma, içindeki o tanıdık boşluğu yeniden hissetti. Nefrete benzer bir duygu seli içini yakıyordu.

“Unut gitsin,” diye homurdandı.

Kapı ile arasındaki en yakın adama nişan alıp tetiği çekti. Silahtan çıkan kör edici beyaz ışık adamın göğsüne çarpıp onu gri bir silüete çevirdi ve bir patlamayla tüm parçacıkları kayboldu. Mark tereddüt etmeden hemen bir sonraki adama nişan aldı, tetiği çekti ve buharlaşmasını izledi. Adamın yanında bir kadın vardı. Ve üç saniye sonra artık orada değüdi.

Alec’in onu durdurmasını kısmen de olsa beklemişti. Ama eski asker hiç vakit kaybetmedi; kadm daha yeni buharlaşıyordu ki o da ateş açtı. Eve giden bir yol açmaya odaklandılar, silahlarını ileri geri doğrultup teker teker insanları vuruyorlardı. Transvicelar ısınıp yok edici dalgalarını saçarken ani ışıklar havayı dolduruyordu. Tek bir damla bile kan akmıyordu.

Diğer hastalar sonunda olan bitenin farkına varmış gibi göründüklerinde önlerinde duran kalabalığın yansını aşmışlar ve yaklaşık bir düzine insanı yok etmişlerdi. Vahşi bir çığlık duyuldu; sağır edici, korkunç bir sesti ve bir anda herkes ellerinde öldürücü silahlar olan iki adama doğru atıldı.

Mark nişan almakla uğraşmadan silahını soldan sağa doğru kaydırarak ateş ediyordu. Beyaz ışıklar birkaç kadına denk geldi. Bir tanesi küçük bir çocuğa isabet edip onu buharlaştırdı. Yine de son hız üzerine geliyorlardı. Mark tekrar ateş etti ve Transvice’ım savurup kabzasını bir adamın yüzüne indirdi. Adam acıyla inleyerek yere yığıldı.

Mark geriye doğru tökezledi ama dengesini kaybetmedi. Dört bir yanında insanlar abartılı hareketlerle tıslıyor, dişlerini gösteriyordu, gözlerinde vahşi bir ifade vardı ve isterikçe gülüyorlardı. Mark Transvice’mı sıkıca göğsüne bastırarak rastgele ateş etmeye başladı, en

yakınında kim varsa onu buharlaştırırken kendi etrafında yavaşça dönüyordu. Ardından, Alec’in nerede durduğuna dikkat ederek silahını diğer tarafa çeviriyordu.

Sonraki birkaç dakika tam bir kaostu. Mark aniden panikledi. Sağ sola ateş etmeye devam ediyordu. İnsanları dirseğiyle itip aralarından geçiyor, ateş ediyor ve hepsini en baştan yapıyordu. Verandanın basamaklarına taküıp düşene kadar en az on kişiyi öldürmüştü.

Düştü ama hemen Transvice’ım çevirip üzerine atlayan bir adamın göğsüne ateş etti. Gri sis, Mark’ınyüzüne bulaştıktan sonra yok oldu. Alec’in birkaç adım üeride silahının kabzasıyla bir kadının yüzüne vurduğunu gördü. Asker daha sonra hızla koşup basamakları çıktı ve Mark’ınyanından geçip kapıya gitti.

Mark emekleyerek basamaklardan çıkmadan önce bir kez daha ateş etti. Son basamakta ayağa kalkıp kapıya ulaştı, Alec de o sırada içeri girmişti. Alec kapıyı daha yeni kilitlemişti ki diğer taraftan kapıya çarpan bedenlerin sesi duyuldu. Mark kapının uzun süre dayanacağından şüpheliydi.

Koşmaya başladılar. Bir koridordan geçip sağa döndüler, başka koridora girdiler. Bir kapının önündeki iki koruma karşılarına çıktı. Alec ikisine de ateş etti. Mark onun yanından geçip kapıyı açtı; karşısına basamaklar çıktı. Aşağıda kirli, yaralı yüzlü; gözlerinden öfke saçan bir adam yukan çıkıyordu. Mark onu buharlaştırdı.

Basamaklan ikişer ikişer atlayarak aşağı indi. Bir adam ve kadın, Mark silahını kaldıramadan ellerinde bıçaklarla ona doğru afaldılar. İkisini de yumruklanyla uzaklaştırdı ve Alec kapıda belirip silahını iki kez ateşlediği sırada yere atladı. Kısa süre içinde peşlerine düşecek dışarıdaki insanlann uzaktan gelen sesleri dışında bir anda her şey sessizleşti.

Bodrum katandaydılar. Mark’ınsağında, duvarın üstündeki küçük pencereden içeri güneş ışığı süzülüyordu. Toz zerrecikleri havada dans ediyordu. Ve odanın köşesinde iki kişi birbirine sokulup büzüşmüştü. Mark daha önce hiç bu kadar korkmuş insanlar görmemişti.

Trina ve Deedee birbirlerine sıkıca yapışmış, kollarını birbirlerinin yaralı vücutlanna sarmıştı. Mark hemen yanlanna koşup önlerinde eğildi ve süahını yere bıraktı.

Deedee ağlıyordu ve ilk konuşan o oldu. “O hasta,” dedi titrek, küçük kız sesiyle. Ağlayarak Trina’ya daha sıkı sanldı.

Mark, Trina’nın elini tutup sıktı. “Geçti artık. Sizi bulduk. Sizi buradan çıkaracağız.”

Trina tüm bu süre boyunca yere bakıyordu ama başım yavaşça kaldınp Mark’a baktı. Gözleri boş ve karanlıktı.

“Sen kimsin?” diye sordu.

57. BÖLÜM

Sözleri Mark’m, kalbine sert darbeler gibi indi. Trina’nın bunu söylemesinin milyonlarca sebebi olabileceğine dair kendi kendini ikna etmeye çalıştı. Belki oda yeterince aydınlık değildi, belki başına bir darbe almıştı, belki iyi göremiyordu. Ama gerçekler, gözlerinden okunuyordu. Mark’ınkim olduğu hakkında en ufak fikri yoktu, hem de hiç.

“Trina...” Mark söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı. ‘Trina, benim. Mark.”

Üst kattan çarpma ve kırılma sesi geldi. Ardından birkaç patırtı. Ayak sesleri duyuldu.

“Buradan çıkmalıyız,” dedi Alec. “Hemen.”

Trina hâlâ Mark’a bakıyordu, suratı kafa karışıklığıyla buruşmuştu. Sanki zihni önünde duran bu çocuğun kim olabileceğiyle ilgili olasılıkları tartıyormuş gibi başını yana eğmişti. Ama aynı zamanda ifadesinde korku, panik ve rahatsız edici bir şey daha vardı.

Mark bir tür trans halindeymiş gibi kendini, “Belki bir tedavi vardır,” diye fısıldarken buldu. Hayatta güvende olmasını istediği tek kişi... “Belki...”

“Mark!" diye bağırdı Alec. “Kaldır onlan! Şimdi!”

Dönüp bakınca arkadaşının merdivenin başında durduğunu gördü, silahını kaldmnıştı ve aşağı inmeye cüret edecek ilk kişiyi onu vurmaya hazırdı. Üzerlerinden daha fazla ses gelmeye başladı. İnsanlar bağınyor,

koşuyordu. Bir şeyler kınlıyordu. Ardından Mark pencerenin dışında bir hareket gördü. Bir çift ayak belirip sonra görünürden kayboldu.

“Her şeyi halledeceğiz,” dedi dikkatini yeniden iki kıza çevirerek. “Haydi, buradan gitmemiz gerek.”

Yükselen sesler Mark’ı panikle kontrolünü kaybetmenin eşiğine getirdi ama Trina’ya temkinli yaklaşması gerektiğinin farkındaydı. Onu acele ettirirse nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordu.

“Deedee?” dedi olabüdiğince yumuşak bir tonda. Transvice’ı alıp askısını omzuna attı. “Buraya gel, Deedee. Elimi tut ve ayağa kalk.” Merdivenlerden yüksek bir çapma sesi geldi. Biri kapıyı hızla iterek duvara çarpmıştı. Bağınşlar çılgınca bir hal almıştı. Mark, Alec’in Transvice’mın uzaktan gelen vınlamasını ve yukandakilerin, arkadaşlarından birinin bir anda gri sise dönüşüp ortadan kaybolması karşısında şaşkınlıkla nefeslerini tuttuğunu duydu. Mark, tüm bu süre boyunca elini uzatmış, Deedee’nin karşısında sakin görünmeye çalışırken zihninde o sahneyi canlandırdı.

Deedee acı verici birkaç saniye boyunca akimdan binlerce düşünce geçiriyormuş gibi görünerek ona baktı. Mark kendini kıpırdamamaya zorladı; sadece gülümsemeye devam ederek elini uzattı. Sonunda Deedee elini tutup onu kaldırmasına izin verdi. Mark onu bırakmadan eğilip diğer kolunu Trina’nın sırtına dolayarak sıkıca tuttu. Tüm gücüyle onu yerden kaldmp ayaklannın üzerine bıraktı.

Trina karşı koymamıştı ama Mark onu bırakırsa yere yığılmasından endişeleniyordu. “Kimsin sen?” diye tekrar etti. “Bizi kurtarmaya mı geldin?”

“Ben senin en yakın arkadaşınım,” diye cevapladı Mark, kızın sözlerinin canını yakmasına izin vermemek için kendini zorlayarak. “O insanlar seni benden kaçırdı ve ben de şimdi seni tekrar güvenli bir yere götüreceğim... Evimize.”

“Lütfen,” dedi Trina. “Lütfen yeniden canımı yakmalarına izin verme.”

Göğsünde açılan boşluk Mark’ı kalbini yutmakla tehdit ediyordu. “Bu yüzden buradayım. Ama yürümen gerekiyor, tamam mı? Yürü ve yakınımda ol.”

Yukarıdan daha çok ses gelmeye başladı; bir çığlık, pencerenin kırılması. Ardından merdivenden ayak sesleri duyuldu. Alec bir kez daha ateş etti.

Trina ağırlığını ayaklarına verdi. “Tamam. Ben iyiyim. Buradan çıkmak için her şeyi yapanm.”

“îşte bu.” Mark istemeyerek de olsa kolunu onun sırtından çekti ve Deedee’ye odaklandı. Eğilip kızın gözlerine baktı. “Bu çok korkunç olacak, tamam mı? Ama bitecek. Bana yakın...”

Deedee onun sözlerini, “Ben iyi olacağım,” diyerek kesti. Gözlerinde bir anda beliren ateş onun on yaş büyük görünmesine neden oldu. “Haydi gidelim.”

Mark, dudaklarının minik bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. “Harika. Haydi.”

Deedee ve Trina’yı sıkıca el ele tutuşturdu. Ardından Traıısvice’ım göğsüne dayayıp ateş etmeye hazır bir şekilde pozisyon aldı.

“Arkamda durun,” dedi ve ikisine de anladıklarını görmek için sırayla baktı. Trina şimdi biraz daha kendine gelmiş görünüyordu, gözleri tekrar berraklaşmıştı. ‘Tam arkamda.”

Silahını sıkıca tutup parmağını tetiğin üzerine koydu ve Alec’in hazırda beklediği merdivenin başına baktı.

Mark arkasında Trina ve Deedee’yle Alec’e doğru iki adım atmıştı ki sol taraflarındaki pencere içeri doğru patladı ve büyük bir tuğla yere düşerken cam parçacıkları etrafa saçıldı. Deedee çığlık attı ve Trina ileri atılıp Mark’ın sırtına çarptı. Mark öne doğru tökezledi ama düşmeden dengesini sağlayabildi. Transvice’mı kınk cama doğrulttu. Bir adamın kolu dar boşluktan içeri girip duvarları yokluyordu.

Mark silahım ateşledi. Beyaz ışık ıskalayarak duvarda tuhaf bir toz bulutu oluşturan bir delik açtı. Bir kez daha denedi ve bu kez başardı. Kol gri toz bulutuna dönüşerek yok oldu. Adamın olduğu yerde iki kişi daha belirdi ama Mark pencerenin, içinden insan geçecek kadar geniş olmadığını biliyordu. Dönüp bir kez daha Alec’in durduğu merdivene doğru üerledi. Mark ona baktığı sırada eski asker bir adamı vurdu.

“Yukan çıkmaktan başka şansımız yok,” diye homurdandı Alec, gözünü kapıdan ayırmadan. “Her geçen dakika dışandan daha çok psikopat geliyor muhtemelen.”

“Biz hazınz,” dedi Mark, dördünün Işıl’a yakalanmış manyaklann arasından nasıl geçeceği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen. “Belki de kızlan aramıza almalıyız.”

“Kesinlikle. Ben önden gideceğim. Bu kez arkayı sen kolla. Bu delilerin arasında ilerlemek çirkin olacak.”

Mark başını onaylarcasma sallayarak bir adım geriledi. Trina artık iyice kendinde görünüyordu ama hâlâ onu hatırladığına dair bir belirti göstermemişti. Deedee’nin elini tutup Alec’in arkasına geçti. Adam, küçük kıza göz kırpıp merdivenden çıkmaya başladı. Trina da yanında Deedee’yle peşinden gidiyordu. Mark, biri bodruma girmenin başka bir yolunu bulabilir diye merdivenleri geri geri çıkıyordu.

Adım adım yukanda kendilerini bekleyen karmaşaya doğru çıktılar.

“Önümden çekilin!” diye bağırdı Alec. “Üç saniye içinde ateş etmeye başlayacağım!”

Hareket sesleri yükseldi; bağırışlar, fısıltılar, yuhalamalar ve kahkahalardan oluşan bir kakofoniydi. Mark arkayı kollama fikrinden vazgeçip yukan balonca kapının önünde vahşi bakışlı, şiddete susamış beş-altı suratın kendilerini beklediğini gördü. Göğsünde filizlenen korku o kadar güçlüydü İd nefes almakta zorlanıyordu. Ama bir şekilde dışan çıkmayı başanrlarsa savaşma şanslarının olacağını biliyordu.

“Zaman doldu!” diye bağırdı Alec. Ardından Transvice’ıyla üç el ateş etti. İki kadın ve bir adam düşler ülkesine doğru buharlaştı.

Ansızın herkes çığlık çığlığa bağırarak vücutlardan oluşan bir kitle halinde kapıdan girdi. Alec birkaç kez daha ateş etti ama kalabalık çok büyüktü. Çok geçmeden tepelerine binen on kişi zıplayıp, tırmanmaya başladı.

Alec, Trina ile Deedee’nin üzerine düştü ve onlar da Mark’a çarptı. Birbirine dolanmış kol ve bacaklardan oluşan grup merdivenden aşağı yuvarlandı. Ve hastalar üzerlerine saldırdı.

58. BÖLÜM

Mark'ın başı önce basamağa, sonra duvara ve sonra da yere çarptı. Tüm bu süre boyunca tekmeleniyor, tokat yiyor ve dirsekler tarafından itiliyordu. Dünya hızla dönen acı dolu bir deliliğe dönüşmüştü. Her şey sakinleştiğinde Trina ve Alec göğsündeydi, Deedee de bacaklarının üzerinden ayağa kalkmaya çalışıyordu. Alec ateş etmek için Transvice'mı kaldırmaya çalıştı ama bir adam ansızın dördüncü basamaktan üzerine atladı ve ona çarpıp eski askeri Mark'ınüzerinden fırlattı.

Trina, Deedee'ye uzandı; yukarıdan daha fazla kişi akm ederken kızı yakalayıp onu sertçe kucakladı. Çok geçmeden hepsi Mark'ınüzerinde onu tekmeliyor, yumrukluyor ve âdeta paramparça etmek istiyordu. Mark ne yapacağım bilemiyordu, tüm planlan altüst olmuştu ve ümitsizliğe kapılmıştı. Vücudunu döndürüp insanlan üzerinden atmaya ve Transvice'ım iki eliyle tutup sağa sola sallayarak onlan uzaklaştırmaya çalıştı.

Trina sağır edici bir sesle bağırdı: "Kesin! Herkes durup beni dinlesin!"

Sözleri havayı yardı ve merdivenden baştan aşağı birbirine dolanmış insan kütlesinden gelen çığlıklar ve homurtular bir anda kesildi. Tüm hareket durdu. Mark bu ani değişim karşısında şaşkındı; büyülenmiş gibi Trina'ya bakan iki kişinin altından çıktı. En alttaki basamakta sırtını duvara dayadı, Trina solundaydı, Deedee'yi hâlâ kollannda tutuyordu; sağındaki Alec de kendini insanlardan kurtarmıştı.

Kızın sanki sihirli, hipnotize edici bir gücü varmış gibi tüm gözler Trina'daydı. Bodrumdaki sessizlik yalnızca içeridekilerin nefes sesleriyle bölünüyordu.

"Hepiniz beni dinleyin," dedi Trina biraz daha sessizce. Gözlerinde vahşilik vardı. "Artık ben de sizdenim. Bu adamlar bize yardım etmeye geldi. Ama bunu yapabilmeleri için gitmemize izin vermeniz gerek."

Sözleri, kalabalıktan uğultu ve mırıldanmalara neden oldu. Mark onlann ayağa kalkıp Trina'yı dinliyor gibi görünerek heyecanla birbirlerine fisüdamalanm etkilenmiş bir halde izledi. İnsanlar kan içindeydi ve pisti

ama düzenli bir şekilde hareket etmeye başladılar. Çok geçmeden merdivenin iki yanında dizildiler ve ortada boş alan açtılar. Mark merdivenin başındakilerin evin içindekilerle konuşup onlara sözleri aktardığını fark etti. Sanki her şeyi huşu içinde yapmışlardı.

Trina, Mark'a döndü. "Önden git."

Gözlerinde hâlâ onu tanıdığına dair bir belirti yoktu ve bu durum Mark'ınkalbini bir kez daha acıttı. Neler olduğu ya da Trina'nm bu manyaklar grubunu nasıl hizaya soktuğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu ama bu fırsatı tepmeyecekti. Ayağa kalkıp Transvice'mı açıkça bir tehdit gibi göstermeden hazırda tuttu. Alec'e baktı, adam hiç olmadığı kadar huzursuz görünüyordu ve gözleri şüpheyle gölgelenmişti. Mark'a önden gitmesi için başım salladı.

Mark merdivene doğru yürüyüp Trina ve Deedee'ye döndü. "Yukan çıkalım öyleyse. Haydi, sorun olmayacak." Daha önce hiç bu kadar inanmadığı bir şey söylememişti.

Kızlar onu takip etmeye hazır bir şekilde yanına geldi. Trina, Deedee'yi önüne alıp onu omuzlanndan tuttu. Alec de hemen arkalarına geçti.

"Yukan çıkalım," diye homurdandı Alec. Gözleri merdivenin iki yanında sıralanmış insanların üzerinde gidip geliyordu. Ve onlara bakma şeklinden her şey anlaşılıyordu; bunun bir tür tuzak olduğunu düşünüyordu. Transvice'mı Mark'tan biraz daha sıkı tuttu.

Mark derin nefes alınca etrafındaki insanların berbat kokusunun farkına vardı. Dönüp tekrar merdivene doğru yürüdü. İlk basamağa çıktı. Üzerindeki her bir göz yüzüne odaklanmıştı. Sağında tel tel saçlan ve yanaklarında morluklar olan bir kadın ona yüzünde hafifçe kurnaz bir gülümsemeyle bakıyordu. Sol tarafında, üzerinde yıpranmış kıyafetleriyle, baştan ayağa pis bir oğlan duruyordu. O da her an kahkahalara boğulacakmış gibi görünüyordu. Diğerleri de suratlannda benzer ifadelerle ona bakıyordu. Hepsi sessizdi ve kıpırdamıyordu.

"Yürür müsün?" diye fısıldadı Alec arkasından.

Mark bir basamak daha çıktı. Merdivenlerden hızlı hızlı çıkmaktan korkuyordu. Sanki Trina onlara büyü yapmıştı ve aceleyle yapılmış

herhangi bir hareket büyüyü bozabilirdi. Ayağını kaldınp bir basamak daha çıktı. Sonra bir tane daha... Hızla arkasına bakınca Trina ile Deedee'nin hâlâ peşinde olduğunu ve Alec'in de onlann arkasında olduğunu gördü. Yaşlı adam ona bu kadar yavaş hareket etmelerinden memnun olmadığını belirten bir bakış attı.

Mark bir adım daha attı. Ardından bir adım daha... Yabancılann bakışlan omurgasından aşağı soğuk bir ürperti yayılmasına neden oluyordu. Gülümsemeleri büyüdü ve daha ürkütücü bir hal aldı.

Arkasından bir kadının sesini duyduğunda merdivenin üçte ikisini çıkmışlardı.

"Tatlı. Çok tatlı."

Arkasını dönünce kadının sanki hayvanat bahçesinde bir hayvan sever gibi Deedee'nin başmı sevdiğini gördü. Küçük kız dehşete kapılmıştı.

"Çok tatil bir çocuk," dedi kadın. "Seni yiyebilirim. Hindi yemeği gibi. Evet. Çok tatlı."

Mark iğrenerek yeniden önüne baktı. Sanki içindeki bir şey dışan çıkmaya çalışıyormuş gibi, göğsünde kabaran bir his vardı. Bir basamak daha çıkmıştı ki bir adam elini uzatıp omzunu dürttü.

"Güzel, güçlü bir çocuksun," dedi adam. "Annen seninle çok gurur duyuyor olmalı, değil mi?"

Mark onu duymazdan gelerek bir basamak daha çıktı. Bu kez iki yanındaki insanlar ellerini koluna koyuyorlardı ancak tehditkâr bir halleri yoktu, sadece dokunuyorlardı. Bir basamak daha. Bir kadın duvardan uzaklaşıp kollannı boynuna dolayarak ona hızla ve sertçe sanldı. Ardından onu bırakıp kenardaki yerine döndü. Pis pis sırıtıyordu.

Mark tiksintiyle doldu. O evde bir dakika daha duramayacaktı. Tedbirli davranmaktan vazgeçerek Deedee'nin elini tuttu ve basamakları daha hızlı çıkmaya başladı. Arkadan gelen Alec'in ayak seslerini duyabiliyordu.

Hastalar başta gafil avlanmış ve ani hareketle afallamış görünüyorlardı. Mark yukan çıkıp iki yanındaki huzursuz edici suratların arasından açıklığa ve koridora çıktı. Evin içi doluydu; her yerde insanlar vardı, bazılan

ellerinde sopa ve bıçak tutuyordu. Ama ortalannda kapıya doğru giden boş bir yol vardı. Mark hiç duraksamadan, Deedee'yi de arkasında sürükleyerek çıkışa doğru koşmaya başladı.

Düzen bozulmadan önce yolu yanladılar. Evdeki herkes bir anda bağırmaya başladı ve bedenleri Mark ile arkadaşlarının üzerine akın etti. Mark'ıneli Deedee'ninkinden kaydı ve kızın kalabalığın içinde kaybolduğunu gördü. Tatlı, küçük çığlığı şeytanların arasına düşmüş bir meleğinki gibiydi.

59. BÖLÜM

Mark onun peşinden atıldı ama dengesini kaybedip düştü. Anında üzerine birileri üşüştü; tırmalıyor, kıyafetlerini yırtıyorlardı. Dönüp dirseklerini savurdu, ikisinin de bililerine isabet ettiğini hissetti ve arkasından çığlıklar duydu. Bir sürü el silahını tutmaya çalışıyordu, savaşamayacağı kadar çok sayıdaydılar. Tekmeler savurdu ve kendini yukarı itebilmek için karnının üstüne kıpırdandı. Başına sert bir şey çarpınca yere kapaklandı ve yüzü sert mermere vurdu. Boynunda ince, acı verici bir çekiş hissetti ve dehşet içinde bunun silahının askısı olduğunu fark etti. Ona uzanmaya çalıştığı sırada askı çenesinden ve başının üzerinden kayıp çıktı. Islıklar, bağırışlar ve tezahüratlar başladı.

Biri Transvice'ım almıştı.

Tüm odanın dikkati bir an için çalman silaha kayınca Mark'ınyeniden ayağa kalkacak fırsatı oldu. Silahı ondan alan adam iki eliyle tutup havaya kaldırdı ve yavaşça daire çizerek döndü. Etrafındakiler silahın parlak yüzeyine dokunabilmek için kollarını uzatmış yukan aşağı zıplıyorlardı. Yavaşça Mark'tan uzaklaştılar. Giderek daha fazla insan silahı görebilmek için birbirini itiyordu. Kalabalık, koridorun diğer ucunda mutfak gibi görünen yere doğru ilerliyordu.

Mark, Transvice'ı geri alma şansının olmadığını biliyordu. Telaşla arkadaşlarına bakındı. Üç - dört kişi Deedee'yi tutuyordu. Onu yukan çıkarmaya çalışırlarken küçük kız tekme atıyor, bağırıyordu. Trina hemen arkalarından ona ulaşmaya çalışıyordu. Alec ise kendi parlak ödüllerini

almaya kararlı, en az altı kişiyle mücadele ediyordu. Mark onu izlerken adam Transvice’m ucuyla bir adamın yüzüne vurdu ve bir diğerineyse beyaz ışığı göndererek buharlaştırdı. Fakat yaşlı adama doğru çılgınca bir akın vardı ve Alec yere düşünce insanlar da onun üzerine atıldı.

Mark’ınöncelikle Trina ve Deedee’nin peşinden gitmekten başka seçeneği yoktu.

Ne yapmaları gerektiğini tam olarak bilmeyen insanların arasından koşup merdivenin dışında kalan çıkıntıya zıpladı. Tırmanmaktan başka çaresi olmadığının farkındaydı. Tırabzana tutunup kendini yukan çekmeye başladı.

Bir adam ona vurmaya çalıştı ama ıskaladı. Bir kadın, kendini yaralayabileceği gerçeğine aldmş etmeden Mark’ınüzerine atıldı. Mark eğüince kadın yanından geçip yere çarptı. Diğerleri onu itmeye çalıştı; bazılan aşağıdan vuruyor, ayaklanndan yakalayıp altındaki insan kalabalığına çekmeye çalışıyordu. Mark hepsiyle mücadele etti ve onu durdurmaya çalışanlardan tekme ve yumruklanyla kaçarken bir elini ahşap tırabzanın üzerinde tutmayı başardı.

Sonunda Deedee’yi kollannda taşıyan adam ve kadını geçti. İki eliyle tırabzana tutundu, kendini kaldmp merdivenin neredeyse en üst basamağına sağlam bir iniş yaptı. Deedee’yi tutanlar durmadılar ve üzerine doğru gelmeye devam ettiler. Mark başka ne yapacağını bilemediğinden ileri atıldı, kollanm Deedee’ye sardı ve onu tutanlardan kurtanp serbest kalmasını sağladı.

Adam ve kadın insanlara çarparak merdivenden yuvarlandı ve son basamaktan yere düştüler. Küçük kızı korumacı bir şekilde sararak yattığı yerden başını kaldmnca Trina’nm herkesi kenara iterek

onlara doğru gelmeye çalıştığını gördü; gözlerinden ateş saçıyordu ve Deedee’ye odaklanmıştı.

Vücudunu mahveden acıdan inlese de Trina onlara ulaşana kadar ayağa kalkmayı başardı. Trina, Deedee’yi kendine doğru çekti ve kollarım sıkıca kıza doladı. Küçük kız hıçkırarak ağlıyordu. Fakat kısa rahatlama anlan sona erdi çünkü insanlar dört bir taraftan onlara doğru geliyordu.

Mark hızla etrafına bakındı ve ümitsiz durumda olduklarını gördü. Evin içinde tam bir kaos hâkimdi.

Alec yemek odasında hâlâ bir düzine kişiyle savaşıyor, yapabildiğinde silahını ateşliyordu. Birkaç kişi Mark'ı görünce Alec'ten vazgeçip onun peşine düşmüştü. Bir grup da diğer yönden -mutfağa çıkan koridordan- geliyordu ve o kadar hızlıydılar ki sanki saldırmıyor da bir şeyden kaçıyorlardı. Daha fazla hasta, Mark ile kapı arasında durarak, tüm çıkışları kapadılar. Hepsi de öldürmeye ya da ölmeye hazır görünüyordu.

Mark, Trina ve Deedee'yi korumak için kollarım kaldırıp geriledi ve onlan merdivenin kenarındaki duvara yasladı. Onlara ilk ulaşan çok kötü hırpalanmış, yüzü çiziklerle kaplı, saçlarının yerinde derin yaralar olan yaşlı bir adamdı. Havaya sıçrayıp Mark'ın üzerine doğru atılırken mutfaktan yüksek bir ses duyuldu. Adamın vücudu gri bir duvara dönüştü ve Mark'ınüzerine dökülen gri tozla yok oldu.

Mark'ınvücudu buz kesti. Ses, Alec'in olduğu taraftan gelmemişti; biri Transvice'ı nasıl kullanacağını keşfetmişti.

Bu düşünce akimda henüz belirmişti ki beyaz ışık yanından geçip kapının önünde duran bir kadım göğsünden vurdu.

"Alec!" diye bağırdı Mark. "Biri diğer Transvice'ı ateşliyor!"

Mark'ın tenini karıncalandıran korku daha önce yaşadıklarından çok daha şiddetliydi; altgeçişte her şey karardığı zaman yaşadıktan felaketlerden sonra bile. Delüiin biri elinde insanları anında buharlaştıran bir silahla etrafta koşuyordu. Mark'ınhayatı, o neler olduğunun farkına bile varamadan sona erebilirdi.

Oradan çıkmak zorundaydılar.

Evdeki diğer insanlar da hastalıklı zihinleriyle bile olağandışı bir şey olduğunu fark etmişlerdi. Gruptakiler panikleyerek dönüp ön kapıya doğru koşmaya başladı. Çılgın bağırışlar ve yardım çığlıkları duyuluyordu. Koridorda birbirlerini iten kol, bacak ve dehşet dolu suratlar ön kapıya doğru ilerliyordu. Transvice'dan daha fazla ışık çaktı ve daha fazla insan yok oldu.

Mark, akıl sağlığını giderek kaybettiğini hissediyordu. Dönüp Deedee'yi kaldırdı ve Trina'yı omzundan yakalayıp onu duvardan çekerek kalabalığın arasından Alec'in kavga içinde olduğu yemek odasına itti. Yaşlı adamın çevresi insanlarla sarılmıştı; vuramayacağı kadar fazlalardı.

Mak, Trina'yı bu kez birkaçı hâlâ sağlam olan büyük cumba pencerelere doğru itti. Bir lambayı kaldırıp cama fırlattı ve cam milyonlarca parçacığa ayrıldı. Deedee'yi sağ kolunda sıkıca tutarak koştu, Trina'ya yetişti ve sol eliyle kızı dirseğinden tuttu. Hiç yavaşlamadan açık pencereye doğru ilerlemeye devam etti; ardından Trina'yı bırakıp atladı ve son saniyede dönerek önce sırtmm yere çarpmasını sağladı. Bir zamanlar çiçek yatağı olan sert toprağa çarptıklarında küçük kızı çarpmanın etkisinden koruyabilmek için vücuduna sıkıca bastırdı. Düşüş, ciğerlerindeki havayı kesti.

Nefes almaya çabalarken parlak gökyüzüne baktı ve Alec'in, başını evden çıkardığını gördü.

"Sen gerçekten aklını kaçırdın," dedi adam ama cümlesini bitirmeden Trina'nm pencereden dışan tırmanmasına yardım etmişti bile.

Trina'nm peşinden atlayıp sorunsuzca yere indi. İkisi de Mark'ın ayağa kalkmasına yardım etti ve Trina, Deedee'yi tekrar kollarına aldı. Hastaların bir kısmı onlann kaçtığını görmüştü ve takip ediyorlardı;

diğerleriyse ön kapıdan çıkıyordu. Ortam çığlıklar ve bağırışlarla doldu. İnsanlar dışarıda birbirleriyle kavga etmeye başlamıştı bile.

"Bu kadar parti yeter," diye homurdandı Alec.

Mark sonunda soluklanmıştı ve dördü birden tozlu arazide onlan yeniden kayaca götürecek sokağa doğru koşuyorlardı. Alec, Deedee'yi Trina'dan almaya çalıştı ama Trina bunu kabul etmeyerek devam etti, ağırlığı taşımaktan zorlandığı, yüzünün kasılmasından belli oluyordu. Küçük kızın ağlaması ise bir yerden sonra kesilmiş ve yerini sessizliğe bırakmıştı. Yüzünde yaş bile yoktu.

Mark arkasına baktı. Bir adam verandada durmuş, Transvice'ım rastgele ateşliyor, insanları aniden ölüme gönderiyordu. Adam sonunda sokakta kaçan grubu fark ederek onlara doğru birkaç el ateş etti. Işıklar onlann

yanma bile ulaşamadı, sadece kaldırıma çarparak toz kaldırdı. Sonunda pes edip daha yakındaki avlarım öldürmeye devam etti.

Mark ve arkadaşları koşmaya devam etti. Küçük çocuklarla dolu evi geçtiklerinde Mark, Trina ile Deedee'yi ve geleceği düşündü. Durmadı.

60. BÖLÜM

Sonunda kayacı tekrar gördüler. Uzakta yükseliyordu ve Mark bu kadar külüstür bir şeyin bu kadar güzel görünebileceğini asla tahmin etmezdi. Hepsi de her defasında sanki son nefeslerini alıyordu ama yavaşlamadılar ve çok geçmeden büyük metal, başlarının üzerinde belirdi.

Mark, Trina'nm o kadar süre boyunca Deedee'yi nasıl taşıyabildiğini bümiyordu. Ama kız kimsenin yardım etmesine izin vermemişti. “Sen... iyi misin?” diye sordu Mark, soluklanırken.

Trina yere çöktü, Deedee'yi de elinden geldiğince nazikçe yanına bıraktı. Trina gözlerinde hâlâ tanıma belirtisi olmadan Mark'a baktı. “İyiyim. Bizi kurtardığın için teşekkürler.”

Mark onun yanında diz çöktü, kaçış çılgınlığı sona ermişti ve şimdi kalbine yeniden bir acı sızıyordu. “Trina, beni gerçekten hatırlamıyor musun?”

“Tanıdık görünüyorsun. Ama aklımda bir sürü şey var. Kızı -o bağışık, bunu biliyorum- onunla ilgilenecek insanlara götürmeliyiz. Hepimiz bunu yapamayacak kadar delirmeden önce.”

Mark midesinin altüst olduğunu hissederek en yakın arkadaşından uzaklaştı. Trina son kelimeleri ürpertici bir şekilde söylemişti.

Genç kızda ciddi bir sorun olduğunun farkındaydı. Peki bunu kendisi için de söyleyemez miydi? Hiçbir şeyin ummamda olmamasına ne kadar kalmıştı? Bir gün mü? Belki iki?

Kayacın devasa kapısı yüksek sesle harekete geçti ve gıcırtısı Markın cevap vermemesi için bahane oldu. Kapının alçalmasını izledi.

Alec hidroliklerin ve dişlilerin gıcırtısı arasından bağırarak konuştu: “Herkesi gemiye bindirip karınlarım doyuralım. Sonra da kendimizle ilgili ne yapacağımıza karar veririz. Çok yakında o kaçtığımız deliler gibi olabiliriz.”

Mark o kadar sessizce, “Kız olmaz,” dedi ki adamın onu duyduğundan bile emin olamadı.

“Ne demek istiyorsun?” diye karşılık verdi Alec.

“Kolundaki yara... Aylar önce okla vurulmuş. Bir düşünsene... Trina haklı. Deedee bir şekilde bağışık. Bunun bir anlamı olmalı.”

Trina bunun üzerine hemen kendine geldi ve başını onaylarcasına hızla salladı. Fazla hızlı. Mark’ınüzüntüsü biraz daha arttı. Trina kendinde değüdi.

Alec o meşhur homurtularından birini çıkardı. “Eh, onunla bedenlerini değiştirmek istemiyorsan, bunun sana bir yaran olacağını sanmıyorum, haksız mıyım?”

“Ama belki başkalarına yardım edebilir. Eğer bir tedavileri yoksa..

Alec ona şüpheyle baktı. “Delilerin bir kısmı bize yetişmeden binelim.”

Ve bizi Trarısvice’ımla yok etmeden, diye düşündü Mark sertçe. Alec’in bu konuda onu suçlamamasına minnettardı.

Alec neredeyse tamamen inmiş olan rampaya yöneldi ve kızlarla uğraşmayı Mark’a bıraktı. Mark, Trina’nm eline uzandı.

“Haydi. İçerisi güvenli. Yemek ve dinlenecek yer var. Endişelenme. Bana... güvenebilirsin.” Böyle bir şey söylemek zorunda kalmak bile onu üzüyordu.

Yüzünde hâlâ aynı ifade olan Deedee ayağa kalkıp Trina’dan önce Mark’ınelini tuttu. Küçük kız ona baktı, ifadesi değişmemiş olsa bile gözlerinde bir şey Mark’a, içinde gizli bir gülümseme olduğunu düşündürdü. Trina da ayağa kalktı.

“Umarım öcü o şeyin içinde yaşamıyordur,” dedi uzak, rahatsız edici bir tonda. Sonra da rampaya doğru yürüdü.

Mark iç geçirip yanında Deedee'yle onun peşinden gitti.

Sonraki birkaç saat, güneş ufukta batarken ve kayacın dışarısında karanlık çökerken hızla geçti. Alec gemiyi daha önce park etmiş oldukları mahalleye uçurdu; hâlâ terk edilmiş gibi görünüyordu. Ardından yemek yediler ve Trina ile Deedee'nin uyuması için yatak hazırladılar. Trina uykusunda sürekli konuşuyordu, hatta Mark bir ara çenesinden salya aktığını gördü. Salyasını silerken bir kez daha kalbi hüzünle doldu.

Kendisi içinse uyku kesinlikle imkânsızdı.

Alec'le konuşup bir sonraki adımlarının ne olacağına karar vermeyi planlamıştı ama Alec'i bulduğunda adam pilot koltuğunda horluyordu; dimdik oturmuş, başı yana düşmüştü. Mark onun ağzma yiyecek bir şeyler atma dürtüsü hissetti ve bu düşünceyle kıkırdadı.

Kıkırdadı.

Gerçekten de aklımı kaçırmaya başladım, diye düşündü. Morali bozulup karamsarlığa kapıldı. Kafasını dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Aniden kargo odasında gördüğü tabletler akima geldi; birbirine bağlayıp rafa koyduğu tabletler. Cihazlarda ne yapmaları gerektiğine dair bir şey bulma umuduyla keyfi biraz olsun yerine geldi. Belki, sadece belki, virüsten kurtulmanın bir yolu vardı. Belki bir şansları vardı.

Kayacın içi loştu ve kargo odasına koşarken dizini iki, başını da bir kez çarptı. Yolun yansında fenere ihtiyacı olacağı akima geldi ve geri dönüp sırt çantasından feneri aldı. Sonunda rafın önünde duruyordu. Çabucak tabletleri çıkardı ve incelemek üzere yere oturdu.

Üç tane vardı. İlki çalışmıyordu. İkincisi parola korumalı olduğu için kullanamadı ama ışığı yanıp sönüyordu ve muhtemelen kısa süre sonra kapanacaktı. Mark'ınheyecanı sönmek üzereydi. Ama üçüncü tablet çalıştı; ışığı o kadar parlaktı ki bütün odayı aydınlatıyordu, bu nedenle fenerini kapadı. Sahibi -Randall Spilker isimli birinindi- parola koyma ihtiyacı duymamıştı ve ekranda hemen ana istasyon açıldı.

Sonraki yanm saati gereksiz bilgileri okuyarak geçirdi. Bay Spilker oyunlan ve çevrimiçi sohbet odalannı çok seviyordu. Mark adamın cihazı

bir oyuncak gibi kullandığını düşünüp pes etmek üzereydi ki gizli dosyalan buldu.

Bir sürü klasöre baktı ama hiçbir bilgi bulamadı. Fakat sonunda Mark aradığını, çoğu insanın aramaya sabnnın olmayacağı bir yerde buldu. Diğerleri gibi sade bir klasördü ve yüzlerce boş klasörün arasında âdeta kaybolmuştu.

Üzerinde *ÖLÜM EMRİ* yazıyordu.

61. BÖLÜM

O kadar çok belge vardı ki Mark nereden başlayacağını bilemiyordu. Her dosyaya bir numara konmuştu ve görünüşe göre rastgele bir düzende kaydedilmişti. Mark hepsini okuyacak vakti olmadığım biliyordu, bu yüzden öylesine birkaçını açıp neler bulacağına bakmaya karar verdi.

Dosyalar dolusu kaydedilmiş yazışmalar, notlar, resmî duyurular vardı. Çoğu, kişisel konuşmalardı ve birkaç dosyaya kopyalanmıştı. Bay Spilker ile arkadaşlarının, özellikle de Ladena Uchliter admda birinin konuşmalarıydı. İkisi köylerdeki insanların haberdar olduğu ama hakkında neredeyse hiçbir şey bilmedikleri kuruluş olan Patlama Sonrası Koalisyonu’nda çalışmıştı. Mark’ın anladığı kadarıyla grup, tüm dünyada olabildiğince çok hükümet temsilcisini bir araya getirmişti. Güneş patlamalarından sadece kısmen etkilendiği söylenen Alaska’da toplanmışlardı ve dünyayı yeniden toparlamaya çalışıyorlardı. Çok asil bir amaç gibi görünüyordu -ve katılanlar için sinir bozucu-, ta ki Mark, Bay Spilker ile en yakın sırdaşı olduğunu düşündüğü Ladena Lichliter arasındaki, tüylerini ürperten bir konuşmayı okuyana kadar. Hepsini sırayla okuyordu ama bunu iki defa okudu:

Kime: Handall Spilker Kimden: Ladena Lichliter Konu:

Hâlâ bugünkü toplantının etkisindeyirn. Buna inanamıyorum. NKH’nln gerçekten de gözlerimizin içine bakıp bu teklifi sunduğunu kabullenemiyorum. Ciddiyim. Şoke oldum.

üstelik odanın yansından fazlası ONLARA KATILDI. Bunu desteklediler! Neler oluyor? Randall, bana neler döndüğünü söyle. Böyle bir şey yapmayı nasıl DÜŞÜNEBİLİRİZ? Nasıl?

Tüm akşamı bunlara bir anlam vermeye çalışarak geçirdim. Bunu kaldıramıyorum. Yapamıyorum.

Bu duruma nasıl geldik?

Bu gece beni görmeye gel. Lütfen.

-LL

Bu da ne, diye düşündü Mark. NKH... Bruce denen adam onlann virüs saldırısının arkasındaki insanlar olduğunu söylemişti. Yoksa o PSK mıydı? Patlama Sonrası Koalisyonu? Belki de NKH, PSK’nın bir bölümüydü. Alaska’da bir yerde merkez kurmuşlardı. Araştırmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra tek bir dosyada toplanmış, neredeyse kalbini durduracak yazışmalar buldu. Önceki ürpertisi bu kez soğuk terlere dönüştü.

Patlama Sonrası Koalisyonu Memorandumu Tarih: 217.11.28, Zaman: 21.46 Kime: Tüm kurul üyelerine Kimden: Başkan John Michael YNT: Nüfusla ilgili kaygılar

Bugün bize sunulan ve birer kopyası tüm koalisyon üyelerine gönderilen rapor bu mahvolmuş dünyada karşılaşılan sorunlar hakkında hiç şüphe bırakmamaktadır. Hepinizin benim gibi şaşkın bir sessizlik içinde sığmaklarınıza döndüğünüzden eminim. Umuyorum ki bu raporda anlatılan sert gerçeklik artık yeterince açıktır ve böylece çözümler hakkında konuşmaya başlayabiliriz.

Sorun basit: Dünyada çok fazla insan var ve yeterince kaynak yok.

Bir sonraki toplantımızı bir hafta sonrasına ayarladık. Sıradışı da olsa tüm üyelerin bir çözüm sunmasını bekliyorum. İş dünyasında şöyle eski bir deyim vardır: kalıpların dışına çıkmak. Bunu yapma zamanının geldiğine inanıyorum.

Fikirlerinizi duymak için sabırsızlanıyorum.

Kime: John Michael Kimden: Katie McVoy Konu: Potansiyel

John,

Dün akşam yemekte konuştuğumuz konu hakkında araştırma yaptım. AMRUD[1] güneş patlamalarından zar zor kurtuldu ama en tehlikeli virüslerin, bakterilerin ve biyolojik silahların tutulduğu sistemin düzgün çalıştığından eminler.

Biraz tartışma sonucu ihtiyacımız olan bilgiye eriştim. İnceledim ve bir öneri buldum. Tüm olası çözümler makul olamayacak kadar öngörülemez. Biri hariç.

Bir virüs. Beyne saldırıyor ve acı vermeden devre dışı bırakıyor. Hızlı ve kesin ilerliyor. Virüs yayıldıkça enfeksiyon hızı yavaşça güçsüzleşecek şekilde tasarlanmış. Tam ihtiyacımız olan şey, özellikle de yolculukların ne kadar sınırlı bir hal aldığı düşünüldüğünde. îşe yarayabilir, John. Ne kadar korkunç görünse de etkili olacağına inanıyorum.

Ayrıntıları göndereceğim. Düşüncelerini bana bildir. -Katie

Kime: Katie McVoy Kimden: John Michael Konu: YUT: Potansiyel

Katie,

Virüsün yayılması teklifimle ilgili sunumu ha^iama/i a. yardımına ihtiyacım var. Kontrollü ölümün, hayatları kurtarmanın tek yolu olduğuna odaklanmamız gerek. Nüfusun sadece belli bir bölümü için hayatta kalma imkânı sunsa da, daha ciddi önlemler almazsak insan ırkının kaçınılmaz yok oluşuna şahit olacağız.

İkimiz de bu çözümün ne kadar varsayımlara dayalı olduğunu biliyoruz. Ama binlerce kez süniilasyon yaptık ve başka bir seçenek bulamıyorum. Bunu yapmazsak dünyanın kaynaklan tükenecek. Bunun en etik karar olduğuna kesinlikle inanıyorum; insanlığın yok olma riski, bir kısmının ortadan kaldırılmasını geçerli kılıyor. Kararımı verdim. Şimdi geriye yönetim kurulundaki diğerlerini ikna etmek kaldı.

Saat beşte benim karargâhımda buluşalım. Her şeyin mükemmel bir biçimde anlatılması gerekiyor, o nedenle kendini uzun bir geceye hazırla.

Görüşmek üzere John

Patlama Sonrası Koalisyonu Memorandumu Tarih: 219.2.12, Zaman: 19.32 Kime: Tüm kurul üyelerine Kimden: Başkan John Michael Konu: BE Taslağı

Lütfen aşağıdaki taslakla ilgili fikirlerinizi bana bildirin. Son karar yarın belli olacak.

Nüfus Kontrol Heyeti'nin tavsiyesi üzerine verilen Patlama Sonrası Koalisyonu'nun 13. Başkanlık Emri. Yüksek öncelikli ÇOK GİZLİ bilgidir, cezası ölümdür.

İşbu Koalisyon, NKH'ye aşağıda ekli olan 1. Nüfus Koruma Girişimini tamamıyla uygulama izni verir. Koalisyon tüm sorumluluğu üstlenmektedir ve gelişmeleri takip edecek, tüm kaynaklarıyla yardım edecektir. Virüs, NKH'nın önerdiği ve Koalisyon tarafından kabul edilen yerlere yayılacaktır. Sürecin olabildiğince düzenli devam etmesi için silahlı kuvvetler görevlendirilecektir.

BE #13, NKG #1 onaylanmıştır. Derhal başlansın.

Mark cihazı bir süreliğine kapamak zorunda kaldı. Kulaklarında bir uğultu vardı ve yüzü alev alev yanıyordu. Başı zonkluyordu. Bir haftadır şahit olduğu her şey güneş patlamasına maruz kalmış dünyanın temsilî hükümeti tarafından onaylanmıştı. Teröristler ya da çıldırmış insanların işi değildi. Nüfiıs kontrolü amacıyla onaylanmış ve gerçekleştirilmişti. Belirli bölgelerdeki insanları öldürerek, hayatta kalanlara daha çok kaynak bırakacaklardı.

Mark'ıntüm vücudu öfkeyle titriyor, içinde büyüyen delilikle şiddetleniyordu. Zifirî karanlıkta oturmuş, karanlık boşluğa bakıyordu ama gözlerinin önünde uçuşan lekeler vardı. Şekillere dönüşen lekeler. Ona güneş patlamalarını düşündüren alevler. İnsanların yüzleri, yardım çığlıkları. Virüs dolu okların havada uçuşması; boyunlara, kollara ve omuzlara saplanması... Önünde dans eden bu şeylerden endişelenmeye başladı, bunun onu delüiğe sürükleyecek son adım olup olmadığım merak etti.

Titredi, vücudu terle kaplandı. Ağlamaya başladı; sonra da avazı çıktığı kadar bağırdı. Daha önce hiç hissetmediği bir öfke içine akın etti. Yüksek sesli bir çatırtı duydu. Ses kucağından gelmişti.

Baktı ama hiçbir şey göremedi. Tableti açma çabalan boşa çıktı. El yordamıyla fenerini aradı ve bulup yaktı. Tabletin ekranı mahvolmuştu, dümdüz cihaz tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Öfkesinden aptal şeyi kırmıştı. Buna gücünün yeteceğini hiç tahmin etmezdi.

Kafasında zonklayan deliliğin içinde bir şekilde düzgün düşünebildi. Ne yapmalan gerektiğini ve bunun tek ve son şanslan olduğunu biliyordu. Eğer sığmaktaki insanlar onlara emir verenlerle yüzleşmek için Ashville’e gidiyorsa, onlar da gidecekti. Duvarlarla çevrelenmiş şehre girmenin, ölüm emrini veren insanlan bulmanın tek yolu olduğunu düşünüyordu. Hastalığı durdurmanın bir yolunu bulmuş olduklannı umuyordu. İyileştirilmek istiyordu.

Ashville... Gitmeleri gereken yer orasıydı. Tıpkı o katil Bruce’un konferans salonundaki konuşmasında söylediği gibi. Tabii Mark onlan atlatmak istiyordu.

Ayağa kalktı, gözünün önünde uçuşan görüntülerden dolayı biraz sersemlemişti. Sanki kalbinden damarlanna kan yerine öfke pompalanıyordu ama ayakta dururken bile sakinleştiğini hissedebiliyordu.

Fenerini bir kez daha kınk tablete tuttu ve cihazı odanın kenarına fırlattı. Tablet tangırtıyla düştü. Bir gün NKH’ye, kararlarıyla ilgili düşüncelerini söyleyebilmeyi umuyordu.

Başına ağn saplandı ve birdenbire üzerine bir yorgunluk çöktü; ağır, sanki iki ton ağırlığında bir battaniye üzerine örtülmüş gibi kendine çeken bir şeydi. Dizlerinin üstüne çöktü, yanına doğru düştü ve kafasını soğuk zemine koydu. Yapacak çok şey vardı. Uykuya vakti yoktu. Ama çok, çok yorgundu...

İlk kez güzel bir rüya gördü.

62. BÖLÜM

Gök gürlemesi Mark’ınkollarındaki Trina’nın sıçramasına neden oldu.

Mağaranın dışında yağmur yağıyordu; güneş patlamalarının getirdiği felaketten bu yana en az üç aydır görmedikleri bir şeydi. Mark ürperdi,

hayatı haline gelen cehennem sıcağından sonra vücudunu rahatlatan bir ürpertiydi. Dağda derin bir oyuk buldukları için şanslıydılar ve Mark bundan sonraki yaşamını bu karanlık, soğuk yerde geçirmeyi umursamadığını fark etti. Alec ve diğerleri daha içeride uyuyorlardı.

Trina’nm omuzlannı sıktı, başını onun başına yasladı. Nefesinin kokusu tuzlu ve tatlıydı. Tekneyle New Jersey’den ayrıldıklarından beri Mark ilk kez sakin hissetmişti. Neredeyse halinden memnundu.

“Bu sese bayılıyorum,” diye fısıldadı Trina, yüksek sesle konuşursa yağmurun patırtısının kesilmesine neden olabilirmiş gibi. “Uykumu getiriyor. Başımı kolunun altına gömüp üç gün boyunca horlamak istiyorum.”

“Kolumun altı mı?” diye tekrarladı Mark. “Neyse ki bu sabah fırtına da hepimiz resmen duş aldık. Gül gibi kokuyorlar. Rahatına bak.“

Trina kıpırdandı ve yeniden yerleşti. “Hâlâ hayatta olduğumuza gerçekten inanamıyorum, Mark. Bir türlü inanamıyorum. Gerçi kimbilir... Belki altı ay içinde ölürüz. Ya da yarın.”

“İşte bu,” dedi Mark cansızca. “Haydi ama. Böyle konuşma. Durum, şimdiye dek gördüklerimizden nasıl daha kötü bir hal alabilir ki? Burada bir süre kalıp güneydeki dağlardaki yerleşim yerlerim arayacağız.”

“Söylentiler...” dedi Trina sessizce.

“Hı?”

“Yerleşim yerleri söylentileri.”

Mark iç geçirdi. “Orada olacaklar. Göreceksin.”

Başım duvara yasladı ve Trina’nın söylediklerini düşündü. Hayatta oldukları için şanslıydılar. Doğru söylemişti.

Lincoln Binası’nda saklanarak haftalar süren güneş patlamalarım atlatmışlardı. Acımasız sıcakta ve kuraklıkta hayatta kalmışlardı. Mahvolmuş yerler ve suçluların kol gezdiği sokaklar boyunca yaptıkları kilometrelerce yolculuk. Ailelerinin Öldüğünü kabullenmeleri. Gece seyahat edip gündüz saklanmak, mümkün olduğunda yiyecek bulmak ve

bazen günlerce bir şey yememek. Alec ve Lana’nın askerî yetenekleri olmasa asla bugüne kadar hayatta kalamayacaklarım biliyordu. Asla.

Ama kalmışlardı. Hâlâ hayatta ve güçlüydüler. Evrenin, yollarına çıkardığı her engele meydan okurcasına gülümsedi. Belki birkaç yıl içinde her şeyin yeniden yoluna gireceğini düşünmeye başladı.

Uzaklarda şimşek çaktı ve birkaç saniye sonra gökgürültüsü duyuldu. Bu kez daha yüksek sesli, daha yakından gelmişti. Yağmur hızlanmış, mağaranın girişine vuruyordu. Milyonuncu kez, bu gizli sığmağı buldukları için ne kadar şanslı olduklarını düşündü.

Trina ona bakmak için kaydı. “Alec fırtınalar başladığında her şeyin daha da kötüleşebileceğini söyledi. Dünyanın iklimi fena bozulacakmış.”

“Evet. Sorun değil. Ben eskisine kıyasla yağmuru, rüzgân ve şimşekleri tercih ederim. Bu mağarada kalırız. Nasıl?”

“Burada sonsuza dek kalamayız.”

“Peki o zaman. Bir hafta. Bir ay. *Düşünmeyi* kes artık. Şişşt.”

Trina başını kaldırıp onu yanağından öptü. “Sen olmasaydın ne yapardım? Doğa beni öldürmeden önce stres ve depresyondan ölürdüm.”

“Muhtemelen.” Mark gülümsedi ve Trina’nm bu huzurlu anın tadını biraz daha çıkarmasını umdu.

Trina tekrardan rahat bir pozisyona geçip Mark’a daha sıkı sarıldı. “Ama cidden. Yanımda olduğuna çok memnunum. Sen benim için dünyalara bedelsin.”

“Sen de öyle,” diye karşılık verdi Mark. Ardından sessizliğe büründü; ağzından am bozacak saçma bir şey çıkmasına cesaret edemiyordu. Gözlerini kapadı.

Çakan şimşeğin hemen ardından gökgürültüsü geldi. Fırtına kesinlikle yaklaşıyordu.

Mark uyandı ve birkaç saniyeliğine her şey daha iyi bir hal almaya başlamışken ve Trina’nm gözleri biraz olsun umutla parlarken ona bakmanın verdiği hissi hatırladı. O gün Trina bunu itiraf etse de etmese de... Aylardır ilk defa rüyalarına tekrar gömülebilmeyi diledi. Kalbindeki hasret

neredeyse dayanılmazdı. Ama daha sonra gerçeklik, kargo odasının karanlığıyla birlikte akın etti. Fırtınalar kötüydü, evet. Çok kötüydü. Ama onu da atlatmışlardı, sonunda yerleşim yerlerine ulaşmışlardı.

NKH denen komite olmasaydı orada huzurla yaşayabilirlerdi.

İnleyip gözlerini ovuşturarak uzun uzun esnedi ve ayağa kalktı. Uykuya dalmadan önce verdiği kararlan tamamıyla hatırladı.

Asheville.

Eğilip fenerini aldı ve açtı. Kapıya doğru dönünce Alec'in orada durmuş, boyu birkaç santim uzamış gibi kapı pervazını doldurduğunu görünce irkildi. Geminin loş ışığı arkasında kaldığı için yüzü gölgedeydi ama duruşunda tekin olmayan bir şey vardı. Kimbilir ne kadar süredir orada ses çıkarmadan durması rahatsız ediciydi. Ve hâlâ tek kelime etmiyordu.

"Alec?" diye sordu Mark. "İyi misin, koca adam?"

Adam öne doğru tökezledi, neredeyse düşüyordu. Ama hemen kendini toparlayıp tekrar dik durdu. Mark feneri arkadaşının yüzüne tutmak istemiyordu ama başka çaresi olmadığım hissediyordu. Feneri kaldırıp doğrudan ona doğrulttu. Adam kıpkırmızıydı ve terliyordu, gözleri kocaman açılmış, sanki her an bir canavarın üzerlerine atlamasını bekliyormuş gibi yukan aşağı oynuyordu.

"Hey, sorun ne?" diye sordu Mark.

Alec ileri doğru güçlükle bir adım daha attı. "Hastayım, Mark. Çok, çok hastayım. Ölmem gerek. Ölmem gerek ama boş yere ölmek istemiyorum."

63. BÖLÜM

Mark daha önce hiç bu kadar ne diyeceğini bilemez bir halde kalmamıştı.

Alec kamburlaştı ve bir dizinin üzerinde yere çöktü. "Ciddiyim, evlat. Tuhaf hissediyorum, zihnim oyunlar oynuyor. Bir şeyler görüyorum, hissediyorum. Şu anda biraz daha iyiyim ama o insanlar gibi olmak istemiyorum. Ölmem gerek ve sabaha kadar beklemek istemiyorum."

“Ne... Neden...” Mark doğru kelimeleri bulmakta güçlük çekti. Bu kaçınılmaz olarak gerçekleşecekti ama yine de onu fazlasıyla şaşırtıyordu. “Ne yapmamı istiyorsun?”

Adam ona baktı. “Düşündüm ki...”

Bir anda anormal bir şekle girerek kasıldı, başını geriye attı, yüzünü acıyla buruşturdu. Boğazından boğuluyormuş gibi bir ses çıktı.

“Alec!” diye bağırdı Mark, onun yanma koşarak. Adam aniden yumruğunu savurunca eğilmek zorunda kaldı ve yaşlı adam yere düştü. “Neyin var?”

Adamın bedeni rahatladı ve elleri ile dizlerinin üzerinde kalkıp nefes almaya çabaladı. “Ben... ben... bilmiyorum. Kafamda tıhaf şeyler geziniyor.”

Mark elini saçlarından geçirdi, kargo odasının karanlık bir köşesinden sihirli bir cevap çıkıp tüm sorunlarını yanıtlayacakmış gibi ızdırap içinde etrafına bakındı. Tekrar Alec’e döndüğünde adamın ayağa kalkmış, teslim olurcasma ellerini kaldırdığını gördü.

“Beni dinle,” dedi Alec. “Birkaç fikrim var. Her şey berbat, hiç şüphesiz. Ama...” Trina ve Deedee’nin uyuduğu yeri işaret etti. “Kurtanlabilecek, değerli bir küçük kızımız var. En azından. Onu Asheville’e götürmeliyiz. Sonra...”

Omuz silkti, her şeyi fazlasıyla söyleyen hazin bir hareketti. Diğerleri için her şey sona ermişti.

“Bir tedavi... bir ilaç,” dedi Mark, sesindeki isyanın farkındaydı. “Bruce denen o adam bir tedavi olabileceğini düşünüyordu. Onun için de oraya gitmeliyiz ve...”

“Ah, zırva,” diye tersledi Alec, sözünü keserek. “Ben düzgün düşünemeyecek hale gelmeden önce dinle beni. Bu şeyi uçurabilecek tek kişi benim. Kokpite gelip beni izlemeni istiyorum, kafanın alabüeceği kadarını öğren. Ne olur ne olmaz. Haklısın; yapacağım son şey bu da olsa o kızı Ashevüle’e götüreceğim.”

Mark’ı karanlık, boğucu bir his sardı. Yakında delirmiş ya da ölmüş olacaktı. Ama Alec’in fikri de kendisininkiyle aynıydı ve yapmayı düşünebildiği tek şey harekete geçmekti.

“Gidelim öyleyse,” dedi, ansızın gelen gözyaşlarını bastırmaya çalışırken. “Bir saniye daha kaybetmeyelim.”

Alec seğirdi ve kollan öne çıktı ama yumruklarını sıkıp onlan yeniden indirdi, yüzünde sanki iradesiyle bir atağı engelliyormuş gibi ifade vardı. Gözlerinde kararlılık belirdi ve uzun bir dakika boyunca Mark’a baktı. Sanki geçen sene yaşanan her şey -hatıralar, dehşetler, hatta kahkahalar- aralarından hızla geçti. Mark bir daha akıl sağlıklarına kavuşup kavuşamayacaklarını merak etti. Delilik, tetikte bekliyordu.

Asker başını hızlıca salladı ve kapıya yöneldiler.

Trina ve Deedee’yi ortalıkta görmeden kokpite ulaştılar. Mark uyanmış olduklarını umdu; belki bir mucize gerçekleşirdi ve Trina daha iyi hisseder, güler, hatırladı. Saçma bir düşünceydi.

Alec düğmelerin başına geçtiğinde Mark da dışan baktı. Şafağın ilk ışıklan doğuyu aydınlatmıştı, karanlık uzaktaki evlerin ve ağaçların üzerinden açık mora dönüşüyordu. Yıldızların çoğu görünürden kaybolmuştu; bir saat içinde güneş büyük çıkışını yapacaktı. Gün sona erdiğinde her şeyin sonsuza dek değişmiş olacağına dair güçlü bir hisse kapıldı.

“Biraz iyiyim,” dedi Alec aletleri ve kontrol panelindeki ekranları incelerken. “Sen gidip kızlara bak. Kısa süre sonra kalkmış olacağız. Biraz uçup etrafta ne varmış görelim.”

Mark başını onaylarcasına sallayıp onun sırtına hafifçe vurdu, saçma bir hareketti ama yapacak başka bir şey akima gelmemişti. Arkadaşı için endişeleniyordu. Fenerini açıp kokpitten çıktı, Trina’yı Deedee’yle birlikte huzurlu bir şekilde uyurken bıraktığı odaya giden kısa koridora girdi.

Mark kapıya ulaştığında yukandan, sanki tavanda fareler geziyormuş gibi tuhaf bir ses duydu. Ardından başının birkaç metre üstünden bir adamın kıkırdaması duyuldu. Birkaç adım koşup döndü ve sırtını duvara

yasladı. Fenerini lambrinin üzerinde gezdirerek tavana baktı ama sıradışı bir şey görmedi.

Nefesini tutup dinledi.

Yukanda bir şey vardı ve ileri geri neredeyse ritmik bir biçimde hareket ediyordu.

“Hey!” diye bağırdı Mark. “Kim...” Trina’ya henüz bakmadığını fark edince sorusuna devam etmedi. Biri ya da bir *şey* kayaca girmeye çalışıyorsa...

Odanın kapısına koşup hızla açtı ve Trina’yı uyurken bıraktığı yatağa telaş içinde fenerini tuttu. Kısa bir saniyeliğine kalbi tekledi çünkü yatak boştu. Çarşaf ve battaniye dağılmıştı. Daha sonra göz ucuyla yerde Trina’yı ve yanında oturan Deedee’yi gördü. El ele tutuşmuşlardı ve ikisinin de suratında dehşet ifadesi vardı.

“Ne?” diye sordu Mark. “Ne oldu?”

Deedee titreyen parmağıyla tavanı işaret etti. “Öcü yukarıda.” Duraksadı, bariz biçimde titriyordu ve bu Mark’ınyüreğini parçalayan bir görüntüydü. “Arkadaşlarını da getirdi.”

64. BÖLÜM

Son kelimeyi yeni söylemişti ki kayaç çalıştı ve yerden havalandı. Gemi sarsılınca Mark dengesini kaybedip kaıyolanm üzerine düştü fakat hemen ayağa kalktı.

“Burada kalın,” dedi. “Hemen döneceğim.”

Bu kez duraksamayacaktı.

Koridora çıktı, doğruca kokpite giderken feneri zifirî karanlığı aydınlatıyordu. Tavanda, az önceki yerden bir kıkırdama daha duyduğunu sandı ve aklına korkunç düşünceler geldi: Kana susamış, virüse yakalanmış kadın ve erkekler o uzaklaştıktan sonra içeri sızıp kızlara saldırıyordu. Ama başka seçeneği yoktu. Çabuk olacaktı. Aynca gerçekten yukarıda birileri

varsa büe bunca zaman bir şey yapmadan beklemişlerdi. Muhtemelen kendisinin de zamanı vardı.

Alec'in kontrollerin başında olduğu kokpite daldı. Ter içindeydi, kızarmıştı ve yaptığı işe odaklanmıştı.

"Transvice nerede?" diye bağırdı Mark.

Alec korkuyla döndü. Fakat Mark açıklama yapmakla vakit kaybetmedi; silah Alec'in yanında duvara yaslanmıştı. Mark koşup

silahı aldı ve askısını omzuna attı. Şaıjını kontrol etti ve yeniden kızların odasına koştu.

Kokpitten çıkarken, "Işıklan aç!" diye bağırdı. Fenerini düşürmüştü ve her yer kapkaranlıktı. Güç ve eneıji tasarrufunun da artık bir anlamı yoktu. Koridorda birkaç adım atmıştı ki soluk ışıklar yolunu aydınlattı ama duvarlardaki gölgeler geçmemişti.

Koşarken gözlerine ter damlıyordu. Sanki kayacm içinde sıcaklık bin derece yükselmişti. Bunaltıcı hava, bozulmuş olan sinirleriyle -aklına sızan keskin delilikle- birleşince neredeyse kendini kaybedecek raddeye ulaşıyordu. Biraz daha dayanması gerekiyordu. Toplayabildiği tüm gücüyle yaşamının sonraki saniyelerine odaklandı.

Kıkırdamayı duyduğu yerin altından geçti. Bunu yaptığı sırada bile yukandan gülme sesi duyuldu. Kısık ve boğazdan geliyordu, hayal bile edemeyeceği kadar meşumdu. Ancak panel hâlâ sağlamdı. Odaya girip Trina üe Deedee'yi aynı yerde birbirine sarılmış halde gördüğünde rahatladı.

Tam onlara doğru üerliyordu ki tavandaki üç bölme, sıva ve metal parçalan halinde çöktü. Birkaç kişi parçalann arasından iki kızm üzerine düştü. Deedee çığlık attı.

Mark süahını kaldmp üeri atıldı. Ateş açmaya cüret edemiyordu ama dövüşmeye hazırdı.

Üç kişi ayağa kalkıp Deedee ile Trina'yı sanki yollanna çıkmış eşyalarmış gibi itti. Bir adam ve iki kadındı. Çıldırmış gibi gülüyor, zıphyor, kollannı vahşi maymunlar gibi sallıyorlardı. Mark, adama uzanıp

Transvice'ımn kabzasını kafasına çarptı. Adam bağırarak yere çöktü. Mark hızla vücudunu çevirip kadınlardan birini tekmeleyerek arkadaşlarından uzaklaştırdı. Kadın haykırarak en yakındaki yatağın üzerine yuvarlandı ve Mark, Transvice'ıyla nişan alıp tetiği çekti. Beyaz ışık hedefine çarptı ve kadın önce griye dönüştü, ardından havaya kanştı.

Tam kaybolmuştu ki diğer kadın Marka yanından saldırdı; ikisi birlikte yere düştüler ve o hafta boyunca sanki yüzüncü defa Mark'ın ciğerlerinde hava kalmadı. Kadın Transvice'ı ondan almaya çalışırken Mark sırtüstü dönüp kadını üzerine çıkardı.

Trina ve Deedee'nin ayakta, duvara yaslanmış, çaresizce izlediklerini gördü. Mark eski Trina'nm ona katılıp bir şeküde yardım edeceğini biliyordu. Kadına saldırıp muhtemelen ona öldüresiye vururdu. Fakat yeni Trina, hasta Trina korkmuş küçük bir kız gibi orada öylece duruyor, Deedee'yi sıkıca kollarında tutuyordu.

Mark sızlanarak kadınla mücadele etmeye devam etti. Bir homurtu duydu ve vurduğu adamın elleri ile dizlerinin üzerinde kalktığını gördü. Adamın nefret ve delilik dolu gözleri Mark'a kilitlenmişti. Dişlerini göstererek kükredi.

Sanki kuduz bir hayvana dönüşmüş gibi Mark'a doğru emekledi. Avının üzerine atlayan bir aslan gibi yerden sıçrayıp Mark ile kadın arasındaki çekişmenin ortasına atladı. Kadına çarptı ve ikisi bir anda birbirlerine sarıldı. Mark'ınüzerinden kalktılar ve bir tür oyun oynuyormuş gibi yerde yuvarlandılar. Mark hâlâ soluklanmaya çalışıyordu ama önce yana doğru, sonra da kamının üzerine döndü. Dizlerini ve dirseklerim altına alarak kalktı. Bir yatağa dayandı ve sonunda ayakta durabildi.

Transvice'ı sakince önce adama sonra kadına doğrulttu ve iki atış yaptı. Silahın sesi gökgürültüsü gibi havayı sarstı ve insanlar kayboldu.

Mark kendi gergin nefesinin sesini duydu. Hâlâ duvann dibinde birbirlerine sarılmış olan Trina üe Deedee'ye baktı bitkince. İkisinin de yüzünde birbirine benzer, dehşet dolu ifade vardı.

Söyleyecek başka bir şey bulamayarak, "Bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm," diye geveledi. "Haydi. Kokpite geçelim. Gidiyoruz..." Az kalsın, *Deedee'yi götüreceğiz,* diyecekti ki kendini

durdurdu. Trina’nm buna nasıl tepki vereceğinden emin değildi. “Güvenli bir yere gidiyoruz,” diye devam etti.

Bir anda sanki her yerden aynı anda derin bir kahkaha geldi, öncekiyle aynı korkunç sesti. Arkasından da rahatsız edici kıkırtılara dönüşen öksürükler duyuldu. Başka hiçbir ses Mark’a akıl hastanesindeymiş hissi veremezdi ve sıcağa rağmen ürpererek tüyleri diken diken oldu. Trina yere bakıyordu, bakışları o kadar boştu ki Mark bir kez daha onu kaybetmenin sızısını duydu. Kalasların arasına saklanmış olan adam kıkırdamaya devam etti.

“Bunu yapabiliriz,” dedi Mark. “Tek yapmanız gereken elimi tutup benimle yürümek. Kısa süre içinde... güvende olacağız.” Son kısımda duraksamak istememişti.

Deedee yaralı kolunu kaldırıp Mark’ınorta parmağını sıktı. Bu, Trina’nm içindeki bir şeyi tetiklemişe benziyordu, o da duvardan uzaklaşıp tüm ağırlığını ayaklarına verdi. Gözleri yerdeki aynı noktadan ayrılmadı ve iki eliyle birden Deedee’nin omuzlarını tutmaya devam etti. Ama Mark’ınpeşinden gidecek gibi görünüyordu.

“Güzel,” diye fısıldadı Mark. “Yukarıdaki zavallı adamı görmezden geleceğiz ve yavaşça kokpite gideceğiz. Haydi.”

Trina’nm fikri değişmeden önce dönüp harekete koyuldu. Deedee’nin elini tutup hızlıca kapıya yürüdü. Arkasına hızlı bir bakış atınca Trina’nm sanki Deedee’ye yapışmış gibi hâlâ onun dibinde olduğunu gördü. Yukarıdan patır patır ayak sesleri geliyordu; Mark neredeyse duracaktı ama sinirlerini sağlamlaştırdı ve ilerlemeye devam etti.

Kapıdan geçip koridora çıktılar; gidecek başka bir yer yoktu zaten. Koridor daha da karanlıktı, acil durum ışıklan duvarların üst kenarlan boyunca soluk bir parlaklık yayıyordu. Mark sağa ve sola hızla baktıktan sonra kokpitin olduğu tarafa yöneldi. Henüz bir adım atmıştı ki ani bir ses geldi ve bir hareketlenme oldu.

Tam üzerinden bir patırtı duyuldu. Kahkaha krizi. Bir anda tam önünde baş aşağı sarkmış kollar ve surat belirdi. Mark kendine engel olamadan dudaklarından bir çığlık koptu ve donakaldı.

Şaşkınlıktan zamanında hareket edemeyince adam uzanıp Trans-vice'ı ellerinden çekti ve bu sırada askıyı kopardı. Mark onu yakalamaya çalıştı ama yabancı, saldırgan bir yılan kadar hızlıydı.

Ardından gülerek tekrar yukarıdaki kirişlerin arasında kayboldu. Geminin başka bir kısmına doğru koşarken ayak sesleri ve kesik gülüşleri de giderek azaldı.

65. BÖLÜM

Mark tavana tırmanıp onun peşinden gidebileceğini sanmıyordu. Zaten adam önüne çıkan herkesi ani ve kesin ölüme gönderen süahla her yerde saklanıyor olabüirdi.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı. Adamın silahı ellerinde almasına nasıl izin verebümişti? Bu aynı gün içinde ikinci kez gerçekleşiyordu. Ve şimdi elinde dünyanın en tehlikeli süahı olan bir deli, gemide bir yerlerdeydi.

"Haydi," dedi sertçe ve koridorda koşmaya başladığı sırada Trina üe Deedee'yi de arkasından sürükledi. Adam ateş etmeye hazır biçimde aniden tavanda belirip aşağı sarkabüir diye birkaç saniyede bir yukan bakıyordu. Aynı zamanda kendi ayak sesleri dışında her sese de kulak kesilmişti.

Kokpite ulaştıklarında Mark ük olarak Alec'in, başını kollarının arasına almış halde kontrollerin üzerine yığıldığını fark etti.

"Alec!" Mark, Deedee'nin elini bırakıp adama doğru koştu. Ama Alec, Mark daha ona ulaşamadan aniden doğrularak çocuğu o kadar ürküttü ki neredeyse yerde kayacaktı. "Hey! İyi misin?"

İyi görünmüyordu. Gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüş, yüzü solgun ve terliydi. "Ben... dayanıyorum."

"Bu şeyi uçurmayı bilen tek kişi sensin." Mark bunu söylediği için kendini çok kötü, bencil hissetti. Ama pencereden dışan bakınca Asheville'in üzerindeki bayırları yavaşça geçtiklerini gördü. "Yani... öyle demek istemedim..."

“Kendini yorma, evlat. Durumun ciddiyetinin farkındayım. PSK karargâhının şehrin neresinde olduğunu bulmaya çalışıyorum. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı.”

Mark ona kötü haberi verdi. “Gemide deli bir adam var. Trans-vice’ı çaldı.”

Alec hiçbir şey söylemedi. Aşın derecede kızarmış olan yüzünü belli belirsiz kaldırdı. Gerçek anlamda her an patlayacak gibi görünüyordu.

“Sakin ol,” dedi Mark yavaşça. “Silahı geri alacağım. Sen karargâhı bul yeter.”

“Ben...” dedi adam sıktığı dişlerinin arasından. “Benim... sana hemen bazı kontrolleri göstermem gerek.”

Trina’nm elini tutan Deedee, “Korkuyorum,” dedi.

Mark kızın gözlerinin pencereye sabitlenmiş olduğunu gördü; büyük olasüıkla zavallı çocuk daha önce hiç kayaca binmemişti. Trina’nm lazı yatıştırmasını umdu ama Trina hiçbir şey yapmadı. Orada öylece durup boş boş yere bakmaya devam etti.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Mark, Deedee’nin önünde çömelerek. Tam o sırada gemi hava boşluğuna girip sarsıldı. Deedee tekrar bağırdı ve bu kez Trina’nm elini bırakıp kimse onu yakalayamadan kokpitten dışan fırladı.

“Hey!” diye bağırdı Mark hemen harekete geçip. Kızın buharlaştığını düşününce neredeyse kalbi duracaktı. Onun peşinden koştu, kokpitin dışındaki koridorda kargo odasına doğru köşeyi döndüğünü görmüştü. “Geri dön!”

Ama kız gitmişti. Mark onu takip etti ama telaşla henüz birkaç adım atmıştı ki kızı yeniden gördü. Deedee hiç kıpırdamadan durmuş, karşısındaki bir şeye bakıyordu. Mark Deedee’nin yanma ulaşana dek durmadı ve kızın dikkatini neyin çektiğini gördü.

Transvice’ı çalmış olan hasta adam kargo odasının kapısının hemen önünde silahı sıkıca tutmuş, duruyordu ve Deedee’ye nişan almıştı.

“Lütfen,” diye fısıldadı Mark küt küt atan kalbinin sesini bastırarak “Lütfen yapma.” Bir elini adama doğru uzatıp diğerini Deedee’nin omzuna koydu. “Sana yalvarıyorum. O daha...”

“Onun kim olduğunu biliyorum!” diye bağırdı adam ve tükürüğü çenesine aktı. Kollan ve bacaklan titriyordu. Kirli, koyu renk saçlan kafasında aşağı sarkıyor, terle kaplı soluk, yaralı yüzünü çevreliyordu. Ayakta durabümek için buna ihtiyacı varmışçasına kapının eşiğine yaslandı. “Küçük tatlı bir kız, değü mi? Muhtemelen onun böyle olduğunu düşünüyorsun.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Mark, mantık sınırlarını çoktan aşmış biriyle nasıl konuşması gerektiğini merak ediyordu.

Adamın hastalığı belli ki çok üerlemişti. Gözlerinden her şey anlaşılıyordu. “Şeytanlan o getirdi.” Söylediklerini vurgulamak istercesine Transvice’ı sertçe havaya kaldırdı. “Onunla aynı köydeydim. Üstümüze güneş patlamalan gibi geldiler, zehir yağmuruna tuttular. Bizi ölüme ya da daha kötüsüne terk ettiler ve ona bir bak! Üstelik o da vurulmuştu. Ama gayet iyi ve şirin! Yaptıklanndan sonra bizimle dalga geçiyor.”

“Onun bununla bir ilgisi yok,” dedi Mark. Deedee’nin titrediğini hissedebiliyordu. “Hem de hiç yok. Nasıl olabilir ki? En fazla beş yaşında!” İçinde öfke köpürüyordu; saklayamadığı öfke.

“Bir ilgisi yok mu? Bu yüzden mi vurulup hiç hastalık belirtisi göstermedi? O şeytanlar için bir tür mesih ve ben de onu onların yanma geri göndereceğim!”

Adam öne çıktı. İki uzun adım attı, neredeyse dengesini kaybediyordu ama bir şekilde ayaklarının üzerinde durmayı başardı. Transvice ellerinde titriyordu ama hâlâ Deedee’ye doğrultulmuştu.

Mark’ınöfkesi kaybolarak yerini boğazında düğümlenen büyük bir korku yumağına bıraktı. Gözyaşları gözlerini yakıyordu, çok çaresiz hissediyordu. “Lütfen... Sana ne söyleyeceğimi bümiyorum. Ama yemin ederim ki o masum. Kayaçlann çıktığı sığmağa gittik. Bu hastalığın arkasında kimlerin olduğunu öğrendik. Onlar şeytan değil. Normal insanlar. Biz kızın bağışık olduğunu düşünüyoruz, *bu yüzden* hastalanmadı.”

“Kes sesini,” diye karşılık verdi adam birkaç adım daha atıp öne doğru eğüerek. Transvice’ı kaldırıp Mark’ınyüzüne doğrulttu. “Kendine bir bak. Zavallı. Aptal. Dizlerin tutmuyor. Şeytanlar seninle uğraşmaya tenezzül büe etmez. Tam bir ziyan.” Gülümserken dudakları mümkün olandan daha fazla açıldı. Dişlerinin yansı yoktu.

Mark’ınıçinde bir şeyler değişti. Bunu kabul etmeye cesaret edemese de ne olduğunu büiyordu: patlamaya hazır olan delilik baloncuğu. Ani öfke ve adrenalinle doldu.

Öfke göğsünde büyüdü, boğazını yakarak yükseldi ve bir çığlık kopardı. Bu kadar yüksek sesle bağıracak gücü olduğunu kendi bile bilmiyordu. Adam ne olduğunu algılayamadan harekete geçti. Mark, adamın parmağının hareket ederek tetiğe yaklaştığını gördü ama bir şekilde, büyüyen deliliği son bir kez tüm duyulannı yoğunlaştırmış gibi, Mark ondan hızlı davranmayı başardı. Elini kaldırarak atıldı ve beyaz parlak ışık çıkaran silaha vurdu. Işığın arkalanndaki duvara çarptığını duydu.

Omuzlarıyla adama yanından çarparak onu yere düşürdü. Mark da onun üzerine düştü ama çabucak kendini toparlayıp ayaklarını altına aldı. Adamın yakasından tutup onu yukan çekti, Transvice’ı elinden alıp yere fırlattı. Bu, böyle bir psikopat için fazla kolay bir ölüm olurdu.

Mark onu koridorda sürüklemeye başladı. Bir yandan da artık geri dönebileceğinden emin olmadığı sının geçtiğinin farkındaydı.

66. BÖLÜM

Adam çığlık çığlığa bağırıyor, Mark’ınyüzünü tırmalıyor, nereye vurduğunu bilmeden tekmeler savuruyor, ayağa kalkıp koşmaya çalışıyordu. Ama Mark bunların onu etkilemesine izin vermedi. Hiddet dolu bir kütlenin içinde döndüğünü hissediyordu; uzun süremeyeceğini, frenlenemeyeceğini bildiği imkânsız bir histi. Akıl sağlığı pamuk ipliğine bağlıydı.

Adamı koridor boyunca sürüklemeye devam etti. Kokpit kapısından geçirdi ve kınk pencereye doğru götürdü. Alec onlan fark etmiş gibi

görünmüyordu bile, ellerini kucağında yumruk yapmış, boş gözlerle kontrollere bakıyordu.

Mark hiçbir şey söylemedi, ağzını açmaya cüret ederse içinde bir şeylerin patlayacağım hissediyordu. Pencerenin kenannda durdu, eğildi ve adamı gövdesinden yakalayıp kaldırarak yan tuttıı. Adamı çekebilmek için döndü, sonra pencereye doğru savurdu. Başını duvara çarpınca adam yere düştü. Mark onu kaldırıp yeniden denedi. Bir kez daha adamın başı sertçe çarptı.

Mark adamı tekrar kaldırıp kınk pencereye doğnı itti. Bu kez adam camdan geçti; kafası, omuzlan, beli dışan çıktı ancak sonra sıkıştı. Mark durmadı, adamı itip tüm eneıjisini onun hayatını sonlandırmaya harcamaya devam etti.

Mark tam adamı kalçasından iterken gemi yalpaladı, Mark’ın kaslan gerildi. Tüm dünyası kaydı, beynine kan sıçradı ve başı döndü. Yerçekiminin kaybolduğunu hissetti; adamla birlikte pencereden düşüyordu. Önceden Mark’ıngörüş alanında olan mavi gökyüzü ve bulutlann yerini tam karşısındaki toprak zemin aldı. Yere çakılıp ölmek üzereydi.

Mark tamamen düşmeden bacaklannı savurarak ayaklanyla pencerenin kenanna tutundu. Vücudu kayaçtan sarkıyordu ve adam onu bırakmamıştı. Mark’ınkolunun üst kısmına tutundu, aşağı düşmemek için tişörtünü de yakaladı. Mark adamı itmeye çalıştı ama adam umutsuzluğa kapılmıştı, vahşiydi ve Mark’ınbedenini halat gibi kullanıyordu. Bacaklan Mark’ınkafasına dolanmıştı. İkisine de rüzgâr çarpıyordu.

Bu yeniden nasıl olabilir, diye sordu Mark kendi kendine. Kayacın penceresinden ikinci kez düşüyordu!

Gemi sarsüarak düzeldi. Mark üe adam kayacın gövdesine doğru savrulup aşağı sarktıktan pencerenin tam altında kenara çarptılar. Mark’ınbacaklan iki kişiyi taşımaktan kopacaktı. Kollannı sağa sola sallayıp tutunacak bir şey bulmaya çalıştı. Kayacın dışı küçük çıkıntılar ve bakım işçileri için kulplarla doluydu. Mark ellerini onlann üzerinde gezdirdi ancak hiçbirini yakalayamadı.

Sonunda parmaklan uzun bir demir çubuk buldu ve sıkıca tuttu. Tam zamanında yakalamıştı çünkü artık bacaklannm hiç gücü kalmamıştı.

Ayaklan pencereden kaydı ve iki vücut ters dönerek kayacın yan tarafına bir kez daha çarptı. Mark tüm vücudunda darbeyi hissetti fakat dayandı, ön kolunu çubuk ile geminin arasına kaydırdı, böylece ağırlığı dirseğine verdi. Kamı ve yüzü kayacın sıcak metaline yapışmıştı ve deli adam hâlâ sırtına tırmanmaya çalışıyor, kulağının dibinde bağınyordu.

Mark’ın zihni berraklık ile puslu öfke arasında gidip geliyordu. Alec ne yapıyordu? İçeride ne oluyordu? Gemi düzelmişti ve ileri doğru uçmaya devam ediyordu -daha yavaş olsa da- ama kimse yardım etmek için pencereden uzanmıyordu. Mark aşağı baktı ve anında buna pişman oldu. Yerin ne kadar aşağıda olduğunu görünce dehşete kapıldı.

Adamdan kurtulması gerekiyordu, aksi takdirde asla içeri geri tırmanamayacaktı.

Rüzgâr hızla esiyor, adamın saçlarını Mark’ınyüzüne savuruyor ve kıyafetlerini yanp geçiyordu. Sesler çok fazlaydı; rüzgâr, çığlıklar, pervanelerin uğultusu. En yakındaki mavi alevler en fazla üç metre aşağıdaydı ve ejderha nefesi gibi yamyordu.

Mark omuzlarım silkti, ayaklarıyla kayacın yanından güç alarak kendini itti ve tekrar kenara çarptı. Adam hâlâ ona tutunuyordu. Mark’ınboynunu, kollarını ve yanaklarım çiziyor, acı veren yaralar bırakıyordu. Mark’ınher yeri ağrıyordu. Kayacın gövdesini hızla inceleyince ayağım yerleştirebileceği birkaç yer gördü. Sırtında adamın ekstra ağırlığı varken yukan çıkmak imkânsız görünüyordu. Aşağı inmeye karar verdi ki bu dehşet verici bir fikirdi ama fazla seçeneği yoktu; gücü tükenmek üzereydi.

Aşağı uzandı, kısa çubuğu yakaladı ve vücudunu bırakıp ayağını küçük metal bir çıkıntının üzerine koydu. Adam haykırdı, kayıyordu ve neredeyse Mark’ınkollarını bırakıyordu fakat yeniden tutunabildi, kollarını Mark’ınboynuna sıkıca sararak nefesinin kesilmesine neden oldu.

Boğulurcasma öksüren Mark elleri ile ayaklarını koymak için başka yerler arayarak bir adım daha aşağı indi. Sonra bir adım daha. Adamın titrek hareketleri azaldı. Hatta sessizleşti. Mark birinden bu kadar nefret edebileceğini hiç düşünmezdi ve aklının bü* köşesinde bunun çok da mantıklı olmadığını biliyordu. Ancak adamdan *iğreniyordu* ve ölmesini istiyordu. Aklındaki tek amaç buydu.

Alçalmaya devam etti. Rüzgâr vücutlarına çarparak onları paramparça etmeye çalışıyordu. Sol altlarındaki pervanelere çok yaklaşmışlardı ve Mark hayatında daha yüksek bir gürleme duymamıştı. Bir adım daha indi ve bir anda ayaklan havada sallanmaya başladı; onlan koyacak başka yer kalmamıştı. Kayacın alt kısmında kolunu geçirebileceği kadar boşluğu olan bir demir daha vardı.

Mark sağ kolunu oradan geçirip dirseğini büktü, bir kez daha hem kendi hem de adamın ağırlığı tek bir kasında toplandı. Gerilim dayanılmazdı; kolunun her an ikiye bölüneceğini hissediyordu. Ama sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Vücudunu çevirip sırtına tutunmuş olan adama bakmak için boynunu eğdi. Adam bir kolunu Mark'ın omzuna diğerini de göğsüne sarmıştı. Mark boşta kalan elini kaldırdı, vücutlarının arasından, adamın boynuna kaydırdı; ve soluk borusuna vurup sıkmaya başladı.

Adam boğuluyordu, grimor dili çatlamış dudaklarının arasından çıktı. Mark'ın sağ dirseği sanki sinirleri, kemiği ve dokusu birbirinden aynlıyormuş gibi ağnyla titriyordu. Adamın boğazına sardığı parmaklanın sıktı. Adam öksürüp tükürdü, gözleri kocaman açıldı. Mark'ı tutan elleri gevşemeye başladı ve o sırada Mark harekete geçti.

Hiddetle bağırarak kolunu uzatıp adamın vücudunu dışan itti, pervanelerin mavi alevlerine doğru savurdu. Adam daha bağıramadan, başı ile omuzlarının alevlerin içinde çözülmesini izledi. Vücudundan kalanlar aşağıdaki şehre doğru düşmeye başladı ve kayaç hızla ilerlerken Mark'ıngörüşünden kayboldu.

Mark'ınkaslanna delilik sızmıştı. Gözlerinin önünde ışıklar uçuşuyordu. İçinde öfke uğulduyordu. Hayatını neredeyse kaybedeceğini büiyordu. Ama yapması gereken son bir şey daha vardı.

Devasa kayacın dışından yukarı tırmanmaya başladı.

67. BÖLÜM

Pencereden içeri girmesine kimse yardım etmedi. Vücudunun her yeri, tüm kaslan uyuşmuştu ama bir şekilde kendi başına kokpitin zeminine düşmeyi başardı. Alec kontrolün başında kamburunu çıkarmış, oturuyordu, yüzünde tembel bir ifade vardı ve gözleri boş bakıyordu. Trina köşede oturmuştu, Deedee de kucağındaydı. İkisi de ona baktı ama ne düşündükleri anlaşılmıyordu.

“Düz Geçiş,” dedi Mark. Gözünün önünde parıltı ve ışıklar uçuşmaya devam ediyordu ve içinde köpüren dengesiz hisleri kontrol etmekte zorlanıyordu. “Bruce PSK’nin Asheville’de bir Düz Geçiş’i olduğunu söylemişti. Onu bulmak zorundayız.”

Alec başını kaldırdı ve Mark’a ters ters baktı. Ama sonra bakışları yumuşadı. “Sanınm onu nerede bulacağımızı biliyorum.” Ağzından daha önce hiç bu kadar cansız bir ifade çıkmamıştı.

Mark kayacın alçaldığını hissetti. Başını duvara dayayıp gözleri kapadı. Bir an sadece bir daha uyanmamak üzere uyumak ya da tam tersi, her şey sona erene kadar çömelip başını yere vurmak istedi. Ama zihninde hâlâ düzgün düşünebilen bir kısım vardı. Dik bir uçurumun kenarındaki bir köke tutunurcasma ona tutundu.

Gözlerini tekrar açtı. İnleyerek ayağa kalktı, pencereye yaslandı. Küçük Asheville şehri önlerinde görünmüştü. Ahşap, hurda metal, araba, içeriyi koruyabilecek büyük ve güçlü ne varsa hepsi kullanılarak bir sur yapılmıştı: Büyük kısmı yanmış şehrin merkezini koruyordu. Duvarlardan birinde bir grup insan gördü. Tırmanıyorlardı. Şehre akın ediyorlardı.

Bir adam bir sopaya bağladığı kırmızı bayrağını sallıyordu. Sığmakta konuşma yapan Bruce’du. Onlar da tıpkı meslektaşlarına söz verdiği gibi, Düz Geçiş için gelmişlerdi. Ve görünüşe bakılırsa daha bir sürü hasta da onlara katılmıştı; duvara tırmanan yüzlerce kişi tırmanıyordu.

Kayaç onlann üzerinden geçip boş sokakların üzerinde uçtu. Çift kanath kapılan açık olan küçük bir bina vardı. Bir tabelanın üzerinde el yazısıyla SADECE PSK PERSONELİ İÇİNDİR yazıyordu. Birkaç kişi içeri girmek için sıraya girmişti. Sakin ve kendinde görünüyorlardı. Mark bu yüzden onlarda nefret etti ve bir an Transvice’ı alıp ateş açma isteği duydu.

“İşte bu...” diye mınldandı Alec.

Mark ne demek istediğini anlamıştı. Gerçekten Düz Geçiş diye bir sistem varsa orada olmalıydı. Binaya giren az sayıda kişi PSK çalışanı olmalıydı ve doğuya kaçıyorlardı. Burayı delilik ve ölüme terk ediyorlardı. Kayaca baktılar ve gözlerinde dehşet dolu bir ifade belirdi, ardından içeride kayboldular.

Mark bir dolabı karıştırdı ve içinde, güç kaybı yaşanan acil durumlar için eski tip kâğıt üe kalem buldu. Titreyen eliyle kafasındaki mesajı yazdı ve Alec’e döndü. “İn,” diye soludu. Ciğerleri hava yerine ateş doluydu. “Acele et.” Notu katlayıp arka cebine koydu.

Alec her hareketi zorla yapıyor gibiydi; kaslan gerilmişti, damarları derisinin altında halat gibi görünüyordu. Kıpkırmızıydı ve ter içindeydi. Fakat birkaç dakika sonra kayaç şaşırtıcı derecede yumuşak bir şekilde PSK binasının girişinin önünde durdu.

“Kapıyı aç.” Mark çoktan harekete geçmişti, etrafı bir pustan ibaretti. Deedee’yi Trina’nm kucağından amaçladığından daha sertçe çekerken kızın itiraz çığlıklarını duymazdan geldi. Onu kucağına alıp kapıya yönelirken Trina da peşindeydi. Ne tek kelime etmiş ne de onu durdurmak için bir şey yapmıştı.

Mark kokpit kapısında duraksadı. “İşim bittiğinde... ne yapman gerektiğini biliyorsun,” dedi Alec’e, kelimeleri bulmakta güçlük çekerek. “Orada olsa da olmasa da ne yapman gerektiğini büiyorsun.” Ve cevap beklemeden koridora çıktı.

Kargo odasına ve oradaki çıkışa doğru giderken Deedee sakinleşti. Kollarını sıkıca Mark’ınboynuna sarmıştı ve yüzünü omuzlarına gömmüştü. Sona geldiklerini o büe anlamıştı sanki. Mark’ıngözünün önünde noktalar, parlak ışıklar dans ediyordu. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve sanki damarlarına asit pompalıyordu. Trina sessizce yanında üerlemeye devam etti.

Kargo odasına girdüer. Rampadan inip dışarıya, parlak gün ışığına çıktılar. Tam inmişlerdi ki tiz bir ses havayı yardı ve metal kapı kapanmaya başladı. Alec kayacı yükseltirken pervaneler kükrüyordu. Mark’ınaklı tam olarak yerinde değüdi ama bir anda dayanılmaz bir üzüntü hissetti. Yaşlı askeri bir daha hiç göremeyecekti.

Güneş, gökyüzünü yakıyordu. Bağırışlar, ıslıklar ve ayak sesleri yükselmişti. Hasta insanlar her yönden geliyordu. Mark gözünün önündeki ışıkların arasından uzakta Bruce'u ve grubunu yönlendirmekte kullandığı kırmızı bayrağım gördüğünü sandı. Eğer biri Düz Geçiş'i kapamadan ya da bozmadan bu insanlar oraya ulaşırsa...

"Haydi," diye söylendi Trina'ya.

Kapılan hâlâ açık olan binaya doğru koşarken, yükselen kayacın çıkardığı rüzgâr üzerlerine esti. Deedee, Mark'a sıkı sıkı tutundu.

Trina da yanındaydı. Girişten hiç eşya olmayan bir odaya geçtiler. Sadece ortada tuhaf bir nesne vardı; iki tane uzun, metalik çubuk ve arasında da parlak bir gri duvar. Hareket edip ışıldıyor gibi görünüyordu ama aynı zamanda sakin ve durgundu. Ona bakmak bile Mark'ın gözlerini acıtıyordu.

Yanında bir adam ile kadın korkulu gözlerle Mark ve arkadaşlarına bakıyordu. Sonra griliğe doğru harekete geçtiler.

"Durun!" diye bağırdı Mark.

Ne cevap verdiler ne de durdular. Boşluktan geçip görünürden kayboldular. Mark içgüdüsel olarak gri duvann diğer tarafına koştu ama orada hiçbir şey yoktu.

Düz Geçiş. Hayatında ilk kez birinin onun aracılığıyla yolculuk yaptığını görmüştü. Arkalarından yaklaşan kalabalığın sesi yükseldi, Mark hiç zamanı kalmadığını biliyordu; birçok açıdan.

Düz Geçiş'in giriş tarafına geri gitti ve Deedee'yi yere bırakarak diz çöktü. Sakin kalıp girdap gibi dönen duygularını, öfkesini ve deliliğini bastırmak için tüm gücüyle uğraşıyordu. Trina da hiçbir şey söylememesine rağmen diz çöktü.

"Beni dinle," dedi Mark, Deedee'ye. Durup bir saniyeliğine gözlerini kapayarak onu tüketmeye çalışan karanlığa direndi. *Sadece birazcık daha*, dedi kendi kendine. "Şimdi benim için çok cesur olman gerek, tamam mı? Bu sihirli duvann diğer tarafında... sana yardım edecek insanlar var. Sen de onlara yardım edeceksin. Onlara... çok önemli bir şey yapmalannda yardım edeceksin. Sende... özel bir şey var."

Ne beklediğini bilmiyordu. Deedee’nin itiraz etmesini mi, ağlamasın mı, kaçmasını mı?.. Ama kız onun gözlerine bakıp başını onaylarcasma salladı. Mark’ınaklı, kızın nasıl bu kadar cesur olduğunu anlayabilecek kadar yerinde değildi. Deedee *özeldi*.

Yazdığı notu neredeyse unutacaktı. Arka cebinden çıkarıp bir kez daha okurken elleri titriyordu.

Kızın bağışıklığı var.

Onu kullanın.

Deliler sizi bulmadan bunu yapın.

Deedee’nin eline uzanıp kâğıdı avcuna yerleştirdi. Parmaklarını kapadı. İki eliyle kızın elini sıktı. Dışarıdaki sesler ve bağırışlar gittikçe yükseliyordu. Mark göz ucuyla Bruce’un, arkasında bir kalabalıkla kapıdan içeri girdiğini gördü. Tüm vücudunu üzüntü kapladı. Kıza başıyla Düz Geçiş’i gösterdi. Deedee de başını onaylarcasına salladı.

Ardından kızlar telaşla birbirlerine sanldı. İkisinin de gözyaşları akıyordu. Mark ayağa kalktı. Kayacın pervanelerinin geri dönme sesini duydu. Dışanda rüzgâr çıktığını fark etti. Vakit gelmişti.

“Git haydi,” dedi, içini kemiren duygularla mücadele ederken.

Deedee, Trina’dan aynlıp Düz Geçiş’in gri duvarından içeri koştu. Duvar, kızı içine aldı ve Deedee görünürden kayboldu. Kayacın uğultusu duyuldu, bina sarsıldı. Bruce kapıda bağırarak anlaşılmayan bir şey söylüyordu.

O sırada Trina hızla Mark’a doğru koştu. Kollarını boynuna doladı ve onu öptü. Mark'ın akimda binlerce düşünce belirdi ve hepsinde de onu gördü. Hiçbir şey bümedikleri yaştayken evlerinin ön bahçesinde güreşmeleri; okulda koridorda birbirlerine selam vermeleri; altgeçişe binmeleri; patlamadan sonra karanlıkta onun elini hissetmesi; tünellerin, hızla üzerlerine gelen suyun, Lincoln Binası 'nın dehşeti; radyasyonun geçmesini beklemeleri, tekneyi çalnıalan; mahvolmuş, aşın sıcak arazide sonsuz gibi gelen yolculukları. Trina hep onunlaydı. Alec, Lana, Darnell ve diğerleri de öyle...

Ve şimdi mücadeleleri sona erdiğinde Trina kollarındaydı.

Korkunç bir gürültü duyuldu ve yer sarsıldı ama kayaç binaya çarpmadan önce Trina'nın, kulağına fısıldadığı kelimeyi duyabilmiş ti.

"Mark."

SON

İKİ YIL SONRA

Dairenin gri tavanında tek bir ampul asılıydı ve her on saniyede bir vızıldıyordu. Bir açıdan, dünyanın geldiği hali simgeler gibiydi: Yalnız, rahatsız edici, ölmek üzere. Zor dayanıyordu.

Kadın sandalyede oturmuş, ağlamamak için kendini tutuyordu.

Kapı çalmadan önce çalınmak üzere olduğunu biliyordu. Ve oğlu için güçlü olmak istiyordu. Oğluna, onu bekleyen yeni hayatın iyi olduğunu düşündürmek istiyordu. Umut verici olduğunu... Güçlü durmak zorundaydı. Çocuğu, tek çocuğu gittiğinde kendini bırakacaktı. O zaman delilik ona her şeyi unutturana dek ağlayacaktı.

Çocuk sessizce yanında oturuyordu. Hiç kıpırdamadan. Henüz çocuktu ama sanki hayatının bir daha aynı olmayacağını anlamış gibiydi. Küçük çantası hazırlanmıştı ama annesi oraya ulaştıklarında içindekilerin atılacağını tahmin ediyordu. Beklediler.

Ziyaretçileri kapıya üç defa vurdu. Öfke ya da zor kullanma yoktu. Sadece *tak tak tak*. Tıpkı bir kuşun narin gagalaması gibi.

O kadar yüksek sesle, "Girin" dedi ki kendine şaşırdı. Sinirleri çok gergindi.

Kapı açıldı. Siyah kıyafetler içinde, yüzleri ve burunlarını maskeyle kapanuş iki adam ve bir kadın küçük daireye girdi.

Kadın, amirleri gibi duruyordu.

Kadın ile çocuğunun arasına geçtiğinde, “Demek hazırlanmışsınız,” dedi boğuk sesle. “Böyle bir fedakârlık yaptığınız için size minnettarız. Bunun gelecek nesiller için ne kadar önem teşkil ettiğini size anlatamam. Çok iyi bir değişimin eşiğindeyiz. Tedaviyi *bulacağız,* hanımefendi. Size söz veriyorum.”

Kadın yalnızca başını sallayabildi. Konuşmaya çalışırsa her şey çıkacaktı: acısı, korkusu. Öfkesi. Gözyaşları. Hem sonra çocuk için güçlü kalma çabalan anlamını yitirirdi.

Kadın gayet ciddiydi. “Gel,” dedi elini uzatıp.

Çocuk annesine baktı. Onun, gözyaşlannı tutması için hiçbir sebep yoktu, bu yüzden tutmadı. Serbestçe yanaklanndan aktılar. Ayağa fırlayıp annesine sanldı ve kadının kalbi paramparça oldu. O da oğluna sanldı.

Kadın bir şekilde kontrolünü kaybetmeyerek, “Bu dünya için çok önemli şeyler yapacaksın,” diye fısıldadı. “Beni gururlandıracaksın. Seni seviyorum, oğlum. Seni çok seviyorum, bunu sakın unutma.” Çocuk annesinin omuzlannda hıçkırarak karşılık verebildi. Ve bu her şeyi söylüyordu aslında.

Artık vedalaşmalannm sona ermesi gerekiyordu.

“Çok üzgünüm,” dedi siyah kıyafetli ve maskeli kadın. “Ama yoğun bir programımız var. Gerçekten çok üzgünüm.”

“Haydi git şimdi,” dedi kadın oğluna. “Git ve cesur ol.”

Çocuk geri çekildi, yüzü ıslak, gözleri kırmızıydı. Güçlenmiş gibi görünüyordu ve başını onaylarcasına salladı, sonunda iyi olacağına annesinin inanmasına yardımcı oldu. Güçlüydü.

Çocuk, annesine bir daha bakmamak üzere arkasını döndü, Kapıya yürüdü ve hiç duraksamadan dışan çıktı. Ne arkasına baktı ne de şikâyet etti.

“Tekrar teşekkürler,” dedi maskeli kadın ve çocuğun peşinden dışan çıktı.

Adamlardan biri başını kaldınp tavanda asılı, vızıldayan ampule baktı ve arkadaşına döndü. “Bu şeyleri kimin icat ettiğini biliyorsun değil mi?

Belki de bu çocuğun adım Thomas koymalıyız.” Ve evder çıktılar.

Kapı kapandığında kadın cenin pozisyonu alıp gözyaşlannır akmasına izin verdi.

TEŞEKKÜRLER

Bu seriyi yazmama yardım eden herkese daha önceki kitaplarda teşekkür ettiğim için artık oldukça iyi tanınıyorlar. Özellikle de Krista ve Michael.

Bu nedenle bu alanı tüm okurlarıma ithaf etmek istiyorum. Thomas ve diğer Kayranlılan ilk yazışımdan bu yana hayatım inanılmaz değişti ve bunun büyük bir kısmım size borçluyum. Bu hikâyeyi sevdiğiniz için teşekkür ederim. Zorlukla kazandığınız paranızı benim kitaplarıma harcadığınız için teşekkürler. Tvvitter’dan, Facebook’tan ve bloğumdan gönderdiğiniz coşkulu övgüler için teşekkürler. Çok sevdiğim bir şeyi yaparak geçinmeme olanak sağladığınız için teşekkürler.

Aklımda bir sürü kitap var, bu yüzden uzun süre sizlerle arkadaş kalmayı umuyorum. Tüm kalbimle, aklımla, bedenimle, ruhumla... teşekkürler!

1

Army Medical Research Institute of Infectious Diseases: Ordu Bulaşıcı Hastalıklar Araştırma Tıp Enstitüsü (ç.n.)

1

(İng) Karakurbağası. (ç.n.)

ÇOK GİZLİ

Grup A

Denek: TERESA

Teresa, İSYAN karargâhının soğuk, karanlık bir odasındaki bir masada oturuyordu. Bir kez daha burasının hep böyle soğuk ve karanlık olduğunu fark etti ve nedenini merak etti.

Masanın üzerinde ışıklar vardı elbette. Ama artık evi olan bu yere bir canlı gibi çöken loşluğun içine zar zor nüfuz ediyorlardı. Ve nedense Alaska dünyanın geri kalanı gibi sıcak olmajı reddediyordu. Aşın soğuk, İSYAN’da çalışanların binaya vermeye çalıştıkları her türlü sıcaklığı bastınyordu. Teresa o kadar şiddetli titriyordu ki bir türlü rahatlayamıyordu. Aslında gergin olmasının tek sebebi soğuk değildi.

Bunun mümkün olabileceğini asla tahmin etmezdi ama güneşin mahvettiği dünyanın dayanılmaz sıcağım özlüyordu; her şeyi tahammül edilebilir kılan yoğun ışığı, parlaklığı özlüyordu. İSYAN ın sıkıcı monotonluğuna baskın çıkacak her şeyi özlüyordu.

İki yıldır oradaydı. Hayatının çeyreğinden fazla bir süredir. Geçmişinin anılarının kaybolmasına, yerini yeni hayatının doldurmasına yetecek kadar uzun bir süreydi. İki uzun sene geçmişti ve hâlâ hiç arkadaşı yoktu. Sadece yetişkinler vardı; uzun suratlı ve ciddi insanlar. İçlerinden biri nazikti - Randail adındaki adam- ama onu da çok az görüyordu. Teresa’va yakında bir arkadaşı olacağına söz vermişti. Çok yakında. Ve ondan sonra başka arkadaşları da olacaktı.

Şu anda bu odada oturmasının selıebi de buydu zaten. Keklmtrdu. Güya onun gibi başkalarını da bulmuşlardı.

Kapı çalındı ve açıldı. İSYAN'da işler boyleydi: herkes kiharüı. Teresaya kendini önemli hissettiriyorlardı. Ama sonrasında hu hı> kayboluyor ve gerçek bir kez daha belirginleşiyordu: Teresa sadece bir denekti.

Bir kadın içeri girdi. Saçı acı verici görünen sıkı bir topuz yapılmış olsa da genç ve güzeldi. Sanki derisi saçıyla birlikte başının arkasında ne varsa oraya çekilmiş gibi yüzünde sert -gergin- bir ifade vardı. Teresa ya hızlıca başıyla selam verirken belli belirsiz gülümsedi ve hemen ardından yeniden ciddiyetini takındı.

“Beklediğin için teşekkürler,” dedi kadın. “Tanışmam istediğimiz biri var ve onu sana getirmeye hazırız. Başkan Michael’ın son onayını bekliyordum, bu yüzden geciktik.”

“Beklemeyi sorun etmiyorum,” diye karşılık verdi Teresa. “Ama bana adınızı bile söylemediniz.”

Kadının yüzünde şaşkınlık belirdi. Teresa onlarla konuştuğunda İSYAN’daki yetişkinler çoğu zaman şaşırıyorlardı. Onun hâlâ yaşıtlan gibi davranmasını bekliyorlardı.

“Aynca,” diye ekledi Teresa, “neden hâlâ Bay Michael’la tanışmama izin verilmediğini anlamıyorum. Neredeyse iki yıldır buradayım. Sizce de onunla tanışmam gerekmiyor mu?”

Kadın kekeledi ama çabucak toparlandı. “Öncelikle, adım Ladena. Ama bunun bir önemi yok. Başkan’a gelince... onunla tanışmana gerek yok. O kendi işini yapıyor, sen kendi işini. Böyle güvenli bir yerde, ihtiyacın olan yiyecekleri yiyerek yaşadığına sevin. Bunun yeterli olması gerek.”

Teresa, Ladena’nın cevabından memnun olmadığını göstermeye çalışarak sadece ona baktı. Kadının, ne yaptığım fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

“Ben... üzgünüm,” dedi. “Sadece... tüm bunlara alışık değilim. En iyi nasıl...”

“Sorun değil,” dedi Teresa yüksek sesle ve kendinden emin bir şeküde. “Ben de farklı bir şey beklememiştim sanınm. Başkan’m hayatlarını vermesini istediği çocukları görmek istemediğini biliyorum. Önemli değil. Ama adını söylediğin için teşekkürler.”

Kadın bir kez daha afallamış göründü, sadece bir saniyeliğine. Teresa’ya bakarken gözünde öfke kıvılcımı vardı. “Eskiden şaibeli kararlar aldığımızı düşünürdüm. Ama artık öyle düşünmüyorum. Dışandaki dünyada olanlan gördükten sonra... Burada güvende olduğun için gerçekten minnettar olman gerektiğine inanıyorum. Bence çok, çok minnettar olmalısın.”

“Olmadığımı söylemedim,” diye karşılık verdi Teresa, doğruca Ladena’ya bakarak. “*Minnettarım*. Ve senin ya da benim İSYAN’la ilgili

düşüncelerimizin önemli olduğunu sanmıyorum. Başka bir seçenek yok, öyle değil mi? Bazen ya harekete geçersin ya da ölürsün.” Ladena kafası karışmış gibi başını yavaşça sallıyordu. “Yaşma göre fazla zekisin. Dürüst olmam gerekirse bundan nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Anlam çıkaracak bir şey yok. Seninle sadece normal bir insan gibi konuşmaya çalışıyorum.”

“Senin normal bir insan olduğunu düşünmüyorum.”

Teresa gururla dikleşti. “Büyük olasılıkla değilim.”

Lana, sanki Teresa bir laboratuvar numunesiymişçesine onu inceler gibi görünüyordu. “Sende özel bir şey...” Rüyadan uyanmak ister gibi başını iki yana salladı. “Ne yapıyorum ben? Seni çocuğu tuttukları yere götürmem gerekiyor. İkinizin tanışma vakti geldi. Şimdiye kadar buldukları en nitelikli çocuk olduğunu söylüyorlar.” Teresa da bu kadınla konuşmaktan sıkılmıştı zaten. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyerek gitmeye hazır olduğunu gösterdi.

“Kaç tane buldular?” diye sordu Teresa.

“Birkaç düzine. Hepinizi birbirinizden ayn tuttuk. Ama Başkan senin ve çocuğun tanışmaya hazır olduğunuza karar verdi. İkinize de belirli sorumluluklar verilecek.”

Teresa omuz silkti. Aslında fazlasıyla ilgisini çekmesine rağmen hiçbir şey ilgisini çekmiyomıuş gibi davranmaya başlamıştı. Kadının peşinden, odası gibi soğuk ve loş olan koridora çıktı.

“Adı ne?“ diye sordu.

Ladena yürümeye başladığı sırada bıkkın bir sesle cevapladı:

“Ona Thomas adını verdiler.”

İSYAN’da fazla pencere yoktu.

Teresa bunun nedenini tahmin edebiliyordu. Deneklerinin belli durumlar haricinde yasak olan dışarıyı çok görmelerini istemiyorlardı. Buna ek olarak her an bir delinin saldırabileceği bir dünyada yaşıyorlardı. Daha fazla

pencere, onlann içeri girip hastalıklarını yayma ihtimalini artırırdı. Ya da daha kötüsünü.

Ama Ladena, çocuğun yanına giderken dar bir pencerenin önünden geçince Teresa bu fırsatı kaçırmadı. İzin alma zahmetine girmeden pencereye koştu.

“Hey!” diye seslendi Ladena. “Buna zamanımız yok!” Ama sesinde otoriteden eser yoktu; kadın belli ki İSYAN’m kendine verdiği görevlerden rahatsızdı.

Teresa burnunu serin cama yapıştırdı ve dışarıdaki dünyanın harikalarına bakarken nefesi görüş alanının kenarını buğulaştırdı. Sol tarafta merkezin gri beton duvarlarını görebiliyordu. Duvarlar görünürden kaybolana dek uzanıyordu. Ama onun ilerisinde, Teresa’mn sağında çalılıklar ve geniş, patikalarla dolu, sararmış çimenlik vardı. Onun biraz ilerisindeyse orman vardı; hâlâ canlı ve yakın zamanda yağan yağmurlardan ıslaktı. Yeşil, gür, heybetliydi; içinde yaşayanları saklıyordu.

Teresa’nm İSYAN’a gönderilmeden önce alışık olduğu yanmış, kuru ormandan çok farklıydı. Milyonuncu defa, ne kadar kötü de olsa eskiden evi olan o yeri özledi. Orada şahit olduğu dehşete rağmen annesini, babasını, ağabeylerini, delilik akıllarını yok etmeden önce onu seven insanları özledi.

Ladena’nm eli Teresa’nın omzuna dokununca kız yerinde sıçrayıp arkasını döndü. Sanki saatlerce pencerenin önünde durmuş, düşüncelerinde kaybolmuş gibi hissediyordu.

“Gitmeliyiz,” dedi kadın, bu kez sesinde gerçek bir merhamet vardı. “Bizi bekliyorlar ve eğer geç kalırsak ikimizin de başı derde girebilir.”

Teresa içinde bir öfke dalgası hissetti; hepsi de karşısında duran kadına yöneltilmişti. Ama bunun hiç sebebi yoktu ve hızlıca “kimin umrunda” tavrında kayboldu.

‘Tamam, özür dilerim,” dedi Teresa. “Gidip şu çocukla tanışalım.”

Ladena gülümseyerek yolu gösterdi.

Kapalı bir kapının önünde takım elbiseli iki adam ellerini önünde birleştirmiş, bekliyordu. Gözleri Teresa ile ona eşlik eden kadının

gerisindeki duvara kilitlenmişti ve gözlerini kırpmasalar Teresa onların heykel olduğunu sanabilirdi.

Ladena konuştuğunda sonunda ona baktılar.

“Çocukla tanışmaya hazınz,” dedi çekingen bir tonda.

“‘Biz’ diye bir şey yok,” diye karşılık verdi soldaki adam. Aralarındaki tek fark, koyu renk saçlarının zıt yönlere ayrılmış olmasıydı. “Sen gidebilirsin. Bundan sonrasını biz hallederiz.”

Teresa, Ladena’mn bu ters cevaba alınmış olabileceğini düşündü ama kadın bunun yerine oldukça rahatlamış görünüyordu.

Teresa’ya dönüp, “Sen söylediklerinden de akıllısın. Bunu anladım. Sende bir şey var. İyi şanslar. Gerçekten, ciddiyim.” Uzanıp Teresa’mn elini sıktı, sonra adamların fikir değiştirip onun kalmasını isteyeceklerinden korkmuşçasma hızla uzaklaştı.

Teresa ona cevap vermek istedi; diyaloglan ne kadar tuhaf olsa da Ladena nın ona şimdiye dek kimsenin göstermediği kadar insanlık gösterdiğini söylemek istedi. Ladena sahiciydi.

Ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. İki adam da sanki şimdi ne olacağına Teresa’nm karar vermesi gerekiyormuş gibi ona bakıyordu.

“Ee?” dedi Teresa. “Ne bekliyorsunuz? İçeri girmem gerekmiyor mu?*

Adamlardan biri güldü; Teresa az önce konuşanın o olup olmadığım unutmuştu bile. “Senin bazen fazla enerjik olduğunu söylemişlerdi. Haydi öyleyse. İçeri gir. McVoy seni bekliyor.”

Ortağı uzanıp duvardaki levhaya dokundu. Bir klik sesiyle kapı açıldı. Adamlar kıpırdamadı ve Teresa da zaman kaybetmek istemediğinden, tek kelime etmeden yanlarından geçip odaya girdi.

İçerisi bir çalışma alanının temel ihtiyaçlarıyla seyrek döşenmiş bir ofisti: bir masa, birkaç raf, köşedeki küçük masanrn etrafında birkaç sandalye. Duvarlara hiçbir şey asümamıştı. Kısa, koyu saçlı bir kadın masada oturmuştu ve yanında Teresa’dan birkaç yaş küçük duran bir çocuk elleri kucağında oturmuş, karşısındaki duvara bakıyordu. Çok korkmuş görünüyordu, neredeyse titriyordu. Gözleri Teresa’ya kaydı ama çabucak

duvardaki aynı noktaya geri döndü. Saçlan küllü kahverengiydi ve yüzü güneşte bronzlaşmıştı.

Teresa’nm cesareti kayboldu. Aniden kendisi de korkmaya başladı ve içi ümitsizlikle doldu. Nedenini bilmiyordu ama dönüp oradan gitmek istiyordu.

“Otur,” dedi masadaki kadın. Sertçe söylememişti ama kibar da değildi. Çocuğun karşısındaki sandalyeyi işaret etti. “Konuşacak çok şeyimiz var.”

Daha cümlesini bitirmemişti ki adamlardan biri Teresa’nm arkasından kapıyı kapadı. Bu onu ürküttü ve gerginliğini belli ettiği için kendinden utandı. Bunu telafi etmek istercesine, kadının göstermiş olduğuna değil de çocuğun hemen yanındaki sandalyeye oturdu. Küçük de olsa bir başkaldırı hareketi sayılırdı.

“Adım Katie McVoy,” dedi kadın. “Ve...” Çocuğa bakıp omzuna hafifçe vurdu.

Çocuk, Teresa’ya baktı. “Benim adım... Thomas. Burada olmaktan ve İSYAN’a hizmet etmekten memnunum. Benden ne isterlerse yapacağım, böylece virüs için bir tedavi bulabileceğiz.”

Teresa hayatında daha zorlama bir konuşma duymamıştı ama şaşırmadı. Çocuğun İSYAN çalışanlarının önünde kendini gösterecek cesareti bulması zaman alacaktı.

“Benim adım Teresa,” dedi elinden geldiğince sıcak bir şekilde. “Endişelenme. Burası o kadar da kötü değil. Yemekler de çok güzel. Aynca burada güvendeyiz... bilirsin, onlardan uzakta...”

“Delilerden mi?” diye sordu Thomas. “Çıldırmış insanlardan?” Teresa başını onaylarcasma salladı. Çocuğun sesindeki üzüntü çok yoğundu.

“Babam da...” Bocaladı ama sonra gücünü biraz toparladı ve oturduğu yerde dikleşti. “O da deliydi. Annem de yakında olacaktı. Onlar gibi insanlara yardım edeceğimiz için mutluyum. Ve bunun bir daha olmasını engelleyeceğimiz için.”

“Ben de,” dedi Teresa, nedense nutkunun tutulduğunu hissederek. McVoy iç geçirdi ve öne uzanıp kollarını masaya koydu. “İkinizin oldukça

iyi geçineceğini görebiliyorum. Bu da iyi bir şey çünkü birbirinizi çok fazla göreceksiniz. Önümüzdeki yıllar için yaptığımız planda bütünleştiricisiniz. Fazlasıyla önemli bir rolünüz olacak ve seçildiğiniz için kendinizle gurur duymalısınız."

Teresa bir sürü şey söylememek için kendini zor tutuyordu: kadından etkilenmediğini göstermek istiyordu. Ama merakı baskın çıktı ve biraz daha bekledi. Thomas da sessizce oturuyordu.

"Sizi şu an olduğunuzdan daha özel kılacağız," diye devam etti McVov. "Diğer bağışık çocukların lideri olacaksınız. Bizim test ve deneyleri şekillendirmemize, diğer denekleri eğitip onlan hazırlamamıza vardım edeceksiniz. Bu amaçla ve daha sonra anlayacağınız birçok farklı sebepten dolayı, daha önce hiç denenmemiş bir şekilde birbirinizle iletişim halinde kalmanız için kafanıza birer cihaz yerleştireceğiz."

Teresa onlarca soru sormak istiyordu. Ancak nereden başlayacağını bilemiyordu.

Kadın gururlu bir anne gibiydi. "Çok yakında önümüzdeki muazzam görevin en büyük ve en önemli aşamasına geçeceğiz. Ve ikinizin de bu projenin parçası olmanızı istiyoruz."

"Ne projesi?" diye sordu Thomas, sesi Teresa'ya bile küçük bir çocuğunki gibi geliyordu.

McVoy gülümsedi. "Labirent, Thomas. Sen ve Teresa, Labirent'i inşa etmemize yardım edeceksiniz."

Birkaç saat sonra Teresa, Thomas'la bir kanepede oturuyordu.

Teresa'nm odasını değiştirmişler, onu daha güzel ve daha büyük, tepesinde içeri biraz gün ışığı girmesini sağlayan küçücük bir pencere olan bir odaya yerleştirmişlerdi. Sanki cennettin ışığı gibiydi. Thomas da onunkine benzer bir odadaydı ve aralarında mobilyalar ile küçük bir mutfağın olduğu çeşitli ortak alanlar vardı. Eğlence amaçlı bir ekran bile vardı fakat Teresa yalnızca görevleriyle alakalı şeyler izlettiklerini düşünüyordu.

Ve şimdi iki yeni arkadaş -gerçi arkadaş olmamak gibi bir seçenekleri de yoktu- koltukta oturmuş, konuşuyorlardı. Onlan bekleyen geleceği hayal

bile edemiyorlardı.

“Kafamıza bir cihaz yerleştireceklerini söyledi,” dedi Thomas. “Bu ne anlama geliyor? Kim çocuklann kafasına cihaz yerleştirir ki?”

Teresa güldü ve kendini olduğu kadar, bakışlarından anladığı kadarıyla Thomas’ı da şaşırttı.

“Ne?” diye sordu Thomas.

“Ah, hiçbir şey. Sadece bunu söyleme şeklin... *Kim çocukların kafasına bir şey yerleştirir?* İSYAN, sanırım.”

“Hem bu ismin anlamı ne? Neden öyle deniyor?[r] “Biri bana buradaki her şeyin bir sebebi olduğunu ve bir gün anlayacağımızı söyledi. Ama bu kelime bir kısaltma. İnsanlığın Sonu: Yok Etme Araştırma Noktası. Yok etme bölgesinin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet.” Sağ şakağına dokundu. “Işıl'ın seni delirttiği yer.” “Evet.”

Thomas’m ifadesi karardı ve Teresa onun anne ve babasıyla ilgili söylediklerini hatırladı.

“Demek annen de baban da yakalandı, öyle mi?” diye sordu. Thomas başını onaylarcasına salladı. Bir an için ağlayacak gibi göründü ama kendini topladı. “Babamdan ölesiye korkuyordum. Onu götürmelerinden önce, bir gece odama girip beni öldüreceğinden emindim. Annemin de o şekilde delirdiğini görmek zorunda kalmadığım için mutluyum.”

“Oldukça güçlü bir çocuksun,” dedi Teresa. Ve bunda ciddiydi; gerçekten etkilenmişti.

“Çocuk mu?” diye tekrarladı Thomas. “Sen kime çocuk diyorsun? Sen de benden çok büyük değilsin.”

“Dediğim gibi,” diye yanıtladı Teresa gülümseyerek, "güçlüsün. Kendine bir bak. Bizim yaşımızdaki çoğu çocuk hâlâ ağlıyor olurdu.” Thomas yüzünü buruşturdu ama o kadar da ciddi değildi “Ağlamaktan korkmuyorum. Babam delirmeye başladığından beri neredeyse her gün ağladım. Burada olmaktan da korkmuyorum. O aptal hastalığın insanlara neler yaptığını gördüm ve eğer bizim onlara yardım edebileceğimizi düşünüyorlarsa, bu korkunç bir yetimhaneye gönderilmekten daha iyidir.”

Teresa bu çocuğu giderek daha fazla seviyordu. Belki sonunda gerçekten de bir arkadaş edinmişti.

“Bağışık olduğunu ne zaman anladın?” diye sordu.

“Babam hastalandığında gelip bana test yaptılar. Annemin ve benim de yakalanıp yakalanmadığımızı kontrol ettiklerini, bunun gayet normal olduğunu sanmıştım. O zamanlar bağışık olunabüeceğini bile bilmiyordum. Bize söylediklerinde şaka yaptıklarını sandım. O tür şakalar yapabilecek pisliklere benziyorlardı.”

“Öğrendiğinde ne hissettin?”

Thomas yere baktı, her yerinden suçluluk akıyordu.

“Ne?” diye üsteledi Teresa.

Thomas’m gözleri Teresa’yı buldu ve Teresa aniden sanki onu doğduğundan beri tanıyormuş gibi hissetti. Sanki kardeşiymiş gibi. “Ne?” diye sordu tekrar, sesinin öfkeli çıkmamasına çalışarak. “Heyecanlandım. Çok, çok heyecanlandım. Tek düşünebildiğim babamın yaşadıklarını ve annemin yaşayacaklarını benim yaşamak zorunda olmadığımdı. Bu beni... mutlu etti.”

“Ee? Bunun nesi kötü?”

Thomas omuz silkti. “Sadece kendimi düşündüm. Beni götürürlerken, anneme veda etmek zorunda kaldığımda bile hâlâ onun başına gelecekleri görmem gerekmeyeceği için kendimi şanslı hissediyordum. Ve iyi olacağım için seviniyordum.”

“Şişşt,” diye homurdandı Teresa. “Yani sen normal bir insansın. Kim olsa böyle düşünürdü. Kendini bu yüzden suçlamayı bırak.” “Ben bentilin tekiyim. Annemin bana ihtiyacı vardı ama ben resmen oradan ayrılmak için sabırsızlandım.”

“Ah, lütfen. Bana anneni özlemediğini mi söylüyorsun? Onu sevmediğini?”

Thomas başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır. Öyle bir şey demiyorum. Onu o kadar özlüyorum ki canım yanıyor. Ben sadece... bir daha aynı şeyi yaşamak istemedim.”

“Aynen öyle.” Teresa elini uzatıp Thomas’m omzunu sıvazladı. “Sen normalsin ve dürüstsün. Her ne yapmamızı istiyorlarsa... bizi seçtiklerine sevindim.”

“Evet.”

Tek kelime söylemişti ama Teresa onun çok daha fazlasını söylemeye çalıştığım anlamıştı: Ona katıldığını, orada onunla bulunmaktan mutlu olduğunu, arkadaş olmayı ve bir fark yaratabilmeyi umduğunu. İSYAN’a Işıl için tedavi bulma görevinde yardım etmeyi.

Thomas arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Bana soru sorup duruyorsun. Peki ya sen? Sen nereden geldin? Neler yaşadın?” “Ben... bundan bahsetmekten nefret ediyorum aslında.”

“Ben de. Ama anlattım.”

Teresa dudaklarını büzüp başım onaylarcasma salladı. “Evet, anlattın. Bunu başka birinden duymak iyi bir şey sanırım. Ama... benimki biraz delice bir hikâye.” Ardından, Thomas’m üsteleyeceğini bilerek sessizleşti. Haklıydı.

“Ee?” diye sordu Thomas. “Bekliyorum. Kim delice hikâyeleri sevmez ki?”

Gülümsedi ve Teresa da ona karşılık verdi.

“Buraya gelmeden önce adım Deedee’ydi,” diye başladı.

Ve hikâyenin geri kalanını anlattı.

****